

SOLII ALESE

1

Ellen G. White

CUVÂNT CĂTRE CITITOR

Publicarea unor cărți care poartă numele lui Ellen G. White pe pagina de titlu, dar care apar la decenii după moartea autoarei, face necesară o explicație. Aceasta îi va oferi cititorului asigurarea că Solii alese și alte lucrări ale Spiritului Profetic care au apărut după 1915, când autoarea a decedat, sunt publicate în armonie cu prevederile explicite din testamentul ei. La data morții, solul Domnului a lăsat, ca o comoară durabilă pentru biserică, o colecție de mai mult de 100.000 de pagini de material scris, care constă în cărțile ei aflate în circulație, 4.500 de articole din publicațiile confesionale periodice, zeci de broșuri, cărți ieșite din circulație, precum și manuscrisele, jurnalele și scrisorile ei.

Una dintre preocupările serioase ale lui Ellen G. White în perioada ultimilor câțiva ani ai vieții a fost aceea a folosirii viitoare și a publicării tot mai largi a solii profetice primite de ea. În 9 februarie 1912, în ultimul testament, ea a formulat o prevedere precisă cu privire la atenția ce trebuie acordată în continuare lucrărilor ei literare. Ea a ales cinci persoane care să slujească pe toată durata vieții în calitate de membri ai unui Consiliu de administrare (Board of Trustees), pe o durată nelimitată, care vor avea răspunderea de a se îngriji de scrierile ei.

Pentru lucrarea aceasta importantă, Ellen G. White a ales câțiva bărbați de seamă ai Bisericii, care purtau răspunderi mari în administrație. Cei numiți de ea pentru a sluji ca membri ai Consiliului de administrare au fost: Arthur G. Daniells, ulterior președinte al Conferinței Generale, Francis M. Wilcox, mai târziu editor al Review and Herald, Charles H. Jones, timp de mai mulți ani manager al Editurii Pacific Press, Clarence C. Crisler, unul dintre secretarii ei, care, înainte de a lucra pentru ea, fusese angajat al Conferinței Generale și care, după moartea ei, a fost trimis în Orientul

Îndepărtat pentru a sluji ca secretar al Diviziunii, și William C. White, fiul ei, care, după moartea lui James White, în 1881, a călătorit fără încetare cu mama lui și a ajutat-o la publicarea scrierilor ei, dar și în alte privințe.

Instrucțiunile date de Ellen G. White acestui consiliu de administrare au autorizat continuarea publicării cărților ei pentru distribuirea tot mai largă a acestor volume în alte limbi și pentru „tipărirea compilațiilor din manuscrisele mele”.

Ea se aștepta ca, pe măsură ce va crește, biserica să se confrunte cu nevoi noi, să treacă prin crize noi și să fie cerute compilații ale scrierilor ei, care să prezinte sfaturi diferite, adunate din manuscrisele, broșurile și articolele ei din publicațiile periodice.

De la data decesului lui Ellen G. White, biblioteca alcătuită din cărțile scrise de ea a fost mărită pentru a include lucrările publicate în următoarea succesiune:

Principiile fundamentale ale educației creștine (1923)

Sfaturi pentru sănătate (1923)

Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei (1923)

Sfaturi pentru o slujire creștină eficientă (1925)

Solii pentru tineret (1933)

Dietă și hrană (1938)

Sfaturi pentru lucrarea Școlii de Sabat (1938)

Sfaturi pentru administrarea creștină a vieții (1940)

Evangelizare (1946)

Sfaturi pentru scriitori și editori (1946)

Istoria mântuirii (1947)

Temperanța (1949)

Lucrarea de binefacere (1952)

My Life Today (1952)

Lucrarea de colportaj (1953)

Îndrumarea copilului (1954)

Fii și fiice ale lui Dumnezeu (1955)

Pe lângă aceste cărți, din scrierile lui Ellen G. White a fost adunat câte un material suplimentar pentru fiecare dintre cele șapte volume ale Comentariilor biblice adventiste de ziua a șaptea.

Solii alese este un tip unic de compilație, ce caută să adune și să pună la dispoziție fără încetare nu numai articolele din valoroase periodice și declarațiile aflate în manuscrise, ci și anumite broșuri și mici lucrări vechi foarte prețioase, care au ieșit din circulație între timp. Printre sfaturile prezentate aici se află declarațiile ei cu privire la inspirație, care au fost scrise după anul 1885, observațiile ei cu privire la „cele două legi”, observații care

au fost scrise aproximativ la începutul secolului [următor], articolul: „Should Christians be Members of Secret Societies?” publicat în 1893, solii de mângâiere pentru aceia care trec prin suferințe sau se confruntă cu moartea, precum și un grup numeros de articole din publicații periodice, în care sunt tratate pe larg anumite puncte-cheie de doctrină. Unele dintre scrierile acestea au fost aduse în atenția bisericii prin retipărirea lor în jurnalele și foile noastre volante, iar în unele situații, prin citări în cărțile altor autori care tratează subiectul Spiritului profeției, dar sursele acestea nu pot să fie incluse în Indexul scrierilor lui Ellen G. White.

Volumele 1 și 2 din Solii alese conțin materiale care au fost publicate în foi volante, cunoscute în trecut ca „Elmshaven Leaflets”. Aceste foi volante diverse, care tratează multe subiecte, au fost foarte prețuite. Totuși multe dintre documentele din care au fost extrase au fost incluse, în anii ulterioari, în cărți cum ar fi *Lucrarea misionară medicală*, *Evanghelizarea*, *Căminul adventist* și, în alte situații, declarațiile paralele au apărut în edițiile mai recente ale acestor cărți. Pasajele care continuă să aibă un rol unic în prezentarea sfaturilor și învățăturilor au fost incluse în Solii alese. De aceea, nu va mai fi necesar să continuăm tipărirea foilor volante. Publicarea acestor trei volume face posibilă și prezentarea unor grupuri mai mici de materiale deosebite, care nu au fost publicate mai înainte, dar care vor fi foarte apreciate.

Cele câteva secțiuni din aceste trei volume sunt destul de puțin legate între ele. La începutul fiecărei secțiuni se va găsi o declarație introductivă care oferă o bază pentru pasajele care vor urma. Pe parcursul textului, din când în când, se vor găsi note explicative. Acestea nu sunt introduse cu scopul de a interpreta sfatul, ci de a atrage atenția la circumstanțele și situațiile deosebite care ar putea să aibă o înrâurire asupra subiectelor prezentate.

Lucrarea aceasta, Solii alese, a fost compilată în birourile Fundației

publicațiilor lui Ellen G. White sub îndrumarea Consiliului de administrare al Fundației și de către personalul angajat. Declarațiile introductive sunt semnate de acest consiliu, iar notele explicative, aprobate de consiliu, sunt semnate de compilatori.

Lucrarea Solii alese este inclusă în noul Index al scrierilor lui Ellen G. White. Ne rugăm și dorim ca volumele acestea, publicate după atât de mulți ani de la moartea autoarei, să-i aducă bisericii, într-o formă permanentă, sfaturile care o vor ajuta la împlinirea misiunii pe care ne-a încredințat-o Dumnezeu. Consiliul de administrare a publicațiilor lui Ellen. G. White.

Capitolul 1

INSPIRAȚIA SCRITORILOR PROFETICI

INSPIRAȚIA CUVÂNTULUI LUI DUMNEZEU

Acesta este un timp în care, pe bună dreptate, poate să fie pusă întrebarea: „Când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?” (Luca 18,8)

Întunericul spiritual a acoperit pământul și o întunecime adâncă i-a cuprins pe oameni. În multe biserici există scepticism și necredință în interpretarea Scripturilor. Foarte mulți oameni pun la îndoială veridicitatea și adevărul Scripturilor. Raționamentele omenești și închipuirile inimii omenești subminează inspirația Cuvântului lui Dumnezeu, iar lucrurile care ar trebui să fie primite ca fiind sigure sunt învăluite într-un nor al misticismului. Nimic nu este prezentat în propoziții clare și distincte, nimic nu este așezat pe o temelie solidă. Acesta este unul dintre semnele evidente ale zilelor din urmă.

Această Carte Sfântă a rezistat atacurilor lui Satana, care s-a asociat cu oamenii răi ca să facă totul pentru a învălui caracterul divin în nori și întuneric. Totuși, prin puterea Sa minunată, Domnul a păstrat această Carte Sfântă în forma ei actuală — o hartă, sau un ghid pentru familia omenească, pentru a le arăta oamenilor calea spre ceruri.

Cu toate acestea, scrierile lui Dumnezeu au fost neglijate atât de evident, încât numai puțini din lumea noastră, chiar și dintre aceia care pretind că le explică lumii, dețin cunoașterea divină a Scripturilor. Unii oameni sunt învățați, au o educație școlară superioară, dar păstorii aceștia nu

hrănesc turma lui Dumnezeu. Ei nu se gândesc la faptul că lucrurile nespuse de valoroase ale Scripturilor își vor descoperi fără încetare comorile lor ascunse, așa cum sunt descoperite pietrele prețioase atunci când sunt căutate în adâncime.

Unii oameni se străduiesc să fie originali și se cred mai înțelepți decât ceea ce este scris și, ca urmare, înțelepciunea lor este o nesăbuiță. Ei descoperă așa-zise lucruri minunate și avansate, idei care arată că sunt mult rămași în urmă în înțelegerea voinței divine și a scopurilor lui Dumnezeu. În încercarea de a explica sau de a dezlega taine ascunse de veacuri pentru omul muritor, ei se aseamănă cu cineva care se scufundă în noroi și nu poate să se salveze singur, dar care le spune altora cum să iasă din mlaștina în care se află el însuși. Aceasta este o reprezentare potrivită a oamenilor care se apucă să corecteze greșelile Bibliei. Nimeni nu poate să îmbunătățească Biblia, sugerând ce a vrut să spună sau ce ar fi trebuit să spună Domnul.

Unii se uită la noi cu o privire gravă și spun: „Nu crezi că ar fi putut să fie o greșeală a copiatorului sau a traducătorului?” Faptul acesta este întrutotul probabil, iar mintea care este atât de îngustă, încât va ezita ori se va poticni de posibilitatea sau probabilitatea aceasta, va fi tot așa de dispusă să se poticnească din cauza tainelor Cuvântului inspirat, deoarece o astfel de minte slabă nu poate să pătrundă planurile lui Dumnezeu. Da, astfel de oameni se vor poticni tot așa de ușor din cauza faptelor clare pe care o minte simplă le va accepta, o minte care înțelege lucrurile spirituale și pentru care cuvintele lui Dumnezeu sunt clare și frumoase, pline de conținut și de semnificație. Nicio taină nu va pune în încurcătură vreun suflet și nici nu va face să se poticnească picioarele aceluia care nu vor inventa dificultăți, folosind chiar adevărul descoperit cu claritatea cea mai mare.

Dumnezeu a încredințat scrierea Cuvântului Său inspirat unor oameni limitați. Cuvântul acesta, organizat sub forma unor cărți, Vechiul și Noul Testament, este un ghid lăsat moștenire lumii căzute, pentru ca, prin

studierea și respectarea îndrumărilor lui, niciun suflet să nu se rătăcească pe calea spre cer.

Aceia care se gândesc să clarifice presupusele dificultăți din Scriptură, evaluând prin regulile lor limitate ce anume este inspirat și ce nu este inspirat, ar face mai bine să-și acopere fața, așa cum a făcut Ilie când i-a vorbit susurul blând și subțire, pentru că se află în prezența lui Dumnezeu și a sfinților îngeri care le-au transmis oamenilor lumina și cunoașterea de-a lungul veacurilor, spunându-le ce să facă și ce să nu facă și descoperindu-le evenimente de o importanță cutremurătoare, care le-au călăuzit pașii de la o piatră de hotar la alta, prin simboluri, semne și ilustrații.

Când a prezentat pericolele care se adună pe măsură ce ne apropiem de zilele din urmă, Dumnezeu nu a calificat niciun om limitat să dezlege tainele ascunse și nu a autorizat niciun om sau categorie de oameni să rostească hotărâri cu privire la ce este și ce nu este inspirat. Când consideră că este necesar să examineze Scripturile pentru a defini ce este inspirat și ce nu este inspirat în ele, oamenii, cu judecata lor limitată, o iau înaintea lui Isus pentru a-I arăta Lui o cale mai bună decât aceea pe care ne-a condus El.

Eu iau Biblia exact așa cum este ea, ca pe Cuvântul Inspirat. Eu cred toate declarațiile făcute în Biblie. Apar oameni care cred că au găsit ceva de criticat în Cuvântul lui Dumnezeu. Ei le prezintă altora criticile lor ca pe o dovadă a unei înțelepciuni superioare. Mulți dintre oamenii aceștia sunt inteligenți și învățați. Ei au talent și elocvență, dar toată viața lor nu au făcut altceva decât să tulbure mințile altora cu privire la inspirația Scripturilor. Acești oameni îi influențează pe mulți pentru a înțelege lucrurile așa cum le înțeleg ei. Această lucrare este transmisă de la unul la altul, întocmai cum a plănuț Satana. Astfel, ajungem să înțelegem semnificația deplină a cuvintelor Domnului Hristos: „Când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?” (Luca 18,8)

Fraților, nicio minte sau mână să nu se angajeze în criticarea Bibliei. Satana este încântat dacă faceți lucrarea aceasta, dar nu este lucrarea pe care Domnul v-a arătat că trebuie să o faceți.

Oamenii ar trebui să-L lase pe Dumnezeu să Se îngrijească de Cartea Sa, de scrierile Sale pline de viață, așa cum S-a îngrijit de-a lungul veacurilor. Ei încep să pună la îndoială unele părți ale revelației și să caute greșeli în aparentele neconcordanțe dintre o declarație și alta. Pornind de la Geneza, ei renunță la părțile care li se par îndoielnice, iar mintea lor înaintează pe calea aceasta. Satana îi va conduce ca să-și continue criticile cât mai departe cu putință, până când vor vedea motive de îndoială în toată Scriptura. Abilitatea lor de a critica ajunge atât de ascuțită prin exercitare, deși ei nu se pot baza pe nimic sigur. Dacă încerci să-i convingi pe oamenii aceștia, îți pierzi timpul. Ei își vor exercita capacitatea de a ridiculiza până și Biblia. Ei ajung chiar să fie niște batjocoritori, dar vor fi uluiți dacă le vei spune cum stau lucrurile în adevărata lor lumină.

Fraților, rămâneți la Biblie și la ceea ce este scris și încetați criticile cu privire la validitatea ei. Respectați ce spune Cuvântul și niciunul dintre voi nu va fi pierdut. De-a lungul veacurilor, oamenii și-au exercitat ingeniozitatea, evaluând Cuvântul lui Dumnezeu cu mintea lor limitată și cu înțelegerea lor limitată. Dacă Domnul, Autorul scrierilor sfinte, ar da cortina la o parte și le-ar descoperi înțelepciunea și slava Sa, ei s-ar da înapoi cuprinși de simțământul nimicniciei și ar exclama asemenea lui Isaia: „Sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate.” (Isaia 6,5)

Cuvintele simple și clare sunt înțelese de cei fără școală, de oamenii de la țară și de copii, la fel de bine cum sunt înțelese de cei maturi sau de oamenii cu minți gigantice. Cel care are mari capacități intelectuale va găsi

în scrierile lui Dumnezeu comori ale adevărului, frumoase și valoroase, pe care poate să și le însușească. El va găsi, de asemenea, dificultăți, taine și minuni, pe care le va studia cu satisfacția cea mai mare pe parcursul întregii vieți. Și totuși, dincolo de acestea, rămâne un infinit de descoperit și de cercetat.

Oameni cu realizări modeste, care au capacități și ocazii limitate de a ajunge buni cunoscători ai Scripturilor, găsesc în scrierile sfinte mângâiere, călăuzire și sfat, precum și descrierea Planului de Mântuire, care este la fel de limpede ca lumina soarelui. Nimeni nu va fi pierdut din cauza lipsei de cunoaștere, decât dacă este orb în mod intenționat.

Noi Îi mulțumim lui Dumnezeu că Biblia este pregătită pentru omul modest în aceeași măsură ca și pentru omul învățat. Ea este potrivită pentru toate vârstele și pentru toate clasele sociale. — Manuscrisul 16, 1888 (scris la Minneapolis, Minn., în toamna anului 1888)

OBIECȚII CU PRIVIRE LA BIBLIE

Oamenii au minți diferite. Aceleași cuvinte produc impresii diferite asupra unor minți cu educație și gândire diferite. Este dificil ca o persoană să-i comunice prin limbaj unei alte persoane care are un temperament, o educație și obiceiuri de gândire diferite, exact aceeași idee care este distinctă și clară în propria minte. Totuși, pentru oamenii onești și bine intenționați, persoana aceea poate să vorbească atât de simplu și de clar, încât să transmită ce vrea să spună cu privire la lucrurile practice. Dacă nu este onest și nu vrea să vadă și să înțeleagă adevărul, omul cu care comunică va schimba în totalitate cuvintele și limbajul acelei persoane, așa încât să se potrivească scopurilor lui. El va răstălmăci cuvintele, își va folosi imaginația pentru a le schimba adevărata semnificație, iar apoi se va adăposti în tranșeele necredinței, declarând că toate părerile exprimate sunt greșite.

Așa sunt tratate scrierile mele de aceia care vor să le înțeleagă greșit și să le pervertească. Ei preschimbă adevărul lui Dumnezeu într-o minciună. Ei tratează articolele și cărțile mele publicate la fel cum tratează scepticii și necredincioșii Biblia. Ei citesc Biblia cu dorința de a perverti, de a aplica greșit și de a răstălmăci intenționat semnificația reală a declarațiilor ei. Acești oameni declară că Biblia poate dovedi totul și nimic, că fiecare sectă dovedește că învățăturile ei sunt corecte și că Biblia este folosită pentru a susține învățăturile cele mai diverse.

Scriitorii Bibliei au fost nevoiți să-și exprime ideile într-un limbaj omenesc. Biblia a fost scrisă de oameni. Ei au fost inspirați de Duhul Sfânt. Din cauza nedesăvârșirii înțelesurilor limbajului omenesc sau din cauza perversității minții omenești, ingenioasă în a ocoli adevărul, mulți citesc și înțeleg Biblia într-un fel care să fie pe placul lor. Dificultatea nu se află în Biblie. Politicienii aflați în controversă aduc argumente opuse cu privire la unele articole de lege din codul juridic și adoptă păreri opuse cu privire la aplicarea lor.

Scripturile nu le-au fost date oamenilor ca un lanț de declarații legate una de alta, ci fragment cu fragment, de-a lungul unor generații succesive, după cum a considerat Dumnezeu ocazia potrivită pentru a-i impresiona pe oameni în vremuri diferite și în locuri diferite. Oamenii au scris așa cum au fost conduși de Duhul Sfânt. „Mai întâi este bobocul, apoi floarea, după aceea fructul”, „întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic”. Exact așa sunt cuvintele Bibliei pentru noi.

Aparent, în Scripturi nu este întotdeauna o ordine sau o unitate deplină. Minunile lui Hristos nu sunt redată în ordinea exactă, ci sunt redată după cum s-au ivit situațiile care au făcut necesară descoperirea divină a puterii lui Hristos. Adevărurile Bibliei sunt ca niște perle ascunse. Ele trebuie să fie

căutate și apoi cercetate cu un efort istovitor. Aceia care au o înțelegere superficială a Scripturilor vor vorbi despre contradicțiile Bibliei și vor pune la îndoială autoritatea Scripturilor, din cauza cunoașterii lor superficiale, despre care ei cred că este foarte adâncă. Însă aceia a căror inimă este în armonie cu adevărul și datorită vor cerceta Scripturile cu sufletul pregătit să primească impresiile divine. Sufletul luminat va vedea unitatea spirituală ca pe un minunat fir de aur care străbate întregul. Dar, pentru a urmări firul de aur prețios, este nevoie de răbdare, meditație și rugăciune. Controversele ascuțite cu privire la Biblie au condus la cercetare și la descoperirea mărgăritarelor prețioase ale adevărului. Multe lacrimi au fost vărsate și multe rugăciuni au fost înălțate, cerând ca Domnul să ofere înțelegerea Cuvântului Său.

Biblia nu ne este dată într-un limbaj supraomenesc grandios. Domnul Isus a luat natura omenească pentru a ajunge la om acolo unde se află el. Biblia trebuia să fie dată în limbajul oamenilor. Tot ce este omenească este nedesăvârșit. Același cuvânt are semnificații diferite și nu există câte un singur cuvânt pentru fiecare idee distinctă. Biblia a fost dată pentru scopuri practice.

Tiparele de gândire ale oamenilor sunt diferite. Nu toți înțeleg expresiile și declarațiile în același fel. Unii înțeleg declarațiile Scripturii în așa fel încât să se potrivească situației și gândirii lor particulare. Presupunerea, prejudecățile și pasiunile au o influență puternică în a întuneca înțelegerea și în a încurca mintea, chiar și în citirea cuvintelor Sfintelor Scripturi.

Pe drumul spre Emaus, ucenicii au avut nevoie să fie ajutați în interpretarea Scripturilor, deoarece se aflau în încurcătură. Domnul Isus a mers alături de ei, ascunzându-și identitatea, și a vorbit cu ei ca un om. El a început de la Moise și profeți și i-a învățat toate lucrurile cu privire la Sine, arătându-le că viața, misiunea, suferințele și moartea Sa au fost exact așa

cum profetizase Cuvântul lui Dumnezeu. El le-a deschis ochii minții, ca să poată înțelege Scripturile. El a desfăcut atât de repede capetele înnodate ale firelor învățăturilor și le-a arătat unitatea și veridicitatea divină a Scripturilor. Cât de mulți oameni din timpurile acestea au nevoie să li se deschidă ochii minții!

Biblia este scrisă de oameni inspirați, dar nu constituie modul de gândire și exprimare al lui Dumnezeu, ci al omului. Dumnezeu nu este reprezentat ca scriitor. Adesea, oamenii vor spune că o expresie sau alta nu pare să-I aparțină lui Dumnezeu. Totuși, în Biblie, Dumnezeu nu S-a supus pe Sine verificării prin cuvinte, prin logică sau retorică. Scriitorii Bibliei au fost scribii lui Dumnezeu, dar nu instrumentul Său de scris. Priviți la diferiții scriitori.

Nu cuvintele Bibliei sunt inspirate, ci oamenii sunt inspirați. Inspirația nu acționează asupra cuvintelor sau expresiilor omului, ci asupra omului însuși, care, sub influența Duhului Sfânt, primește gânduri. Dar cuvintele primesc amprenta minții omului. Gândirea divină este împărtășită. Minte și voința divină sunt combinate cu mintea și voința omului și, prin urmare, cuvintele omului sunt cuvintele lui Dumnezeu.

UNITATE ÎN DIVERSITATE

Un copac prezintă diversitate, pentru că rareori există două frunze identice. Totuși diversitatea aceasta contribuie la desăvârșirea copacului ca întreg.

Am putea să întrebăm: De ce, în Biblia noastră, Matei, Marcu, Luca și Ioan din Evanghelii, Faptele apostolilor și varietatea de scriitori ai Epistolelor au trebuit să scrie despre unul și același lucru?

Domnul a dat Cuvântul Său exact așa cum a vrut El să îl primim. El l-a dat prin scriitori diferiți, fiecare având propria individualitate, chiar dacă au descris aceeași istorie. Mărturiile lor sunt adunate într-o singură Carte și se aseamănă cu mărturiile dintr-o adunare socială. Ei nu prezintă lucrurile în același stil. Fiecare are o experiență proprie, iar diversitatea aceasta lărgeste și adâncește cunoașterea care este scoasă la iveală pentru a împlini nevoile unor minți diferite. Gândurile exprimate nu sunt uniformizate, ca și când ar fi fost puse într-o matriță de fier, așa încât însăși ascultarea lor să fie monotonă. Dacă ar fi existat o asemenea uniformitate, s-ar fi pierdut frumusețea și grația distinctă. (...)

Creatorul tuturor ideilor poate să inspire același gând în minți diferite, dar fiecare îl va exprima în alt fel, și totuși fără contradicții. Faptul că există aceste deosebiri nu trebuie să ne încurce sau să ne tulbure. Rareori două persoane vor privi și vor exprima un adevăr în același fel. Fiecare insistă asupra unor puncte aparte pe care le apreciază ca urmare a structurii și educației gândirii lui. Lumina soarelui cade peste diferite obiecte și le conferă nuanțe diferite.

Prin inspirația Duhului Său, Domnul le-a dat apostolilor adevărul pentru a-l exprima în conformitate cu dezvoltarea gândirii lor, sub influența Duhului Sfânt. Totuși mintea nu este constrânsă, ca și când ar fi silită să se conformeze unui anumit șablon. — Scrisoarea 53, 1900

DOMNUL VORBEȘTE ÎNTR-UN LIMBAJ NEDESĂVÂRȘIT

Domnul le vorbește făpturilor omenești folosind un limbaj nedesăvârșit, pentru ca simțurile degenerate ale oamenilor și înțelegerea lor amortită, pământescă să poată pătrunde cuvintele Sale. În felul acesta, este arătată mila lui Dumnezeu. El le vine în întâmpinare făpturilor omenești acolo unde se află ele. Deși este desăvârșită în simplitatea ei, Biblia nu

corespunde marilor idei ale lui Dumnezeu, pentru că ideile infinite nu pot fi exprimate deplin prin mijloacele limitate ale gândirii omenești. Nici cele mai puternice expresii biblice nu sunt exagerate, așa cum presupun mulți, ci și ele se năruie în fața măreției gândului, în ciuda faptului că scriitorii au ales limbajul cel mai expresiv pentru a transmite adevărurile unei învățături mai înalte. Făpturile păcătoase suportă să privească numai o umbră a strălucirii slavei cerului. — Scrisoarea 121, 1900

NICIUN OM SĂ NU ROSTEASCĂ JUDECĂȚI -- CU PRIVIRE LA CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

Atât în Tabernacul [la Battle Creek], cât și la colegiu, s-a prezentat subiectul inspirației, iar niște oameni limitați și-au luat dreptul de a spune că unele lucruri din Scripturi au fost inspirate și altele nu. Mi-a fost arătat că Domnul nu a insuflat articolele despre inspirație publicate în Review 1 și nici nu a aprobat susținerea lor înaintea tinerilor de la colegiu. Când se aventurează să critice Cuvântul lui Dumnezeu, oamenii se aventurează pe un teren sfânt și ar face mai bine să se teamă, să tremure și să-și ascundă înțelepciunea, ca și cum ar fi o prostie. Dumnezeu nu i-a dat niciunui om misiunea de a rosti judecăți cu privire la Cuvântul Său, alegând unele lucruri ca fiind inspirate și discreditându-le pe altele ca fiind neinspirate. Mărturiile au fost tratate în același fel, dar Dumnezeu nu este implicat în lucrarea aceasta. — Scrisoarea 22, 1889

Capitolul 2

ELLEN G. WHITE ȘI SCRIERILE EI

SCRISOARE ADRESATĂ DOCTORULUI PAULSON

St. Helena, California, 14 iunie 1906.

Stimate frate, Scrisoarea ta a ajuns la mine, în sudul Californiei. Câteva săptămâni la rând, timpul și energia mea au fost dedicate evaluării situațiilor legate de dezvoltarea lucrării sanatoriului nostru de acolo și scrierii viziunilor care mi-au fost date cu privire la cutremur și la lecțiile lui.

Dar acum trebuie să răspund la scrisorile primite de la tine și de la alții. În scrisoarea ta, vorbești despre faptul că ai învățat încă de timpuriu să ai o încredere neșălbăcită în mărturie și spui: „Am fost determinat să concluzionez și să cred cu cea mai mare fermitate că fiecare cuvânt pe care l-ai rostit vreodată în public sau în particular și că fiecare scrisoare pe care ai scris-o, indiferent de circumstanțe, au fost la fel de inspirate precum Cele Zece Porunci.”

Fratele meu, tu ai studiat scrierile mele cu atenție și nu ai găsit niciodată ca eu să fi făcut vreuna dintre aceste afirmații. De asemenea, nu vei găsi nici că pionierii lucrării noastre au făcut vreodată astfel de afirmații.

Fără îndoială, în introducerea cărții Tragedia veacurilor ai citit declarațiile mele cu privire la Cele Zece Porunci și cu privire la Biblie, iar acestea ar fi trebuit să te ajute să ajungi la o înțelegere corectă a subiectului tratat. Iată declarația mea:

„Biblia Îl indică pe Dumnezeu ca fiind Autorul ei, și totuși este scrisă de mâini omenești, iar varietatea stilurilor diferitelor ei cărți prezintă caracteristicile diferiților scriitori. Toate adevărurile descoperite sunt insuflate de Dumnezeu (2 Timotei 3,16), totuși ele sunt exprimate în cuvintele oamenilor. Prin Duhul Său Sfânt, Cel Infinit a revărsat lumina în mintea și în inima slujitorilor Săi. El le-a dat vise și viziuni, simboluri și imagini, iar cei cărora le-a fost descoperit adevărul în felul acesta au exprimat ideile în limbajul omenesc.

Cele Zece Porunci au fost rostite de Dumnezeu Însuși și au fost scrise de mâna Sa. Ele sunt o creație divină, și nu una omenească. Însă Biblia, cu adevărurile ei date de Dumnezeu și exprimate în limbajul oamenilor, prezintă o unire dintre divin și uman. O astfel de unire a existat în natura lui Hristos, care a fost Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului. Afirmatia: «Și Cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi» (Ioan 1,14) este la fel de adevărată cu privire la Biblie, cum este cu privire la Hristos.

Pentru că au fost scrise în veacuri diferite, de oameni care au fost foarte diferiți din punct de vedere al rangului și ocupației, precum și al înzestrărilor intelectuale și spirituale, cărțile Bibliei prezintă contraste mari, precum și o diversitate din punct de vedere al naturii subiectelor descoperite. Scriitorii diferiți au folosit forme diferite de exprimare, iar adesea același adevăr este prezentat de un scriitor într-o modalitate mai impresionantă decât este prezentat de un altul. Deoarece mai mulți scriitori prezintă același subiect sub aspecte și în relații diferite, cititorului superficial, neglijent sau cu prejudecăți ar putea să i se pară că există discrepante sau contradicții acolo unde cel ce citește atent și cu respect, cu o înțelegere mai limpede, vede o armonie fundamentală.

Pentru că este prezentat prin persoane diferite, adevărul este evidențiat sub aspectele lui diferite. Un scriitor este impresionat mai puternic de o parte a subiectului, el surprinde acele puncte care se află în armonie cu experiența

sau cu puterea lui de percepție și evaluare, un altul se ocupă de o altă parte a subiectului și fiecare, sub călăuzirea Duhului Sfânt, prezintă lucrurile care l-au impresionat cel mai puternic, în scrierea fiecăruia găsim un alt aspect al adevărului, dar între ele este o armonie deplină. Adevărurile descoperite în felul acesta se unesc pentru a alcătui un întreg desăvârșit, adaptat pentru a împlini nevoile oamenilor în toate situațiile și experiențele vieții.

Dumnezeu a binevoit să-i transmită lumii adevărul Său prin slujitori omenești, iar El Însuși, prin Duhul Său Sfânt, i-a calificat și i-a făcut în stare pe oameni să îndeplinească lucrarea Sa. El le-a îndrumat mintea în alegerea lucrurilor pe care să le rostească și să le scrie. Comoara a fost încredințată unor vase pământești, cu toate acestea, nu este mai puțin de origine cerească. Mărturia este transmisă prin expresiile nedesăvârșite ale limbajului omenesc, și totuși este mărturia lui Dumnezeu, iar copilul ascultător și credincios al lui Dumnezeu vede în ea slava unei puteri divine, pline de har și de adevăr.”

Integritatea mărturiilor

În armonie deplină cu aceste afirmații sunt declarațiile mele aflate în articolul „The Testimonies Slighted”, scris în 20 iunie 1882 și publicat în Mărturii pentru comunitate, volumul 5, nr. 31, paginile 62-84. Citez din articolul acesta câteva paragrafe pentru a fi examinate de tine.

„Mulți privesc cu mulțumire de sine la anii îndelungați în care au susținut adevărul. Ei consideră acum că au dreptul la o răsplată pentru încercările și ascultarea lor din trecut. Dar experiența aceasta veritabilă din trecut cu privire la lucrurile lui Dumnezeu îi face să fie mai vinovați înaintea Sa, pentru faptul că nu și-au păstrat integritatea și nu au înaintat spre desăvârșire. Credințioșia din anul trecut nu va ispăși niciodată neglijența de anul acesta. Loialitatea față de adevăr, pe care un om a manifestat-o ieri, nu va ispăși greșeala de a susține idei false astăzi.

Mulți și-au scuzat desconsiderarea față de mărturii, spunând: «Sora White este influențată de soțul ei, iar mărturiile sunt modelate de spiritul și judecata lui.» Alții au căutat să obțină de la mine declarații pe care să le reformuleze în așa fel încât să-și îndreptățească propriul comportament sau să-i facă să aibă influență asupra altora. Când s-a întâmplat astfel, am hotărât să nu mai scriu nimic, până când puterea de convertire a lui Dumnezeu nu se va vedea în biserică. Totuși Domnul mi-a pus o povară pe suflet. Am lucrat pentru voi cu sârguință. Numai veșnicia va spune cât de mult ne-a costat lucrul acesta, pe soțul meu și pe mine. Oare nu am cunoscut eu starea bisericii, atunci când Domnul mi-a prezentat ani la rând, din nou și din nou, situația acestor oameni? Au fost adresate avertizări repetate, totuși nu a avut loc nicio schimbare hotărâtă. (...)

Acum, când vă trimit o solie de avertizare și de mustrare, mulți dintre voi declară că este doar o simplă părere a sorei White. Voi ați insultat Duhul lui Dumnezeu prin declarația aceasta. Știți cum S-a manifestat Domnul prin Spiritul profeției. Trecutul, prezentul și viitorul au trecut pe dinaintea mea. Mi-au fost arătate chipuri pe care nu le văzusem niciodată și, ani mai târziu, le-am recunoscut, când le-am văzut. Am fost trezită din somn, la miezul nopții, de un simțământ viu cu privire la subiectele care mi-au fost prezentate și pe care le-am scris anterior, iar scrisorile care au traversat continentul și au ajuns la destinație chiar într-un moment de criză au salvat lucrarea lui Dumnezeu de la dezastre mari. Aceasta a fost lucrarea mea timp de mulți ani. O putere m-a îndemnat să mustru greșeli la care nu mă gândisem. Oare lucrarea aceasta din ultimii treizeci și șase de ani este venită din cer sau de pe pământ? (...)

Când am mers în Colorado, am fost atât de îngrijorată pentru voi, încât, în ciuda stării mele de slăbiciune, am scris multe pagini care să fie citite la adunarea voastră de tabără. M-am trezit slabă și tremurând, la ora trei dimineața, ca să vă scriu. Dumnezeu vorbea printr-un vas de lut. Ați putea să

spuneți că mesajul acesta a fost doar o scrisoare. Da, a fost o scrisoare, dar a fost scrisă la îndemnul Duhului lui Dumnezeu, ca să aducă în atenția voastră lucrurile care îmi fuseseră arătate. În scrisorile acestea pe care le scriu, în mărturiile pe care le vestesc, eu vă prezint ce mi-a arătat Domnul. Niciun articol scris de mine în publicații nu exprimă doar ideile personale. Ele exprimă ce mi-a descoperit Dumnezeu în viziune — razele prețioase de lumină care strălucesc, venind de la tronul Său. (...)

Care este vocea pe care o veți recunoaște ca fiind vocea lui Dumnezeu? Care este puterea pe care Domnul o are la dispoziție pentru a corecta greșelile voastre și pentru a vă arăta comportamentul vostru, așa cum este în realitate? Care este puterea care va lucra în biserică? Dacă refuzați să credeți până când orice umbră de nesiguranță și orice posibilitate de îndoială vor fi înlăturate, nu veți crede niciodată. Îndoiala care cere o cunoaștere deplină nu va ceda niciodată în fața credinței. Credința se bazează pe dovezi, nu pe demonstrații. Domnul ne cere să ascultăm de glasul datoriei, când pretutindeni în jurul nostru sunt alte glasuri care ne îndeamnă să mergem pe o cale opusă. Pentru a distinge vocea care vine de la Dumnezeu, este nevoie de atenția cea mai serioasă din partea noastră. Noi trebuie să ne împotrivim înclinației, să o biruim și să ascultăm glasul conștiinței fără negocieri sau compromisuri, ca nu cumva îndemnurile conștiinței să înceteze, iar voința și impulsurile proprii să pună stăpânire pe noi.

Cuvântul Domnului vine la toți cei care nu s-au împotrivit Duhului Său prin hotărârea de a nu-L asculta și de a nu I se supune. Vocea aceasta este auzită prin solii de avertizare, sfaturi și muștrări. Ea este solia luminii Domnului pentru poporul Său. Dacă așteptăm apeluri mai puternice și ocazii mai bune, lumina ar putea să fie retrasă, iar noi am putea să fim lăsați în întuneric. (...)

Mă doare să vă spun, frații mei, că neglijența voastră păcătoasă de a umbla în lumină v-a învăluit în întuneric. Poate că acum sunteți sinceri când

nu recunoașteți lumina și nu vă supuneți ei, deoarece îndoielile pe care le-ați cultivat, neglijența voastră de a asculta cerințele lui Dumnezeu v-au orbit, așa încât întunericul a ajuns să fie lumină pentru voi, iar lumina a ajuns să fie întuneric. Dumnezeu v-a poruncit să înaintați spre desăvârșire. Creștinismul este o religie a creșterii și a progresului. Lumina care vine de la Dumnezeu este deplină, amplă și așteaptă să fie cerută de noi. Oricare ar fi binecuvântările pe care Domnul ar putea să le dea, El are o rezervă infinită, un depozit nepuizabil din care putem să luăm. Scepticismul poate să respingă declarațiile sfinte și să le trateze cu râsete și batjocuri. Poate că spiritul lumesc îi va contamina pe mulți și va pune stăpânire pe unii, poate că lucrarea lui Dumnezeu își va păstra terenul numai printr-un efort mare și printr-un sacrificiu continuu, dar ea va triumfa în cele din urmă.

Porunca este: Mergeți înainte, împliniți-vă datoria personală și lăsați toate urmările în mâinile lui Dumnezeu. Dacă înaintăm pe calea pe care ne conduce Isus, vom vedea triumful Său, vom avea parte de bucuria Sa. Dacă vrem să purtăm cununa biruinței, trebuie să avem parte de lupte. Asemenea Domnului Isus, noi trebuie să fim făcuți desăvârșiți prin suferință. Dacă viața lui Hristos ar fi fost o viață comodă, atunci poate că am fi în siguranță cedând leneviei. Dar, pentru că viața Sa a fost caracterizată de o continuă renunțare la Sine, suferință și sacrificiu de Sine, dacă suntem părtași cu El, nu ne vom plânge de nimic. Dacă Îl avem drept călăuză pe Cel ce este Lumina lumii, putem să mergem în siguranță pe calea cea mai întunecată. (...)

Când Domnul mi-a prezentat ultima dată situația voastră și mi-a făcut cunoscut faptul că nu ați acordat atenție luminii care v-a fost dată, mi s-a poruncit să vă vorbesc clar, în Numele Său, pentru că mânia Lui s-a aprins împotriva voastră. Iată cuvintele care mi-au fost adresate: «Lucrarea ta îți-a fost rânduită de Dumnezeu. Mulți nu te vor asculta, deoarece nu L-au ascultat nici pe Marele Învățător. Mulți nu vor vrea să fie corecți, deoarece căile lor sunt drepte în ochii lor. Totuși vestește-le muștrările și avertizările

pe care ți le voi da, indiferent dacă le vor asculta și le vor răbda sau nu.»”

În legătură cu citatele acestea, studiază din nou articolul „Natura și influența mărturiilor”, în Mărturii, volumul 5, paginile 654-691.

Declarația pe care o citezi din Mărturia nr. 31 (volumul 5, pagina 67) este corectă: „În scrisorile acestea pe care le scriu, în mărturiile pe care le vestesc, eu vă prezint ce mi-a arătat Domnul. Nu scriu niciun articol în publicații doar pentru a-mi exprima ideile mele. Ele exprimă ce mi-a descoperit Domnul în viziune — razele prețioase de lumină care strălucesc venind de la tronul Său.” Faptul acesta este adevărat cu privire la lucrurile scrise în articolele din publicațiile noastre și în numeroasele volume ale cărților mele. Am fost îndrumată în conformitate cu poruncile Legii lui Dumnezeu. Am fost călăuzită în alegerea lucrurilor aflate în învățăturile lui Hristos. Oare nu sunt pozițiile adoptate în scrierile mele în armonie cu învățăturile lui Isus Hristos?

Pericolul mesajelor înșelătoare

La unele întrebări pe care le-ai pus, nu voi răspunde prin da sau nu. Nu trebuie să fac declarații care pot să fie interpretate greșit. În conformitate cu îndrumările primite, văd și simt pericolul în care se află cei ce își pun uneori sufletul în primejdie, ascultând mesaje înșelătoare cu privire la soliile pe care mi le-a dat Dumnezeu. Prin multe răstălmăciri, suciri ale înțelesului și raționamente false în legătură cu ce am scris, ei încearcă să-și îndreptățească necredința. Îmi pare rău pentru frații mei care au umblat prin ceața suspiciunii, scepticismului și a raționamentelor false. Știu că, dacă norii care le întunecă vederea spirituală ar putea să fie retrași, ca să vadă corect, unii dintre ei ar fi binecuvântați de sfaturile mele. Dar ei nu văd limpede. Prin urmare, nu îndrăznesc să comunic cu ei. Când Duhul lui Dumnezeu va înlătura misticismul, în soliile pe care am fost îndrumată să le vestesc se vor

găsi o mângâiere, o credință și o speranță tot atât de mari cum s-au găsit în anii precedenți.

Adevărul va birui cu siguranță. Acela care Și-a dat viața pentru a-l răscumpăra pe om din amăgirile lui Satana nu doarme, ci veghează. Când încetează să urmeze glasul unui străin, căruia nu-i aparțin, oile Sale se vor bucura auzind glasul Aceluia pe care L-au urmat cu dragoste.

Din studiul vieții Domnului Hristos putem să învățăm lecții prețioase. Fariseii invidioși au prezentat greșit anumite fapte și cuvinte ale Domnului Hristos, care, dacă ar fi fost primite corespunzător, ar fi fost benefice pentru înțelegerea lor spirituală. În loc de a admira bunătatea Sa, ei L-au acuzat de lipsă de evlavie, spunându-le ucenicilor Săi: „Pentru ce mănâncă Învățătorul vostru cu vameșii și cu păcătoșii?” (Matei 9,11). În loc să I se adreseze personal Mântuitorului nostru binecuvântat, al cărui răspuns i-ar fi convins imediat de răutatea lor, ei au vorbit cu ucenicii și și-au îndreptat acuzațiile spre aceia cărora puteau să le facă un mare rău, lucrând asupra lor ca un aluat al răului. Dacă ar fi fost un om lipsit de evlavie, Domnul Hristos Și-ar fi pierdut influența asupra inimii urmașilor Săi credincioși. Totuși, datorită încrederii lor în Domnul Hristos, ucenicii nu au ascultat insinuările acuzatorilor Săi răutăcioși.

Din dorința de a vedea că ucenicii sunt muștrați, acei acuzatori răutăcioși au mers din nou și din nou la Hristos cu întrebarea: „De ce ucenicii Tăi fac lucruri nepermise de Lege?” Iar când L-au judecat pe Domnul nostru, declarând că a călcat Legea, ei nu I s-au adresat Lui Însuși, ci ucenicilor Lui, pentru a semăna necredința în inima urmașilor Săi.

Așa au lucrat ei pentru a aduce îndoiala și dezbinarea. S-a încercat orice metodă pentru a aduce îndoiala în inima micii turme, ca să o determine să se uite la lucruri care ar fi putut să împiedice lucrarea bună și plină de har

a Evangheliei lui Isus Hristos.

O lucrare cu același caracter va fi făcută pentru a-i influența pe credincioșii adevărați din zilele noastre. Domnul Isus cunoaște inima. El vede interesele și scopurile gândurilor tuturor oamenilor cu privire la Sine și cu privire la ucenicii Săi credincioși. El răspunde la gândurile căutătorilor de greșeli astfel: „Nu cei sănătoși au trebuință de doctor, ci cei bolnavi” (Matei 9,12). Fariseii obraznici aveau o idee înaltă despre sfințenia și evlavie lor, dar erau gata oricând să rostească muștrări cu privire la viața altora. — Scrisoarea 206, 1906

SOLUL DOMNULUI

Noaptea trecută, în viziune, stăteam înaintea unei adunări a poporului nostru, vestind o mărturie hotărâtă cu privire la adevărul prezent și cu privire la datoria prezentă. După cuvântare, mulți s-au adunat în jurul meu pentru a pune întrebări. Ei doreau atât de multe explicații cu privire la punctul acesta, la celălalt sau la altul, încât am zis: „Vă rog să vorbiți pe rând, ca să nu mă încurcați.”

Apoi, le-am adresat un apel, spunând: „De mai mulți ani, ați avut multe dovezi că Domnul mi-a dat o lucrare de făcut. Dovezile acestea cu greu ar fi putut fi mai mari decât sunt. Vreți să măturați toate aceste dovezi ca pe o pânză de păianjen, la sugestia necredinței unui om? Ceea ce face să mă doară inima este faptul că mulți dintre cei care sunt încurcați și ispitiți acum sunt tocmai aceia care au avut suficiente dovezi și ocazii de a gândi, a se ruga și a înțelege. Totuși ei nu sesizează natura sofismelor care le sunt prezentate ca să-i facă să respingă avertizările pe care Dumnezeu le-a dat pentru a-i scăpa de amăgirile din aceste zile de pe urmă.”

Unii s-au poticnit de afirmația mea că nu pretind a fi profet 2 și au

întrebat de ce am spus lucrul acesta. Eu nu am de declarat altceva cu privire la mine decât că mi s-a spus că sunt solul Domnului, că El m-a chemat din tinerețe să fiu solul Său, să primesc cuvântul Său și să vestesc o solie clară și hotărâtă în Numele Domnului Isus.

Încă din primii ani ai tinereții mele, am fost întrebată de câteva ori: Ești un profet? Eu am răspuns întotdeauna: Sunt solul Domnului. Știu că mulți m-au denumit profet, dar eu nu am pretins niciodată titlul acesta. Mântuitorul meu mi-a spus că sunt solul Său. El m-a îndrumat astfel: „Lucrarea ta este să vestești cuvântul Meu. Vor apărea lucruri ciudate, dar Eu te pun deoparte încă din tinerețea ta pentru a le vesti o solie celor ce greșesc, pentru a le vorbi celor necredincioși și pentru a muștra în scris și prin viu grai, pe temeiul Cuvântului, faptele care nu sunt corecte. Dă sfaturi din Cuvânt. Eu te voi ajuta să înțelegi Cuvântul Meu. El nu va fi pentru tine ca o limbă ciudată. Soliile pe care ți le voi da vor fi însoțite de adevărata elocvență a simplității, și vor fi vestite prin vocea și instrumentul de scris al unei persoane care nu a învățat niciodată în școli. Duhul și puterea Mea vor fi cu tine.

Nu te teme de oameni, căci scutul Meu te va ocroti. Nu tu vei fi aceea care va vorbi, ci Domnul, care a dat soliile de avertizare și muștrare. Nu te abate niciodată de la adevăr, în nicio situație. Vestește lumina pe care ți-o voi da Eu. Soliile pentru aceste zile din urmă să fie scrise în cărți și să rămână imortalizate, ca să mărturisească împotriva acelor care s-au bucurat cândva de lumină, dar care au fost determinați să renunțe la ea din cauza influențelor seducătoare ale răului.”

De ce nu am pretins că sunt profet? Pentru că în zilele acestea mulți care pretind cu îndrăzneală că sunt profeți, de fapt sunt o rușine pentru lucrarea lui Hristos și pentru că lucrarea mea cuprinde mult mai mult decât semnifică termenul de „profet”.

La început, când mi-a fost dată lucrarea aceasta, L-am implorat pe Domnul să pună povara pe umerii altcuiva. Lucrarea a fost atât de mare, de întinsă și de adâncă, încât m-am temut că nu sunt în stare să o fac. Totuși, prin Duhul Său Sfânt, Domnul m-a făcut în stare să îndeplinesc lucrarea pe care mi-a încredințat-o.

O lucrare cu multe aspecte

Dumnezeu mi-a arătat cu claritate diversele modalități în care mă va folosi pentru a îndeplini o lucrare specială. Mi-au fost date viziuni, împreună cu făgăduința: „Dacă vei vesti soliile cu credincioșie și vei răbda până la sfârșit, vei mânca din rodul pomului vieții și vei bea din apa râului vieții.”

Domnul mi-a dat o mare lumină cu privire la reforma sănătății. În asociere cu soțul meu, eu urma să fiu un lucrător medical misionar. Trebuia să-i prezint bisericii un exemplu, luându-i pe cei bolnavi în casa mea și îngrijindu-i. Am făcut lucrul acesta, acordându-le femeilor și copiilor un tratament eficient. De asemenea, trebuia să vorbesc despre subiectul temperanței creștine, în calitate de sol rânduit de Domnul. M-am angajat cu toată inima în lucrarea aceasta și am vorbit în prezența unor adunări numeroase despre temperanță și despre sensul ei cel mai larg și adevărat.

Mi s-a spus că trebuie să le vorbesc mereu celor care declară a crede adevărul, despre necesitatea de a pune în practică învățăturile. Acest lucru înseamnă sfințire, iar sfințirea înseamnă cultivarea și educarea fiecărei capacități în scopul de a-I sluji Domnului.

Mi s-a poruncit să nu-i neglijez și să nu-i ocolesc pe aceia care greșeau. Îndeosebi, mi s-a poruncit să protestez împotriva oricărei hotărâri arbitrare și împovărătoare luată de aceia care au autoritate oficială asupra slujitorilor Evangheliei. Oricât de neplăcută ar putea fi datoria, eu trebuie să-i mustru pe

asupritori și să pledez pentru dreptate. Eu trebuie să prezint nevoia de a păstra dreptatea și nepărtinirea în toate instituțiile noastre.

Dacă îi văd pe aceia care se află în poziții de răspundere neglijându-i pe pastorii în vârstă, eu trebuie să le prezint acest subiect acelorora a căror datorie este să aibă grijă de ei. Pastorii care și-au făcut lucrarea cu credincioșie nu trebuie să fie uitați sau neglijați, atunci când ajung să aibă o sănătate șubredă. Conferințele noastre nu trebuie să desconsidere nevoile acelorora care au purtat poverile lucrării. După ce îmbătrânise în slujba Domnului, Ioan a fost exilat pe Patmos. Iar acolo, pe insula singuratică, el a primit mai multe mesaje din cer decât primise pe parcursul întregii lui vieți.

După căsătorie, am învățat că trebuie să manifest un interes deosebit față de copiii fără mamă și tată, luându-i pe unii în grija mea pentru o vreme, iar apoi găsind un cămin pentru ei. În felul acesta, eu urma să le dau altora un exemplu cu privire la ceea ce puteau să facă.

Deși am fost chemată să călătoresc adesea și am avut mult de scris, am luat copii de trei și cinci ani, am avut grijă de ei, i-am educat și i-am pregătit pentru poziții de răspundere. Din când în când, am luat în casa mea băieți între zece și șaisprezece ani, acordându-le o grijă părintească și educându-i pentru slujire. Am simțit că este datoria mea să le prezint celor din poporul nostru acea lucrare pentru care membrii fiecărei biserici ar trebui să simtă o responsabilitate.

Când am fost în Australia, am îndeplinit același fel de lucrare, luând în casa mea copii orfani, care erau în pericolul de a fi expuși la ispite ce ar fi putut să determine pierderea sufletului lor.

De asemenea, în Australia, noi 3 am lucrat și ca misionari medicali. Uneori, am făcut din casa mea, aflată în Cooranbong, un azil pentru cei

bolnavi și suferinzi. Secretara mea, care studiasse la sanatoriul din Battle Creek, a fost alături de mine și a îndeplinit lucrarea de soră medicală misionară. Ea nu a primit niciun ban pentru serviciile ei, iar noi am câștigat încrederea oamenilor, prin interesul pe care l-am arătat față de cei bolnavi și suferinzi. După un timp, a fost construit sanatoriul de la Cooranbong, iar noi am fost eliberați de această răspundere.

Nicio declarație îngâmfată

Eu nu am pretins niciodată că sunt profet. Dacă alții îmi atribuie acest titlu, eu nu intru în controversă cu ei. Dar lucrarea mea a cuprins atât de multe domenii, încât nu pot să mă numesc altfel decât un sol trimis să vestească o solie de la Domnul către poporul Său și să se ocupe de lucrare în orice domeniu arată El.

Când am fost în Battle Creek, am spus înaintea unei adunări numeroase că eu nu am pretins a fi profet. M-am referit de două ori la subiectul acesta, având de fiecare dată intenția să fac o declarație: „Eu nu pretind că sunt profet.” Dacă am vorbit altfel, să înțeleagă toți, acum, că nu am avut de gând să spun că pretind titlul de profet sau profetesă.

Am înțeles că unii au fost nerăbdători să știe dacă doamna White încă susține aceleași păreri pe care le-a susținut cu ani în urmă, când au auzit-o vorbind în dumbrava sanatoriului, în Tabernacul și la adunările de tabără ținute în suburbiile orașului Battle Creek. I-am asigurat că solia pe care ea o vestește astăzi este aceeași pe care a vestit-o de-a lungul celor șaiszeci de ani de slujire publică. Ea are de făcut pentru Domnul aceeași lucrare care i-a fost încredințată încă din adolescență. Ea primește lecții de la același Învățător. Îndrumările care i-au fost date sunt: „Fă cunoscut altora ce ți-am descoperit. Scrie soliile pe care ți le dau, pentru ca poporul să le poată avea.” Aceasta este lucrarea pe care s-a străduit ea să o facă.

Am scris multe cărți, iar ele au avut parte de o răspândire largă. Nu aș fi fost în stare să scriu de la mine însămi adevărul aflat în cărțile acestea, dar Domnul mi-a dat ajutorul Duhului Său Sfânt. Cărțile acestea, care prezintă învățătura pe care Domnul mi-a dat-o de-a lungul ultimilor șaizeci de ani, conțin lumină din cer și vor suporta testul de verificare.

La vârsta de șaptezeci și opt de ani, eu încă trudes. Cu toții suntem în mâinile Domnului. Eu mă încred în El, pentru că știu că El nu-i va lăsa, nici nu-i va părăsi pe aceia care își pun încrederea în El. Eu m-am încredințat în grija Sa.

„Îi mulțumesc lui Hristos Isus, Domnul nostru, care m-a întărit, că m-a socotit vrednic[ă] de încredere și m-a pus în slujba Lui” (1 Timotei 1,12). — Review and Herald, 26 iulie 1906

Lucrarea unui profet și mai mult decât atât

Pe parcursul cuvântării, am spus că nu am pretins a fi profet. Unii au fost surprinși de declarația aceasta și, având în vedere că s-a vorbit atât de mult despre lucrul acesta, voi da o explicație. Alții sunt cei care m-au numit profet, dar eu nu mi-am atribuit niciodată titlul acesta. Eu nu am simțit că este datoria mea să mă autonumesc astfel. În zilele noastre, cei care pretind cu îndrăzneală că sunt profeți sunt adesea o rușine pentru lucrarea lui Hristos.

Lucrarea mea include mult mai mult decât semnifică numele acesta. Eu mă consider un sol căruia Domnul i-a încredințat o solie pentru poporul Său. — Scrisoarea 55, 1905

Sunt sfătuită să nu mă las împiedicată în lucrarea mea de aceia care fac

tot felul de presupuneri cu privire la natura ei și ale căror minți se luptă cu atât de multe probleme încurcate în legătură cu presupusa lucrare a unui profet. Misiunea mea cuprinde lucrarea unui profet, dar nu se oprește acolo. Ea cuprinde mult mai mult decât poate să înțeleagă mintea acelor care au semănat semințele necredinței. — Scrisoarea 244, 1907 (adresată prezbiterilor Bisericii din Batle Creek)

PRIMIREA ȘI RĂSPÂNDIREA LUMINII

Pentru că adesea sunt puse întrebări cu privire la starea mea atât din timpul viziunii, cât și după ce ies din viziune, aș dori să spun că, atunci când Domnul consideră că este potrivit să îmi dea o viziune, sunt dusă în prezența lui Isus și a îngerilor și pierd orice legătură cu lucrurile pământești. Nu pot să văd mai departe decât mă îndrumă îngerul. Adesea, atenția mea este îndreptată spre evenimente care au loc pe pământ.

Uneori sunt purtată departe, în viitor, și mi se arată ce urmează să se întâmple. Apoi, din nou, îmi sunt arătate lucruri ca și când ar fi avut loc în trecut. După ce ies din viziune, nu îmi amintesc îndată tot ce am văzut, iar subiectul nu este atât de clar pentru mine, până când scriu. Atunci, evenimentele îmi apar în minte așa cum mi-au fost prezentate în viziune și pot să le scriu cu ușurință. Uneori, lucrurile pe care le-am văzut îmi sunt ascunse după ce ies din viziune și nu pot să mi le amintesc până când ajung în fața unei adunări unde se aplică viziunea. Atunci, lucrurile pe care le-am văzut îmi vin în minte cu putere. Sunt tot atât de dependentă de Duhul Domnului în relatarea sau scrierea unei viziuni, cum sunt în primirea viziunii însăși. Îmi este imposibil să îmi amintesc lucrurile care mi-au fost arătate, dacă Domnul nu mi le aduce aminte, atunci când binevoiește să le spun sau să le scriu. — *Spiritual Gifts* (1860), vol. 2, p. 292, 293

Deși când scriu viziunile sunt dependentă de Duhul Domnului la fel de

mult ca atunci când le primesc, totuși cuvintele pe care le folosesc în descrierea lucrurilor văzute sunt ale mele, cu excepția celor care mi-au fost adresate de un înger și pe care le pun întotdeauna între ghilimele. — Review and Herald, 8 octombrie 1867

Se pune întrebarea: Cum află sora White subiectele despre care vorbește așa de hotărât, ca și când ar avea autoritatea să spună lucrurile acestea? Eu vorbesc astfel, pentru că, atunci când sunt în încurcătură, ele vin instantaneu în mintea mea, asemenea unui fulger care iese dintr-un nor întunecat în furia unei furtuni. Unele scene care mi-au fost prezentate cu ani în urmă nu mi-au rămas în memorie, dar, când învățătura care mi-a fost dată atunci este necesară, uneori chiar când stau înaintea oamenilor, amintirea ei revine și este precisă și clară ca un fulger, aducând în mintea mea cu claritate acel sfat anume. În asemenea ocazii, nu pot să mă abțin să nu spun lucrurile care îmi străfulgeră mintea, nu pentru că aș fi avut o viziune nouă, ci pentru că lucrurile care mi-au fost prezentate, probabil cu ani în urmă, îmi revin în minte cu putere.

NICIO PRETENȚIE DE INFALIBILITATE

Avem multe lecții de învățat și mult mai multe lucruri de care trebuie să ne dezvățăm. Numai Dumnezeu și cerul sunt infailibili. Aceia care cred că nu vor trebui să renunțe niciodată la o concepție îndrăgită, că nu vor avea niciodată ocazia să-și schimbe o părere, vor fi dezamăgiți. Atâta vreme cât ne susținem ideile și părerile proprii cu o insistență hotărâtă, nu putem avea unitatea pentru care S-a rugat Domnul Hristos.

Cu privire la infailibilitate, eu nu am pretins niciodată că o dețin. Numai Dumnezeu este infailibil. Cuvântul Său este adevărat, iar la El nu este nici schimbare, nici umbră de mutare. — Scrisoarea 10, 1895

SACRU ȘI PROFAN

Sanatoriu, California, 5 martie 1909.

Sunt îngrijorată cu privire la fratele A, care a fost câțiva ani lucrător în sudul Californiei. El a făcut unele declarații ciudate și mă doare să-l văd negând Mărturiile în întregime, din cauza unor lucruri care i se par inconsecvente — o declarație făcută de mine cu privire la numărul de încăperi din Sanatoriul Paradise Valley. Fratele A spune că, într-o scrisoare adresată unuia dintre frații din sudul Californiei, eu am făcut afirmația că sanatoriul avea patruzeci de încăperi, când, în realitate, erau numai treizeci și opt. Fratele A îmi prezintă faptul acesta ca fiind motivul pentru care el și-a pierdut încrederea în Mărturii. (...)

Informația cu privire la numărul de camere de la Sanatoriul Paradise Valley nu a fost dată ca o descoperire de la Domnul, ci, pur și simplu, ca o părere omenească. Nu mi-a fost descoperit niciodată numărul exact de încăperi din niciunul dintre sanatoriile noastre, iar informațiile cu privire la astfel de lucruri le-am obținut întrebându-i pe aceia care presupuneam că le cunosc. Declar că, atunci când vorbesc despre aceste lucruri obișnuite, nu există nimic care să-i determine pe oameni să creadă că eu primesc informațiile într-o viziune de la Domnul și că le prezint așa cum le-am primit. (...)

Când Duhul Sfânt descoperă ceva cu privire la instituțiile aflate în legătură cu lucrarea Domnului sau cu privire la lucrarea lui Dumnezeu asupra inimii și minții oamenilor, așa cum a descoperit El lucrurile acestea prin mine în trecut, solia vestită trebuie să fie privită ca fiind lumina dată de Dumnezeu pentru aceia care au nevoie de ea. Totuși e o mare greșală să amestecăm lucrurile sfinte cu cele obișnuite. În înclinația de a proceda astfel, putem să vedem lucrarea vrăjmașului pentru nimicirea sufletelor.

Fiecărui suflet pe care l-a creat, Dumnezeu i-a dat capacitățile necesare pentru a-I sluji, dar Satana caută să facă dificilă această lucrare de slujire prin ispita lui continuă, menită să ducă sufletele în rătăcire. El caută să slăbească înțelegerea spirituală, pentru ca oamenii să nu facă deosebire între ce este obișnuit și ce este sfânt. Eu am fost făcută în stare să cunosc deosebirea aceasta printr-o viață de slujire pentru Domnul și Stăpânul meu. (...)

Mi-a fost adresată solia: Consacră-te pentru lucrarea cea mai înaltă care le-a fost încredințată vreodată muritorilor. Eu îți voi da aspirații înalte, capacități și o înțelegere corectă a lucrării lui Hristos. Tu nu îți aparții, fiindcă ești cumpărată cu un preț prin viața și moartea Fiului lui Dumnezeu. Dumnezeu cere inima ta de copil și slujirea ta sub influența sfințitoare a Duhului Sfânt.

Eu m-am consacrat lui Dumnezeu cu toată ființa, ca să ascult chemarea Sa în toate lucrurile și, de la data aceea, mi-am petrecut viața vestind solia atât în scris, cât și vorbind în fața unor adunări numeroase. În astfel de ocazii, nu eu sunt aceea care conduce faptele și cuvintele mele.

Totuși sunt situații în care trebuie să fie spuse lucruri obișnuite, când mintea trebuie să se ocupe cu gânduri obișnuite, când trebuie să fie scrise scrisori obișnuite și să fie date informații obișnuite, care au fost transmise de la un lucrător la altul. Astfel de cuvinte și informații nu sunt spuse sub inspirația specială a Duhului lui Dumnezeu. Uneori sunt puse întrebări care nu se referă deloc la subiectele religioase, dar trebuie să primească un răspuns. Noi discutăm despre case și terenuri, despre contracte care trebuie să fie făcute, despre locuri pentru instituțiile noastre și despre avantajele și dezavantajele lor.

Primească scrisori în care mi se cere sfatul cu privire la multe subiecte

ciudate, iar eu sfătuiesc în conformitate cu lumina care mi-a fost dată. Oamenii s-au împotrivit din nou și din nou sfatului pe care am fost învățată să-l dau, pentru că nu au vrut să primească lumina, iar asemenea experiențe m-au determinat să-L caut pe Domnul cu stăruința cea mai mare. —
Manuscrisul 107, 1900

Capitolul 3

ATITUDINEA FAȚĂ DE MĂRTURII

O DECLARAȚIE TIMPURIE

Am văzut starea acelor care au stat pe temelia adevărului prezent, dar care au desconsiderat viziunile — calea pe care Dumnezeu o alesese pentru a-i învăța pe aceia care s-au abătut de la adevărul Bibliei în unele situații. Am văzut că, prin loviturile date viziunilor, ei nu au lucrat împotriva unui vierme, a uneltei slabe prin care Dumnezeu a vorbit, ci împotriva Duhului Sfânt. Am văzut că era un lucru neînsemnat să vorbească împotriva uneltei, dar era periculos să trateze cu ușurătate cuvintele lui Dumnezeu. Am văzut că, dacă greșeau și Dumnezeu alegea să le arate greșelile prin viziuni, iar ei desconsiderau învățăturile date astfel, acești oameni urmau să fie lăsați să meargă pe calea lor, să alerge pe calea greșelii și să creadă că fac bine, până când aveau să constate că este prea târziu. Apoi, în timpul de necaz, i-am auzit strigând către Dumnezeu în agonie: „De ce nu ne-ai arătat greșeala, ca să ne îndreptăm și să fim pregătiți pentru timpul acesta?” Atunci, un înger li s-a adresat și le-a spus: „Tatăl meu v-a învățat, dar voi nu ați vrut să fiți învățați. El a vorbit prin viziuni, dar voi ați desconsiderat vocea Sa, iar El v-a lăsat să mergeți pe căile voastre, ca să suportați consecințele faptelor voastre.” — Broadside, To Those Who Are Receiving a Seal of the Living God, 31 ianuarie 1849

O ÎNVĂȚĂTURĂ SIGURĂ PENTRU ZILELE SFÂRȘITULUI

În ultima jumătate de secol, ne-a fost adusă o bogăție de putere morală. Prin Duhul Său Sfânt, vocea lui Dumnezeu ni s-a adresat fără încetare prin avertizări și învățături pentru a întări credința în Spiritul profeției. De

repetate ori, mi s-a adresat porunca: Scrie lucrurile pe care ți le-am dat pentru a întări credința poporului Meu în poziția pe care a adoptat-o. Timpul și încercările nu au anulat învățăturile date, ci, de-a lungul anilor de suferință și jertfire de sine, au confirmat adevărul mărturiei date. Învățătura care a fost dată în primele zile ale vestirii soliei trebuie să fie susținută ca fiind o învățătură sigură pentru aceste zile ale încheierii vestirii ei. Aceia care sunt indiferenți față de lumina și față de învățătura aceasta, să nu se aștepte să scape de capcanele despre care li s-a spus clar că îi vor face pe cei ce resping lumina să se împiedice, să cadă, să fie amăgiți și prinși. Dacă studiem cu atenție capitolul al doilea din Evrei, vom învăța cât de important este să rămânem statornici la fiecare principiu al adevărului care ne-a fost dat. — Review and Herald, 18 iulie 1907

ENUMERAREA DIFERITELOR ATITUDINI

Curând se va face orice efort posibil pentru pervertirea adevărului mărturiilor Duhului Sfânt și pentru micșorarea valorii lui. Trebuie să fim de acord cu soliile clare și directe care au fost adresate poporului lui Dumnezeu încă din 1846.

Unii care ni se vor alătura în credință vor căuta învățături noi și ciudate, lucruri neobișnuite și senzaționale pe care să le prezinte poporului. Ei vor introduce toate ideile false care pot fi concepute și le vor prezenta ca venind de la sora White, ca să poată amăgi sufletele. (...)

Aceia care au tratat lumina dată de Domnul ca pe un lucru obișnuit nu vor beneficia de învățătura prezentată.

Unii vor interpreta greșit, în conformitate cu orbirea lor spirituală, soliile date de Dumnezeu.

Alții vor renunța la credința lor și vor nega adevărul soliilor, spunând că nu sunt decât niște idei false.

Alții le vor ridiculiza, lucrând împotriva luminii pe care Dumnezeu o dă de mulți ani, iar unii, care sunt slabi în credință, vor fi duși în rătăcire în felul acesta.

Totuși unii vor fi ajutați într-o mare măsură de solii. Deși nu le sunt adresate personal, ei vor fi corecți și vor fi conduși să evite relele precizate. (...) Duhul Domnului va fi prezent în învățatură, iar îndoielile care există în multe minți vor fi spulberate. Mărturiile însele vor fi cheia care va explica soliile prezentate, așa cum Scriptura este explicată de Scriptură. Mulți vor citi cu nerăbdare soliile care mustră greșeala, ca să învețe ce pot să facă pentru a fi mântuiți. (...) Lumina va răsări asupra înțelegerii lor, iar Duhul va impresiona mintea lor, pe măsură ce adevărul Bibliei va fi prezentat cu claritate și simplitate în soliile pe care Dumnezeu le-a trimis poporului Său începând din anul 1846. Aceste solii trebuie să își găsească locul în inimi, iar schimbarea se va produce. — Scrisoarea 73, 1903

PERICOLELE DISECĂRII SOLIILOR INSPIRATE

Unii încep să judece Scripturile, declarând că un pasaj sau altul nu este inspirat, pentru că nu creează o impresie favorabilă în mintea lor. Ei nu pot să armonizeze aceste pasaje cu ideile lor, preluate din filosofia și știința „pe nedrept numite astfel” (1 Timotei 6,20). Alții, din rațiuni diferite, pun la îndoială părți din Cuvântul lui Dumnezeu. În felul acesta, mulți umblă orbește pe calea pregătită de vrăjmașul. Așadar, nimeni nu are autoritatea de a pronunța sentințe cu privire la Scripturi, de a judeca sau de a condamna vreo parte din Cuvântul lui Dumnezeu. Când cineva își permite să facă lucrul acesta, Satana va crea pentru el o atmosferă care să împiedice creșterea lui spirituală. Când un om se consideră atât de înțelept, încât îndrăznește să

disece declarațiile Cuvântului lui Dumnezeu, înțelepciunea lui este o nebunie în ochii lui Dumnezeu. Când ajunge să cunoască mai mult, omul va simți că încă mai are foarte mult de învățat, iar prima lui lecție este aceea de a ajunge să se lase învățat. „Învățați de la Mine”, spune Marele Învățător, „căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre” (Matei 11,29).

Voi, cei care v-ați obișnuit să cultivați spiritul de critică și acuzare și i-ați învățat și pe alții să facă la fel, aduceți-vă aminte că imitați exemplul lui Satana. Când se potrivește scopului vostru, voi tratați Mărturiile ca și când le-ați crede, citând din ele pentru a întări orice declarație pe care vreți să o impuneți. Dar ce faceți când lumina vă este dată pentru a vă îndrepta greșelile voastre? Primiți voi lumina atunci? Când Mărturiile vorbesc contrar ideilor voastre, voi le tratați cu foarte multă ușurătate.

Nu se cuvine nimănui să semene cuvinte de îndoială aici și acolo, căci ele vor lucra ca o otravă în alte minți, zguduind încrederea lor în soliile pe care Dumnezeu le-a dat și care au ajutat la punerea temeliei acestei lucrări, însoțind-o până în ziua de astăzi, prin muștrări, avertizări, corectări și încurajări. Tuturor celor care s-au împotrivit Mărturiilor, aș dori să le spun că Dumnezeu i-a dat poporului Său o solie, iar vocea Sa va fi auzită, indiferent dacă voi o ascultați, dacă o suportați sau nu. Împotrivirea voastră nu m-a prejudiciat pe mine, însă voi va trebui să dați socoteală înaintea Dumnezeului cerurilor, care a trimis aceste avertizări și învățături ca să-Și păstreze poporul pe calea cea dreaptă. Va trebui să răspundeți înaintea Lui pentru orbirea voastră și pentru că sunteți o piatră de poticnire în calea celor păcătoși.

„«La Lege și la mărturie!» Căci, dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta” (Isaia 8,20). Chiar și lucrarea Duhului Sfânt asupra inimii trebuie să fie verificată prin Cuvântul lui Dumnezeu. Duhul care a inspirat Scripturile conduce întotdeauna la Scripturi. — General Conference Daily Bulletin, 13 aprilie 1891

SOLIILE INSPIRATE APLICATE GREȘIT

Odată, un bărbat pe nume B a străbătut un drum lung, venind de la Michigan cu o solie specială pentru sora White. El a spus că sora White a fost rânduită de Dumnezeu să ocupe poziția pe care a ocupat-o Moise, iar el, B, urma să ocupe poziția lui Iosua. În felul acesta, lucrarea avea să înainteze. Lucrarea sorii White avea să se asocieze cu lucrarea lui, iar amândoi urmau să proclame adevărul cu putere.

Asemenea multor altora, omul acesta și-a luat dreptul de a amesteca o mare parte din Scriptură cu solia lui, citând pasaje pe care le aplica adventiștilor de ziua a șaptea. Astfel de oameni au mai apărut pe parcursul implicării mele în lucrare. Ei au selecționat și au așezat pasajele Scripturii într-o ordine care să fie aplicabilă pentru poporul lui Dumnezeu. Dl B a citit cu o voce puternică pasajele pe care le selectase, declarând că ele ni se aplică nouă, ca popor. El a spus că eu trebuie să înțeleg că are dreptate, pentru că el citește din Biblie.

„Da”, am spus, „tu ai selectat și ai pus împreună pasajele acestea din Scriptură, totuși, asemenea multora, care au apărut ca și tine, tu sucești Scripturile, dându-le un înțeles sau altul, dar eu știu că ele nu se aplică așa cum le-ai aplicat tu.

La fel ca orice altă persoană indusă în eroare, tu ai pus într-o anumită ordine unele pasaje din Scriptură, care sunt foarte convingătoare, iar apoi le-ai aplicat în conformitate cu ideile tale. Orice om poate să interpreteze și să aplice greșit Cuvântul lui Dumnezeu, acuzând oameni și situații, iar după aceea să considere că aceia care au refuzat să primească solia lui au refuzat solia lui Dumnezeu și și-au hotărât destinul pentru veșnicie.” (...)

Din diferitele scrisori care au ajuns la mine, înțeleg că astfel de oameni, precum B, care declară că sunt trimiși de Dumnezeu, merg la aceia care sunt izolați într-o anumită măsură de poporul nostru, iar sufletele acelea sunt pregătite să primească orice idee ce pare a fi de origine cerească. Scrisorile care ajung la mine îmi cer cu insistență un răspuns. Eu știu că mulți iau mărturiile pe care le-a dat Domnul și le aplică așa cum presupun ei că ar trebui să fie aplicate, alegând câte o propoziție de aici și una de acolo, scoțându-le din context și aplicându-le în conformitate cu ideile lor. În felul acesta, sufletele sărmane ajung să fie încurcate, în timp ce, dacă ar citi în ordine tot ce s-a scris, ar înțelege adevărata aplicație și nu ar ajunge să fie confuze. Mult din ceea ce este prezentat ca fiind o solie din partea soriei White slujește scopului răstălmăcirii cuvintelor soriei White, în așa fel încât să fie o mărturie în favoarea unor lucruri care nu sunt în concordanță cu intenția și gândirea ei. Faptul acesta face lucrarea ei foarte dificilă. Zvonurile zboară de la unul la altul, transmițând ce a spus sora White. De fiecare dată când este repetat, zvonul ajunge și mai exagerat. Dacă sora White are ceva de spus, lăsați-o pe ea să spună. Nimeni nu este chemat să fie purtătorul de cuvânt al soriei White. (...) Vă rog, lăsați-o pe sora White să-și transmită singură solia, care va veni de la ea cu o frumusețe mai mare decât de la acela care o prezintă în numele ei. — Manuscrisul 21, 1901

ÎNDOIALA CU PRIVIRE LA MĂRTURII 4

Când găsiți oameni care pun la îndoială mărturiile, căutând greșeli în ele și încercând să-i îndepărteze și pe alții de ele, fiți siguri că nu Dumnezeu lucrează prin ei, ci un alt duh. Cei care nu sunt precauți, cultivă îndoiala și necredința. Ei trăiesc cu simțământul dureros al conștiinței faptului că viața lor nu va suporta verificarea Duhului lui Dumnezeu, care le vorbește fie prin Cuvântul Său, fie prin mărturiile Duhului Său, care îi vor conduce la Cuvântul Său. În loc de a începe cu propria inimă și de a ajunge să fie în armonie cu principiile curate ale Evangheliei, ei caută greșeli și condamnă tocmai mijloacele pe care Dumnezeu le-a ales pentru a pregăti un popor care

să reziste în ziua Domnului.

Dacă veți îngădui să vi se alătore un sceptic, care nu este dispus să-și modeleze viața în conformitate cu regula Bibliei și care caută să câștige favoarea tuturor, veți vedea cât de curând îi va veni în ajutor o categorie de persoane care nu sunt în armonie cu lucrarea lui Dumnezeu. Aceia care sunt convertiți și ale căror convingeri sunt întemeiate pe adevăr nu vor găsi nimic plăcut sau folositor în influența învățăturii unui asemenea om. Dar cei care au defecte de caracter, ale căror mâini nu sunt curate, ale căror inimi nu sunt sfinte, ale căror obiceiuri de viață sunt necontrolate, cei care sunt lipsiți de amabilitate în cămin sau sunt nedemni de încredere în afaceri — toți aceștia se vor bucura negreșit de noile opinii prezentate. Dacă privesc la caracterul celor ce îl urmează, toți pot să vadă adevărata valoare a unui om și natura învățăturii lui.

În general, cei care au cel mai mult de spus împotriva mărturiilor sunt aceia care nu le-au citit, la fel cum cei ce se mândresc cu necredința lor în Biblie sunt tocmai cei care nu cunosc bine învățăturile ei. Ei știu că Scriptura îi condamnă și, dacă o resping, au un simțământ de siguranță pe calea lor păcătoasă.

Puterea amăgitoare a ideilor false

În ideile false și în necredință există o putere care amăgește și farmecă mintea. Este mult mai ușor să ne punem întrebări, să ne îndoim și să nu credem, ca să ne putem scuza când pășim alături de calea cea dreaptă, decât să ne curățim sufletul prin credința în adevăr și prin ascultare. Totuși, când o influență mai bună îl determină pe un om să dorească să se întoarcă, el constată că este prins în plasa lui Satana ca o muscă prinsă într-o pânză de păianjen, i se pare că este extrem de greu să se întoarcă și rareori scapă singur din capcana în care a fost prins de vrăjmașul cel vicelan.

Odată ce au acceptat să se îndoiască de mărturiile Duhului lui Dumnezeu și să nu creadă în ele, oamenii sunt ispitiți cu putere să adere la opiniile pe care le-au aprobat în prezența altora. Teoriile și concepțiile lor îi prind ca un nor plin de ceață care împiedică pătrunderea oricărei raze a dovezilor aduse în favoarea adevărului. Îndoielile îngăduite din cauza neștiinței, a mândriei sau a iubirii față de practicile păcătoase prind sufletul în lanțuri care rareori sunt rupte. Numai Hristos poate să dea tăria necesară pentru a le rupe.

Mărturiile Duhului lui Dumnezeu sunt date pentru a-i conduce pe oameni la Cuvântul Său, care a fost neglijat. Așadar, dacă soliile lor nu sunt ascultate, Duhul Sfânt este alungat din suflet. Ce alte mijloace mai are Dumnezeu în plus pentru a ajunge la cei greșiți și pentru a le arăta starea lor adevărată?

Bisericile care au cultivat anumite influențe ce micșorează credința în mărturii sunt slabe și instabile. Unii pastori lucrează pentru a-i atrage pe oameni la ei înșiși. Când se face un efort pentru a corecta vreo greșală a acestor pastori, ei răspund cu un spirit de independență, spunând: „Biserica mea acceptă lucrarea pe care o fac eu.”

Domnul Isus a zis: „Oricine face răul urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele.” Mulți merg pe o cale asemănătoare în zilele noastre. În mărturii sunt precizate tocmai păcatele de care se fac vinovați, de aceea nu au nicio dorință de a le citi. Unii au primit încă din tinerețe avertizări și mustrări prin mărturii, dar oare au umblat ei în lumină, s-au schimbat ei? Nicidecum. Ei continuă să își îngăduie aceleași păcate și au aceleași defecte de caracter. Aceste rele prejudiciază lucrarea lui Dumnezeu și își lasă amprenta asupra bisericilor. Lucrarea care Domnul ar dori să fie făcută pentru a pune bisericile în ordine nu este făcută, din cauză că membrii

lor și îndeosebi conducătorii turmei nu vor să fie corecțați.

De multe ori, un om declară că acceptă mărturiile, dar ele nu au nicio influență asupra vieții sau caracterului său. Din cauza îngăduinței de sine, greșelile lui ajung să fie mai puternice, până când, după ce a fost mustrat adesea și nu a ascultat mustrarea, el își pierde cu totul stăpânirea de sine și ajunge să fie împietrit pe calea greșelilor. Dacă este suprasolicitat și ajunge să fie cuprins de slăbiciune, nu are puterea morală de a se ridica deasupra defectelor de caracter pe care nu le-a biruit. Acestea ajung să fie punctele lui cele mai tari și este biruit de ele. Ca urmare, pune-l la încercare și întrebă-l: „Nu a mustrat Dumnezeu această parte a caracterului tău prin mărturii, cu ani în urmă?” El va răspunde: „Da, am primit o mărturie scrisă, care mi-a spus că am greșit în aceste lucruri.” „Prin urmare, de ce nu ai corectat aceste obiceiuri rele?” „Eu am crezut că acela care m-a mustrat trebuie să fi făcut o greșeală, că am acceptat lucrurile pe care am putut să le înțeleg, iar cu privire la lucrurile pe care nu am putut să le înțeleg, am spus că au fost părerea celui care mi-a trimis solia. Nu am acceptat mustrarea.”

În unele situații, greșelile de caracter pe care Dumnezeu ar fi dorit ca slujitorii Săi să le observe și să le corecteze, dar pe care ei au refuzat să le vadă, i-au costat viață. Ei ar fi putut să trăiască pentru a fi niște mijloace de răspândire a luminii. Dumnezeu a dorit ca ei să trăiască și le-a trimis învățături cu privire la neprihănire, ca ei să-și păstreze puterile fizice și intelectuale necesare pentru a îndeplini un serviciu bine primit de El, iar dacă ar fi ascultat sfatul lui Dumnezeu și ar fi ajuns să fie într-un tot așa cum a dorit El, ei ar fi fost niște lucrători capabili pentru înaintarea adevărului, niște oameni care ar fi avut parte de o prețuire înaltă și de încredere din partea poporului nostru. Dar ei dorm în mormânt, pentru că nu au înțeles că Dumnezeu i-a cunoscut mai bine decât s-au cunoscut ei înșiși. Gândurile Sale nu au fost gândurile lor, iar căile Sale nu au fost căile lor. Acești oameni înguști au modelat lucrarea pretutindeni pe unde au lucrat. Bisericile aflate sub administrația lor au fost slăbite într-o mare măsură.

Dumnezeu îi muștră pe oameni pentru că îi iubește. El vrea ca ei să fie puternici prin tăria Lui, să aibă minți echilibrate și caractere armonioase, iar apoi vor fi niște exemple pentru turma lui Dumnezeu, călăuzindu-i pe credincioși tot mai aproape de cer prin învățăturile și exemplul lor. Astfel, vor zidi un templu sfânt pentru Dumnezeu. — Manuscrisul 1, 1883

Cercetarea mărturiilor pentru a găsi o scuză

Unii, care nu sunt dispuși să primească lumina, ci preferă să meargă pe căile alese de ei, vor cerceta mărturiile pentru a găsi în ele ceva care să încurajeze spiritul lor de necredință și neascultare. În felul acesta, în biserică va fi adus un spirit de dezbinare, deoarece spiritul care îi conduce să critice mărturiile îi va conduce, de asemenea, să-i urmărească pe frații lor pentru a găsi la ei ceva de condamnat. — Manuscrisul 73, 1908

Ultima amăgire a lui Satana

Satana insistă continuu (...) asupra învățăturilor false, pentru a-i duce pe oameni departe de adevăr. Chiar ultima amăgire a lui Satana va fi aceea de a anula influența mărturiei Duhului lui Dumnezeu. „Unde nu este viziune poporul pierе” (Proverbe 29,18 Fidela). Satana va lucra cu ingeniozitate, pe căi și prin mijloace diferite, pentru a tulbura încrederea rămășiței poporului lui Dumnezeu în mărturia cea adevărată. — Scrisoarea 12, 1890

Va fi stârnită o ură satanică împotriva mărturiilor. Lucrările lui Satana vor avea scopul de a tulbura credința bisericilor în mărturii, pentru că el nu mai poate avea cale liberă pentru a-și prezenta amăgirile și a lega sufletele prin înșelăciunile lui, dacă avertizările, muștrările și sfaturile Duhului lui Dumnezeu sunt ascultate. — Scrisoarea 40, 1890

Capitolul 4

SCRIEREA MĂRTURIILOR PENTRU BISERICĂ ȘI TRIMITEREA LOR

O RETROSPECTIVĂ A LUCRĂRII

Sanatoriu, California, 8 iulie 1906.

Dragă frate, Unii cred că sunt în stare să măsoare caracterul și să estimeze importanța lucrării pe care Domnul mi-a dat-o. Minte și judecata lor sunt standardul prin care intenționează să evalueze mărturiile.

Îndrumătorul meu mi-a zis: „Spune-le acestor oameni că Dumnezeu nu le-a încredințat lucrarea de a măsoara, de a clasifica și de a defini caracterul mărturiilor. Aceia care încearcă să facă lucrul acesta vor greși cu siguranță în concluziile lor. Domnul dorește ca oamenii să se ocupe de lucrarea care le-a fost rânduită lor. Dacă vor rămâne pe calea Domnului, ei vor fi în stare să înțeleagă clar că lucrarea pe care El mi-a rânduit-o mie nu este o lucrare concepută de oameni.

Aceia care citesc cu atenție mărturiile, așa cum mi-au fost date încă din zilele de la început, nu trebuie să fie încurcați cu privire la originea lor. Numeroasele cărți scrise cu ajutorul Duhului lui Dumnezeu sunt o dovadă vie despre caracterul mărturiilor.

În zilele de început ale experienței noastre în vestirea soliei, Duhul lui Dumnezeu a venit adesea asupra câtorva dintre noi, când eram adunați împreună, iar eu am fost luată în viziune. Domnul a dat o lumină, o dovadă, o mângâiere, o speranță și o bucurie atât de mari, încât laudele la adresa Lui

erau pe buzele noastre.

Ajutorul asistenților literari

Pe vremea când trăia, soțul meu a fost ajutorul și sfătuitoarea mea în trimiterea solilor care mi-au fost date. Noi am călătorit mult. Uneori, lumina îmi era dată în timpul nopții, alteori în timpul zilei, în prezența unor adunări numeroase. Eu am scris cu credincioșie învățătura pe care am primit-o în viziune, după cum am avut timpul și puterea necesare pentru lucrarea aceasta. După aceea, noi examinăm împreună materialul, iar soțul meu corectă greșelile gramaticale și elimina repetările inutile. Apoi, materialul era copiat cu atenție pentru cei cărora le era adresat sau pentru tipar.

Pe măsură ce lucrarea s-a dezvoltat, au fost și alte persoane care m-au ajutat la pregătirea materialului pentru publicare. După moartea soțului meu, mi s-au alăturat ajutoare credincioase, care au lucrat neobosit la copierea mărturiilor și la pregătirea articolelor pentru publicare.

Dar zvonurile care se răspândesc cu privire la faptul că vreunul dintre ajutoarele mele are îngăduința de a adăuga material sau de a schimba semnificația solilor pe care le scriu nu sunt adevărate.

Când eram în Australia, Domnul m-a îndrumat cu privire la faptul că William C. White trebuie să fie eliberat de numeroasele răspunderi pe care i le încredințează frații, ca să poată avea timpul necesar pentru a mă ajuta în lucrarea pe care mi-a încredințat-o Domnul. Mi s-a făcut făgăduința: „Voi pune Duhul Meu peste el și îi voi da înțelepciune.”

De la întoarcerea mea în America, am primit de câteva ori solia că Domnul mi l-a dat pe William C. White pentru a fi ajutorul meu și că El îi va da Duhul Său pentru lucrarea aceasta.

Timpul și modul potrivit pentru prezentare

Pentru a ști care sunt timpul și modul potrivit pentru a prezenta învățătura care a fost dată, este nevoie de multă înțelepciune și de o judecată sănătoasă. Când mintea persoanelor mustrate se află sub influența unei amăgiri puternice, ele se împotrivesc imediat mărturiei, iar după ce adoptă o atitudine de împotrivire, le este greu să recunoască mai târziu că au greșit. În zilele de început ale lucrării, dacă unii dintre frații aflați în conducere erau prezenți când primeam soliile de la Domnul, ne consultam cu privire la modul cel mai bun de a le prezenta oamenilor învățătura. Uneori, se lua hotărârea că anumite părți ar fi mai bine să nu fie citite înaintea unei adunări. Alteori, unii dintre aceia al căror comportament era muștrat cereau ca lucrurile care le arătau greșelile lor și pericolele în care se aflau să le fie prezentate și altora, pentru ca și ei să poată beneficia.

Adesea, după ce mărturiile de muștrare erau citite, se făceau mărturisiri din toată inima. Apoi ne rugam împreună, iar Domnul Își manifesta harul iertător față de aceia care își mărturiseau păcatele. Primirea mărturiilor a adus binecuvântarea îmbelșugată a lui Dumnezeu în adunările noastre.

Eu mă străduiesc cu credincioșie să scriu ceea ce îmi descoperă Sfătuitorul divin din timp în timp. Unele părți din lucrurile pe care le scriu sunt trimise imediat pentru a împlini nevoile actuale ale lucrării. Alte părți sunt păstrate până când felul în care evoluează situația îmi arată cu claritate că a sosit timpul pentru a fi folosite. Uneori, medicii și pastorii care poartă responsabilități dezvoltă o tendință de a respinge mărturiile, iar eu am fost îndrumată să nu pun aceste mărturii în mâinile lor, pentru că ei au cedat spiritului care i-a ispitit și i-a biruit pe Adam și pe Eva. Ei și-au deschis mintea și inima pentru a fi conduse de vrăjmașul. Deoarece se află pe o cale greșită și lucrează sub influența unor concepții amăgitoare, ei vor citi în

mărturii lucruri care nu se află acolo, dar care sunt în armonie cu declarațiile false pe care le-au ascultat. Pentru că vor citi mărturiile în lumina propriei pasiuni, ei vor fi amăgiți și îi vor amăgi și pe alții.

Uneori, după ce au fost scrise muștrări hotărâte și foarte precise, acestea sunt reținute pentru o vreme, până când reușesc să schimb, printr-o corespondență personală, spiritul celor cărora le sunt adresate. Dacă eforturile acestea nu au succes, soliile le sunt trimise cu toată forța muștrării, indiferent dacă ei le vor asculta sau vor contesta adevărul din ele.

Dacă aceia ale căror greșeli sunt evidențiate își mărturisesc faptele rele, vraja vrăjmașului poate fi spulberată. Dacă se pocăiesc și renunță la păcate, Dumnezeu este credincios și drept să-i ierte și să-i curețe de orice nelegiuire. Domnul Hristos, Răscumpărătorul care iartă păcatele, va îndepărta hainele murdare de pe ei, le va da veșminte noi și va pune o mitră frumoasă pe capul lor. Însă, atâta vreme cât refuză să se întoarcă de la nelegiuire, ei nu pot să dezvolte un caracter care va rezista în ziua cea mare a judecății.

Adesea îmi sunt descoperite greșeli ascunse din viața unor persoane și mi se poruncește să le vestesc o solie de muștrare și de avertizare.

Mi s-a spus că mulți dintre aceia care acordă atenție științei false a vrăjmașului vor acuza lucrarea mea ca fiind lucrarea unui profet fals și vor interpreta mărturiile în așa fel încât să incline să schimbe adevărul lui Dumnezeu într-o minciună. Satana este vigilent, iar unii, care au fost folosiți de Domnul în trecut pentru îndeplinirea lucrării Sale, dar care și-au îngăduit să fie înșelați, vor fi instigați să folosească necorespunzător soliile vestite. Pentru că nu doresc să asculte cuvintele de muștrare, pentru că nu vor să urmeze sfatul, să-și îmbunătățească modul de a lucra și să își îndeplinească lucrarea rânduită lor, ei vor răstălmăci soliile adresate bisericii și vor încurca multe minți.

Cu toate acestea, eu trebuie să vestesc mesajul care îmi este dat, atâta vreme cât Domnul va alege lucrul acestea. El nu mi-a dat lucrarea de a clarifica toate interpretările greșite care sunt cultivate în inima celor necredincioși. Atâta vreme cât ușa este deschisă pentru a primi sugestiile ispitorului, greutățile se vor înmulți. Inima acelor care nu vor veni la lumină este deschisă pentru necredință. Dacă timpul și puterea mea sunt consumate cu astfel de lucruri, lucrul acesta slujește scopurilor lui Satana. Domnul mi-a zis: „Vestește mărturiile. Lucrarea ta nu este aceea de a rezolva dificultățile. Lucrarea ta este aceea de a muștra și de a prezenta neprihănirea lui Hristos.”

O întâmplare

Odată, în zilele de început ale vestirii soliei, fratele Butler și fratele Hart au ajuns să fie dezorientați cu privire la mărturii. Cuprinși de o mare tulburare, ei au oftat și au plâns, dar, o vreme, nu au putut să prezinte motivele tulburării lor. Cu toate acestea, pentru că li s-a cerut cu insistență să prezinte un motiv pentru vorbirea și comportamentul lor lipsite de încredere, fratele Hart s-a referit la o mică broșură care fusese publicată, prezentând viziunile sorei White, și a spus că, în conformitate cu lucrurile pe care le știe sigur, unele viziuni nu au fost incluse. Înaintea unui auditoriu numeros, frații aceștia au vorbit amândoi cu pasiune despre faptul că își pierduseră încrederea în lucrare.

Soțul meu i-a înmânat mica broșură fratelui Hart și i-a cerut să citească ce era tipărit pe pagina de titlu: „O schiță a experienței creștine și a viziunilor lui Ellen G. White”, iar el a citit.

Pentru o clipă, a fost tăcere, apoi soțul meu a explicat că nu avusese suficienți bani și că nu a putut să tipărească la început decât o broșură mică,

făgăduindu-le fraților că, atunci când se vor aduna suficienți bani, viziunile vor fi publicate mai amplu, sub forma unei cărți.

Fratele Butler a fost profund impresionat și, după ce s-a dat explicația aceasta, a spus: „Să îngenunchem înaintea lui Dumnezeu.” Au urmat rugăciuni, lacrimi și mărturisiri cum rareori am auzit.

Fratele Butler a zis: „Frate White, iartă-mă. Mi-a fost teamă că ascundeți de noi o parte din lumina pe care ar fi trebuit să o avem. Soră White, iartă-mă.” Apoi, puterea lui Dumnezeu a venit în adunare într-un mod minunat. — The Writing and Sending Out of the Testimonies to the Church, pag. 3-9

LUCRAREA ȘI AJUTOARELE

Sanatoriu, California, 23 octombrie 1907.

Dragă frate [F. M.] Wilcox, Am primit și am citit scrisoarea ta recentă. Cu privire la sora care crede că a fost aleasă pentru a ocupa poziția pe care a ocupat-o sora White, am de spus următoarele: ea ar putea să fie cinstită, dar, cu siguranță, este amăgită.

Aproximativ la un an după moartea soțului meu, am fost foarte slăbită și mi-a fost teamă că este posibil să mai am doar puțin timp de trăit. Când eram la adunarea de tabără de la Healdsburg, am fost dusă într-un cort în care era o mare mulțime de oameni. Am cerut să fiu ridicată de pe canapeaua pe care stăteam și să fiu ajutată să urc pe platforma unde se afla vorbitorul, ca să le pot spune oamenilor câteva cuvinte de rămas-bun. Când am încercat să vorbesc, puterea lui Dumnezeu a venit asupra mea și mi-a cutremurat întreaga ființă. Mulți din adunare au observat că eram slăbită și că fața și

măinile mele păreau palide și fără viață, dar, când am început să vorbesc, ei au văzut culoarea revenind pe chipul și pe buzele mele și au știut că s-a săvârșit o minune pentru mine. Am stat înaintea oamenilor vindecată și am vorbit cu ușurință.

După experiența aceasta, mi-a fost dată lumina că Domnul mă readusese la viață, ca să vestesc o mărturie pentru El în multe țări și că El îmi va da har și putere pentru această lucrare. De asemenea, mi-a fost arătat că fiul meu William C. White va fi ajutorul și sfătuitorul meu și că Domnul îmi va da duhul înțelepciunii și o judecată sănătoasă. Mi-a fost arătat că Domnul îl va călăuzi și nu va fi dus în rătăcire, pentru că va recunoaște îndrumările și călăuzirea Duhului Sfânt.

Am primit asigurarea: „Nu ești singură în lucrarea pe care Domnul te-a ales să o faci. Vei fi învățată de Dumnezeu cum să le prezinți oamenilor adevărul în simplitatea lui. Dumnezeu adevărului te va susține și va da o dovadă convingătoare, care va arăta că El te conduce. Dumnezeu îți va da Duhul Său Sfânt, harul și înțelepciunea Sa, iar puterea Sa ocrotitoare va fi cu tine. (...)

Domnul va fi îndrumătorul tău. Vei întâlni influențe amăgitoare, care vor veni în multe feluri, prin panteism și alte forme ale necredinței, dar mergi pe calea pe care te voi călăuzi Eu și vei fi în siguranță. Eu voi pune Duhul Meu asupra fiului tău și îl voi întări pentru a face lucrarea lui. El are darul umilinței. Domnul l-a ales pentru a avea un rol important în lucrarea Sa. Acesta este scopul pentru care s-a născut.”

Am primit acest cuvânt în 1882 și, de la data aceea, am fost asigurată că i-a fost dat darul înțelepciunii. Mai recent, într-un timp de dificultate, Domnul a zis: „Ți l-am dat pe slujitorul Meu, William C. White, iar eu îi voi da înțelepciune pentru a fi ajutorul tău. Eu îi voi da abilitatea și inteligența de

a conduce într-un mod înțelept.”

Domnul mi-a dat și alte ajutoare credincioase în lucrarea mea. Multe dintre cuvântările mele au fost scrise și prezentate oamenilor în formă tipărită. Pe aproape întregul parcurs al experienței mele, m-am străduit zi de zi să scriu ce mi-a fost descoperit în viziunile din timpul nopții. Multe solii de sfătuire, mustrare și încurajare le-au fost trimise unor persoane particulare și o mare parte din învățătura pe care am primit-o pentru biserică a fost publicată în reviste și cărți care au fost răspândite în multe țări. (...)

Lucrarea înaintează mereu. Noi facem eforturi serioase pentru a pune la dispoziția oamenilor scrierile mele. Câteva cărți noi vor merge la tipar în scurt timp. Dacă nu mai sunt capabilă să lucrez, colaboratorii mei credincioși sunt pregătiți să ducă lucrarea mai departe.

Scrierile mele vor vorbi neîncetat

În aceste zile din urmă, poporului nostru i s-a dat o lumină îmbelșugată. Indiferent dacă viața mea este cruțată sau nu, scrierile mele vor vorbi neîncetat, iar lucrarea lor va înainta până la sfârșitul timpului. Scrierile mele sunt păstrate în arhiva Fundației și, chiar dacă eu nu voi mai trăi, cuvintele acestea care mi-au fost date de Domnul vor continua să aibă viață și le vor vorbi oamenilor. Totuși puterea încă îmi este cruțată și sper să continui să îndeplinesc o lucrare folositoare. Este posibil să trăiesc până la venirea Domnului, dar, dacă nu voi trăi până atunci, am încredere că se va putea spune despre mine: „«Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul!» — «Da», zice Duhul; «ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează.»” (Apocalipsa 14,13) (...)

Mulțumesc lui Dumnezeu pentru asigurarea dragostei Sale și pentru că am parte zi de zi de conducerea și călăuzirea Sa. Eu sunt foarte ocupată cu

scrisul. Dimineța și seara târziu, eu scriu ce îmi descoperă Domnul. Răspunderea lucrării mele este aceea de a pregăti un popor care să reziste în ziua Domnului. Făgăduința lui Hristos este sigură. Nu mai este mult timp. Noi trebuie să lucrăm, să veghem și să Îl așteptăm pe Domnul Isus. Suntem chemați să fim statornici, neclintiți, ocupați mereu cu lucrarea Domnului. Toate speranțele noastre își au temelia în Hristos.

Oare cei din poporul nostru evaluează trecutul, prezentul și viitorul așa cum se desfășoară ele înaintea lumii? Ascultă ei soliile de avertizare care le sunt vestite? Este preocuparea noastră cea mai mare aceea de a trăi o viață curățită și de a reflecta asemănarea cu Modelul divin? Aceasta trebuie să fie experiența tuturor acelor care se alătură celor ce sunt spălați și albiți în sângele Mielului. Ei trebuie să fie îmbrăcați în neprihănirea lui Hristos. Numele Său trebuie să fie scris pe fruntea lor. Ei trebuie să se bucure în nădejdea slavei lui Dumnezeu. Domnul Hristos a săpat pe palmele Sale numele celor din poporul Său. Domnul nu Își va pierde interesul față de niciun suflet care depinde de El.

Spune-le membrilor bisericilor că este nevoie de o consacrare deplină față de Dumnezeu. Toți să înțeleagă că trebuie să facă legământ cu Dumnezeu prin jertfă. Avem nevoie de binecuvântările Evangheliei în fiecare zi și în fiecare oră. Fiecare dovadă a puterii Domnului, a prezenței și a dragostei Sale trebuie să fie recunoscută cu mulțumiri. Fericirea trebuie să fie atinsă prin simțămintele corecte ale sufletului față de Dumnezeu. Îi mulțumesc Domnului pentru acest gând prețios. El să fie slăvit prin simțămintele exprimate și prin faptele săvârșite. (...) Niciodată poporului nostru nu i-au fost prezentate mărturii mai clare decât acelea care au fost scrise recent de mine. Dumnezeu îmi poruncește să atrag atenția poporul nostru asupra importanței studierii lor. Lucrarea aceasta să înceapă acum. După aceea, fie că mi se îngăduie să lucrez, fie că sunt așezată la odihnă până va veni Isus, soliile acestea vor dăinui.

Le spun acum fraților mei: Rostiți cuvinte care să atragă sufletele la Hristos. Aduceți roade prin fapte bune. „Cine crede în Fiul are viața veșnică” (Ioan 3,36). Va fi prezentat orice lucru care poate fi conceput cu scopul de a-i înșela, dacă este cu putință, chiar și pe cei aleși, dar Domnul Se va îngriji cu siguranță de lucrarea Sa. — The Writing and Sending Out of the Testimonies to the Church, pag. 10-16

FOLOSIREA MĂRTURIILOR -- Trebuie să fie luate în considerare timpul și locul

Cu privire la mărturii, nimic nu este ignorat, nimic nu este dat la o parte, dar voi trebuie să luați în considerare timpul și locul în care au fost date. Nimic nu trebuie să fie făcut înainte de vreme. Unele lucruri trebuie să fie reținute, pentru că anumite persoane ar folosi nepotrivit lumina dată. Fiecare iotă, fiecare frântură de slovă sunt esențiale și trebuie să apară la timpul oportun. În trecut, mărturiile au fost pregătite cu atenție înainte de a fi trimise pentru publicare și orice material este și acum cercetat cu atenție după ce a fost scris.

Spuneți-le oamenilor să mănânce trupul și să bea sângele Fiului lui Dumnezeu. Prezentați-le Cuvântul Său. Unii vor interpreta greșit și vor reprezenta greșit Cuvântul. Ochii lor au fost orbiți. Ei au pus înaintea lor imaginile și interpretările date de Satana pentru ei, iar cuvintelor pe care le-a rostit sora White li se va atribui o semnificație cu totul greșită. Satana pretinde că este un copil al lui Hristos, așa cum a pretins Iuda, care a fost de partea acuzatorilor. Ei s-au pregătit în școala de răstălmăcire a lui Satana. Cartea lui Zaharia îi descrie în capitolul al treilea. Nimic nu Îi este atât de drag lui Dumnezeu în lume ca biserica Sa. Satana a lucrat asupra minții oamenilor și va continua să denatureze încredințarea sfântă prin intermediul contrafacerii.

Publicarea compilațiilor

Îmi dau bine seama că, dacă fiecare om care crede că este calificat să scrie cărți își va urma imaginația și își va publica producțiile, insistând ca ele să fie recomandate de casele noastre de editură, va fi multă neghină semănată pretutindeni în lumea noastră. Mulți din poporul nostru îmi scriu, cerându-mi stăruitor privilegiul de a folosi scrierile mele, pentru a întări anumite subiecte pe care doresc să le prezinte oamenilor, ca să lase o impresie adâncă asupra lor.

Este adevărat că există un motiv pentru care unele dintre lucrurile acestea ar trebui să fie prezentate, dar eu nu aș îndrăzni să aprob folosirea mărturiilor în felul acesta sau să fiu de acord cu utilizarea unui material care, deși este bun în sine, nu poate fi prezentat așa cum propun ei.

În măsura în care cunosc, cei care fac astfel de propuneri ar putea să îndeplinească într-un mod înțelept această lucrare despre care scriu, dar, cu toate acestea, eu nu îndrăznesc să dau nici cea mai mică aprobare pentru folosirea scrierilor mele în felul în care propun ei. Având în vedere o asemenea lucrare, sunt multe aspecte care trebuie să fie luate în considerare, deoarece, dacă mărturiile sunt folosite pentru a susține vreun subiect care ar putea să impresioneze mintea autorului, citatele extrase ar putea să lase o impresie diferită de aceea pe care ar trebui să o lase, dacă ar fi citite în contextul lor original. — *The Writing and Sending Out of the Testimonies to the Church*, pag. 25, 26

Capitolul 5

EXPLICAREA UNOR DECLARAȚII TIMPURII

RĂSPUNS LA O ÎNTREBARE DIFICILĂ 6

Recent, mi-a fost atrasă atenția la o broșură de șaisprezece pagini, publicată de C, din Marion, Iowa, intitulată *Comparison of the Early Writings of Mrs. White with Later Publications*. Scriitorul afirmă că unele părți din viziunile mele timpurii, așa cum au fost tipărite prima dată, au fost scoase din lucrarea publicată recent cu titlul *Early Writings of Mrs. E. G. White*. El susține că unul dintre motivele acestei eliminări este că pasajele respective prezintă învățături care sunt respinse acum de noi, ca popor.

De asemenea, el ne acuză de o amăgire intenționată, manifestată prin faptul că *Early Writings* este o republicare completă a viziunilor mele timpurii, care are (doar) schimbări de exprimare față de lucrarea inițială.

Înainte de a face observații separate cu privire la pasajele despre care se spune că au fost omise, este potrivit să fie lămurite câteva lucruri. Când viziunile mele timpurii au fost publicate, la început sub forma unei broșuri, tirajul a fost mic și s-a vândut repede. Peste câțiva ani, broșura aceasta a fost urmată de o carte mai mare, *The Christian Experience and Views of Mrs. E. G. White*, tipărită în 1851, care conținea mult material suplimentar.

Din cauza schimbării frecvente a locului nostru de ședere, de la începutul lucrării de publicare, iar apoi, din cauza călătoriilor aproape neîntrerupte, când am lucrat de la Maine până în Texas, de la Michigan până în California — și am străbătut câmpiile nu mai puțin de șaptesprezece ori —, am pierdut urma primelor lucrări publicate. Când s-a hotărât să fie publicată

cartea *Early Writings*, toamna trecută, la Oakland, am fost obligați să trimitem la Michigan cererea de a împrumuta un exemplar al lucrării *Experience and Views*. Când am făcut lucrul acesta, am presupus că am obținut un exemplar identic cu lucrarea în care au fost publicate prima dată viziunile timpurii. Acesta a fost tipărit din nou, așa cum este afirmat în prefața la *Early Writings*, însă doar cu schimbări de exprimare față de lucrarea inițială.

Aici, aș dori să fac o paranteză și să declar că, dacă vreunul dintre cei din poporul nostru are în posesie un exemplar al oricăreia dintre lucrări sau al tuturor lucrărilor care redau primele mele viziuni, așa cum au fost publicate înainte de 1851, îmi va face o mare favoare, trimițându-mi-le fără întârziere. Făgăduiesc să le înapoiez de îndată ce va putea fi realizată o copie.

Departe de a dori să rețin ceva din ceea ce am publicat vreodată, aș simți o mare satisfacție dacă aș putea să-i ofer publicului fiecare rând care a fost tipărit vreodată din scrierile mele.

Mărturiile pervertite de Eli Curtis

Mai există încă un fapt care ar trebui să fie declarat aici. Eu nu sunt răspunzătoare pentru tot ce s-a tipărit, ca și cum ar veni de la mine. Aproximativ în vremea când viziunile mele timpurii au fost publicate prima oară, au apărut câteva articole despre care se pretindea că au fost scrise de mine și că relatează ce îmi arătase Domnul, dar care aprobau învățături pe care eu nu le credeam. Acestea au fost publicate într-un ziar editat de un domn pe nume Curtis. Nu știu sigur care era numele ziarului. În anii de muncă și griji care au trecut de atunci, am uitat unele dintre aspectele mai puțin importante, dar ideile principale îmi sunt încă distincte în minte.

Omul acesta a luat articole scrise de mine, le-a schimbat și le-a pervertit în întregime, alegând o propoziție de aici și una de acolo, fără să prezinte legătura dintre ele, iar apoi, după ce și-a introdus propriile idei, a legat numele meu de ele, ca și când ar fi venit direct de la mine.

Când am văzut articolele acestea, i-am scris, exprimându-ne surprinderea și dezaprobarea și interzicându-i să deformeze mărturiile mele. El a răspuns că a trebuit să publice lucrurile pe care le-a dorit, că știa că viziunile ar fi trebuit să spună ce publicase el și că, dacă eu le-aș fi scris așa cum mi le-a dat Domnul, ele ar fi exprimat lucrurile acelea. El a afirmat că, dacă viziunile au fost date pentru binele bisericii, el avea dreptul de a le folosi așa cum îi plăcea.

Unele dintre acele ziare ar putea să existe încă și ar putea să fie prezentate ca și când ar veni de la mine, dar eu nu sunt răspunzătoare pentru conținutul lor. Articolele care au fost prezentate în *Early Writings* au fost revizuite de mine și, având în vedere că ediția din 1851 a cărții *Experience and Views* a fost cea mai timpurie pe care am avut-o, precum și faptul că nu știm să fi fost publicate alte ziare sau broșuri la o dată anterioară, nu sunt răspunzătoare pentru omisiunile despre care se spune că există.

Prima omitere

Primul citat menționat de C este dintr-o broșură de douăzeci și patru de pagini, publicată în 1847, intitulată *A Word to the Little Flock*. Iată rândurile omise în *Experience and Views*:

„Era la fel de imposibil pentru ei să renunțe la credința lor în mișcarea de la 1844. să revină pe cale și să meargă spre cetate, cum le era nelegiușilor din lume pe care Dumnezeu îi respinsese. Ei au căzut de pe cale unul după altul.”

Voi prezenta contextul, astfel încât semnificația deplină a expresiilor să poată fi înțeleasă cu claritate:

„În timp ce ne rugam la altarul familial, Duhul Sfânt a venit asupra mea și mi s-a părut că sunt ridicată din ce în ce mai sus, mult deasupra lumii întunecate. Mi-am întors privirile, ca să văd poporul adventist din lume, dar nu am putut să-l văd, când o voce mi-a spus: «Privește din nou, dar privește puțin mai sus.» Atunci, mi-am ridicat privirile și am văzut o cărare dreaptă și îngustă, care se înălța deasupra lumii. Cei din poporul adventist călătoreau pe cărarea aceasta spre cetatea care se afla departe, la capătul ei. În spatele lor, chiar la începutul cărării, se afla o lumină strălucitoare, despre care un înger mi-a spus că era strigătul de la miezul nopții. Această lumină strălucea pe întregul parcurs al cărării și le lumina pașii, ca să nu se împiedice. Dacă își păstrau privirile ațintite asupra lui Isus, care Se afla înaintea lor, conducându-i spre cetate, ei erau în siguranță. Totuși, curând, unii au obosit și au spus că cetatea era mult prea departe și că ei se așteptaseră să fi intrat deja în ea. Atunci, Domnul Isus i-a încurajat, ridicându-Și brațul drept plin de slavă, de la care venea o lumină strălucitoare ce plutea deasupra grupului de adventiști, iar ei au strigat: Aleluia! Alții au negat în pripă lumina care se afla în spatele lor și au spus că nu Dumnezeu a fost Acela care îi condusesse până acolo. Lumina din spatele lor a dispărut, lăsându-le pașii într-un întuneric deplin, iar ei s-au împiedicat și au pierdut din vedere indicatoarele și pe Isus și au căzut de pe cale, în lumea întunecată și nelegiuită care se afla jos.”

Acum urmează pasajul despre care s-a spus că se află în lucrarea inițială, dar care nu s-a găsit în Experience and Views, nici în Early Writings.

„Era la fel de imposibil pentru ei 9Pentru aceia care au renunțat la credința lor în mișcarea de la 1844să revină pe cale și să meargă spre cetate,

cum le era nelegiuitorilor din lume pe care Dumnezeu îi respinsese. Ei au căzut de pe cale unul după altul.”

Definirea „ușii închise”

Se spune că expresiile acestea susțin învățătura „ușii închise” și că acesta este motivul omiterii lor în edițiile ulterioare. Totuși, în realitate, ele prezintă numai lucrurile care au fost și continuă să fie susținute de noi, ca popor, așa cum voi arăta.

După dezamăgirea de la 1844, pentru o vreme, eu am susținut, asemenea celorlalți din grupul de adventiști, că ușa harului era deja închisă definitiv pentru lume. Poziția aceasta a fost adoptată înainte de prima viziune care mi-a fost dată. Prima viziune a constituit lumina dată mie de Dumnezeu, care a corectat greșeala noastră și ne-a făcut în stare să înțelegem care este poziția corectă.

Eu încă mai cred în teoria „ușii închise”, dar nu în sensul în care am înțeles la început termenul și nici în sensul în care este folosit de împotrivorii mei.

În zilele lui Noe, a fost o ușă închisă. Ea a fost închisă odată cu retragerea Duhului lui Dumnezeu de la neamul păcătos care a pierit în apele potopului. Dumnezeu Însuși i-a transmis lui Noe solia „ușii închise”:

„Duhul Meu nu va rămâne pururea în om, căci și omul nu este decât carne păcătoasă: totuși zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani” (Geneza 6,3).

A existat o ușă închisă și în zilele lui Avraam. Harul a încetat pentru locuitorii Sodomei și, cu excepția lui Lot, a soției și a celor două fiice, toți au

fost mistuiți de focul coborât din cer.

A existat o ușă închisă și în zilele lui Hristos. Fiul lui Dumnezeu le-a declarat iudeilor necredincioși din generația aceea: „Iată că vi se lasă casa pustie” (Matei 23,38).

Privind de-a lungul timpului până în zilele din urmă, aceeași Putere infinită a declarat prin Ioan: „Iată ce zice Cel Sfânt, Cel Adevărat, Cel ce ține cheia lui David, Cel ce deschide și nimeni nu va închide, Cel ce închide și nimeni nu va deschide” (Apocalipsa 3,7).

Mi-a fost arătat în viziune și eu încă mai cred că în 1844 a fost o ușă închisă. Toți aceia care au înțeles lumina soliiilor primului și celui de al doilea înger și au respins această lumină au fost lăsați în întuneric. Iar aceia care au acceptat-o și au primit Duhul Sfânt care a însoțit propovăduirea soliei venite din cer, dar care, după aceea, au renunțat la credința lor și au declarat că experiența lor a fost o iluzie, au respins prin acest fapt Duhul lui Dumnezeu, iar El nu a mai lucrat asupra lor.

Aceia care nu au înțeles lumina nu au fost vinovați de respingerea ei. Numai la cei care au disprețuit lumina venită din cer Duhul lui Dumnezeu nu a mai putut să ajungă. Așa cum am afirmat, categoria aceasta îi cuprindea atât pe aceia care au refuzat să primească solia atunci când le-a fost prezentată, cât și pe aceia care, deși au primit-o, au renunțat mai târziu la credința lor. Aceștia ar putea să aibă o formă de evlavie și să se declare a fi urmași ai lui Hristos, dar, pentru că nu au nicio legătură vie cu Dumnezeu, vor fi prinși în robia amăgirilor lui Satana. Aceste două clase sunt evidențiate în viziune — cei care au declarat că lumina pe care o urmaseră era o amăgire și cei nelegiuiți din lume, care, după ce au respins lumina, au fost respinși de Dumnezeu. Nu se face nicio referire la aceia care nu au înțeles lumina și care, prin urmare, nu au fost vinovați de respingerea ei.

Pentru a dovedi că ceea ce am crezut și prezentat a fost învățătura „ușii închise”, dl C oferă un citat din Review, 11 iunie 1861, semnat de nouă dintre membrii noștri de seamă. Citatul este următorul:

„Pe vremea aceea, concepțiile noastre cu privire la lucrarea care ne stătea înaintea erau în cea mai mare parte vagi și nedefinite, unii păstrând încă ideea adoptată de grupul de adventiști din 1844, avându-l în frunte pe William Miller, idee care spunea că lucrarea noastră pentru «lume» era încheiată și că solia era restrânsă numai la aceia care împărtășeau credința adventistă inițială. Această afirmație a fost crezută cu atâta fermitate, încât cineva din grupul nostru aproape că a refuzat solia, pentru că avea îndoieli cu privire la posibilitatea de a fi mântuit, deoarece nu luase parte la «mișcarea din 1844».”

La acestea trebuie să adaug doar că, la aceeași întrunire la care am fost îndemnată să spun că solia putea să-i fie vestită și acestui frate, am primit în viziune o mărturie pentru a-l încuraja să aibă speranță în Dumnezeu și să-și consacre inima pe deplin lui Isus, lucru pe care l-a făcut atunci și acolo.

O speculație nerezonabilă

Într-un alt pasaj din cartea *A Word to the Little Flock*, vorbesc despre scene de pe Noul Pământ și declar că i-am văzut acolo pe oamenii sfinți din vechime, pe „Avraam, Isaac, Iacov, Noe, Daniel și mulți asemenea lor”. Pentru că am afirmat că i-am văzut pe oamenii aceștia, împotrivorii noștri presupun că la data aceea am crezut în nemuirea sufletului și că, între timp, mi-am schimbat concepțiile cu privire la acest punct, acesta fiind motivul pentru care am considerat necesar să elimin pasajul respectiv. Ei sunt la fel de departe de adevăr aici, cum sunt și în alte speculații.

Eu am acceptat din anul 1844 învățătura pe care o susținem în prezent cu privire la starea muritoare a sufletului, așa cum se poate vedea în referința făcută în Schițe din viața mea, la paginile 170, 171 . 10 Nu am susținut niciodată vreo altă concepție, nici în cuvântări, nici în scrieri. Dacă am fi eliminat pasajul acesta pentru că prezintă învățătura nemuririi sufletului, ar fi trebuit să constatăm că este necesar să eliminăm și alte pasaje.

În relatarea primei mele viziuni, la pagina 13 din Experiențe și viziuni , 11 vorbesc despre faptul că am văzut frați care adormiseră în Domnul doar cu scurt timp înainte, iar la pagina 14 12 declar că mi-a fost arătat un grup numeros de credincioși care suferiseră martirajul pentru credința lor.

Nu este nimic în plus cu privire la ideea nemuririi sufletului în pasajul „omis” față de cele două citate precedente.

Adevărul cu privire la cazul acesta este că, în viziunile respective, eu am fost purtată în viitor, în timpul când sfinții înviați vor fi adunați în Împărăția lui Dumnezeu. În același fel mi-au fost prezentate judecata, a doua venire a lui Hristos, așezarea sfinților pe Noul Pământ. Presupune cineva că evenimentele acestea s-au petrecut deja? Mulți împotriviți dovedesc spiritul de care sunt conduși tocmai prin faptul că mă acuză de amăgire pe temeiul unei simple „speculații”.

O citare greșită

De asemenea, citatul acesta cuprinde cuvintele: „Am văzut două prăjini de aur de care atârnav fire de argint, iar pe firele acelea se aflau struguri minunați.”

Împotriviții mei ridiculizează, referindu-se la „acea expresie copilărească și slabă, care descrie struguri minunați crescând pe fire de

argint, care sunt legate de prăjini de aur”.

Ce motiv l-a îndemnat pe scriitorul celor de mai sus să citeze greșit cuvintele mele? Eu nu spun că strugurii creșteau pe fire de argint. Eu am descris ce am văzut. Nu trebuie să se presupună că strugurii erau legați de fire de argint sau de prăjini de aur, ci doar că așa părea imaginea care mi-a fost prezentată. Expresii asemănătoare sunt folosite zilnic de fiecare persoană în conversații obișnuite. Când vorbim de fructe aurii, nu se înțelege că declarăm că fructele sunt făcute din acel metal prețios, ci, pur și simplu, că înfățișarea lor seamănă cu aceea a aurului. Aceeași regulă aplicată cuvintelor mele înlătură toate scuzele pentru o înțelegere greșită.

Sigiliul lui Dumnezeu

O altă „omitere” este următoarea: „Ei bine, frați și surori, binecuvântați pe Domnul, aceasta este încă o adunare pentru aceia care au sigiliul viului Dumnezeu.”

Nu există nicio declarație aici pe care noi nu o susținem și acum. Referințele la lucrările noastre publicate vor arăta credința noastră că neprihăniții aflați în viață vor primi sigiliul lui Dumnezeu înainte de încheierea timpului de probă și, de asemenea, că ei se vor bucura de onoruri deosebite în Împărăția lui Dumnezeu.

Renunțarea la Sabat

Se spune că în viziunea relatată la paginile 25-28 din Early Writings 13 este omis pasajul următor:

„Dacă au crezut în Sabat, l-au respectat și au primit binecuvântările care îl însoțesc, iar apoi au renunțat la el și au călcat porunca sfântă, acești

oameni vor închide porțile Cetății Sfinte în fața lor, la fel de sigur cum este sigur că există un Dumnezeu în ceruri.”

Aceia care au înțeles cu claritate și au primit pe deplin adevărul despre porunca a patra și au primit binecuvântarea care însoțește ascultarea, dar au renunțat între timp la credința lor și au îndrăznit să calce Legea lui Dumnezeu, vor constata că, dacă vor continua să meargă pe calea neascultării, porțile cerului se vor închide în fața lor.

„Timpul aproape încheiat”

O declarație publicată în 1851, în *Experience and Views* și aflată în *Early Writings* la pagina 49, 14 este citată ca dovadă că mărturiile mele sunt false:

„Am văzut că timpul în care Isus trebuia să Se afle în Sfânta Sfintelor era aproape încheiat și că timpul acesta mai poate să dureze foarte puțin.”

Așa cum mi-a fost prezentat subiectul acesta, perioada de slujire a lui Hristos părea aproape încheiată. Sunt eu vinovată de falsitate pentru că timpul a continuat mai mult decât părea să indice mărturia mea? Cum rămâne atunci cu mărturiile lui Hristos și ale ucenicilor Săi? S-au înșelat ei?

Pavel le scrie corintenilor următoarele:

„Iată ce vreau să spun, fraților: de acum vremea s-a scurtat. Spun lucrul acesta, pentru ca cei ce au neveste să fie ca și cum n-ar avea; cei ce plâng, ca și cum n-ar plânge; cei ce se bucură, ca și cum nu s-ar bucura; cei ce cumpără, ca și cum n-ar stăpâni” (1 Corinteni 7,29.30)

De asemenea, în Epistola sa către romani, el spune:

„Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua. Să ne dezbrăcăm dar de faptele întunericului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii” (Romani 13,12). Iar de pe Patmos, Hristos ne vorbește prin preaiubitul Ioan, astfel:

„Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!” (Apocalipsa 1,3)

„Acele cuvinte sunt vrednice de crezare și adevărate. Și Domnul, Dumnezeu duhurilor prorocilor, a trimis pe îngerul Său să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând. Și iată, Eu vin curând! Ferice de cel ce păzește cuvintele prorociei din cartea aceasta!” (Apocalipsa 22,6.7)

În soliile adresate oamenilor, îngerii lui Dumnezeu se referă la timp ca fiind foarte scurt. Astfel mi-a fost prezentat întotdeauna și mie. Este adevărat că timpul a continuat mai mult decât ne-am așteptat noi în zilele de început ale vestirii soliei acesteia. Mântuitorul nostru nu a venit atât de curând cum am sperat. Totuși oare a dat greș Cuvântul Domnului? Niciodată! Ar trebui să ne aducem aminte că atât făgăduințele, cât și amenințările lui Dumnezeu sunt condiționate.

Dumnezeu i-a încredințat poporului Său o lucrare de îndeplinit pe pământ. Solia îngerului al treilea trebuia să fie deja vestită, gândurile credincioșilor trebuiau să fie îndreptate spre Sanctuarul ceresc, unde Hristos a intrat ca să facă ispășire pentru poporul Său. Reforma Sabatului trebuia să fie dusă mai departe. Spărtura din Legea lui Dumnezeu trebuie să fie reparată. Solia trebuie să fie propovăduită cu glas tare, pentru ca toți locuitorii pământului să primească avertizarea. Cei din poporul lui Dumnezeu trebuie să-și curețe sufletul prin ascultarea de adevăr și să fie pregătiți pentru a sta fără greșală înaintea Lui, la venirea Sa.

Dacă și-ar fi păstrat credința cu putere după marea dezamăgire din 1844 și ar fi mers uniți pe calea deschisă de providența lui Dumnezeu, primind solia îngerului al treilea și propovăduind-o în lume cu puterea Duhului Sfânt, adventiștii ar fi văzut deja mântuirea lui Dumnezeu. Domnul ar fi lucrat cu putere prin eforturile lor, lucrarea ar fi fost încheiată și Hristos ar fi venit deja pentru a-i da poporului Său răsplata.

Totuși, în perioada de îndoială și nesiguranță care a urmat după dezamăgire, mulți dintre credincioșii adventiști au renunțat la credința lor. Între ei au pătruns dezbinări și neînțelegeri. Atât prin cuvântări, cât și prin scrieri, majoritatea a fost împotriva pușinilor oameni care au urmat providența lui Dumnezeu, au primit reforma Sabatului și au început să vestească solia îngerului al treilea. Mulți dintre aceia care ar fi trebuit să își dedice timpul și talentele unicului scop de a vesti lumii solia de avertizare au fost absorbiți de împotrivirea față de adevărul despre Sabat și, ca urmare, a fost necesar ca susținătorii lui să trudească pentru a răspunde acestor împotrivitori și pentru a apăra adevărul. În felul acesta, lucrarea a fost împiedicată, iar lumea a fost lăsată în întuneric. Dacă toți adventiștii s-ar fi unit în ceea ce privește păstrarea poruncilor lui Dumnezeu și a credinței în Isus, cât de diferită ar fi fost istoria noastră!

Nu a fost voia lui Dumnezeu ca venirea Domnului Hristos să fie întârziată atât de mult. Dumnezeu nu a plănuțit ca poporul Său Israel să rătăcească patruzeci de ani în pustie. El a făgăduțit să-l conducă direct în Canaan și să-l așeze acolo, pentru a fi un popor sfânt, sănătos și fericit. Totuși cei cărora li s-a predicat la început nu au intrat în țara făgăduțită „din cauza necredinței” (Evrei 3,19). Inimile copiilor lui Israel au fost pline de murmurare, răzvrătire și ură, iar El nu a putut să-Și îndeplinească legământul făcut cu ei.

Timp de patruzeci de ani, necredința, murmurarea și răzvrătirea i-au ținut pe cei din Israelul din vechime afară din Canaan. Aceleași păcate au

amânat intrarea Israelului modern în Canaanul ceresc. În niciuna dintre cele două situații, făgăduințele lui Dumnezeu nu sunt înșelătoare. Necredința, spiritul lumesc, lipsa de consacrare și certurile care există între cei care se declară a fi poporul Domnului sunt motivele care ne-au ținut atât de mulți ani în lumea aceasta a păcatului și a necazului.

Sunt încă două pasaje care pot fi găsite în prima mea carte și care nu sunt prezente în scrierile mele ulterioare. Cu privire la acestea, voi spune doar următoarele: când voi putea să obțin o carte care să le conțină, așa încât să fiu sigură de corectitudinea citatelor și să văd eu însămi contextul în care se află, voi fi pregătită să vorbesc într-un mod mai lămurit despre ele.

Batjocoritorii din zilele sfârșitului

Încă de la începutul lucrării mele, am fost urmărită de ură, reproșuri și minciuni. Insinuările josnice și zvonurile calomniatoare au fost adunate cu nesăț și răspândite larg de către cei răzvrățiți, formalști și fanatici. Unii pastori din așa-zisele biserici protestante ortodoxe merg din loc în loc cu scopul de a lupta împotriva adventiștilor de ziua a șaptea, iar subiectul lor principal este Ellen G. White. Batjocoritorii din zilele sfârșitului sunt conduși de acești pastori care se declară a fi străjeri ai lui Dumnezeu.

Lumea necredincioasă, pastorii bisericilor decăzute și adventiștii de ziua întâi sunt uniți în lucrarea de atacare a lui Ellen G. White. Acest război a fost menținut aproape patruzeci de ani, dar eu nu am simțit că am dreptul nici măcar să observ cuvântările, reproșurile și insinuările lor răutăcioase. Nu m-aș fi îndepărtat de obiceiul acesta acum, dacă nu ar exista unele suflete sincere care ar putea fi duse în rătăcire de vrăjmașii adevărului care declară, cu un spirit atât de triumfător, că eu sunt o persoană care înșală oamenii. Eu fac aceste declarații în speranța de a-i ajuta pe cei cinstiți.

Nu mă aștept să ajung la inima acelor care, după ce au înțeles lumina adevărului, au refuzat să o asculte și s-au lăsat în voia prejudecăților, baricadându-și sufletul în necredință.

Domnul Isus, Maiestatea cerului, care era egal cu Dumnezeu, a fost prezent în lume timp de treizeci și trei de ani, și totuși puțini au recunoscut caracterul Său divin. Oare pot eu, care sunt atât de slabă, de nevrednică, o faptură omenească fragilă, să mă aștept la un succes mai mare decât acela de care S-a bucurat Mântuitorul lumii?

La început, când m-am dedicat lucrării acesteia, pentru a merge, atunci când îmi va porunci El, ca să rostesc cuvintele pe care mi le va da El pentru oameni, am știut că voi întâmpina împotrivire, reproșuri și persecuție. Eu nu am fost dezamăgită. Dacă aș fi depins de aplauzele omenești, m-aș fi descurajat de mult. Dar eu am privit la Isus și am văzut că El, care a fost fără greșală, a fost atacat de buze calomniatoare. Aceia care aveau pretenții mari de evlavie au mers pe urmele Mântuitorului ca niște spioni și și-au folosit toate puterile pentru a-I închide calea. Totuși, măcar că a fost atotputernic, El nu i-a pedepsit pe împotrivorii Săi pentru păcatele lor așa cum ar fi meritat. El ar fi putut să arunce împotriva lor săgețile răzbunării Sale, dar nu a făcut așa. El a răspuns prin muștrări usturătoare la adresa ipocriziei și a corupției lor, iar când soliile Sale au fost respinse și viața Sa a fost amenințată, El a plecat în liniște într-un alt loc pentru a rosti cuvintele vieții. În slăbiciunea mea, eu am încercat să urmez exemplul Mântuitorului meu.

Vrăjmășia împotriva susținătorilor adevărului

Cu câtă ardoare au căutat fariseii să dovedească faptul că Domnul Hristos era un înșelător! Cum au urmărit ei fiecare cuvânt al Său, căutând să răstălmăcească și să interpreteze greșit toate declarațiile Sale! Mândria, prejudecata și patima au închis fiecare poartă a sufletului lor împotriva

mărturiei Fiului lui Dumnezeu. Când a muștră în mod deschis nelegiuirea lor și a declarat că faptele lor dovedeau că sunt copii ai lui Satana, ei au răspuns cu furie la această acuzație, spunând: „Nu zicem noi bine că ești samaritean și că ai drac?”

Toate argumentele aduse împotriva lui Hristos au fost întemeiate pe minciuni. Așa a fost și în situația lui Ștefan și a lui Pavel. Totuși declarațiile cele mai slabe și mai nedemne de încredere făcute de cei greșiți au avut o mare influență, pentru că au fost atât de multe inimi nesfințite, care au dorit ca declarațiile acelea să fie adevărate. Astfel de oameni sunt întotdeauna nerăbdători să se prindă de orice presupusă greșală a acelor care le spun un adevăr care nu le place.

Nu ar trebui să fim surprinși atunci când presupunerile rele sunt adunate cu nesăț, ca niște fapte sigure, de către aceia cărora le place minciuna. Împotrivorii Domnului Hristos au fost încurcați și aduși la tăcere din nou și din nou de înțelepciunea cuvintelor Sale, și totuși au continuat să asculte cu nerăbdare fiecare zvon și au găsit pretexte pentru a-L asalta din nou cu întrebări contradictorii. Ei erau hotărâți să nu renunțe. Știau bine că, dacă Domnul Isus Își va continua lucrarea, mulți vor crede în El, iar cărturarii și fariseii își vor pierde influența asupra oamenilor. De aceea, erau gata să se folosească de orice măsură josnică și vrednică de dispreț pentru a-și aduce la îndeplinire intențiile răutăcioase împotriva Lui. Ei îi urau pe irodieni, și totuși s-au unit cu acești vrăjmași înrațiți cu scopul de a inventa vreun plan de a-L șterge pe Hristos de pe fața pământului.

Acesta a fost spiritul cu care a fost întâmpinat Fiul lui Dumnezeu de către aceia pe care a venit să-i mântuiască. Oare poate vreunul dintre cei ce caută să asculte de Dumnezeu și să-i vestească lumii solia adevărului Său să se aștepte la o primire mai favorabilă decât aceea care I-a fost făcută Domnului Hristos?

Nu am niciun simțământ de dușmănie împotriva acelor care caută să anuleze efectul soliei pe care Dumnezeu a trimis-o pentru a mustra, a avertiza și a încuraja pe poporul Său. Totuși, în calitate de ambasador al lui Hristos, eu trebuie să stau în apărarea adevărului. Cine sunt cei ce se aliniază într-un mod atât de zelos împotriva mea? Sunt ei niște copii curați și sfinți ai credinței? Au fost ei născuți din nou? Sunt ei părtași ai naturii divine? Îl iubesc ei pe Isus și manifestă ei spiritul Său de blândețe și umilință? „După roadele lor îi veți cunoaște” (Matei 7,20). Se aseamănă ei cu primii ucenici sau se aseamănă cu acei cărturari și farisei vicleni care urmăreau fără încetare să-L prindă în capcană pe Hristos, folosindu-se de cuvintele Sale? Observați practica acelor împotriviți ai credinței din vechime — cum s-au asociat legiuitorii, preoții, cărturarii și conducătorii pentru a găsi ceva împotriva Aceluia care era Lumina lumii.

De ce au fost ei atât de porniți să-L condamne pe Hristos? Lor nu le-au plăcut învățăturile și poruncile Sale și au fost nemulțumiți când au văzut că atenția oamenilor se îndrepta spre El, îndepărtându-se de la conducătorii lor de mai înainte.

Firea omenească rămâne fire omenească. Aceia care caută să îmi pună piedici pe cale și să nimicească influența cuvintelor mele să nu se amăgească singuri cu credința că fac lucrarea lui Dumnezeu. Ei slujesc unui alt stăpân și vor fi răsplătiți potrivit cu lucrarea lor.

Răzvrătirea va exista atâta vreme cât există Satana. Aceia care sunt motivați de spiritul lui nu vor discerne Duhul lui Dumnezeu și nici nu vor asculta vocea Sa, până când se va da sentința: „Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe; cine este întinat să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt să se sfințească și mai departe!” (Apocalipsa 22,11). Mă aștept să fiu

întâmpinată cu răutate de către aceia care disprețuiesc lumina pe care Dumnezeu a binevoit să mi-o dea.

Dovezi suficiente pentru cei cu inima sinceră

Planul lui Dumnezeu este să aducă dovezi suficiente cu privire la caracterul divin al lucrării Sale, pentru a-i convinge pe toți aceia care doresc cu sinceritate să cunoască adevărul. Totuși El nu îndepărtează niciodată toate posibilitățile de îndoială. Toți aceia care doresc să pună întrebări sau să critice vor găsi ocazia.

Îmi este milă de aceia care au pornit pe calea îndoielii și a necredinței. I-aș ajuta cu bucurie dacă aș putea, dar experiența din trecut îmi dă o mică speranță că ei vor mai veni vreodată la lumină. Oricât de multe ar fi dovezile, acestea nu-i vor convinge niciodată pe oameni de adevăr, atâta vreme cât ei nu sunt dispuși să renunțe la mândria lor, să își supună natura firească și să ajungă niște elevi în școala lui Hristos.

Îndărătnicia și mândria propriilor păreri îi fac pe mulți să respingă lumina din cer. Ei se atașează de idei îndrăgite, de interpretări fanteziste ale Scripturii și de ereziile periculoase, iar dacă le este adresată o mărturie pentru a corecta aceste greșeli, ei se îndepărtează nemulțumiți, asemenea multora din zilele lui Hristos.

Pentru unii nu contează cât de nepătate sunt caracterul și viața acelora care le adresează oamenilor cuvintele lui Dumnezeu. Faptul acesta nu conferă nicio credibilitate în ochii lor. De ce? Pentru că ei le spun oamenilor adevărul. Frații mei, aceasta este supărarea mea. Dar, dacă se răspândește un zvon fals, dacă printr-o bănuială sau presupunere se aduce o acuzație caracterului ambadorului lui Hristos, cu ce naivitate absurd de mare este primită aceasta! Cât de mulți sunt gata să exagereze și să răspândească bârfa!

În felul acesta, iese la iveală adevăratul lor caracter. „Cine este din Dumnezeu ascultă cuvintele lui Dumnezeu; voi de aceea n-ascultați, pentru că nu sunteți din Dumnezeu” (Ioan 8,47).

Aceia care stau pentru adevăr, așa cum este el în Isus, vor avea ca răsplată calomnie și învinuire. „De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prigoniți” (2 Timotei 3,12). Aceia care dau o mărturie clară împotriva păcatului vor fi urâți, tot atât de sigur cum a fost urât Domnul care le-a dat să facă lucrarea aceasta în Numele Său. Asemenea lui Hristos, ei vor fi numiți vrăjmași ai bisericii și ai religiei și, cu cât eforturile lor de a-L cinsti pe Dumnezeu vor fi mai sincere și mai stăruitoare, cu atât mai înverșunată va fi vrăjmășia celor lipsiți de evlavie și ipocriți. Totuși noi nu trebuie să fim descurajați când suntem tratați în felul acesta.

Eu îmi voi continua lucrarea

Poate că suntem numiți „slabi și lipsiți de minte”, entuziaști și chiar nebuni. Poate că se spune despre noi, așa cum s-a spus despre Domnul Hristos: „Are drac” (Ioan 10,20). Totuși lucrarea pe care Domnul ne-a încredințat-o continuă să fie lucrarea noastră. Noi trebuie să îndrumăm mințile spre Isus, nu să căutăm lauda și cinstea din partea oamenilor. Trebuie să ne consacram Aceluia care judecă drept. El știe cum să-i ajute pe cei care, mergând pe urmele pașilor Săi, îndură, într-o anumită măsură, batjocura pe care a suportat-o El. Domnul a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi, ca să poată ști cum să-i susțină pe aceia care vor fi ispitiți.

Oricare ar fi greșita interpretare pe care o pot atribui mărturiei mele cei ce pretind că sunt neprihăniți, dar nu-L cunosc pe Dumnezeu, eu îmi voi continua cu smerenie lucrarea. Voi rosti cuvintele pe care Domnul mi le dă pentru a încuraja, pentru a muștra și a avertiza. Mai am doar puțin timp de trăit pe pământ. Prin harul Său, eu voi îndeplini lucrarea pe care mi-a dat-o

Tatăl meu, știind că toate faptele mele trebuie să fie supuse verificării lui Iehova. — Manuscrisul 4, 1883

RELUAREA EXPERIENȚEI LUI ELLEN G. WHITE

CU PRIVIRE LA SUBIECTUL „UȘII ÎNCHISE” 15

Battle Creek, Michigan, 24 august 1874.

Stimate frate Loughborough, Mărturisesc în temere de Dumnezeu că acuzațiile publicate de Miles Grant, dna Burdick și alții în Crisis nu sunt adevărate. Afirmațiile cu privire la comportamentul meu din preajma anului 1844 sunt false.

Asemenea fraților și surorilor mele, după ce a trecut data stabilită din «44, am crezut că nu va mai fi convertit niciun păcătos. Totuși nu am avut nicio viziune care să-mi arate că nu va mai fi convertit niciun păcătos. Mă simt liberă să declar că nimeni nu m-a auzit vreodată spunând și nici nu a citit vreo afirmație scrisă de mine, care să îndreptățească acuzațiile aduse împotriva mea cu privire la subiectul acesta.

În prima călătorie pe care am făcut-o în Est, cu scopul de a-mi relata viziunile, mi-a fost descoperită lumina prețioasă cu privire la Sanctuarul ceresc și mi s-a arătat „ușa deschisă” și „ușa închisă”. Noi am crezut că Domnul urma să vină curând pe norii cerului. Mi-a fost arătat că, în lume, era de făcut o mare lucrare pentru aceia care nu avuseseră lumina și care, prin urmare, nu o respinseseră. Frații noștri nu au putut să înțeleagă faptul acesta, având în vedere credința noastră în venirea imediată a lui Hristos. Unii, îndeosebi cei fanatici, m-au acuzat că aș fi spus că Domnul Și-a amânat venirea. Am văzut că, în «44, Dumnezeu deschisese o ușă pe care nimeni nu putea să o închidă și închisese o ușă pe care nimeni nu putea să o deschidă.

Cei ce respinseseră lumina care a fost vestită lumii prin solia îngerului al doilea au mers în întuneric, și cât de mare a fost întunericul acela!

Eu nu am declarat și nici nu am scris că lumea a fost blestemată sau condamnată. În nicio situație, eu nu am folosit aceste cuvinte la adresa nimănui, oricât de păcătos ar fi fost. Întotdeauna am avut solii de muștrare pentru aceia care foloseau aceste expresii aspre.

DECLARAȚIE CU PRIVIRE LA ZIUA ȘI CEASUL VENIRII LUI HRISTOS

Dragă soră, Ai afirmat cu privire la mine că „unii pretind, printre altele, că suprimarea scrierilor tale anterioare este un act de necinste”. Binevoiesc aceia care spun astfel de lucruri să prezinte o dovadă în sprijinul afirmațiilor lor? Știu că lucrul acesta a fost repetat adesea, dar nu a fost dovedit. „Ei pretind că, în mărturiile tale inițiale, în volumul 1, pe care ei le-au păstrat, tu declari cu claritate că ți-au fost arătate ziua și ceasul celei de a doua veniri a lui Hristos. Argumentul lor este că această declarație a ta nu va rezista verificării Bibliei, deoarece Hristos Însuși afirmă că nimeni nu știe ziua și ceasul, nici chiar îngerii lui Dumnezeu. (...)”

În prima mea carte vei găsi o singură declarație cu privire la ziua și ceasul venirii lui Hristos, pe care am făcut-o după trecerea datei stabilite în 1844. Ea se află în Early Writings, paginile 11, 27 și 145, 146. 16 Toate se referă la anunțul care va fi făcut chiar înainte de cea de a doua venire a lui Hristos.

Dacă vei ajunge la pagina 145 și vei citi de la începutul capitolului, vei vedea că afirmațiile făcute se referă la vocea lui Dumnezeu, care îi va elibera pe sfinți în timpul de strâmtorare. Te rog să obții cartea aceasta, dacă nu o ai, și să citești declarațiile scrise acolo. Ele sunt exact la fel ca acelea tipărite în

primul articol publicat. „Cerul s-a deschis și s-a închis și s-a cutremurat”. „Munții tremurau ca o trestie în vânt și aruncau stânci colțuroase pretutindeni în jur. Iar când a spus ziua și ceasul venirii lui Isus și a rostit legământul cel veșnic făcut cu poporul Său, Dumnezeu rostea o propoziție, apoi Se oprea, în timp ce cuvintele se rostogoleau pe pământ.”

Aceasta este o parte a paragrafului. Declarațiile din paginile 11 și 27 se referă la același timp. Ele conțin tot ce am spus vreodată cu privire la o dată precisă a venirii Domnului. Eu nu am nici cea mai vagă cunoaștere a acestei date spuse de vocea lui Dumnezeu. Am auzit care a fost ceasul proclamat, dar nu mi-am mai amintit după ce am ieșit din viziune. Evenimentele care au trecut prin fața ochilor mei erau de un interes atât de cutremurător și de solemn, încât nu există niciun limbaj potrivit pentru a le descrie. Toate au constituit o realitate vie pentru mine, deoarece imediat după scena aceasta a apărut marele nor alb, pe care ședea Fiul Omului. — Scrisoarea 38, 1888

O viziune timpurie a razelor de lumină

Chiar din adolescență, Domnul a considerat că este potrivit să-mi descopere slava cerurilor. Am fost luată la cer, în viziune, iar îngerul mi-a spus: „Privește!” Am privit spre lume și era cuprinsă de un întuneric dens. Când am văzut întunericul acesta, agonia pe care am simțit-o a fost de nedescris.

Din nou, mi-a fost adresat cuvântul: „Privește!” M-am uitat din nou spre pământ și am început să văd mici lumini, ca niște stele presărate pretutindeni în întuneric, iar apoi am văzut cum apărea încă o lumină și încă o lumină și, astfel, în întunericul acesta moral, luminile asemănătoare stelelor se înmulțeau. Îngerul a zis: „Aceștia sunt cei ce cred în Domnul Isus Hristos și ascultă cuvintele Sale. Ei sunt lumina lumii și, dacă nu ar fi luminile acestea, pedepsele lui Dumnezeu ar cădea imediat peste călcătorii Legii

Sale.” Apoi, am văzut cum aceste mici lumini ajungeau tot mai puternice, strălucind de la est la vest și de la nord la sud și luminând întreaga lume. Uneori, una dintre lumini începea să slăbească, iar altele se stingeau și, de fiecare dată când se întâmpla așa, în cer era tristețe și plâns. Unele dintre lumini ajungeau tot mai strălucitoare, iar strălucirea lor străbătea până departe și multe alte lumini li se alăturau. Atunci în cer era bucurie. Am văzut că razele de lumină veneau direct de la Isus pentru a forma aceste lumini prețioase în lume. — Slujitorii Evangheliei, pag. 378-379 (ediția 1892)

Capitolul 6

GRIJA IUBITOARE A LUI ISUS

În timp ce scriu, am un simțământ adânc de recunoștință pentru grija iubitoare a Mântuitorului manifestată față de noi, toți. Când citesc Cuvântul lui Dumnezeu și îngenunchez în rugăciune, sunt atât de impresionată de bunătatea și mila lui Dumnezeu, încât nu pot să-mi înalț rugăciunea fără să plâng. Inima mea este copleșită și frântă când mă gândesc la bunătatea și dragostea Tatălui meu ceresc. Flămânzesc și însetez mai mult și tot mai mult după Isus în viața aceasta. Hristos a fost răstignit pentru mine și ar trebui să mă plâng eu dacă sunt răstignită împreună cu Hristos? (...)

Noi nu știm cum va fi viitorul nostru și singura cale de a fi în siguranță este să umblăm cu Isus, să ne ținem de mâna Sa și să avem inima plină de o încredere totală. Oare nu a zis El: „Afară numai dacă vor căuta ocrotirea Mea, vor face pace cu Mine, da, vor face pace cu Mine.” Să rămânem aproape de Mântuitorul. Să umblăm cu El în umilință, plini de blândețea Sa. Eul să fie ascuns cu Hristos în Dumnezeu. (...)

Podoabele exterioare

Aceia care se fletează și își hrănesc eul, cultivând mândria, vanitatea și acordând îmbrăcăminte și aparențelor timpul și atenția care ar trebui să fie acordate lucrării Domnului, atrag asupra lor o pierdere îngrozitoare. Mulți care sunt îmbrăcați în haine frumoase nu știu nimic despre împodobirea interioară, care este de mare preț în ochii lui Dumnezeu. Hainele lor frumoase acoperă o inimă păcătoasă și bolnavă, plină de vanitate și mândrie. Ei nu știu nimic despre ceea ce înseamnă: „Să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu” (Coloseni 3,1).

Eu doresc nespuse să fiu umplută de Duhul lui Hristos zi de zi. Comoara harului Său este mai valoroasă pentru mine decât aurul, argintul sau hainele costisitoare. Nu am simțit niciodată ca acum o dorință atât de arzătoare după neprihănire.

Când vor înțelege un crâmpoi din ce a suferit Domnul Hristos pentru ele, ca să poată ajunge fiice ale lui Dumnezeu prin adopție, surorile mele nu vor mai fi satisfăcute de mândria lumească și de dragostea de sine. Ele nu se vor mai închina niciodată eului. Dumnezeu va fi singura lor preocupare și toată atenția lor va fi îndreptată către El.

Mă doare inima când mi se arată cât de mulți sunt aceia care fac un idol din propria persoană. Domnul Hristos a plătit prețul de răscumpărare pentru ei. Lui Îi aparține folosirea tuturor capacităților lor. Totuși inima lor este plină de dragoste de sine și de dorința după împodobire. Ei nu acordă nicio atenție cuvintelor: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși, să-și ia crucea și să Mă urmeze” (Marcu 8,34). Mulțumirea eului Îl ascunde pe Hristos din fața ochilor lor. Ei nu au nicio dorință de a trăi în prezența lui Dumnezeu cu blândețe și umilință. Ei nu privesc la Isus. Ei nu se roagă să fie schimbați după chipul Său. Situația lor este reprezentată de omul care a venit la ospățul împăratului îmbrăcat în hainele lui obișnuite. El refuzase să facă pregătirea cerută de împărat. El a refuzat cu dispreț să poarte haina care i-a fost oferită cu un mare preț. La întrebarea împăratului: „Cum ai intrat aici fără să ai haină de nuntă?” (Matei 22,12), el nu a putut să răspundă nimic. A rămas fără cuvinte, deoa-rece se condamna singur.

Mulți dintre cei care se declară a fi creștini sunt creștini numai cu numele. Ei nu sunt convertiți. Ei își pun în evidență eul. Nu stau la picioarele lui Isus, asemenea Mariei, ca să învețe de la El și nu sunt pregătiți pentru venirea lui Hristos.

O surpriză mare

Într-o viziune din timpul nopții, mă aflu într-un grup de oameni a căror inimă era plină de vanitate și încredere în sine. Hristos era ascuns dinaintea ochilor lor. Deodată, s-au auzit următoarele cuvinte, rostite cu voce tare și cu accente clare: „Isus vine să-i ia la Sine pe aceia care L-au iubit și I-au slujit pe pământul acesta, ca să fie cu El pentru totdeauna în Împărăția Sa.” Mulți dintre cei aflați în grupul acela au ieșit să-L întâmpine, îmbrăcați în hainele lor scumpe. Ei continuau să privească la îmbrăcămintea lor. Totuși, când au văzut slava Sa și și-au dat seama că felul în care se apreciaseră unul pe altul era determinat într-o mare măsură de aparențe, ei au știut că erau lipsiți de haina neprihănirii lui Hristos și că sângele celorlalte suflete se afla pe veșmintele lor.

Când Domnul Hristos i-a luat pe cei aleși, ei au fost lăsați, pentru că nu erau pregătiți. Eul avusese primul loc în viața lor, iar când a venit Mântuitorul, ei nu au fost pregătiți să-L întâmpine.

M-am trezit cu imaginea chipului lor cuprins de agonie, iar imaginea aceasta a rămas întipărită în mintea mea. Nu pot să șterg impresia aceea. Aș dori să pot descrie scena așa cum mi-a fost prezentată. Oh, cât de tristă a fost dezamăgirea acelor care nu învățaseră din proprie experiență semnificația cuvintelor: „Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu” (Coloseni 3,3)!

Mulți care pretind a fi creștini nu-L cunosc pe Hristos din experiență personală. Oh, cât de mult mă doare inima pentru aceste suflete sărmene, amăgite și nepregătite! Când stau înaintea adunărilor și îi văd pe cei mulțumiți de sine și de neprihănirea lor proprie și când știu că nu se pregătesc pentru a face o lucrare mulțumitoare pentru Hristos și pentru a-L

întâmpina în pace, sunt atât de împovărată, încât nu pot să dorm. Mă întreb: Ce aş putea să le spun acestor suflete ca să le trezesc să poată înţelege adevărata lor stare? Eul este subiectul care absoarbe întru totul viaţa lor. Eu doresc mult ca ei să-L descopere pe Hristos atât de clar, încât să-L privească şi să înceteze să-şi îndrepte toată atenţia asupra eului. (...)

Printre aceia care vor suferi o dezamăgire amară în ziua răsplătirii finale vor fi unii care au fost religioşi în exterior şi care au trăit în aparenţă o viaţă creştină. Totuşi eul este întreţesut în tot ce fac. Ei se mândresc cu moralitatea lor, cu influenţa lor, cu abilitatea lor de a se afla pe o poziţie mai înaltă decât alţii şi cu faptul că ei cunosc adevărul, deoarece cred că aceste lucruri vor câştiga laude din partea lui Hristos. Ei spun: „Doamne, noi am mâncat şi am băut în faţa Ta, şi în uliţele noastre ai învăţat pe norod” (Luca 13,26). „Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Şi n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?” (Matei 7,22)

Dar Hristos spune: „Nu oricine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăţia cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu, care este în ceruri” (Matei 7,21).

Nu este timpul potrivit pentru nicio discuţie. Timpul pentru acestea a trecut. Sentinţa irevocabilă a fost rostită. Ei nu sunt primiţi în cer, pentru că nu sunt pregătiţi pentru societatea cerului. (Citeşte Matei 7,24-27.) — Scrisoarea 91, 1904

Prin Planul de Mântuire, Dumnezeu ne-a pus la dispoziţie mijloace pentru a birui orice trăsătură păcătoasă şi pentru a ne împotrivi oricărei ispite, oricât de puternică ar fi. — Review and Herald, 22 decembrie 1885

Dacă poporul lui Dumnezeu ar fi avut dragostea lui Hristos în inimă,

dacă fiecare membru al bisericii ar fi fost umplut pe deplin de spiritul renunțării la sine, dacă toți ar fi manifestat o seriozitate deplină, nu ar fi fost nicio lipsă de fonduri pentru misiunile din țară și din străinătate, iar resursele noastre s-ar fi înmulțit. S-ar fi deschis o mie de porți pentru a fi folositori, iar noi am fi fost invitați să intrăm. Dacă scopul lui Dumnezeu ar fi fost adus la îndeplinire de poporul Său prin vestirea soliei harului pentru lume, Domnul Hristos ar fi venit pe pământ și sfinții ar fi primit deja cuvintele de bun venit în cetatea lui Dumnezeu. — Union Conference Record (Australian) , 15 octombrie 1898

Capitolul 7

HRISTOS DEȚINE CONTROLUL

Locuitorii din Ghenezaret au dorit ca Domnul Hristos să plece de la ei. Cei din Capernaum L-au primit, iar în mijlocul lor au avut loc minuni uimitoare.

Domnul Hristos are toată puterea în cer și pe pământ. El este Marele Medic, căruia trebuie să ne adresăm când suferim de boli fizice și spirituale. El a arătat că deține controlul absolut asupra vânturilor și valurilor și asupra oamenilor posedați de demoni. Lui I-au fost date cheile morții și ale iadului. Domniile și stăpânirile I-au fost supuse, chiar și în vremea umilinței Sale. (...)

De ce nu exercităm o credință mai mare în Medicul Divin? Așa cum a lucrat cândva pentru omul paralizat, tot astfel va lucra astăzi pentru aceia care vin la El ca să fie vindecați. Avem nevoie de mai multă credință. Sunt alarmată când văd lipsa de credință din poporul nostru. Trebuie să venim în prezența lui Hristos și să credem că El va vindeca suferințele noastre fizice și spirituale.

Noi suntem prea lipsiți de credință. Ah, cum aș dori să-i pot conduce pe cei din poporul nostru să aibă credință în Dumnezeu! Ei nu trebuie să simtă că, pentru a exercita credința, este necesar să plutească într-o stare de extaz. Tot ce trebuie să facă este să creadă Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum au încredere în cuvântul unei alte persoane. El a rostit cuvântul acesta și îl va aduce la îndeplinire. Bazați-vă liniștiți pe făgăduința Sa, pentru că El intenționează să împlinească tot ce a declarat. Spuneți: El mi-a adresat Cuvântul Său și va împlini fiecare făgăduință pe care a făcut-o. Nu vă

neliniștiți! Fiți încrezători! Cuvântul lui Dumnezeu este adevărat. Acționați ca și cum Tatăl vostru cel ceresc poate să fie demn de crezare. (...)

Unii oameni sunt rânduiți să propovăduiască adevărul în locuri noi. Acești oameni trebuie să aibă fonduri din care să se susțină. De asemenea, ei trebuie să aibă un fond pentru a-i ajuta pe cei săraci și nevoiași pe care îi întâlnesc în lucrarea lor. Bunăvoința pe care o arată față de cei săraci dă greutate eforturilor lor de a propovădui adevărul. Dispoziția lor de a-i ajuta pe cei aflați în nevoie îi face să câștige atât recunoștința aceluia pe care îi ajută, cât și aprobarea Cerului.

Biserica trebuie să simtă împreună cu acești lucrători credincioși. Domnul va auzi rugăciunea făcută pentru ei. Biserica trebuie să arate un interes practic față de lucrarea lor.

Nimeni nu trăiește pentru sine. În lucrarea lui Dumnezeu, fiecăruia îi este atribuită o îndatorire. Unirea tuturor întărește lucrarea fiecăruia. Când credința, dragostea și unitatea bisericii ajung să fie mai puternice, atunci cercul lor de influență se lărgeste, iar ei înaintează până la marginile cele mai îndepărtate ale pământului, extinzând mereu biruințele crucii.

„Scoală-te, luminează-te!”

Dumnezeu ne cheamă să trecem dincolo de limitele serviciilor noastre religioase riguroase din interiorul bisericii. Solia Evangheliei trebuie să fie vestită în orașe și în afara orașelor. Noi trebuie să-i chemăm pe toți să se adune în jurul stindardului crucii. Când lucrarea aceasta va fi făcută așa cum trebuie, când vom lucra cu zel divin pentru a adăuga noi convertiți la adevăr, lumea va vedea că solia adevărului este însoțită de putere. Unitatea credincioșilor este o mărturie cu privire la puterea adevărului, care este în stare să aducă la o armonie deplină oameni cu înclinații diferite, făcându-i să

aibă un interes unic.

Rugăciunile și darurile credincioșilor sunt combinate cu eforturi stăruitoare și pline de sacrificiu de sine, iar ei sunt cu adevărat o priveliște pentru lume, pentru îngeri și pentru oameni. Oamenii sunt convertiți. Mâna care a căutat cândva o recompensă prin salarii mai mari a ajuns să fie mâna de ajutor a lui Dumnezeu. Credincioșii sunt uniți printr-un singur interes — dorința de a forma centre ale adevărului, unde Dumnezeu să fie înălțat. Domnul Hristos îi aduce laolaltă prin legăturile sfinte ale dragostei și unității, legături care au o putere căreia nimic nu i se poate împotrivi.

Aceasta este unitatea pentru care S-a rugat Isus chiar înainte de a fi judecat, când era numai la un pas de cruce. El a zis: „Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis” (Ioan 17,21).

Pe aceia care sunt treji numai pe jumătate, Dumnezeu îi cheamă să se scoale și să se angajeze într-o lucrare serioasă, cerându-I în rugăciune putere pentru slujire. Este nevoie de lucrători. Nu este necesar să fie urmate reguli foarte precise. Primiți Duhul Sfânt, iar eforturile voastre vor avea succes. Prezența lui Hristos este cea care dă putere. Toate neînțelegerile și certurile trebuie să înceteze. Trebuie să domnească dragostea și unitatea. Toți să acționeze sub călăuzirea Duhului Sfânt. Dacă poporul lui Dumnezeu se va dedica întru totul Lui, El îi va reda puterea pe care a pierdut-o prin dezbinare. Fie ca Dumnezeu să ne ajute pe toți să ne dăm seama că dezbinarea înseamnă slăbiciune, iar unitatea înseamnă putere. — Scrisoarea 32, 1903

Vorbiți despre credință

Orice ar putea să apară, nu vă descurajați niciodată! Domnul ne iubește și Își va împlini cuvântul. Încercați să încurajați în sufletul oamenilor

încrederea în Dumnezeu. Vorbiți despre speranță, chiar până la sfârșit. Dacă vor muri, atunci să moară laudându-L pe Domnul. El trăiește veșnic și, chiar dacă unii dintre urmașii Săi credincioși ar putea să moară, faptele lor îi vor urma, iar dimineața învierii va fi pentru ei o trezire plină de bucurie.

Să nu ne descurajăm. Să nu vorbim despre îndoială, ci despre credință, deoarece credința aduce o putere infinită. Dacă ne bazăm pe puterea aceasta și nu ne încredem în puterea noastră omenească, vom vedea mântuirea lui Dumnezeu. — Review and Herald, 30 decembrie 1909

Capitolul 8

DISPOZIȚIA DE A JERTFI ȘI A TE JERTFI

Acela care Îl iubește pe Dumnezeu mai presus de orice și pe aproapele său ca pe sine însuși va lucra înțelegând fără încetare că el este o priveliște pentru lume, pentru îngeri și pentru oameni. Prin faptul că va face din voința lui Dumnezeu voința sa, el va descoperi în viața lui puterea de schimbare a harului lui Hristos. În orice împrejurare din viața sa, el se va lăsa călăuzit de exemplul lui Hristos.

Fiecare lucrător adevărat și gata de sacrificiu de sine este dispus să jertfească și să fie jertfit pentru binele altora. Domnul Hristos spune: „Cine își iubește viața o va pierde; și cine își urăște viața în lumea aceasta o va păstra pentru viața veșnică” (Ioan 12,25). Prin eforturile stăruitoare și atente de a ajuta acolo unde este nevoie de ajutor, creștinul adevărat își arată dragostea față de Dumnezeu și față de semenii lui. Poate că își va pierde viața în slujire, dar, când va veni Hristos pentru a-Și aduna mărgăritarele Sale prețioase, o va găsi din nou.

Frații mei și surorile mele, nu pierdeți timp mult și bani pentru voi înșivă, pentru a păstra o aparență frumoasă! Aceia care procedează în felul acesta sunt obligați să lase nefăcute multe lucruri care i-ar fi mângâiat pe alții, trimițând o căldură plăcută în sufletul lor istovit. Toți trebuie să învățăm cum să folosim cu mai multă credincioșie ocaziile favorabile care ni se oferă atât de des pentru a aduce lumină și speranță în viața altora. Cum putem să folosim bine ocaziile acestea, dacă toate gândurile noastre sunt concentrate asupra eului? Cel egoist pierde nenumărate ocazii de a face acele lucruri care aduc o binecuvântare atât pentru alții, cât și pentru el însuși. În orice situație, datoria fiecărui slujitor al lui Hristos este să se întrebe: „Ce pot să fac pentru a-i ajuta pe alții?” După ce a făcut tot ce a putut mai bine, el trebuie să lase

consecințele în seama lui Dumnezeu.

Eu doresc să trăiesc în așa fel încât în viața viitoare să pot simți că pe parcursul vieții acesteia am făcut tot ce am putut. Dumnezeu a pregătit pentru fiecare o plăcere de care se poate bucura deopotrivă atât cel bogat, cât și cel sărac — plăcerea găsită în cultivarea curăției gândurilor și a faptelor neegoiste, plăcerea care vine din adresarea unor cuvinte pline de simpatie și din săvârșirea unor fapte pline de bunătate. De la aceia care îndeplinesc o asemenea slujire, lumina lui Hristos strălucește pentru a lumina viețile întunecate de multe umbre.

Dumnezeu este dezonorat când nu le prezentăm altora adevărul în mod direct. Totuși trebuie să rostim adevărul cu dragoste, cu duioșie și simpatie în glas.

Trăim în vremea pericolelor din ultimele zile. Toți aceia care trăiesc pentru a-și plăcea lor înșiși și pentru a-și satisface eul Îl dezonoarează pe Domnul. El nu poate să lucreze prin ei, deoarece ei L-ar reprezenta greșit înaintea acelor care nu cunosc adevărul. Fiți foarte atenți, ca să nu împiedicați, printr-o cheltuire neînțeleaptă a banilor, lucrarea pe care Domnul dorește să o aducă la îndeplinire prin propovăduirea soliei de avertizare pentru o lume care zace în nelegiuire. Căutați să faceți economie, reducându-vă cheltuielile personale la cea mai mică cifră cu putință. Nevoile lucrării lui Dumnezeu cer ajutor la fiecare pas. Dumnezeu ar putea să vadă că voi cultivați mândria. El ar putea să vadă că este necesar să îndepărteze de la voi binecuvântările pe care nu le-ați folosit bine, ci le-ați folosit pentru satisfacerea mândriei egoiste. (...)

Ajutor în vreme de nevoie

Aceia care lucrează în locurile unde lucrarea a început recent vor

constata adesea că au mare nevoie de anumite înlesniri. Lucrarea lor poate părea a fi împiedicată de lipsa acestora, dar să nu se îngrijoreze. Să aducă întreaga situație înaintea lui Dumnezeu în rugăciune. Când ne-am străduit să începem lucrarea într-un teritoriu nou, am ajuns adesea la limita resurselor. Uneori, ni s-a părut că nu mai suntem în stare să înaintăm. Totuși ne-am înălțat cererile spre curțile cerești, practicând mereu renunțarea la sine, iar Dumnezeu a auzit și a răspuns rugăciunilor noastre, trimițându-ne mijloace pentru înaintarea lucrării.

Depuneți orice grijă la picioarele Mântuitorului. „Cereți și vi se va da” (Ioan 16,24). Lucrați, rugați-vă și credeți cu toată inima. Nu așteptați până când banii ajung în mâinile voastre, pentru ca, numai după aceea să faceți ceva. Înaintați prin credință. Dumnezeu a declarat că stindardul adevărului trebuie să fie ridicat în multe locuri. Învățați să credeți când vă rugați lui Dumnezeu pentru ajutor. Practicați renunțarea la sine, pentru că întreaga viață a lui Hristos pe pământul acesta a fost o viață de renunțare la sine. El a venit să ne arate cum trebuie să fim și ce trebuie să facem pentru a câștiga viața veșnică.

Faceți tot ce puteți mai bine și apoi așteptați cu răbdare, cu speranță și cu bucurie, pentru că făgăduința lui Dumnezeu nu poate să dea greș. Nereușitele vin deoarece mulți care ar fi putut să își investească banii pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu nu au credință. Cu cât își vor reține banii mai mult, cu atât vor avea mai puțină credință. Ei sunt niște constructori de bariere, care întârzie îngrozitor de mult lucrarea lui Dumnezeu.

Dragii mei tovarăși de lucru, fiți credincioși, plini de speranță și de eroism! Fiecare acțiune dârză să fie făcută cu credință. Iar dacă veți face tot ce puteți mai bine, Domnul vă va răsplăti credincioșia. Luați putere fizică, intelectuală și spirituală din Izvorul dător de viață. Avem făgăduința că vom primi un curaj bărbătesc și o grație feminină, curățite, sfințite și înnobilate. Avem nevoie de acea credință care ne va face în stare să-L putem

privi pe Acela care este nevăzut. Când vă ațintiți privirile asupra Lui, veți fi umpluți de o dragoste adâncă față de sufletele pentru care a murit El și veți primi putere pentru un efort înnoit.

Hristos este singura noastră speranță. Veniți la Dumnezeu în Numele Aceluia care Și-a dat viața pentru lume! Bazați-vă pe eficiența jertfei Sale. Arătați că dragostea și bucuria Lui se află în sufletul vostru și de aceea, bucuria voastră este deplină. Încetați să mai exprimați necredința. Tăria voastră este în Dumnezeu. Rugați-vă mult. Rugăciunea este viața sufletului. Rugăciunea credinței este arma prin care putem să ne împotrivim cu succes fiecărui atac al vrăjmașului. — Manuscrisul 24, 1904

Capitolul 9

CERCETAȚI-VĂ PE VOI ÎNȘIVĂ

„Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă cercetați-vă!” (2 Corinteni 13,5). Cercetați-vă cu atenție temperamentul, înclinațiile, gândurile, atitudinea, cuvintele, scopurile și faptele. Cum putem noi să-I cerem lui Dumnezeu cu bună știință lucrurile de care avem nevoie, dacă nu verificăm, prin intermediul Scripturii, starea sănătății noastre spirituale?

În viața religioasă, mulți lasă cărări strâmbe în urma pașilor lor. Ei își înalță rugăciunile neglijent și la întâmplare. Acela care este pus într-o poziție de răspundere trebuie să își aducă aminte că nu este în stare să facă singur lucrarea care se cere de la el. Să își aducă aminte în fiecare zi că este o privesc pentru lume, îngeri și oameni.

Nimeni să nu aștepte să fie dus în câmpurile de lucru și să i se ofere facilități costisitoare pentru a face binele. Acela care slujește trebuie să își înceapă cu voioșie lucrarea, oricât de modestă ar fi ea și oriunde ar fi pus să lucreze. Domnul Hristos, Exemplul nostru în toate lucrurile, a fost sărac, pentru ca prin sărăcia Lui să-i poată îmbogăți pe mulți.

Oriunde ar fi pus să lucreze, acela a cărui inimă este plină de harul lui Dumnezeu și de dragoste față de semenii lui care pier va găsi ocaziile favorabile pentru a le adresa celor istoviți un cuvânt de încurajare la vremea potrivită. Creștinii trebuie să lucreze pentru Domnul lor cu blândețe și umilință, păstrându-și cu fermitate integritatea în mijlocul agitației vieții.

Dumnezeu îi cheamă pe oameni să-I slujească în fiecare domeniu de

activitate din viață. Dacă Legea lui Dumnezeu nu este făcută să fie legea vieții de zi cu zi, afacerile sunt o capcană. Acela care are o legătură cu lucrarea Domnului trebuie să își păstreze o integritate neclintită. În toate tranzacțiile, el trebuie să caute ajutor de sus, la fel ca atunci când este aplecat pe genunchi, iar voia lui Dumnezeu trebuie să fie voia lui. El trebuie să-L păstreze pe Domnul în atenție fără încetare, studiind mereu subiectele despre care vorbește Cuvântul Sfânt. În felul acesta, printr-o viață trăită în mijlocul unor situații care ar putea să degradeze un om lipsit de principii temeinice, omul evlavios, care are o integritate neclintită, își păstrează creștinismul.

Lumea nu este mai favorabilă astăzi pentru dezvoltarea unui caracter creștin decât a fost în zilele lui Noe. Atunci, nelegiuirea a fost atât de larg răspândită, încât Dumnezeu a zis: „Am să șterg de pe fața pământului pe omul pe care l-am făcut, de la om până la vite, până la târâtoare și până la păsările cerului; căci Îmi pare rău că i-am făcut». Dar Noe a căpătat milă înaintea Domnului... Noe era un om neprihănit și fără pată între cei din vremea lui: Noe umbla cu Dumnezeu” (Geneza 6,7-9). Da, Noe a fost pe placul Creatorului Său, deși era înconjurat de corupția aceluia veac degradat.

Trăim în ultimele zile ale istoriei acestui pământ, într-un veac al păcatului și al corupției și, asemenea lui Noe, trebuie să trăim în așa fel încât să-I fim pe plac lui Dumnezeu, aducându-I laude Aceluia care „ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2,9). În rugăciunea înălțată Tatălui Său chiar înainte de răstignire, Hristos a zis: „Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău” (Ioan 17,15).

Slujirea cea mai înaltă

Când bărbații și femeile își vor forma caractere pe care Dumnezeu poate să le aprobe, când renunțarea la sine și sacrificiul de sine vor fi manifestate pe deplin, când ei vor fi pregătiți pentru încercarea finală, gata să

fie primiți din nou în familia lui Dumnezeu, ce altă slujire va fi mai presus în ochii Aceluia care S-a dat pe Sine Însuși de bunăvoie ca jertfă pentru a mântui neamul omenesc vinovat? Ce altă faptă îi va fi mai dragă inimii dragostei infinite? Ce lucrare va aduce o mulțumire și o bucurie mai mare Tatălui și Fiului decât mântuirea sufletelor care pier? Domnul Hristos a murit pentru a le aduce oamenilor puterea mântuitoare a Evangheliei. Aceia care conlucrează cu El spre a duce mai departe marea acțiune a milei Sale, lucrând cu toate puterile pe care li le-a dat Dumnezeu pentru a-i salva pe cei de aproape și pe cei de departe, vor avea parte de bucuria Mântuitorului, când oștirea celor răscumpărați va sta în jurul scaunului de domnie al lui Dumnezeu.

Dumnezeu le-a încredințat slujitorilor Săi mijloace și capacități pentru a face o lucrare mult mai înaltă decât aceea pe care o vede El săvârșită acum.

„Oh”, a zis solul ceresc, „instituțiile Domnului sunt îngrozitor de rămase în urma măreției adevărilor care se împlinesc în timpul de acum. Se manifestă o înțelegere înspăimântător de greșită a cerințelor datoriei. Atmosfera înghețată în care credincioșii se mulțumesc să trăiască întârzie acțiunile pline de sacrificiu de sine care ar trebui să fie făcute pentru a avertiza lumea și pentru a salva sufletele.

Puterile întunericului lucrează cu un efort intens și, an după an, mii de oameni din toate neamurile, semințiile, popoarele și limbile lumii trec în neființă fără a fi pregătiți și avertizați. Credința noastră trebuie să însemne ceva mai categoric, mai hotărât și mai important.

Întreabă instituțiile și bisericile mele: «Credeti voi Cuvântul lui Dumnezeu? Atunci, ce faceți în domeniul lucrării misionare? Lucrați voi cu renunțare la sine și sacrificiu? Credeti voi în totalitate declarațiile Cuvântului Domnului? Faptele voastre arată că nu credeti. Cum veți întâlni la bara

judecății lui Dumnezeu milioanele de oameni care trec în neființă fără a fi avertizați.”

Va mai fi un al doilea timp de probă? Nu, nu. Această idee falsă trebuie să fie abandonată imediat. Timpul de probă actual este tot ce avem. Vă dați seama că, dacă mântuirea fapturilor omenești căzute nu este obținută în viața aceasta, ele vor fi pierdute pentru totdeauna?”

Responsabilitățile noastre

Solia către Laodiceea se poate aplica bisericii din timpul acesta. Credeți ce spune solia aceasta? Aveți voi o inimă sensibilă? Sau spuneți mereu: „Suntem bogați și nu ducem lipsă de nimic?” Oare este în zadar faptul că adevărul cel veșnic i-a fost vestit acestui popor pentru a fi dus în toate țările lumii? Dumnezeu a ales un popor și l-a făcut depozitarul unui adevăr încărcat de rezultate veșnice. Lui i-a fost dată lumina care trebuie să ilumineze lumea. Oare a făcut Dumnezeu o greșală? Suntem noi cu adevărat uneltele Sale alese? Suntem noi bărbații și femeile care trebuie să-i vestească lumii soliile din Apocalipsa 14 și să le propovăduiască solia mântuirii acelor care stau în pragul ruinei? Acționăm noi ca și când am fi acești bărbați și aceste femei?

Solul a zis cu o voce clară și hotărâtă: „Te întreb: Ce faci? Oh, dacă ai putea să înțelegi! Oh, dacă ai putea să înțelegi importanța avertizării și ce înseamnă ea pentru tine și pentru lume! Dacă ai fi înțeles, dacă ai fi fost plin de Duhul Aceluia care Și-a dat viața pentru salvarea lumii, ai conlucra cu El, făcând eforturi stăruitoare și pline de sacrificiu de sine pentru a-i salva pe cei păcătoși.”

„Cine zice: «Îl cunosc», și nu păzește poruncile Lui este un mincinos, și adevărul nu este în el” (1 Ioan 2,4). În biserică trebuie să aibă loc o mare

înviorare spirituală. Dacă am cunoaște și dacă am înțelege, cât de rapid ar merge solia de la o biserică la alta! Cu câtă bunăvoință și-ar oferi credincioșii bunurile pe care le dețin pentru a susține lucrarea lui Dumnezeu. El ne cheamă să ne rugăm și să veghem în rugăciune. Goliți-vă casele de fotografiile idolatre ce au consumat banii care ar fi trebuit să intre în vistieria Domnului. 21 Lumina trebuie să înainteze ca o făclie aprinsă. Aceia care îi vestesc lumii solia trebuie să-L caute stăruitor pe Domnul, pentru ca Duhul Sfânt să fie revărsat cu îmbelșugare asupra noastră. Nu aveți timp de pierdut. Rugați-vă pentru puterea lui Dumnezeu, ca să puteți lucra cu succes pentru cei de aproape și pentru cei de departe.

Avertizări care trebuie să fie vestite

Trebuie să avem o credință veritabilă. Încă mai înțelegem cu greu realitatea adevărului. Noi credem numai pe jumătate Cuvântul lui Dumnezeu. Omul pune în practică toată credința pe care o are. În ciuda faptului că semnele timpului se împlinesc în lumea întreagă, credința în venirea Domnului a ajuns să fie tot mai slabă. Avertizările care trebuie să fie vestite sunt clare, distincte și sigure. Având în vedere pericolul în care se află sufletul nostru, este necesar să cunoaștem condițiile stabilite mai dinainte pe care trebuie să le îndeplinim ca să lucrăm pentru mântuirea noastră, amintindu-ne că Dumnezeu este acela care lucrează în noi atât voința, cât și îndeplinirea, după bunul Său plac.

Nu ne va fi de folos să plutim duși de val, călăuziți de tradiție și de idei false, arogante. Suntem numiți conlucrători cu Dumnezeu. Să ne ridicăm și să luminăm! Nu este timp de pierdut în controverse. Aceia care cunosc adevărul, așa cum este el în Isus, trebuie să ajungă acum uniți în sentimente și scopuri. Toate neînțelegerile trebuie să fie înlăturate. Membrii trebuie să lucreze uniți, sub conducerea Marelui Cap al bisericii.

Aceia care cunosc adevărul trebuie să se ridice și să strălucească. „Strigă în gura mare, nu te opri! Înălță-ți glasul ca o trâmbiță!” (Isaia 58,1). Încetați să deformați adevărul. Sufletul să strige după ajutorul care vine de la Dumnezeu cel viu. Încetați să așteptați ajutorul care vine de la omul trecător. Dacă vă deschideți ușa inimii pentru El, Mângâietorul va veni la voi. „Astfel, fiindcă avem un Mare-Preot însemnat, care a străbătut cerurile — pe Isus, Fiul lui Dumnezeu — să rămânem tari în mărturisirea noastră. Căci n-avem un Mare-Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care, în toate lucrurile, a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie” (Evrei 4,14-16). — Manuscrisul 51, 1901

Capitolul 10

ÎNGERII BUNI SUNT MAI PUTERNICI

Se spune într-un mod clar că Satana lucrează în copiii neascultării, nu numai prin faptul că are acces la mintea lor, ci prin faptul că se folosește de influența lor conștientă și inconștientă pentru a-i atrage și pe alții la aceeași neascultare. Dacă îngerii răi au o asemenea putere asupra copiilor oamenilor aflați în starea lor de neascultare, cu cât mai mare este puterea pe care o au îngerii buni asupra aceluia care se străduiesc să fie ascultători! Când ne punem încrederea în Isus Hristos, exercitând ascultarea care duce la neprihănire, îngerii lui Dumnezeu lucrează în inima noastră, pentru a ne ajuta să ajungem la această neprihănire. (...)

Îngerii au venit și I-au slujit Domnului nostru în pustia ispitirii. Îngerii din cer au fost cu El în toată perioada în care a fost expus atacurilor slujitorilor lui Satana. Aceste atacuri au fost mai aspre decât cele prin care a trecut vreodată omul. Totul a fost pus în joc pentru familia omenească. În conflictul acesta, Domnul Hristos nu a folosit nici măcar propriile cuvinte. El a depins de ce „este scris” (Matei 4,4). În conflictul acesta, natura omenească a Domnului Hristos a fost supusă unei solicitări pe care niciunul dintre noi nu o va cunoaște vreodată. Prințul vieții și prințul întunericului s-au confruntat într-un conflict îngrozitor, dar Satana nu a fost în stare să câștige nici cel mai mic avantaj în cuvinte sau fapte. Acestea au fost ispite reale, nu doar niște ispite contrafăcute. Domnul Hristos „a fost ispitit în ceea ce a suferit” (Evrei 2,18). Îngerii din cer au fost prezenți cu ocazia aceea și au ținut stindardul ridicat, pentru ca Satana să nu își depășească granițele și să copleșească natura omenească a lui Hristos.

În ultima ispită, Satana I-a prezentat Domnului Hristos perspectiva de a câștiga întreaga lume cu toată slava ei, dacă i Se va închina lui — el

pretindea că a fost trimis de Dumnezeu. Atunci, Domnul Hristos a trebuit să-i poruncească. A trebuit să-Și exercite autoritatea mai presus de slujitorii satanici. Divinitatea a străfulgerat prin natura omenească, iar Satana a fost respins categoric. „«Pleacă, Satano», i-a răspuns Isus. «Căci este scris: Domnului, Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-I slujești»” (Matei 4,10).

A fost destul. Satana nu a putut să meargă mai departe. Îngerii I-au slujit Mântuitorului. Ei I-au adus mâncare. Nicio minte omenească nu poate să cuprindă intensitatea acestui conflict. Binele întregii familii omenești și al lui Hristos Însuși a fost în joc. O singură acceptare din partea lui Hristos, un singur cuvânt de concesie și Satana ar fi pretins că lumea este a lui și astfel ar fi ajuns sub stăpânirea prințului puterii întunericului, așa cum presupunea el. Atunci, lui Hristos I s-a arătat un înger din ceruri, deoarece lupta încetase. Puterea omenească a fost pe punctul de a se prăbuși. Totuși cerul întreg a intonat cântecul biruinței veșnice.

În luptele lor cu Satana, membrii familiei omenești au tot ajutorul pe care l-a avut Domnul Hristos. Oamenii pot să fie mai mult decât biruitori prin Acela care i-a iubit și Și-a dat viața pentru ei. „Căci ați fost cumpărați cu un preț” (1 Corinteni 6,20). Și cu ce preț! În natura Sa omenească, Fiul lui Dumnezeu S-a luptat cu aceleași ispite nemiloase și aparent copleșitoare de care sunt asaltați oamenii — ispita de a-și îngădui pofta, de a se aventura cu aroganță acolo unde nu i-a condus Dumnezeu și de a se închina dumnezeului lumii acesteia, sacrificând o fericire veșnică pentru plăcerile fascinante ale vieții acesteia. Fiecare va fi ispitit, dar Cuvântul declară că nu vom fi ispitiți peste capacitatea noastră de a suporta. Noi putem să ne împotrivim și să îl înfrângem pe vrăjmaș.

Un cer de câștigat

Fiecare suflet are un cer de câștigat și un iad de evitat. Slujitorii îngerești sunt gata să vină în ajutorul sufletului încercat și ispitit. Fiul Dumnezeului celui infinit a suportat pentru noi încercarea. Crucea de pe Golgota stă cu claritate înaintea fiecărui suflet. Când cazul fiecărui om va fi judecat și cei pierduți vor fi trimiși să sufere pentru faptul că l-au disprețuit pe Dumnezeu și că au desconsiderat onoarea Sa prin neascultarea lor, nimeni nu va avea o scuză și nimeni nu va fi în situația de a fi fost nevoit să piară. Fiecare a avut posibilitatea de a alege personal cine să-i fie prinț, Hristos sau Satana. În marea încercare, fiecare om poate să primească ajutorul pe care l-a primit Domnul Hristos. Crucea este o garanție că nimeni nu trebuie să fie pierdut, pentru că s-a pregătit un ajutor abundent pentru fiecare suflet. Noi putem să-i biruim pe slujitorii satanici sau ne putem alătura puterilor care caută să combată lucrarea lui Dumnezeu din lumea noastră. (...)

Avem un Apărător care pledează pentru noi. Duhul Sfânt este angajat fără încetare în lucrarea de a supraveghea comportamentul nostru. Avem nevoie de o înțelegere clară, pentru ca, prin evlavia noastră practică, adevărul să fie văzut așa cum este el în Isus. Slujitorii îngerești sunt soli veniți din cer, care se înalță și coboară în mod real, menținând pământul într-o legătură permanentă cu cerul. Solii îngerești observă întregul nostru comportament. Ei sunt gata să-i ajute pe toți cei slabi, păzindu-i de pericolul moral și fizic, în conformitate cu providența lui Dumnezeu. Ori de câte ori oamenii se supun influenței sensibilizatoare și conducătoare a Duhului lui Dumnezeu, exercitată prin slujirea acestor îngeri, în cer este bucurie, iar Domnul Însuși Se bucură, cântând.

Oamenii își atribuie în toate lucrurile prea multă slavă. Numai lucrarea slujitorilor cerești, care cooperează cu slujitorii omenești, în conformitate cu planul lui Dumnezeu, este aceea care are ca rezultat convertirea și sfințirea caracterului omului. Noi nu am fi în stare să vedem și nici să suportăm slava

slujitorilor îngerești, dacă aceasta nu ar fi ascunsă datorită milei față de slăbiciunea naturii omenești. Flacăra slavei cerești pe care o au îngerii de lumină i-ar nimici pe muritorii de pe pământ. Îngerii lucrează asupra minților oamenilor de îndată ce acestea sunt încredințate grijii lor. Ei aduc amintiri prețioase în mintea oamenilor, așa cum au făcut cu femeia aflată lângă mormântul lui Isus.

În planul pe care Cerul l-a alcătuit pentru înnoirea naturii noastre, a fost creat un mijloc de a-i face pe copiii neascultării să ajungă ascultători de Dumnezeu. Paza oștirii cerești le este asigurată tuturor celor care vor lucra în conformitate cu voia lui Dumnezeu și vor urma planurile Sale. Prin rugăciune stăruitoare și smerită, noi putem să chemăm ajutoarele cerești de partea noastră. Armatele nevăzute, pline de lumină și putere vor conlucra cu cei blânzi și smeriți. — Scrisoarea 116, 1899

Îngerii caută cooperarea

Satana folosește unelte omenești pentru a aduce sufletul sub puterea ispitei, dar și îngerii lui Dumnezeu caută unelte omenești cu care să poată coopera pentru a-i salva pe cei ispitiți. Îngerii îi caută pe aceia care vor lucra pentru Hristos și care vor fi impresionati de înțelegerea faptului că Îi aparțin lui Hristos. Ei îi caută pe aceia care vor simți că oamenii care cad în ispită, indiferent dacă au o poziție înaltă sau umilă, au nevoie de lucrarea lor specială și vor înțelege că Domnul Hristos îi caută pe aceia care sunt trecuți cu vederea, neglijați, loviți și răniți de vrăjmașul, pe cei care sunt pe punctul de a muri și că El este îndurerat de asprimea inimii celor ce refuză să exercite credința care lucrează din dragoste și curăță sufletul.

Îngerii lui Dumnezeu vor lucra cu și prin aceia care vor coopera cu trimișii cerești pentru a salva un suflet de la moarte, pentru a acoperi o mulțime de păcate și pentru a-i determina să ia seama la ei înșiși, ca nu

cumva să fie ispitiți și ei.

Cei bolnavi au nevoie de medic, nu cei sănătoși. Când lucrați pentru cei care nu au nevoie de lucrarea voastră și nu îi observați tocmai pe aceia pentru care cuvintele și faptele voastre ar putea să fie o binecuvântare, vă formați un caracter care nu este asemenea caracterului lui Hristos. — Scrisoarea 70, 1894

Capitolul 11

CE MERITĂM NOI?

Domnul dorește ca fiecare dintre noi să dea dovadă de o seriozitate fermă. Nu ne putem permite să facem nicio greșeală în lucrurile spirituale. Trebuie să răspundem la o întrebare de care depinde viața sau moartea: Ce să fac pentru a fi mântuit, mântuit pentru veșnicie? Ce să fac pentru a putea să moștenesc viața veșnică — o viață care durează cât viața lui Dumnezeu? Sunt întrebări la care se cuvine ca fiecare dintre noi să se gândească atent. (...)

Deși trăim în lumea aceasta, noi trebuie să fim mâna de ajutor a lui Dumnezeu. Apostolul Pavel a declarat: „Voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 3,9). Noi trebuie să conlucrăm cu Dumnezeu în orice măsură dorește El. Împlinim noi planul Dumnezeului celui veșnic? Căutăm noi zilnic să avem gândul lui Hristos și să facem voia Sa prin cuvintele și faptele noastre?

În ce stare gravă se află familia omenească din zilele noastre! Ați mai văzut vreodată un asemenea timp de confuzie, violență, crime, furturi sau oricare alt fel de nelegiuire? Unde ne aflăm noi, ca indivizi, într-un timp ca acesta?

În capitolul 58 din Isaia, am citit cuvintele: „Iată, postiiți ca să vă ciorovăiți și să vă certați, ca să bateți răutăcios cu pumnul” și am învățat că Dumnezeu nu va accepta un astfel de post. „Nu postiiți cum cere ziua aceea”, spune El, „ca să vi se audă strigătul sus” (Isaia 58,4).

„Oare acesta este postul plăcut Mie: să-și chinuie omul sufletul o zi?

Să-și plece capul ca un pipirig și să se culce pe sac și cenușă? Acesta numești tu post și zi plăcută Domnului?

Iată postul plăcut Mie: dezleagă lanțurile răutății, deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți și rupe orice fel de jug; împarte-ți pâinea cu cel flămând și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, acoperă-l și nu întoarce spatele semenului tău” (Isaia 58,5-7).

Răsplata

„Atunci [după ce săvârșești aceste fapte de milă și ajutorare] lumina ta va răsări ca zorile, și vindecarea ta va încolți repede; neprihănirea ta îți va merge înainte, și slava Domnului te va însoți” (Isaia 58,8).

Noi trebuie să punem în practică poruncile Legii și să avem în vedere neprihănirea, iar răsplata va fi slava lui Dumnezeu. Lumina neprihănirii lui Hristos va fi apărarea noastră, iar slava Domnului va fi răsplata noastră. Să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru asigurarea aceasta. Să stăm fără încetare într-o poziție în care Domnul, Dumnezeul cerurilor, să ne poată oferi favoarea Lui. Să ne gândim că privilegiul nostru cel mai înalt este acela de a fi în legătură cu Dumnezeu, de a fi mâna Sa de ajutor.

În marele plan al lui Dumnezeu pentru mântuirea neamului omenesc pierdut, El a ales să depindă de folosirea uneltelor omenești care să ajute. El are nevoie de o mână de ajutor pentru a intra în legătură cu omenirea. El are nevoie de conlucrarea acelor care vor să fie activi, care observă repede ocaziile favorabile și înțeleg repede ce trebuie să fie făcut pentru semenii lor.

Domnul Hristos Și-a dat viața pentru oamenii păcătoși. El a dorit să salveze neamul omenesc de la o viață de nelegiuire pentru a trăi o viață de ascultare și de neprihănire, iar acelor care Îl primesc ca Mântuitor al lor, El

le dăruiește răsplata cea mai bogată pe care poate să o ofere Cerul — chiar moștenirea vieții veșnice. (...)

Ah, dacă am putea să înțelegem mai bine prețul infinit care a fost plătit pentru răscumpărarea noastră! Apostolul Pavel spune: „Căci ați fost cumpărați cu un preț” (1 Corinteni 6,20). Lucrul acesta este adevărat, pentru că prețul este cu nimic mai puțin decât viața singurului Fiul al lui Dumnezeu. Să ne gândim la faptul acesta. Noi putem să refuzăm invitația pe care ne-o trimite Hristos, putem să neglijăm oferta iertării și a păcii Sale, dar rămâne o realitate faptul că fiecare dintre noi a fost cumpărat cu un preț, chiar cu sângele prețios al Fiului lui Dumnezeu. Așadar, „uitați-vă... cu luare-aminte!” (Evrei 12,3).

Prețul plătit pentru voi a fost mare. „Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6,20). Ceea ce voi ați putea să considerați că este al vostru Îi aparține lui Dumnezeu. Aveți grijă de proprietatea Lui. El v-a cumpărat cu un preț infinit. Minte voastră este a Lui. Ce drept are omul să abuzeze de un trup care nu-i aparține lui, ci Domnului Isus Hristos? Ce satisfacție poate să aibă cineva în slăbirea treptată a puterilor trupului și minții printr-o îngăduință egoistă, în orice formă ar fi ea?

Dumnezeu i-a dat fiecărei făpturi omenesci o minte. El dorește ca aceasta să fie folosită spre slava Sa. Cu ajutorul ei, omul este înzestrat cu capacitatea de a conlucra cu Dumnezeu în eforturile de a-i salva pe semenii lui muritori. Niciunul dintre noi nu are o putere mintală sau însușiri raționale prea mari. Trebuie să educăm fiecare capacitate a minții și a trupului — organismul omenesc pe care Hristos l-a răscumpărat — ca să-l folosim în cel mai bun mod cu putință. Toți trebuie să facem tot ce putem pentru a întări aceste capacități, deoarece lui Dumnezeu Îi place să ajungem niște colaboratori ai Săi tot mai eficienți.

Despre aceia care își fac partea cu credincioșie este scris: „Căci noi suntem împreună-lucrători cu Dumnezeu” (1 Corinteni 3,9). Despărțit de ajutorul divin, omul poate să facă foarte puțin, dar Tatăl ceresc și Fiul Său sunt gata să lucreze prin toți aceia care se consacră pe deplin pe altarul slujirii. Fiecare suflet din fața mea poate să coopereze cu Dumnezeu și să lucreze pentru El într-un mod plăcut Lui. Domnul dorește ca toți să intre în rânduri. El i-a rânduit fiecărui om o lucrare specifică, în conformitate cu aptitudinile lui.

Experiența personală

La vârsta de șaptesprezece ani, când toți prietenii mei au crezut că voi rămâne invalidă pe viață din cauza accidentului sever pe care l-am suferit în copilărie, un vizitator ceresc a venit și mi-a vorbit spunând: „Am o solie pe care tu trebuie să o vestești.” „De ce?” am gândit eu. „Cu siguranță, undeva trebuie să fie o mare greșală.” Din nou, mi-au fost adresate cuvintele: „Am o solie pe care tu trebuie să o vestești. Scrie pentru oameni lucrurile pe care ți le spun.” Până la data aceea, mâna îmi tremura și nu fusesem în stare să scriu nici măcar un rând. Am răspuns: „Eu nu pot să fac lucrul acesta, nu pot să-l fac.” Din nou, mi-au fost adresate cuvintele: „Scrie! Scrie!” Am luat un creion, hârtie și am început să scriu. Mi-e imposibil să estimez cât de mult am scris de atunci. Puterea a venit de la Dumnezeu.

De la data aceea, cărțile pe care le-am scris au fost publicate în multe, multe limbi și au ajuns în toate părțile lumii. Chiar cu puțin timp în urmă, am primit vestea că una dintre cărțile mele a fost primită cu plăcere de regina Germaniei și că ea a scris un fel de scrisoare în care și-a exprimat aprecierea cu privire la carte. Lauda să-I fie adusă Domnului!

Prin noi înșine nu putem să facem niciun bine. Totuși, avem privilegiul

de a intra într-o relație corectă cu Dumnezeu și de a hotărî ca, prin ajutorul Său, să ne facem partea în lucrarea aceasta, pentru ca ea să fie mai bună. Slava lui Dumnezeu se va vedea în viața acelor care aduc la îndeplinire hotărârea aceasta cu umilință, și totuși fără șovăire. Știu lucrul acesta din experiență. Eu nu am o putere proprie. Mi-am dat seama că trebuie să îmi prind sufletul neajutorat de Isus Hristos și, ca urmare a acestui fapt, ca urmare a rugăciunii și a credinței, mântuirea lui Dumnezeu a trecut pe dinaintea mea, iar slava Domnului a urmat-o.

Vă spun ce știu pentru încurajarea și mângâierea voastră. Să intrăm într-o relație strânsă cu Dumnezeu. Ce satisfacție se poate găsi ținând pasul cu moda lumii acesteia? Voi aveți de făcut o lucrare mai bună: modelarea caracterului. Folosiți pentru slava lui Dumnezeu fiecare aptitudine, fiecare nerv, fiecare mușchi, fiecare gând, fiecare faptă. Atunci, veți vedea mântuirea lui Dumnezeu trecând pe dinaintea voastră, așa cum nu ați văzut-o niciodată mai înainte.

Ah, eu nu am nimic de care să mă plâng. Domnul nu m-a dezamăgit niciodată. L-am așezat pe soțul meu în mormânt cu douăzeci și doi de ani în urmă și, după câțiva ani, când s-a luat hotărârea că trebuie să mergă mai mulți misionari în Australia pentru a-și uni eforturile cu puținii misionari care fuseseră trimiși deja, am mers acolo pentru a întări mâinile fraților noștri și pentru a îndruma lucrarea într-o direcție corectă în centrul acela nou. Acolo am făcut multă muncă de pionierat.

Ajutorul dat pentru înființarea unei școli

Am văzut marea nevoie de a avea o școală în care tinerii și tinerele promițătoare să poată primi educație pentru a-I sluji Domnului și am mers direct în pădurile din New South Wales, am cumpărat o mie cinci sute de acri de pământ și am înființat acolo o școală aflată în afara orașelor...

Cu trei ani în urmă, ne-am întors în America și alți oameni au fost trimiși în Australia pentru a ne înlocui. Lucrarea a continuat să crească, iar prosperitatea a însoțit fiecare efort. Aș dori să puteți citi scrisorile care ne sunt trimise. Fără îndoială, ați auzit de seceta îngrozitoare care a cauzat foamete în atât de multe locuri din Australia în ultimii doi ani. Sute de mii de oi, vite și cai au pierit. În toate coloniile, și îndeosebi în Queensland, suferința și pierderile financiare au fost mari.

Totuși locul care a fost ales pentru școala noastră a avut suficientă ploaie pentru pășune și pentru recolte îmbelșugate. De fapt, în adunările legislative și în ziarele din marile orașe, locul acela a fost menționat ca fiind „singurul loc verde din tot ținutul New South Wales”.

Nu este remarcabil faptul acesta? Nu ne-a binecuvântat Domnul? Într-unul dintre rapoartele primite, am aflat că anul trecut, pe proprietatea școlii s-au produs trei mii cinci sute de kilograme de miere de cea mai bună calitate. Au fost cultivate cantități mari de zarzavaturi, iar vânzarea surplusului a fost o sursă considerabilă de venituri pentru școală. Toate aceste lucruri sunt foarte încurajatoare pentru noi, deoarece am cumpărat un teren sălbatic și am lucrat pentru a-l aduce în starea roditoare de acum. Domnului să-I fie adusă toată lauda!

În fiecare țară și în fiecare loc sunt multe ocazii favorabile pentru o slujire folositoare. Chiar și în văile acestea, în care locuim acum, sunt familii care au nevoie de ajutor în domeniul spiritual. Căutați aceste persoane! Folosiți-vă talentul și capacitatea, pentru a le ajuta. Mai întâi, consacrați-vă Domnului, iar apoi El va lucra împreună cu voi. El încredințează lucrarea Sa fiecărui om.

SE ÎMBOGĂTEȘTE SORA WHITE?

Uneori, se zvonește că eu încerc să mă îmbogățesc. Unii ne-au scris, întrebând: „Oare nu deține Ellen G. White o avere de milioane de dolari?” Sunt bucuroasă că pot să spun: „Nu.” Eu nu am în lumea aceasta nicio proprietate pentru care să nu am datorii. De ce? Deoarece văd că este atât de multă lucrare misionară de făcut. Într-o astfel de situație, aș putea oare să adun bani? Sigur că nu. Primesc drepturi de autor din vânzarea cărților mele, dar aproape toți banii aceștia sunt cheltuiți în lucrarea misionară.

Recent, când a auzit de la alții că aveam nevoie de bani, conducătorul uneia dintre casele noastre de editură dintr-o țară străină îndepărtată mi-a trimis o poliță de cinci sute de dolari, iar în scrisoarea care a însoțit banii a spus că ei considerau cei cinci sute de dolari ca fiind doar o mică dovadă de apreciere pentru miile și miile de dolari pe care ar fi trebuit să-i primesc pentru drepturile de autor și pe care i-am returnat teritoriului lor misionar pentru traducerea și distribuirea de cărți noi și pentru susținerea noilor acțiuni misionare. Ei mi-au trimis banii aceia din dorința de a mă ajuta când am fost în nevoie, dar până acum eu am oferit pentru susținerea lucrării Domnului în țările străine toți banii obținuți din drepturile de autor, care vin din vânzarea traducerilor cărților mele în Europa și intenționez să înapoiez acești cinci sute de dolari îndată ce îmi voi plăti datoriile.

Spre slava lui Dumnezeu, vă voi spune că, în urmă cu aproximativ patru ani, El mi-a dat puterea de a încheia scrierea unei cărți despre parabolele Domnului Isus, iar apoi a pus în mintea mea gândul de a oferi cartea aceasta pentru dezvoltarea lucrării bisericii noastre în domeniul învățământului.

La data aceea, unele dintre școlile și colegiile noastre mai mari aveau datorii serioase, dar, prin eforturile fraților noștri de a vinde cartea aceasta și

de a oferi toate câștigurile pentru plățirea acelor datorii, au fost adunați cel puțin două sute de dolari și folosiți pentru plata datoriilor, iar lucrarea aceasta bună continuă și acum. Succesul acestui plan a fost un motiv de mare mulțumire pentru mine. Acum închei încă o carte spre a fi folosită într-un mod asemănător pentru alte acțiuni.

Totuși câștigul financiar nu este aspectul cel mai încurajator pentru mine. Îmi place să cred că răspândirea acestor cărți aduce multe suflete la adevăr. Gândul acesta mă face să mă bucur cu adevărat. Nu am timp să stau și să mă lamentez. Mă apuc de lucru îndată și continui să scriu fără încetare. De obicei, dimineața devreme, când voi dormiți, eu scriu.

Nici măcar suferința nu m-a determinat să încetez să scriu. La scurt timp după ce am ajuns în Australia, am fost lovită de boală. Din cauza umezelii caselor, am suferit un atac de reumatism inflamator, care m-a copleșit timp de unsprezece luni. Uneori, am fost într-o agonie foarte mare. Nu puteam să dorm decât într-o singură poziție și doar aproximativ două ore, iar apoi trebuia să fiu ajutată ca să pot sta într-o altă poziție. Salteaua mea din burete m-a ajutat foarte puțin și am trecut prin perioade de mare suferință.

În ciuda acestei suferințe, nu mi-am încetat lucrul. În mâna dreaptă, de la cot și până la vârful degetelor, nu am avut nicio durere, în schimb nu am putut să mișc nici restul brațului, nici brațul stâng și nici umerii. A fost conceput un suport care să mă ajute să pot scrie. În timpul acestor unsprezece luni, am scris două mii cinci sute de pagini pentru a fi trimise peste apele întinse ale Pacificului, ca să fie publicate în America.

Mă simt atât de recunoscătoare față de Domnul pentru că nu mă dezamăgește niciodată, pentru că îmi dă putere și har! Când am fost alături de soțul meu care era pe patul de moarte, mi-am așezat mâna în mâna lui și am spus: „Mă cunoști, dragul meu?” El a dat din cap în semn de aprobare.

„De-a lungul anilor, ți-am îngăduit să porți responsabilitățile administrative și să conduci întreprinderi noi. Acum, îți promit că voi fi un pionier eu însămi.” Am adăugat: „Dacă înțelegi ce îți spun, strânge-mi mâna cu mai multă putere.” El mi-a strâns mâna, dar nu a putut să vorbească.

După ce soțul meu a fost așezat în mormânt, prietenii lui s-au gândit să pună la căpătâiul mormântului, ca monument, o lance frântă. Eu am spus: „Niciodată! Niciodată! El a făcut singur munca a trei oameni. Pe mormântul lui nu va fi pus niciodată un monument frânt!”

Dumnezeu m-a ajutat. Astăzi, slăvesc Numele Lui în prezența poporului Său. Am petrecut aproape zece ani în Australia. Acolo s-a făcut o lucrare minunată, dar s-ar fi putut realiza mai mult decât dublu, dacă am fi avut oamenii și mijloacele pe care ar fi trebuit să le avem. Cu toate acestea, Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru prezența Sa susținătoare și pentru lucrurile pe care le putem vedea acum, în locul acela, ca rezultat al eforturilor depuse.
— Manuscrisul 8, 1904

Activitate stăruitoare și neobosită

În orașele noastre mari trebuie să fie organizate adunări de tabără. Dacă vorbitorii sunt atenți în tot ceea ce spun, inimile vor fi atinse, iar adevărul va fi propovăduit cu puterea Duhului Sfânt. Dragostea lui Hristos, primită în inimă, va alunga dragostea de ideile false. Dragostea și bunătatea manifestate în viața lui Hristos trebuie să fie manifestate în viața aceluia care lucrează pentru El. Activitatea stăruitoare și neobosită ce a caracterizat viața Sa trebuie să caracterizeze viața lor. Caracterul creștinilor trebuie să fie o reproducere a caracterului lui Hristos.

Să nu uităm niciodată că nu suntem ai noștri, pentru că am fost cumpărați cu un preț. Capacitățile noastre trebuie să fie privite ca fiindu-ne

încredințate cu sfințenie spre a fi folosite pentru slava lui Dumnezeu și pentru binele semenilor noștri. Noi suntem o parte a crucii lui Hristos. Trebuie să căutăm să-i salvăm pe cei pierduți cu o credincioșie stăruitoare, fără șovăire. — Manuscrisul 6, 1902

Capitolul 12

ÎNGERII SUNT UIMIȚI

Îngerii sunt uimiți că oamenii tratează atât de superficial și cu atâta indiferență adevărurile vitale, care înseamnă atât de mult pentru cel păcătos, și continuă să se supună de bunăvoie robiei lui Satana și păcatului, când Dumnezeu a suferit atât de mult în persoana Fiului Său. Ah, ce bine ar fi dacă am cultiva obiceiul de a contempla renunțarea la sine și sacrificiul de sine care s-au arătat în viața lui Hristos, până când vom avea un simțământ adânc al caracterului tot mai grav al păcatului și l-am urî ca pe un lucru josnic, așa cum este în realitate!

Inima noastră trebuie să fie recunoscătoare că, prin Hristos Isus, Tatăl este credincios să împlinească făgăduința de a ierta toate păcatele. Harul și dragostea Lui sunt o asigurare neîncetată, când privim la Hristos cel înălțat pe crucea de pe Golgota. Oare vom ajunge noi să prețuim, în măsura în care avem capacitatea de a înțelege adevărul, faptul că Dumnezeu Iehova ne iubește și ne iartă, dacă noi credem în Isus și Îl iubim?

Ah, ce adevăr plin de slavă! Dumnezeu așteaptă să-i ierte pe toți aceia care vin la El pocăiți. Predicați despre lucrul acesta! Înălțați-L pe Isus, așa încât oamenii să-L poată vedea. (...)

Iudeii au văzut în jertfele ceremoniale un simbol al lui Hristos, al cărui sânge a fost vărsat pentru mântuirea lumii. Toate aceste jertfe aveau scopul de a-L reprezenta pe Domnul Hristos și de a înrădăcina în inima lor marele adevăr că numai sângele lui Isus Hristos spală orice păcat și că, fără vărsare de sânge, nu există iertarea păcatelor. Unii se întrebă de ce Dumnezeu a dorit atât de multe jertfe și de ce a rânduit sacrificarea atâtor animale în

sistemul iudaic.

Fiecare jertfă care se aducea era un simbol al lui Hristos, iar lecția ei era întipărită în minte și în inimă, în ceremonia cea mai solemnă și mai sfântă, fiind explicată cu claritate de preoți. Jertfele au fost plănuite de Dumnezeu Însuși, special pentru a prezenta acest adevăr mare și important, și anume că păcatele pot fi iertate numai prin sângele lui Hristos.

Adevărul acesta măreț și mântuitor le este repetat adesea celor credincioși și celor necredincioși, și totuși îngerii văd cu uimire indiferența oamenilor pentru care adevărurile acestea reprezintă atât de mult. Cât de puțin se vede faptul că biserica simte puterea minunatului Plan de Mântuire! Cât de puțini fac o realitate vie din adevărul acesta, care spune că păcatele care se prind de fapăturile omenești ca o lepră pot fi iertate numai prin credința în sângele curățător al lui Isus Hristos!

Cât de adânci ar trebui să fie gândurile aduse de faptul acesta în mintea fiecărui om! Domnul nu a avut nevoie să sufere ca să facă ispășire pentru Sine Însuși. Adâncimea suferinței Sale a fost proporțională cu demnitatea persoanei Sale și cu înaltul Său caracter, fără păcat. — Scrisoarea 43, 1892

Pocăința ocazională

„Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine. Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.” (Apocalipsa 3,20.21)

Unii ar putea să spună: „De ce este repetată solia aceasta mereu?” Pentru că nu vă pocăiți pe deplin. Nu trăiți în Hristos și nu-L aveți pe Hristos locuind în voi. Când un idol este alungat din suflet, Satana are pregătit un

altul ca să-i ia locul. Dacă nu vă consacrați în întregime lui Hristos și nu trăiți în comuniune cu El, dacă nu Îl alegeți ca Sfătuitor al vostru, veți constata că inima voastră, care este deschisă pentru gândurile rele, va fi abătută cu ușurință de la slujirea față de Dumnezeu la slujirea față de sine.

Poate că uneori aveți dorința de a vă pocăi. Totuși, dacă nu faceți o reformă hotărâtă și nu puneți în practică adevărurile pe care le-ați învățat, dacă nu aveți o credință activă și lucrătoare, o credință care se întărește mereu, pocăința voastră este ca roua dimineții. Ea nu vă va da o alinare sufletească permanentă. O pocăință determinată de exercitarea ocazională a sentimentelor este o pocăință de care trebuie să ne pocăim, fiindcă este amăgitoare. O exercitare violentă a sentimentelor, care nu produce în voi roadele liniștite ale neprihănirii, vă va lăsa într-o stare mai rea decât cea în care ați fost înainte.

Ispititorul va fi pe urmele voastre în fiecare zi, cu aceeași scuză amăgitoare pentru slujirea și satisfacerea sinelui și veți cădea înapoi în vechile voastre practici, neglijând lucrarea de slujire a lui Dumnezeu, prin care ați putea să obțineți speranță, mângâiere și siguranță.

Dumnezeu cheamă la o slujire de bunăvoie — o slujire inspirată de dragostea față de Isus. Dumnezeu nu este mulțumit niciodată cu o slujire egoistă, îndeplinită cu o jumătate de inimă. El cere întreaga inimă, simțăminte neîmpărțite și o încredere deplină în puterea Sa de a ne salva din păcat. (...)

Dumnezeu va cinsti și va înălța fiecare suflet sincer și serios care caută să trăiască în prezența Sa, în desăvârșirea harului lui Hristos. Domnul Isus nu va părăsi niciodată și nici nu va abandona un suflet smerit și care se teme de El. Vom crede noi că Dumnezeu va lucra în inima noastră? Credem că, dacă Îi vom îngădui să lucreze, El ne va face să fim curați și sfinți, prin harul Său

îmbelșugat care ne califică pentru a fi conlucrători cu El? Suntem noi în stare să prețuim, cu o înțelegere sfințită, puterea făgăduințelor lui Dumnezeu și să ni le însușim, nu pentru că noi suntem vrednici, ci pentru că Hristos este vrednic, nu pentru că noi suntem neprihăniți, ci pentru că apelăm cu o credință vie la neprihănirea lui Hristos, care ne este atribuită? — Manuscrisul125, 1901

IMPORTANȚA PRIMIRII DUHULUI SFÂNT

În timpul nopții primului Sabat petrecut la adunarea din Newcastle, mi s-a părut că participam la o întrunire, unde prezentam nevoia și importanța primirii Duhului Sfânt. Aceasta era răspunderea lucrării mele — deschiderea inimilor pentru Duhul Sfânt. Cu o ocazie, Domnul Hristos le-a zis ucenicilor: „Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta.” Înțelegerea lor limitată îl împiedica să le vorbească. El nu putea să le prezinte adevărurile pe care dorea nespuse să le descopere înaintea lor, deoarece, atâta vreme cât inima lor era închisă, descoperirea acestor adevăruri ar fi fost o lucrare zadarnică. Înainte de a fi în stare să înțeleagă pe deplin învățăturile lui Hristos, ei trebuiau să primească Duhul Sfânt. „Mângâietorul, adică Duhul Sfânt”, a zis Hristos, „pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu”.

În visul meu, o santinelă stătea la ușa unei clădiri importante și întreba pe fiecare dintre cei ce doreau să intre: „Ai primit Duhul Sfânt?” În mână avea o riglă de măsurat și numai foarte, foarte puțini erau admiși în clădire. „Înălțimea ta nu înseamnă nimic”, a spus santinela. „Dar, dacă ai ajuns la statura deplină a unui om matur în Hristos Isus, în măsura cunoștinței pe care ai avut-o, vei primi invitația de a sta cu Hristos la ospățul nunții Mielului și, de-a lungul veacurilor veșniciei, nu vei înceta niciodată să descoperi binecuvântările acordate la ospățul pregătit pentru tine.

Poate că ai o statură înaltă și bine proporționată, dar nu poți să intri aici. Niciunul dintre cei care sunt doar niște copii mari, purtând cu ei atitudinea, obiceiurile și trăsăturile unui copil, nu va putea să intre. Dacă ai cultivat suspiciunea, critica, un temperament aprins și mândria, nu vei putea fi primit, pentru că ai strica ospățul. Toți aceia care intră pe ușa aceasta

trebuie să aibă haina de nuntă, țesută în războiul de țesut al cerului. Aceia care se învață să caute defecte în caracterul altora scot în evidență o diformitate care face familiile să fie nefericite și abat sufletele de la adevăr la niște povestiri imaginare. Aluatul neîncrederii tale și capacitatea ta de a acuza închid ușa aceasta în fața ta. Prin ușa aceasta nu poate să intre nimic din ce ar putea să strice fericirea celor aflați înăuntru, prejudiciind încrederea deplină pe care o au unul față de celălalt. Tu nu poți să te alături familiei fericite din curțile cerești, pentru că eu am șters toate lacrimile din ochii celor ce fac parte din ea. Dacă nu ești un reprezentant al caracterului Său, niciodată nu vei putea să-L vezi pe Împărat în frumusețea Sa.

Dacă vei renunța la voința ta, la înțelepciunea ta și vei învăța de la Hristos, vei fi primit în Împărăția lui Dumnezeu. El cere o supunere deplină și fără rețineri. Renunță la viața ta, pentru ca El să o modeleze și să o pună în ordine. Ia jugul Lui pe umerii tăi. Supune-te pentru a fi condus și învățat de El. Învață că, dacă nu ajungi ca un copilaș, nu vei putea să intri niciodată în Împărăția cerurilor.

A rămâne în Hristos înseamnă a alege numai voia lui Hristos, așa încât interesele Sale să se identifice cu interesele tale. Rămâi în El pentru a fi și pentru a face numai ce vrea El. Acestea sunt condițiile uceniciei, iar dacă nu le vei îndeplini, nu vei avea pace. Pacea se află în Domnul Hristos. Ea nu poate fi separată de El.

În clipa în care jugul Său este așezat pe umerii tăi, în clipa în care vei constata că povara Sa este ușoară, vei putea să îndeplinești lucrarea spirituală cea mai dificilă, să porți poverile cele mai grele, pentru că Domnul dă putere și bucurie în împlinirea lucrării. Subliniați aceste cuvinte: «Învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima» (Matei 11,29). Cine este Acela care ne vorbește astfel? Este Maiestatea cerului, Împăratul slavei. El dorește ca ideile tale cu privire la lucrurile spirituale să fie curățate de zgura egoismului și de întinarea unei firi aspre, necinstite și lipsite de simpatie.

Trebuie să ai o experiență interioară mai înaltă. Să crești în har, rămânând în Hristos. Dacă vei fi convertit, nu vei mai fi o piedică pentru frații tăi, ci o sursă de putere.”

În timp ce erau rostite cuvintele acestea, am văzut că unii s-au îndepărtat triști și s-au amestecat cu cei batjocoritori. Alții și-au mărturisit cu lacrimi și cu inima frântă greșelile săvârșite față de aceia pe care i-au lovit și i-au rănit. Ei nu s-au gândit la demnitatea personală, ci au întrebat la fiecare pas: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” (Fapte 16,30). Răspunsul a fost: „Pocăiți-vă și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca păcatele voastre să poată merge înainte la judecată și să fie șterse.” Cuvintele rostite au muștrat mândria spirituală. Dumnezeu nu o va tolera, pentru că nu este în concordanță cu mărturisirea noastră de credință și cu sfântul Său Cuvânt. Căutați-L pe Domnul, toți cei care sunteți slujitorii Săi! Căutați-L câtă vreme poate fi găsit, chemați-L câtă vreme este aproape! „Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru, care nu obosește iertând!” (Isaia 55,7)

La adunarea din Sabat, când le-am prezentat oamenilor principiile acestea, toți au părut să simtă că Domnul le vorbise prin unealta cea umilă.
— Review and Herald, 11 aprilie 1899

A sosit timpul când trebuie să așteptăm ca Domnul să facă lucruri mari pentru noi. Eforturile noastre nu trebuie nici să se micșoreze, nici să slăbească. Să creștem în har și în cunoașterea Domnului. Înainte ca lucrarea să se încheie și înainte ca sigilarea poporului lui Dumnezeu să se sfârșească, vom primi revărsarea Duhului Sfânt. Îngerii din cer vor fi în mijlocul nostru. Timpul prezent este un timp de pregătire pentru cer, când trebuie să trăim într-o ascultare deplină față de poruncile lui Dumnezeu. — Scrisoarea 30, 1907

Capitolul 14

ÎN ORICE LOC

Domnul Hristos a fost Marele Medic Misionar pentru lumea noastră. El cheamă voluntari care să lucreze împreună cu El în lucrarea cea mare de a semăna adevărul în lume. Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să ridice stindardele adevărului în fiecare loc unde pot să ajungă. Lumea are nevoie de mântuire. Ea zace în nelegiuire și se află într-un mare pericol. Lucrarea lui Dumnezeu pentru aceia care sunt lipsiți de Hristos trebuie să se lărgască și să se extindă. Dumnezeu cheamă poporul Său să lucreze sârguincios pentru El, astfel încât succesul creștin să se răspândească până departe. Împărăția Sa trebuie să fie lărgită. Monumente de amintire pentru El trebuie să fie ridicate în America și în țările străine.

Lucrarea de reformă a sănătății, aflată în legătură cu adevărul pentru timpul acesta, are o mare putere de influență spre bine. Ea este brațul drept al Evangheliei și deschide adesea teritorii noi pentru pătrunderea ei. Totuși să ne aducem aminte mereu că lucrarea trebuie să înainteze temeinic și în armonie deplină cu planul de organizare al lui Dumnezeu. Este necesar să fie organizate biserici, iar aceste biserici să nu se despartă în niciun caz de lucrarea misionară medicală. Lucrarea misionară medicală trebuie să înainteze, de asemenea, împreună cu lucrarea pastorală. Dacă nu se va face așa, ambele ramuri vor fi limitate. Niciuna nu constituie un întreg în sine.

Lucrarea pentru timpul acesta este aceea de a-i atrage atenția fiecărui creștin la lucrarea cea mai importantă care poate să fie îndeplinită. Aceasta este cultivarea viei Domnului. În via aceasta, fiecare om are o parcelă și un loc pe care i l-a rânduit Domnul. Succesul fiecăruia depinde de relația personală cu singurul Conducător divin.

Harul și dragostea Domnului nostru Isus Hristos și relația Sa duioasă cu biserica Sa de pe pământ trebuie să fie descoperite prin dezvoltarea lucrării Sale și prin evanghelizarea oamenilor din cât mai multe locuri. Principiile cerești ale adevărului și ale neprihănirii trebuie să se vadă cu o claritate tot mai mare în viața urmașilor lui Hristos. În afacerile noastre trebuie să se vadă mai mult altruism și mai multă dăruire decât s-a văzut oricând în biserici de la revărsarea Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimii și până acum. Nicio urmă de egoism și de monopol lumesc nu trebuie să aibă nici cea mai vagă influență asupra oamenilor care veghează, lucrează și se roagă pentru cea de a doua venire a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos pe norii cerului, cu putere și slavă mare.

Ca popor, noi nu suntem pregătiți pentru venirea Domnului. Dacă am închide ferestrele sufletului dinspre lume și le-am deschide pe cele dinspre cer, fiecare instituție întemeiată ar fi o lumină puternică și strălucitoare în lume. Dacă ar pune în practică adevărurile cele mari, înnobilitoare și înalte pentru timpul acesta, fiecare membru al bisericii ar fi o lumină puternică și strălucitoare. Cei din poporul lui Dumnezeu nu pot să-L mulțumească dacă nu sunt plini de puterea Duhului Sfânt. Relația lor unul cu altul trebuie să fie atât de curată și de corectă, încât să arate că sunt una cu Hristos prin cuvintele, sentimentele și însușirile lor. Ei trebuie să fie ca niște semne și minuni în lumea noastră, făcând să progreseze în mod înțelept fiecare domeniu al lucrării. Diferitele părți ale lucrării trebuie să fie într-o legătură atât de armonioasă una cu cealaltă, încât toate să funcționeze ca o mașinărie bine reglată. Atunci bucuria mântuirii lui Hristos va fi înțeleasă. Atunci nu se va vedea niciuna dintre manifestările actuale ale aceloră căroră li s-a încredințat lucrarea de a transmite lumina adevărului, dar care nu au dat pe față principiile adevărului în relațiile dintre ei și nu au făcut lucrarea Domnului într-un mod care să-I dea slavă. (...)

După ce a înviat, Domnul Hristos a afirmat cu tărie deasupra

mormântului: „Eu sunt Învierea și Viața.” Domnul Hristos, Mântuitorul înviat, este viața noastră. Când Hristos ajunge să fie viața sufletului, schimbarea este simțită, iar limbajul nu poate să o descrie. Toate pretențiile de cunoaștere, influență și putere sunt lipsite de valoare fără parfumul caracterului lui Hristos. El trebuie să fie însăși viața sufletului, așa cum sângele este viața trupului. (...)

Curățiți de orice urmă de egoism

Aceia care sunt implicați în lucrarea lui Dumnezeu trebuie să fie curățiți de orice urmă de egoism. Totul trebuie să fie îndeplinit în conformitate cu îndemnul: „Orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în numele Domnului Isus” (Coloseni 3,17) și „spre slava lui Dumnezeu” (1 Corinteni 10,31). Legea dreptății și a nepărtinirii lui Dumnezeu trebuie să fie respectată cu strictețe în toate tranzacțiile făcute între semen și semen, între frate și frate. Trebuie să urmărim ordinea desăvârșită și neprihănirea, după modelul pe care ni l-a dat Dumnezeu. Faptele noastre vor trece testul judecății numai pe temeiul acesta. (...)

Creștinismul înseamnă a avea sentimentele cele mai duiosă unii față de alții. Viața creștină este alcătuită din îndatoririle și privilegiile creștine. În înțelepciunea Sa, Domnul Hristos i-a dat bisericii Lui, încă din copilăria ei, un sistem de jertfe și daruri, a cărui temelie era El Însuși și prin care era prefigurată moartea Sa. Fiecare jertfă arăta spre El ca fiind Mielul înjunghiat încă de la întemeierea lumii, pentru ca toți să poată înțelege că plata păcatului este moartea. Deși în El nu s-a găsit păcat, totuși El a murit pentru păcatele noastre.

Sistemul simbolic de ceremonii a funcționat cu un singur scop — îndreptățirea Legii lui Dumnezeu, pentru ca toți cei ce cred în Hristos să poată ajunge „la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la

starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (Efeseni 4,13). În lucrarea creștină se găsește loc suficient pentru a fi puse la lucru toate darurile pe care le-a dat Dumnezeu. Toți trebuie să fie uniți în îndeplinirea cerințelor lui Dumnezeu, manifestând, la fiecare pas făcut înainte, acea credință care lucrează din iubire și care curăță sufletul.

Domnul Hristos trebuie să primească dragostea supremă din partea făpturilor pe care le-a creat. El cere, de asemenea, ca omul să cultive un respect sfânt față de semenii lui. Fiecare suflet mântuit va fi mântuit prin dragostea care începe odată cu Dumnezeu. Adevărata convertire înseamnă o schimbare de la egoism la dragostea sfințită manifestată față de Dumnezeu și unul față de celălalt. Vor face adventiștii de ziua a șaptea o reformă deplină, pentru ca sufletele lor pătate de păcat să poată fi curățite de lepra egoismului?

Trebuie să le spun tuturor adevărul. Aceia care au primit lumina Cuvântului lui Dumnezeu nu trebuie să lase niciodată asupra minții altora impresia că Dumnezeu va sluji păcatelor lor. Cuvântul Său definește păcatul ca fiind călcarea Legii. — Manuscrisul 16, 1901

În locurile dificile

Adesea, soldații lui Dumnezeu constată că sunt duși în locuri unde există probleme și multe dificultăți și ei nu știu de ce. Totuși trebuie ei să șovăie pentru că apar dificultăți? Oare credința lor trebuie să scadă, pentru că nu pot să vadă calea prin întuneric? Să ne ferească Dumnezeu! Ei trebuie să cultive un simțământ permanent al puterii lui Dumnezeu care să-i susțină în lucrarea lor. Dacă vor urma călăuzirea Sa și se vor strădui să înalțe Legea Sa, ei nu vor pieri și nici nu se vor rătăci. — Manuscris 145, nedatat

CÂND BISERICA SE TREZEȘTE

Rugăciunea este necesară în viața de familie, în viața bisericii și în viața misionară. Succesul rugăciunii stăruitoare este înțeles foarte puțin. Dacă ar fi credincioasă în ceea ce privește rugăciunea, biserica nu ar fi nepăsătoare în atât de multe privințe, deoarece credincioșia cu care se roagă lui Dumnezeu aduce rezultate bogate.

Când biserica se va trezi și va avea simțământul chemării ei sfinte, mult mai multe rugăciuni fierbinți și eficiente se vor înălța spre ceruri, cerând ca Duhul Sfânt să-i arate poporului lui Dumnezeu lucrarea și datoria pe care le are cu privire la mântuirea sufletelor. Noi avem făgăduința neclintită că Dumnezeu Se va apropia de fiecare suflet care Îl caută.

Biserica are nevoie să trăiască experiența renașterii unei speranțe vii „prin învierea lui Isus Hristos din morți, la o moștenire nestricăcioasă și neîntinată și care nu se poate veșteji” (1 Petru 1,3.4). Când biserica se va trezi și va ști ce trebuie făcut în lumea noastră, membrii vor avea o povară sufletească pentru aceia care nu Îl cunosc pe Dumnezeu și care, în ignoranța lor spirituală, nu sunt în stare să înțeleagă adevărul pentru timpul acesta. Renunțarea la sine și sacrificiul de sine trebuie să fie întretesute în întreaga noastră experiență. Este necesar să ne rugăm și să veghem în vederea rugăciunii, să nu mai fie nicio inconsecvență în viața noastră. Să nu mai dăm greș în a le arăta altora că noi înțelegem că a veghea în vederea rugăciunii înseamnă, de fapt, a pune în practică în viața noastră lucrurile pe care I le cerem lui Dumnezeu, astfel încât El să ne poată răspunde.

Biserica nu va da înapoi dacă membrii caută ajutor la tronul harului,

pentru ca să nu dea greș în a lua parte la marea lucrare de salvare a sufletelor care se află în pragul ruinei. Membrii unei biserici active și lucrătoare își vor da seama că poartă jugul lui Hristos și lucrează împreună cu Hristos.

Universul așteaptă să vadă unelte consacrate prin care Dumnezeu să poată comunica cu poporul Său și, prin el, cu lumea. Dumnezeu va lucra printr-o biserică plină de renunțare la sine și consacrare și Își va descoperi Duhul Său într-un mod vizibil și plin de slavă, îndeosebi în timpul acesta, când Satana lucrează cu măiestrie pentru a amăgi atât sufletul pastorilor, cât și pe cel al membrilor. Domnul va fi alături de slujitorii Săi într-un mod deosebit, exact așa cum a fost cu ucenicii din vechime, dacă ei vor colabora cu El.

Se va trezi biserica pentru a-și îndeplini lucrarea care i-a fost încredințată? Acelora care vor lucra cu un spirit de consacrare și renunțare la sine, Dumnezeu așteaptă să le ofere Duhul celei mai mari lucrări misionare pe care lumea a cunoscut-o vreodată. Când va primi Duhul acesta, poporul lui Dumnezeu va fi un izvor al puterii. — Manuscrisul 59, 1890

Daruri din lucrurile trecătoare

Domnul îngăduie să apară situații în care se cere folosirea darurilor din lucrurile trecătoare, care sporesc în curăție și eficiență când ne străduim să-I înapoiem Domnului ce este al Său, prin zecimi și daruri. Voi știți ce înseamnă a trece prin încercări. Acestea v-au dat ocazia de a vă încrede în Dumnezeu, de a-L căuta în rugăciune stăruitoare, a crede în El și a vă baza pe El printr-o credință simplă. Tocmai prin suferință, virtuțile noastre și credința noastră sunt puse la încercare. În ziua necazului, vom simți cât de prețios este Isus. Vi se va da ocazia de a spune: „Chiar dacă mă va ucide, totuși mă voi încrede în El” (Iov 13,15, în versiunea KJ a Bibliei). O, este un lucru atât de prețios să știm că ni se acordă ocazii de a ne mărturisi credința

în fața pericolului și în întristare, boală, durere și moarte. (...)

Totul depinde de felul în care acceptăm condițiile Domnului. Așa cum este spiritul vostru, tot așa va fi și efectul moral asupra caracterului și vieții voastre viitoare. Fiecare suflet are biruințe de câștigat, dar trebuie să își dea seama că nu poate să aibă exact lucrurile pe care le vrea. Cu mare atenție, noi trebuie să punem în practică fiecare lecție pe care Domnul Hristos a dat-o de-a lungul vieții Sale. El nu nimicește, ci face să fie mai bun tot ce atinge. — Scrisoarea 135, 1897

Umilința și credința

În lucrarea pentru timpul acesta, banii, talentul sau elocvența nu sunt necesare la fel de mult cum este necesară credința înfrumusețată de smerenie. Nicio împotrivire nu poate să triumfe asupra adevărului prezentat cu credință și în smerenie de niște lucrători care suportă de bunăvoie truda, sacrificiul și ocară pentru Domnul. Dacă dorim să vedem că eforturile noastre sunt încununat de succes, trebuie să fim conlucrători cu Hristos. Să plângem așa cum a plâns El pentru aceia care nu plâng pentru ei înșiși și să ne rugăm așa cum S-a rugat El pentru aceia care nu se roagă pentru ei înșiși. — Manuscrisul 24, 1903

O lucrare rapidă

Când puterea divină va fi combinată cu efortul omenesc, lucrarea se va răspândi ca focul în miriște. Dumnezeu va folosi mijloace a căror origine nu va putea să fie observată de oameni, iar îngerii vor face o lucrare pe care oamenii ar fi putut să aibă binecuvântarea de a o fi îndeplinit, dacă nu ar fi neglijat să răspundă cerințelor lui Dumnezeu. — Review and Herald, 15 decembrie 1885

APEL LA REDEȘTEPTARE

MAREA NEVOIE A BISERICII 27

Cea mai mare și mai urgentă dintre toate nevoile noastre este renașterea adevăratei evlavii printre noi. Căutarea acestei redeșteptări ar trebui să fie lucrarea noastră cea dintâi. Este necesar un efort stăruitor pentru a obține binecuvântarea Domnului, nu pentru că Dumnezeu nu este dornic să Își reverse binecuvântarea asupra noastră, ci pentru că noi nu suntem pregătiți să o primim. Tatăl nostru cerească dorește mult mai mult să le dea Duhul Său Sfânt celor care Îl cer, decât doresc părinții pământești să le ofere daruri bune copiilor lor. Totuși lucrarea noastră este aceea de a îndeplini condițiile prin care Dumnezeu a făgăduit să ne acorde binecuvântarea Sa — mărturisirea păcatelor, umilință, pocăință și rugăciune stăruitoare. O redeșteptare spirituală este de așteptat numai ca răspuns la rugăciune. Atâta vreme cât sunt lipsiți de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, oamenii nu pot să prețuiască predicarea Cuvântului, dar, când puterea Duhului le atinge inima, cuvântările prezentate nu vor fi lipsite de efect. Călăuziți de învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu, prin manifestarea Duhului Său și exercitarea unei înțelepciuni sănătoase, aceia care participă la adunările noastre vor câștiga o experiență prețioasă și, când se vor întoarce acasă, vor fi pregătiți să exercite o influență sănătoasă.

Bătrânii purtători de stindard au știut ce înseamnă să lupti cu Dumnezeu în rugăciune și să te bucuri de revărsarea Duhului Său. Dar ei coboară de pe scena activităților; și cine urcă pentru a le ocupa locurile? Ce se întâmplă cu generația care se ridică? Sunt membrii ei convertiți la Dumnezeu? Ne dăm noi seama de lucrarea care se desfășoară în Sanctuarul cerească sau așteptăm să vină asupra bisericii o putere constrângătoare înainte

de a ne trezi? Sperăm noi să vedem întreaga biserică renăscută? Timpul acela nu va veni niciodată.

În biserică există persoane care nu sunt convertite și care nu se vor uni în rugăciune stăruitoare și biruitoare. Fiecare dintre noi trebuie să înceapă personal lucrarea. Să ne rugăm mai mult și să vorbim mai puțin. Nelegiuirea abundă, iar oamenii trebuie să fie învățați să nu se mulțumească doar cu o formă de evlavie, lipsită de duh și de putere. Dacă ne concentrăm pe cercetarea propriei inimi, îndepărtându-ne de păcat și corectându-ne înclinațiile rele, sufletele noastre nu se vor înălța în vanitate. Atunci vom fi neîncrezători în noi înșine și vom avea în permanență simțământul că succesul nostru vine de la Dumnezeu.

Avem mult mai multe motive să ne temem de ce este în interiorul bisericii decât de ce este în afară. Piedicile care vin chiar din biserică în calea puterii și a succesului sunt cu mult mai mari decât acelea care vin din lume. Cei necredincioși au dreptul să se aștepte ca aceia care se declară a fi păzitori ai poruncilor lui Dumnezeu și ai credinței lui Isus să facă mai mult decât orice altă categorie de oameni, pentru a promova și pentru a cinsti cauza pe care o reprezintă, prin viața lor consecventă, prin exemplul lor evlavios și prin influența lor activă. Totuși, cât de adesea tocmai așa-ziii susținători ai adevărului s-au dovedit a fi obstacolul cel mai mare în calea înaintării lui! Îngăduirea necredinței, exprimarea îndoielilor și cultivarea întunericului încurajează prezența îngerilor răi și deschid calea pentru realizarea planurilor lui Satana.

O ușă deschisă pentru vrăjmaș

Vrăjmașului sufletelor nu i se îngăduie să cunoască gândurile oamenilor, dar el este un observator ager și este atent la cuvintele lor. El ia în considerare faptele lor și își adaptează ispitele cu îndemânare pentru a se

potrivi situației acelor care se așază singuri sub puterea lui. Dacă ne vom strădui să reprimăm gândurile și simțămintele păcătoase, neexprimându-le în cuvinte sau fapte, Satana va fi învins, pentru că nu va putea să își pregătească ispitele amăgitoare pentru a se potrivi situației.

Totuși cât de adesea cei care se declară creștini deschid ușa pentru vrăjmașul sufletelor prin lipsa lor de stăpânire de sine! Dezbinările și chiar neînțelegerile cele mai înverșunate, care ar face de rușine orice societate lumească, sunt ceva obișnuit în biserici, deoarece se depune un efort atât de mic pentru a fi ținute în stăpânire simțămintele greșite și pentru a nu rosti niciun cuvânt de care Satana poate să profite! Îndată ce apare un simțământ de înstrăinare, subiectul îi este prezentat lui Satana pentru a fi cercetat și, ca urmare, i se oferă ocazia de a-și folosi înțelepciunea și abilitatea de șarpe pentru a dezbinda și distruge biserica. Fiecare neînțelegere aduce o pierdere mare. Prietenii celor din ambele tabere trec de partea preferațiilor lor și, în felul acesta, ruptura se lărgeste. O casă dezbinată împotriva ei însăși nu poate să stea în picioare. Apar acuzații și învinuiri, care se înmulțesc tot mai mult. Satana și îngerii lui lucrează activ pentru a obține o recoltă din semințele semănate în felul acesta.

Cei lumești privesc și exclamă batjocoritor: „Iată cum se urăsc acești creștini unii pe alții! Dacă aceasta este religia, noi nu o vrem.” Iar apoi privesc cu o mare satisfacție la ei înșiși și la caracterul lor lipsit de evlavie. În felul acesta, ei sunt întăriți în nepocăința lor, iar Satana se bucură nespus de succesul lui.

Marele amăgitor și-a pregătit șiretlicurile pentru fiecare suflet care nu s-a întărit pentru încercare și nu a vegheat printr-o rugăciune continuă și printr-o credință vie. În calitate de pastori și creștini, noi trebuie să lucrăm pentru a înlătura de pe cale orice pricină de poticnire. Trebuie să înlăturăm fiecare obstacol. Să ne mărturisim fiecare păcat și să renunțăm la el, astfel încât calea Domnului să fie pregătită, pentru ca El să poată veni în adunările

noastre și să ne ofere harul Său îmbelșugat. Trebuie să biruim lumea, firea pământească și pe Diavol.

Nu putem să pregătim calea, câștigând prietenia lumii care este în vrăjmășie cu Dumnezeu, dar, prin ajutorul Său, putem zdrobi influența ei seducătoare care se manifestă asupra noastră și asupra altora. Nici în mod individual, nici ca biserică, noi nu putem să ne păzim de ispitele continue ale unui vrăjmaș neobosit și hotărât, dar putem să ne împotrivism lor prin puterea lui Isus.

De la fiecare membru al bisericii trebuie să strălucească înaintea celor din lume o lumină constantă, așa încât oamenii să nu fie determinați să întrebe: Ce fac aceștia mai mult decât alții? Trebuie să încetăm să ne mai conformăm cu lumea și să evităm orice aparență de rău, pentru ca adversarilor noștri să nu li se ofere nicio ocazie favorabilă. Însă nu putem să evităm ocară. Ea va veni, dar trebuie să fim foarte atenți ca să nu fim ocărăți pentru păcatele și greșelile noastre, ci pentru Numele lui Hristos.

De nimic nu se teme Satana mai mult decât de faptul că poporul lui Dumnezeu va elibera calea, îndepărtând orice obstacol care Îl împiedică pe Domnul să Își reverse Duhul asupra unei biserici slăbite și asupra unei adunări nepocăite. Dacă Satana și-ar împlini voia, nu ar mai fi niciodată vreo redeșteptare spirituală, mare sau mică, până la sfârșitul timpului. Totuși noi nu suntem neștiutori cu privire la planurile lui. Este cu putință să ne împotrivism puterii lui. Când va fi pregătită calea pentru Duhul lui Dumnezeu, binecuvântarea va veni. Satana nu poate să împiedice revărsarea binecuvântării asupra poporului lui Dumnezeu, la fel cum nu poate să închidă ferestrele cerului pentru a împiedica ploaia să mai cadă pe pământ. Cei nelegiuți și diavolii nu sunt în stare să împiedice lucrarea lui Dumnezeu sau să împiedice prezența Sa în adunările celor din poporul Său, dacă cei credincioși își vor mărturisi păcatele și le vor înlătura cu o inimă supusă și smerită, cerând cu credință împlinirea făgăduințelor Sale. Fiecare ispită,

fiecare influență împotrivoare, fie vizibilă, fie tainică, poate fi învinsă cu succes „nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor” (Zaharia 4,6).

Trăim în Ziua Ispășirii

Trăim în marea Zi a Ispășirii, când, prin mărturisire și pocăință, păcatele noastre trebuie să meargă la judecată. Dumnezeu nu acceptă acum o mărturie slabă și lipsită de viață din partea slujitorilor Săi. O astfel de mărturie nu va fi o dovadă a adevărului prezent. Solia pentru timpul acesta trebuie să fie o hrană oferită la vreme potrivită pentru a întări biserica lui Dumnezeu. Totuși Satana a căutat să micșoreze treptat puterea acestei solii, pentru ca oamenii să nu fie pregătiți să stea în picioare în ziua Domnului.

În 1844, Marele nostru Preot a intrat în Sfânta Sfintelor din Sanctuarul ceresc pentru a începe lucrarea judecării de cercetare. Cazurile celor neprihăniți care au murit au început să fie cercetate de Dumnezeu. Când lucrarea aceasta va fi încheiată, urmează să fie pronunțată sentința și cu privire la cei vii. Cât de prețioase și de importante sunt aceste momente solemne! Cazul fiecăruia dintre noi este în așteptare în curtea cerului. Fiecare dintre noi va fi judecat după faptele săvârșite în timpul vieții. În serviciul ceremonial tipic, când marele-preot îndeplinea lucrarea de ispășire în Sfânta Sfintelor din Sanctuarul pământesc, oamenilor din popor li se cerea să-și umilească sufletul înaintea lui Dumnezeu și să-și mărturisească păcatele, pentru ca să poată fi ispășite și șterse. Oare se va cere mai puțin de la noi în această Zi reală a Ispășirii, când Domnul Hristos pledează pentru poporul Său în Sanctuarul ceresc și când hotărârea finală și irevocabilă urmează să fie rostită cu privire la fiecare caz?

Care este starea noastră spirituală în acest timp solemn și înspăimântător? Vai, ce mândrie, ce ipocrizie, ce amăgire, ce dragoste de

îmbrăcămintă, câtă neseriozitate, cât amuzament, ce dorință de supremație predomină în biserică! Toate aceste păcate au întunecat mintea, așa încât lucrurile veșnice nu au fost înțelese. Noi trebuie să cercetăm Scripturile, ca să știm unde ne aflăm în istoria acestei lumi. Noi trebuie să înțelegem lucrarea care se îndeplinește pentru noi în timpul acesta și poziția pe care trebuie să o luăm ca păcătoși în timp ce lucrarea aceasta a ispășirii înaintează. Dacă avem vreun interes pentru mântuirea sufletului nostru, trebuie să facem o schimbare hotărâtă. Să-L căutăm pe Domnul cu o pocăință adevărată și să ne mărturisim păcatele cu o adâncă umilință, pentru ca acestea să poată fi șterse.

Trebuie să încetăm să rămânem pe terenul fermecat al lui Satana. Ne apropiem repede de încheierea timpului nostru de probă. Fiecare suflet să se întrebe: Cum stau eu înaintea lui Dumnezeu? Nu știm cât de curând numele nostru se va afla pe buzele lui Hristos și când cazul nostru va fi hotărât în cele din urmă. O, ce hotărâri vor fi luate! Vom fi noi numărați printre cei neprihăniți sau vom fi numărați printre cei nelegiuți?

Biserica să se ridice și să se pocăiască

Biserica să se ridice și să se pocăiască înaintea lui Dumnezeu de alunecările ei. Străjerii să se trezească și să sune din trâmbiță cu fermitate! Noi avem de proclamat o avertizare categorică. Dumnezeu le poruncește slujitorilor Săi: „Strigă în gura mare, nu te opri! Înalță-ți glasul ca o trâmbiță și vestește poporului Meu nelegiuirile lui, casei lui Iacov, păcatele ei!” (Isaia 58,1). Atenția poporului trebuie să fie câștigată, deoarece, dacă nu va fi făcut lucrul acesta, toate eforturile sunt inutile. Nici dacă ar coborî un înger din cer și le-ar vorbi, cuvintele lui nu ar face mai mult decât dacă ar vorbi urechilor reci ale morților.

Biserica trebuie să se ridice la acțiune. Duhul lui Dumnezeu nu poate să

vină până când biserica nu va pregăti calea. Este nevoie de o cercetare stăruitoare a inimii. Este necesară rugăciune unită și stăruitoare, cerând prin credință împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu. Nu trebuie să aibă loc o îmbrăcare a trupului în sac, așa ca în vremurile din vechime, ci să aibă loc o umilință adâncă a sufletului. Nu avem motive de laudă de sine și nici de înălțare de sine. Trebuie să ne smerim sub mâna puternică a lui Dumnezeu. El va veni pentru a-i mângâia și a-i binecuvânta pe cei care Îl caută cu adevărat.

Lucrarea se află în fața noastră. Ne vom angaja noi în ea? Trebuie să lucrăm repede și să înaintăm mereu. Să ne pregătim pentru marea zi a Domnului. Nu avem timp de pierdut, nu avem timp să ne angajăm în planuri egoiste. Lumea trebuie să fie avertizată. Ce facem noi, personal, pentru a le duce altora lumina? Dumnezeu i-a lăsat fiecărui om o parte din lucrarea Sa. Fiecare are o parte de îndeplinit, iar noi nu putem să neglijăm lucrarea aceasta fără să ne punem sufletul în pericol.

O, frații mei, Îl veți întrista voi pe Duhul Sfânt și Îl veți face să plece? Îl veți alunga voi pe Mântuitorul cel binecuvântat, pentru că nu sunteți pregătiți pentru prezența Sa? Veți lăsa voi suflete să moară fără cunoștința adevărului, pentru că iubiți prea mult confortul, ca să alegeți să purtați povara pe care Isus a purtat-o pentru voi? Să ne trezim din somn! „Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, Diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită” (1 Petru 5,8). — Review and Herald, 22 martie 1887

REFORMA ÎNSOȚEȘTE REDEȘTEPTAREA SPIRITUALĂ

În multe inimi abia dacă se mai găsește o suflare de viață spirituală. Faptul acesta mă întristează foarte mult. Mă tem că nu s-a stăruit în lupta împotriva spiritului lumesc, a firii pământești și a Diavolului. Să ne

mulțumim noi cu un creștinism pe jumătate mort, cu spiritul egoist și invidios al lumii, care împărtășește lipsa de evlavie și simpatia față de ideile false? Nu! Prin harul lui Dumnezeu, să fim statornici față de principiile adevărului, păstrând cu tărie până la sfârșit încrederea noastră de la început. Noi trebuie să fim fără preget, plini de râvnă cu duhul, slujind Domnului (Romani 12,11). Unul este Domnul nostru, și anume Hristos. La El trebuie să privim. De la El trebuie să primim înțelepciune. Prin harul Său trebuie să ne păstrăm integritatea, stând cu umilință și blândețe înaintea lui Dumnezeu și reprezentându-L în lume.

Cererea de predici a fost mare în bisericile noastre. Membrii au depins de cuvântările ținute de la amvon, în loc să depindă de Duhul Sfânt. Pentru că nu au fost cerute și folosite, darurile spirituale care le-au fost oferite și-au micșorat importanța și au ajuns să fie slabe. Dacă pastorii ar merge în teritorii noi, membrii ar fi obligați să poarte responsabilități, iar capacitățile lor ar crește prin folosire.

Dumnezeu le aduce pastorilor și membrilor acuzația gravă de slăbiciune spirituală, spunând: „Știi faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea. Pentru că zici: «Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic», și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol, te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi” (Apocalipsa 3,15-18). Dumnezeu cere o redeșteptare și o reformă spirituală. Dacă acestea nu au loc, cei care sunt căldicei vor continua să fie tot mai respingători în ochii Domnului, până când El va refuza să-i recunoască drept copii ai Săi.

Trebuie să aibă loc o redeșteptare și o reformă, sub influența lucrării Duhului Sfânt. Redeșteptarea și reforma sunt două lucruri diferite.

Redeșteptarea înseamnă o înnoire a vieții spirituale, o înviorare a puterilor minții și inimii, o înviere din moartea spirituală. Reforma înseamnă o reorganizare, o schimbare a ideilor și teoriilor, a obiceiurilor și practicilor. Reforma nu va aduce roadele bune ale neprihănirii, dacă nu este legată de o renaștere produsă de Duhul Sfânt. Renașterea și reforma trebuie să-și facă lucrarea rânduită lor și să se îndeplinească în îndeplinirea acestei lucrări. — Review and Herald, 25 februarie 1902

Dumnezeu va folosi unelte simple

Mi-a fost arătat adesea că Domnul Își va aduce la îndeplinire planurile printr-o varietate de căi și de mijloace. Nu numai cei mai talentați, nu doar aceia care dețin poziții de răspundere înalte sau sunt cei mai educați din punctul de vedere al lumii vor fi folosiți de Domnul pentru a face lucrarea aceasta măreață și sfântă de salvare a sufletelor. El va folosi unelte simple. El îi va folosi pe mulți care au avut avantaje puține pentru a contribui la înaintarea lucrării Sale. Prin folosirea unor unelte simple, El îi va aduce la credința în adevăr pe aceia care au proprietăți și terenuri, iar ei vor fi influențați spre a fi mâna de ajutor a Domnului pentru înaintarea lucrării Sale. — Scrisoarea 62, 1909

PĂSTRAȚI VIE EXPERIENȚA CEA NOUĂ

CONFLICTUL CARE URMEAZĂ REDEȘTEPTĂRII SPIRITUALE

În 1893 a avut loc o redeșteptare remarcabilă în instituțiile noastre de la Battle Creek, renaștere însoțită de o dovadă amplă a lucrării Duhului lui Dumnezeu. O mare parte din binecuvântare s-a pierdut în evenimentele care au urmat într-o succesiune rapidă. În experiența aceasta și în sfatul dat în legătură cu ea se pot găsi lecții valoroase pentru zilele noastre. —
Compilatorii

După revărsarea Duhului lui Dumnezeu la Battle Creek, cele petrecute la colegiu au dovedit că un timp de mare lumină spirituală este urmat de un timp echivalent de întuneric spiritual. Satana și legiunile lui de slujitori sunt prezenți, luptând cu toate puterile împotriva fiecărui suflet, ca să anuleze efectul revărsării harului care a venit din cer pentru a renaște și pentru a înviora energiile latente, schimbându-le în acțiuni hotărâte, pentru ca cei credincioși să le poată oferi și altora ce au primit de la Dumnezeu. Dacă toate acele suflete numeroase, care au fost luminate atunci, ar fi mers să lucreze îndată pentru a le oferi și altora ce le dăduse Dumnezeu tocmai în acest scop, ele ar fi primit mai multă lumină și asupra lor s-ar fi revărsat mai multă putere. Dumnezeu nu-i dă lumină unui om pentru ca el să o păstreze pentru sine, ci pentru ca să o răspândească, iar Dumnezeu să fie slăvit. Doar astfel influența inimii este simțită.

În fiecare generație, perioadele de renaștere spirituală și de revărsare a Duhului Sfânt au fost urmate de întuneric spiritual și de o decădere vizibilă.

Luând în considerare ce a făcut Dumnezeu prin ocaziile favorabile, prin privilegiile și binecuvântările oferite la Battle Creek, biserica nu a făcut un progres care să o onoreze, îndeplinindu-și lucrarea, iar binecuvântarea lui Dumnezeu nu va rămâne asupra bisericii, oferindu-i mai multă lumină, dacă biserica nu va folosi lumina așa cum a poruncit Dumnezeu în Cuvântul Său. Lumina care nu va străluci cu raze clare și distincte se va micșora în mijlocul întunericului moral. Puterea activă a adevărului lui Dumnezeu este dependentă de cooperarea slujitorului omenesc cu Dumnezeu în evlavie, zel și eforturi neegoiste, făcute pentru a le duce altora lumina adevărului. — Manuscrisul 45, 1893

PERICOLUL DE A CONFUNDA LUCRAREA DUHULUI SFÂNT CU FANATISMUL

Cu privire la lucrările Duhului lui Dumnezeu cu ocazia ultimei conferințe (1893) și la Colegiu, mi-au fost scrise lucruri care indică într-o modalitate clară că, din cauza faptului că binecuvântările nu au fost folosite așa cum ar fi trebuit, mintea oamenilor a fost încurcată, iar lumina care a venit din cer a fost declarată a fi o agitație. M-am întristat pentru faptul că lucrurile au fost privite în felul acesta. Trebuie să fim foarte atenți, ca să nu-L întristăm pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, declarând că ajutorul primit de la Duhul Său Sfânt este o formă de fanatism. Cum vom înțelege lucrările Duhului lui Dumnezeu, dacă acestea nu au fost prezentate într-un mod clar și inconfundabil, nu numai la Battle Creek, ci și în multe alte locuri?

Nu sunt surprinsă dacă vreo persoană a ajuns să fie încurcată de tot ce a urmat după aceea. Totuși, în experiența mea din ultimii patruzeci și nouă de ani, am văzut multe lucruri de felul acesta și am știut că Dumnezeu a lucrat într-un mod deosebit; așa că nimeni să nu îndrăznească să spună că nu a fost lucrarea Duhului lui Dumnezeu. Aceasta este lucrarea pentru care ni se dă dreptul de a ne ruga și de a crede, deoarece Dumnezeu dorește mult mai mult să le dea Duhul Sfânt acelor care Îl cer, decât doresc părinții să le dea daruri

bune copiilor lor. Totuși Duhul Sfânt nu este dat pentru a fi folosit de slujitorul omenesc, ci este dat pentru a lucra prin slujitorul omenesc și a se folosi de acesta. Nu am nicio îndoială că Dumnezeu i-a binecuvântat mult pe studenții de la școală și pe membrii bisericii, dar o perioadă de lumină mare și de revărsare a Duhului este aproape întotdeauna urmată de un timp de întuneric mare. De ce? Pentru că vrăjmașul lucrează cu toate puterile lui amăgitoare pentru a anula efectul impresiilor adânci lăsate de Duhul lui Dumnezeu asupra inimii omului.

Când elevii de la școala noastră s-au dus să joace fotbal și alte jocuri, când au ajuns să fie absorbiți de amuzamente, Satana a văzut că este un moment potrivit să intervină și să anuleze efectul pe care l-a avut Duhul Sfânt al lui Dumnezeu în modelarea și în folosirea slujitorului omenesc. Dacă profesorii și-ar fi făcut datoria, dacă și-ar fi dat seama de răspunderea lor, dacă și-ar fi păstrat independența morală în temere de Dumnezeu, dacă și-ar fi folosit abilitatea pe care Dumnezeu le-a dat-o în conformitate cu sfințirea Duhului prin dragostea de adevăr, ar fi avut puterea spirituală și iluminarea divină pentru a înainta cu perseverență și pentru a urca pe scara care se înalță către cer. Este evident că ei nu au prețuit lumina, nu au umblat în ea și nici nu au mers pe urmele Aceluia care este Lumina lumii. Este ușor să irosești, să desconsideri și să desființezi influența Duhului Sfânt. A umbla în lumină înseamnă a continua să înaintezi în direcția luminii. Dacă un om binecuvântat ajunge să fie neglijent și neatent și nu veghează în vederea rugăciunii, dacă nu înalță crucea și nu poartă jugul lui Hristos, dacă dragostea de amuzamente și lupta pentru supremație îi absorb puterile și aptitudinile, atunci Dumnezeu nu este pentru acel om Cel dintâi, Cel din urmă și totul în toate, iar Satana intervine pentru a-și îndeplini rolul în jocul vieții lui și a-i duce sufletul la pierzare. El poate să fie mult mai perseverent decât oamenii și pregătește capcane iscusite pentru ruina sufletului. (...)

Lucrarea Duhului lui Dumnezeu la Battle Creek a fost urmată de o perioadă în care s-au întâmplat lucruri rele. Acestea nu au fost urmarea

fanatismului, ci a faptului că aceia care au fost binecuvântați nu I-au adus laude Celui care i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată; când pământul va fi luminat de slava lui Dumnezeu, unii nu vor ști ce este lumina aceasta, nici de unde a venit, deoarece au aplicat și au interpretat greșit revărsarea Duhului Sfânt peste ei. Dumnezeu este un Dumnezeu gelos pentru slava Sa. El nu-i va onora pe aceia care Îl dezonorează. Unele persoane care trăiesc în lumină ar fi trebuit să le învețe pe aceste suflete lipsite de experiență cum să umble în lumină, după ce au primit-o. Aș dori să fi avut timp de a scrie mai mult, dar mă tem că nu am. — Scrisoarea 58, 1893

CĂI UȘOARE DE A PIERDE BINECUVÂNTAREA

În ultima vreme, unele lucruri au persistat în mintea mea cu o mare putere și mă simt constrânsă de Duhul lui Dumnezeu să scriu despre ele. 28 A deschis Domnul pentru voi, plin de bunătate, ferestrele cerului și a revărsat peste voi o binecuvântare? O! Tocmai acela a fost timpul potrivit pentru a-i învăța pe profesori și pe elevi cum să păstreze favoarea prețioasă a lui Dumnezeu, lucrând în conformitate cu lumina sporită și trimițându-le altora razele ei prețioase. A fost dată lumina Cerului? În ce scop a fost dată? Lumina a fost dată ca să strălucească până departe, prin faptele concrete ale neprihănilor. Când aceia care au fost binecuvântați cu atâta îmbeșugare vor fi văzuți având o evlavie mai adâncă și mai zeloasă, când vor fi văzuți având simțământul că au fost cumpărați cu sângele prețios al Mielului lui Dumnezeu și când vor fi văzuți îmbrăcați în hainele mântuirii Sale, atunci ei Îl vor reprezenta pe Domnul Hristos.

Oare jocurile și premiile, precum și folosirea mânușilor de box nu i-au educat și instruit pe studenți în conformitate cu îndrumarea lui Satana pentru a-i conduce la însușirea atributelor lui? Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi putut să-L vadă pe Domnul Isus, Omul de pe Golgota, care îi privea cu întristare, așa cum mi-a fost arătat mie? Lucrurile sunt orientate cu siguranță greșit și contracarează lucrarea puterii divine care a fost revărsată cu bunăvoință.

Lucrarea fiecărui creștin adevărat este să-L reprezinte pe Domnul Hristos, să reflecte lumina, să înalțe standardele morale și să-i determine pe cei neglijenți și nepăsători să se gândească la Dumnezeu și la veșnicie; el va face aceasta prin cuvinte alese și printr-o influență consacrată lui Dumnezeu. Cei din lume ar scoate cu bucurie veșnicia din calculele lor, dar nu pot să aibă succes atâta vreme cât există oameni care Îl reprezintă pe Hristos în viața lor practică.

Fiecare credincios constituie o verigă în lanțul de aur care leagă sufletele de Isus Hristos, fiind mijlocul prin care li se transmite lumina celor care se află în întuneric. Dacă unul își pierde legătura cu Domnul Hristos, Satana se folosește de această ocazie favorabilă pentru a-l determina să-L dezonoreze pe Hristos prin cuvinte, spirit și fapte și, astfel, caracterul lui Hristos este reprezentat greșit. Te întreb, fratele meu: Oare religia lui Isus Hristos nu este înțeleasă greșit prin excesul de amuzamente? Când Domnul le-a dat celor de la Battle Creek bogățiile harului Său, unde au fost cei care se aflau în poziții de răspundere și care ar fi putut să îndrume sufletele acestea cu privire la o modalitate de a-și dezvolta înzestrarea primită, prin săvârșirea binelui și prin îndeplinirea unor lucrări folositoare în pauzele de studiu, altele decât jocurile care stârnesc agitație și emoții? Felul acesta de a petrece timpul nu dezvoltă nici mintea, nici spiritul, nici comportamentul în vederea pregătirii pentru evenimentele încercării prin care vor trebui să treacă în curând. Evlavia superficială, care trece drept religie, va fi mistuită când va fi încercată în cuptorul aprins.

Domnul dorește ca profesorii să se gândească la efectul exemplului lor. Ei trebuie să se roage mai mult și să ia în considerare faptul că acele convingeri care izvorăsc dintr-o viață ordonată și o conversație evlavioasă, precum și dintr-un creștinism viu și hotărât, constituie pregătirea grădinii inimii pentru semănarea semințelor adevărului, care vor aduce un seceriș bogat pentru timpul când Soarele Neprihănirii va veni cu razele Sale vindecătoare. Neprihănirea voastră trebuie să strălucească înaintea

oamenilor, „ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri” (Matei 5,16). Domnul Hristos le-a zis ucenicilor: „Voi sunteți sarea pământului. Dar, dacă sarea își pierde gustul, prin ce își va căpăta iarăși puterea de a săra? Atunci nu mai este bună la nimic, decât să fie lepădată afară și călcată în picioare de oameni” (Matei 5,13). Biserica luminează lumea nu prin pretenția ei de evlavie, ci prin manifestarea puterii de schimbare și de sfințire a vieții și a caracterului pe care o are adevărul. (...)

Timpul este prea plin de semnele conflictului care vine pentru ca tinerii să fie educați în distracții și jocuri. — Scrisoarea 46, 1893

PERICOLUL CA LUMINA SĂ AJUNGĂ ÎNTUNERIC

Domnul a binevoit să vă dea o revărsare a Duhului Său Sfânt. O mare binecuvântare a fost revărsată asupra voastră la adunările de tabără și în diferitele noastre instituții. Ați fost vizitați de solii cerești ai luminii, ai adevărului și puterii și nu ar fi trebuit să fie considerat ciudat faptul că Dumnezeu v-a binecuvântat în felul acesta. Cum Își stăpânește Hristos poporul ales? El îl stăpânește prin puterea Duhului Său Sfânt, deoarece Duhul Sfânt vorbește minții prin Scripturi și întipărește adevărul în inima oamenilor. Înainte de răstignire, Domnul Hristos le-a făgăduit ucenicilor că le va fi trimis Mângâietorul. El a spus: „Vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar, dacă Mă duc, vi-L voi trimite. Și, când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata. (...) Când va veni, Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare. El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi. Tot ce are Tatăl este al Meu; de aceea am zis că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi” (Ioan 16,7.8;16,13-15).

Făgăduința Domnului Hristos nu a fost privită ca fiind destul de importantă și, din cauza lipsei Duhului lui Dumnezeu, spiritualitatea Legii și obligațiile veșnice față de ea nu au fost înțelese. Aceia care au declarat că Îl iubesc pe Hristos nu au înțeles legătura care este între ei și Dumnezeu, iar legătura aceasta continuă să fie înțeleasă doar într-o mică măsură. Ei înțeleg doar vag harul uimitor al lui Dumnezeu, manifestat prin faptul că L-a dat pe singurul Său Fiu pentru mântuirea lumii. Ei nu înțeleg cât de vaste sunt cerințele Legii sfinte și cât de îndeaproape trebuie să fie aplicate prevederile Legii în viața practică. Ei nu-și dau seama ce privilegii mari sunt pentru noi rugăciunea, pocăința și împlinirea cuvintelor lui Hristos și cât de necesare ne sunt acestea. Lucrarea Duhului Sfânt este aceea de a descoperi minții caracterul acelei consacrări pe care Dumnezeu o va accepta. Prin Duhul Sfânt, sufletul este iluminat, iar caracterul este înnoit, sfințit și înălțat.

Mi s-a descoperit caracterul lucrării Duhului lui Dumnezeu asupra oamenilor. De asemenea, mi s-a descoperit pericolul în care vor fi puse sufletele atinse de Duhul Sfânt, deoarece, după aceea, ele vor avea de întâmpinat atacuri mai înverșunate din partea vrăjmașului, care le va ispiti cu insistență pentru a anula lucrările Duhului lui Dumnezeu și vor face totul ca adevărurile cruciale prezentate și mărturisite de Duhul Sfânt să nu-i curățească și să nu-i sfințească pe aceia care au primit lumina din cer, și, astfel, Domnul Hristos să nu fie slăvit în ei.

Perioada de mare lumină spirituală se va schimba într-o perioadă corespunzătoare de întuneric spiritual, dacă lumina nu este cultivată cu sfințenie și dacă nu este pusă în practică. Impresiile lăsate de Duhul lui Dumnezeu vor dispărea treptat din minte, dacă oamenii nu vor cultiva acele impresii sfinte și dacă nu se vor așeza pe un teren sfânt. Aceia care doresc să înainteze în cunoașterea spirituală trebuie să stea chiar lângă fântâna lui Dumnezeu și să bea din nou și din nou din izvoarele mântuirii, care le-au fost deschise cu atâta bunăvoință. Ei nu trebuie să părăsească niciodată sursa de

înviorare, ci să bea mereu din apa vie, cu inima plină de recunoștință și de dragoste pentru manifestarea bunătății și milei lui Dumnezeu.

O, cât de mult înseamnă pentru fiecare suflet cuvintele acestea: „Eu sunt Lumina lumii”, „Eu sunt Pâinea vieții. Cine vine la Mine nu va flămânzi niciodată; și cine crede în Mine nu va înseta niciodată”! (Ioan 8,12; 6,35). A ajunge la starea aceasta înseamnă a găsi Izvorul luminii și al dragostei, a învăța când și cum să fii săturat și cum să folosești făgăduințele lui Dumnezeu, aplicându-le mereu la tine.

„Dar v-am spus că M-ați și văzut, și tot nu credeți” (Ioan 6,36). Aceste cuvinte s-au împlinit la literă în situația multora, pentru că Domnul le-a dat o înțelegere mai pătrunzătoare a adevărului, a caracterului milei și dragostei Sale, și totuși, după ce au fost iluminați în felul acesta, ei au plecat de la El din cauza necredinței. Ei au văzut lucrările adânci ale Duhului Sfânt, dar, când au intervenit ispitele subtile ale lui Satana, așa cum vin întotdeauna după o perioadă de redeșteptare spirituală, ei nu s-au împotrivit până la sânge în lupta cu păcatul, iar aceia care ar fi putut să stea pe un teren avantajos, dacă ar fi folosit corect iluminarea prețioasă pe care au avut-o, au fost biruiți de vrăjmașul. Ei ar fi trebuit să reflecte asupra altor suflete lumina pe care le-a dat-o Dumnezeu, ar fi trebuit să lucreze și să acționeze în armonie cu descoperirile sacre ale Duhului Sfânt, dar, pentru că nu au făcut așa, au suferit o pierdere.

Biruința spirituală pierdută din cauza pasiunii pentru jocuri

Printre studenți a fost îngăduit un spirit de amuzament și de distracție. Ei au ajuns să fie atât de interesați de jocuri, încât Domnul a fost înlăturat din mintea lor; iar Isus a stat în mijlocul vostru, pe terenul de joacă, spunând: „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea!” (Luca 19,42). „M-ați și văzut, și tot nu credeți” (Ioan 6,36). Da,

Hristos vi S-a descoperit și, când Duhul Sfânt a lucrat asupra inimii voastre, au rămas impresii adânci, dar voi ați mers pe o cale pe care ați pierdut impresiile sfinte și ați dat greș în păstrarea biruinței. „Tot ce-Mi dă Tatăl va ajunge la Mine; și pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6,37). Voi ați început să veniți la Hristos, dar nu ați rămas în Hristos. L-ați părăsit, iar influența care ar fi rămas în urma marilor favoruri și binecuvântări pe care vi le-a dat El a fost pierdută din inimă. Amuzamentul a ocupat un loc atât de mare în mintea voastră, încât, deși Duhul lui Dumnezeu vă cercetase atât de solemn, voi ați intrat în discuții cu un interes atât de mare, încât toate barierele au fost doborâte și, prin pasiunea voastră pentru jocuri, ați neglijat să ascultați cuvântul lui Hristos: „Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită” (Marcu 14,38). Locul care ar fi trebuit să fie ocupat de Isus a fost uzurpat de pasiunea voastră pentru jocuri. Ați ales distracția în locul mângâierii Duhului Sfânt. Nu ați urmat exemplul Domnului Isus, care a zis: „Am coborât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis” (Ioan 6,38).

Mintea multora este atât de amăgită de propriile dorințe și înclinații omenești, iar ei au practicat atât de mult obiceiul de a și le satisface, încât nu sunt în stare să înțeleagă adevăratul sens al Scripturilor. Mulți presupun că, dacă Îl vor urma pe Domnul Hristos, vor fi obligați să fie posomorâți și nefericiți, pentru că li se cere să își refuze plăcerile și nebuniile în care se complăce lumea. Creștinul adevărat va fi plin de voieșie și pace, pentru că trăiește ca și când L-ar vedea pe Acela care este nevăzut, iar aceia care caută să-L vadă pe Hristos în adevăratul Său caracter au în ei elementele vieții veșnice, deoarece sunt părtași ai naturii divine după ce au fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă. Domnul Isus a zis: „Și voia Celui ce M-a trimis este să nu pierd nimic din tot ce Mi-a dat El, ci să-l învii în ziua de apoi. Voia Tatălui meu este ca oricine vede pe Fiul și crede în El să aibă viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi” (Ioan 6,39.40).

Copilul lui Dumnezeu este un colaborator al Său

Întreaga viață spirituală vine de la Isus Hristos. „Dar tuturor celor ce L-au primit... le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1,12). Și care este urmarea sigură a faptului că am ajuns copii ai lui Dumnezeu? Ajungem să fim colaboratori cu Dumnezeu. Pentru mântuirea voastră și pentru a fi înzestrați cu aptitudinea de a-i câștiga pe alții de la necredință la o viață susținută prin credința în Hristos Isus, este necesară o mare lucrare. „«Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine [Cu o credință ocazională? Nu, cu o credință continuă, care lucrează prin dragoste și curățește sufletul] are viața veșnică. Eu sunt Pâinea vieții... Eu sunt Pâinea vie, care S-a coborât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac; și pâinea pe care o voi da Eu este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii... Dacă nu mâncați trupul Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă. Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi... Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic; cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață. Dar sunt unii dintre voi care nu cred.” Căci Isus știa de la început cine erau cei ce nu cred, și cine era cel ce avea să-L vândă. Și a adăugat: «Tocmai de aceea v-am spus că nimeni nu poate să vină la Mine dacă nu i-a fost dat de Tatăl Meu»” (Ioan 6,47.48.51.53.54.63-65).

Când a rostit cuvintele acestea, Isus a vorbit cu autoritate, siguranță și putere. Uneori, El S-a manifestat într-o asemenea modalitate, încât oamenii au văzut clar și au înțeles lucrările adânci ale Duhului Său. Totuși, mulți dintre aceia care au văzut, au auzit și au luat parte la binecuvântările acelei ore au plecat pe căile lor și au uitat curând lumina pe care El le-o dăduse.

Comorile veșniciei au fost încredințate în grija Domnului Isus Hristos, pentru ca El să le dea oricui vrea, dar cât de trist este faptul că atât de mulți pierd repede din vedere harul prețios care le este oferit prin credința în El. Domnul le va dăruia comorile cerești aceluia care vor crede în El, vor privi la

El și vor rămâne în El. Hristos nu a considerat că este un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu și nimeni nu-L oprește să reverse comorile cerești asupra oricui vrea. El nu-i înalță și nici nu-i cinstește pe mai-marii lumii, care sunt flatați și aplaudați, ci îi cheamă pe cei aleși de El — poporul deosebit care Îl iubește și Îi slujește — să vină la El și să ceară, iar El le va da pâinea vieții și îi va înzestra cu apa vieții, care va fi în ei ca un izvor de apă ce țâșnește spre viața veșnică.

Domnul Isus a adus în lumea noastră toate comorile lui Dumnezeu, iar toți aceia care cred în El sunt adoptați ca moștenitori ai Săi. El declară că răsplata acelor care suferă pentru Numele Său va fi mare. Este scris: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc” (1 Corinteni 2,9). — Review and Herald, 30 ianuarie 1894

A FOST BINECUVÂNTAREA CULTIVATĂ?

Pentru a ne mări capacitățile spirituale, este necesar să umblăm în lumină. Având în vedere evenimentul apropiatei veniri a lui Hristos, trebuie să fim vigilenți, lucrând pentru a ne pregăti sufletul, pentru a ne păstra candelile aprinse și a-i îndemna pe ceilalți cu privire la nevoia de a se pregăti pentru venirea Mirelui. Vegherea și lucrarea trebuie să meargă împreună. Credița și faptele trebuie să fie unite, deoarece, altfel, caracterul nostru nu va fi echilibrat și desăvârșit în Hristos Isus.

Dacă nu ne vom dedica viața rugăciunii și meditației, lumina noastră se va micșora, deoarece lumina ne este dată ca să o oferim altora și, cu cât oferim mai mult lumina aceasta, cu atât lumina noastră va ajunge mai strălucitoare. Dacă există vreun lucru în lume în care am putea să ne manifestăm entuziasmul, acesta ar trebui să fie salvarea sufletelor pentru care a murit Hristos. O lucrare de felul acesta nu ne va determina să neglijăm

evlavia personală. Nouă ne este adresat îndemnul de a fi fără preget, plini de râvnă cu duhul, și de a sluji Domnului (Romani 12,11).

A urmări numai slava lui Dumnezeu înseamnă a avea slava Lui ca unic scop al tău și a arăta lucrarea care a fost săvârșită în inima ta, care supune voința ta față de voința lui Dumnezeu și face fiecare gând rob [ascultării de El], spre slava lui Dumnezeu. Lumea s-a uitat la voi să vadă care a fost influența de după lucrarea de renaștere spirituală ce avut loc la colegiu, la sanatoriu, la sediul editurii și asupra membrilor bisericii din Battle Creek. Ce mărturie ați prezentat voi în viața de zi cu zi și în caracterul vostru?

Dumnezeu a așteptat să faceți tot ce puteați mai bine, nu să vă plăceți vouă înșivă, să vă dați slavă și să vă amuzați, ci să-L cinstiți pe El în toate căile voastre, înapoindu-I roade potrivit cu lumina și privilegiile pe care vi le-a dat El, prin înzestrarea harului Său. El a așteptat să dați mărturie înaintea făpturilor cerești inteligente cu privire la puterea harului lui Hristos și să fiți niște martori vii pentru lume. Domnul v-a pus la încercare pentru a vedea dacă tratați binecuvântările Sale îmbelșugate ca pe ceva ieftin și neînsemnat sau dacă le priviți ca pe o comoară bogată, care trebuie să fie folosită cu venerație și respect. Dacă toți ar fi tratat darul lui Dumnezeu în acest fel — pentru că lucrarea a fost de la Dumnezeu — atunci, în conformitate cu responsabilitatea fiecăruia, harul dat ar fi fost dublat, așa cum au fost dublați talanții slujitorului care a pus la schimbător cu atenție banii stăpânului.

Binecuvântarea schimbată în blestem

Dumnezeu a pus la încercare credințioșii celor din poporul Său, ca să vadă cum vor folosi binecuvântarea prețioasă care le-a fost încredințată. Binecuvântarea aceasta a venit de la Mijlocitorul și Apărătorul nostru din curțile cerești, dar Satana a fost gata să pătrundă pe orice cale deschisă pentru el, cu scopul de a schimba lumina și binecuvântarea în întuneric și

blestem.

Cum poate binecuvântarea să fie schimbată în blestem? Când slujitorul omenesc nu cultivă lumina sau nu-i arată lumii că lumina a avut puterea de a-i schimba caracterul. Când este umplut cu Duhul Sfânt, slujitorul omenesc se consacră pentru a conlucra cu solii cerești. El poartă jugul lui Hristos, își asumă responsabilități și lucrează împreună cu Hristos pentru a câștiga biruințe prețioase. El umblă în lumină, pentru că Hristos este Lumina. Pentru el se împlinesc cuvintele Scripturii: „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Corinteni 3,18).

Încă un an a trecut acum în veșnicie, purtând povara raportului său, iar lumina care a strălucit din cer asupra voastră a avut scopul de a vă pregăti să vă ridicați și să străluciți și să-I aduceți laude lui Dumnezeu înaintea lumii, în calitate de popor care păzește poruncile Sale. Voi trebuie să fiți niște martori vii, dar, dacă nu s-a manifestat nicio străduință cu un caracter înalt și sfânt, care să aducă o mărturie înaintea lumii, dacă nu s-a făcut niciun efort mai înalt decât acela care se vede în bisericile populare din zilele noastre, atunci Numele lui Dumnezeu nu a fost onorat, iar adevărul Său nu a fost înălțat înaintea lumii, prezentând acreditările divine acordate poporului care a primit o mare lumină. Dacă oamenii nu prețuiesc puterea vizibilă a lui Dumnezeu mai mult decât mâncatul și băutul și dacă se ridică să danseze, așa cum a făcut Israelul din vechime, atunci cum poate Domnul să le încredințeze acelorora ce sunt poporul Lui manifestările bogate ale harului Său? Dacă acționează contrar voinței cunoscute a lui Dumnezeu în aproape fiecare privință și sunt găsiți neglijenți, leneși, egoiști, ambițioși și mândri, degradându-și comportamentul înaintea Domnului, cum poate El să le dea încă o revărsare a Duhului Sfânt?

Dumnezeu are binecuvântarea cea mai bogată pentru copiii Săi, dar nu o poate revărsa până când ei nu știu cum să trateze darul prețios, aducându-I

laude Aceluia care i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. „Și noi, dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică și păcatul, care ne înfășoară așa de lesne, și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu” (Evrei 12,1.2). O parte din bucuria care a fost pusă înaintea lui Hristos a fost bucuria de a vedea adevărul Său înarmat cu puterea nelimitată a Duhului Sfânt, întipărend chipul Său în viața și caracterul urmașilor Săi.

Făpturile cerești inteligente conlucrează cu slujitorii omenești, dacă ei caută să înalțe Legea și să o cinstească. Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul (în engl. — convertește sufletul). În sufletul convertit, lumea vede o mărturie vie. Așadar, va avea Domnul cerului un loc unde să lucreze? Va găsi El un loc în inima aceluia care pretinde a crede adevărul? Bunăvoința Sa curată și dezinteresată va găsi un răspuns din partea slujitorului omeneșc? Va vedea lumea o manifestare a slavei lui Hristos în caracterul aceluia care se declară a fi ucenicul Său? Va fi Hristos binecuvântat și slăvit, pentru că simpatia și dragostea Sa se revarsă în valuri de bunătate și adevăr de la slujitorii Săi omenești? Prin sădirea Evangheliei Sale în inimă, El revarsă resursele cerului pentru binecuvântarea lumii. „Căci noi suntem împreună-lucrători cu Dumnezeu. Voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 3,9).

Ce a făcut binecuvântarea bogată a lui Dumnezeu pentru aceia care au fost blânzi și smeriți cu inima ca să o poată primi? A fost cultivată binecuvântarea? Au arătat cei ce au primit-o că Îl laudă pe Acela care i-a chemat de la întuneric la lumina Sa minunată? Unii deja pun la îndoială lucrarea care a fost atât de bună și care ar fi trebuit să fie prețuită în cea mai mare măsură. Ei o privesc ca pe un anume fel de fanatism.

Fiți nespūs de atenți

Lucrarea lui Dumnezeu ar fi fost surprinzătoare, dacă nu ar fi existat unii care, neavând o minte echilibrată, au vorbit și s-au comportat fără înțelepciune, deoarece, ori de câte ori și oriunde Domnul lucrează prin oferirea unei binecuvântări adevărate, se dă pe față și o contrafacere, cu scopul de a anula efectul lucrării adevărate a lui Dumnezeu. Prin urmare, trebuie să fim nespūs de atenți și să ne purtăm cu umilință înaintea lui Dumnezeu, ca să avem alifia spirituală pentru ochi, să fim în stare să deosebim lucrarea Duhului lui Dumnezeu de lucrarea aceluși spirit care ar aduce fanaticism și îngăduirea unui comportament nestăpănit. „După roadele lor îi veți cunoaște” (Matei 7,20). Aceia care privesc cu adevărat la Hristos vor fi schimbați după chipul Său, chiar de Duhul Domnului, și vor crește până la statura deplină de bărbați și femei în Hristos Isus. Duhul Sfânt al lui Dumnezeu le va inspira oamenilor dragoste și curăție, iar în caracterele lor se va manifesta noblețe.

Totuși, oare trebuie ca alții să nege faptul că Isus, Mântuitorul lumii, a trecut prin bisericile noastre pentru a le binecuvânta, numai pentru că unii și-au însușit greșit binecuvântarea bogată a Cerului? Să nu vă îndoiiți și să nu puneți sub semnul întrebării, cu necredință, faptul acesta, pentru că, dacă faceți așa, pășiți pe un teren periculos. Dumnezeu le-a dat Duhul Sfânt aceluora care au deschis ușa inimii lor pentru a primi darul ceresc. Totuși acești oameni să nu cedeze ispitei după aceea, crezând că au fost amăgiți. Să nu spună: „Pentru că mă simt în întuneric și sunt apăsător de îndoială și pentru că nu am văzut niciodată puterea lui Satana atât de evident ca acum, înseamnă că am greșit.” Vă avertizez să fiți atenți. Nu semănați nicio expresie de îndoială! Dumnezeu a lucrat pentru voi, aducând învățăturile temeinice ale adevărului în contact direct cu inima voastră. Binecuvântarea v-a fost dată ca să aducă roade prin practici sănătoase și un caracter integru.

Păcatul respingerii dovezilor

Păcatul pentru care Domnul Hristos a muștrătat cetățile Horazin și Betsaida a fost păcatul respingerii dovezilor care ar fi trebuit să-i convingă pe oameni cu privire la adevăr, dacă ei ar fi cedat puterii acestor dovezi. Păcatul cărturarilor și al fariseilor a fost acela de a acoperi cu întunericul necredinței lucrarea cerească săvârșită înaintea lor, așa încât dovada care ar fi trebuit să-i conducă la o credință fermă a fost pusă la îndoială, iar lucrurile sfinte, care ar fi trebuit să fie îndrăgite, au fost privite ca fiind lipsite de valoare. Mă tem că oamenii i-au îngăduit vrăjmașului să lucreze chiar în felul acesta, așa încât binele care a venit de la Dumnezeu și binecuvântarea bogată pe care a dat-o El au ajuns să fie privite de unii ca fiind fanatism.

Dacă atitudinea aceasta va fi menținută, atunci când Domnul va face lumina Sa să strălucească din nou asupra oamenilor, ei vor întoarce spatele iluminării divine, spunând: „Am simțit același lucru în 1893, iar unii în care am avut încredere au spus că lucrarea era o manifestare a fanatismului.” Oare aceia care au primit harul îmbelșugat al lui Dumnezeu și au adoptat concepția că lucrarea Duhului Sfânt a fost o manifestare a fanatismului nu vor fi gata să condamne lucrările Duhului lui Dumnezeu din viitor, iar inimile lor nu va fi împietrită împotriva invitațiilor adresate de glasul Său blând și liniștit? Dragostea lui Isus ar putea să le fie prezentată unora care i se împotrivesc în felul acesta, și totuși să nu exercite nicio putere constrângătoare asupra lor. Bogățiile harului ceresc ar putea să fie revărsate, și totuși să fie respinse, în loc de a fi recunoscute cu mulțumire și cultivate. Oamenii au crezut din inimă și, pentru o vreme, au avut loc mărturisiri ale păcatului în vederea mântuirii și a neprihănirii, dar este trist să spunem că aceia care au primit harul nu au conlucrat cu faptele cerești inteligente și nu au îndrăgit lumina, săvârșind faptele neprihănirii. — Review and Herald, 6 februarie 1894

APELURI DEOSEBITE, ADRESATE ÎN LUCRAREA PUBLICĂ

(În lucrarea ei publică, Ellen G. White a folosit cu succes apeluri la care se cerea un răspuns. Aici sunt prezentate rapoarte ale unor ocazii care arată cum a folosit ea astfel de metode în diferite situații. — Compilatorii)

La Battle Creek, în perioada de început

Am participat la adunarea Bisericii din Battle Creek. Le-am vorbit oamenilor cu ușurință aproximativ o oră despre căderea lui Adam, care a adus nenorocire și moarte, despre Domnul Hristos, care a adus la lumină, viața și nemurirea, prin umilința și moartea Sa. Am simțit că trebuie să-i îndemn pe oameni cu privire la necesitatea unei consacrări depline față de Dumnezeu — sfințirea întregii făpturi, suflet, trup și spirit. Am vorbit despre moartea lui Moise și despre viziunea în care i s-a arătat țara făgăduită a Canaanului. În adunare s-au manifestat simțăminte adânci. (...) În seara aceea, i-am chemat să vină în față pe cei care doreau să fie creștini. Treisprezece persoane au venit în față. Toate au mărturisit pentru Domnul. A fost o lucrare bună. — Jurnal, 12 ianuarie 1868

Lucrarea zeloasă de la Tittabawassee, Michigan

Adunările au avut loc pe tot parcursul zilei. Soțul meu a vorbit înainte de prânz. Fratele Andrews a vorbit după-amiază. Eu am urmat și am făcut câteva observații destul de lungi, îndemnându-i pe aceia care fuseseră interesați de cele auzite la adunări să înceapă să-I slujească lui Dumnezeu chiar din ziua aceea. I-am chemat în față pe cei care doreau să înceapă să-I slujească Domnului. Un număr destul de mare a venit în față. Eu am vorbit

de câteva ori, implorând sufletele să iasă din rândurile lui Satana. O mamă a mers la fiul ei și l-a îndemnat plângând. El părea împietrit, încăpățânat și neînduplecat. Apoi, eu m-am ridicat și m-am adresat fratelui D, rugându-l să nu stea în calea copiilor lui. Atunci, el s-a ridicat și a vorbit, spunând că va începe să-I slujească Domnului chiar din ziua aceea. Lucrul acesta a fost auzit cu bucurie de toți. Fratele D este un om valoros.

Apoi, s-a ridicat soțul sorei E, mărturisind că dorește să fie creștin. El este un om influent — este avocat. Fiica lui stătea ca pe ace. Fratele D a început să-i îndemne pe oameni alături de noi. Sora D, de asemenea, a început să-i îndemne pe copiii ei. În cele din urmă, îndemnurile noastre au avut rezultat. Toți au venit în față. Tatăl și toți fiii, precum și alți părinți au urmat exemplul lor. A fost o zi de bucurie. Sora E a spus că a fost ziua cea mai fericită din viața ei. — Jurnal, 19 februarie 1868

Un răspuns bun la Battle Creek

Am vorbit după-amiază din 2 Petru. Am simțit că pot vorbi cu ușurință. După ce vorbisem o oră, i-am invitat să vină în față pe aceia care doreau să fie creștini. Între treizeci și patruzeci de persoane au venit în liniște, fără agitație, și au ocupat locurile din față. Am vorbit cu ele despre consacrarea deplină față de Dumnezeu. Ne-am rugat împreună pentru aceia care au venit în față. Am avut o ocazie de rugăciune foarte prețioasă. Aceia care au dorit să fie botezați au fost rugați să arate lucrul acesta ridicându-se în picioare. Un număr destul de mare de persoane s-au ridicat în picioare. — Jurnal, 9 iunie 1873

Un răspuns primit după o oarecare ezitare

Am vorbit după-amiază [la Stanley, Va.] din Ioan 17,3. Domnul mi-a dat o măsură mare a Duhului Său Sfânt. Încăperea era plină de oameni. I-am

chemat să vină în față pe aceia care doreau să-L caute pe Domnul mai stăruitor și pe aceia care doreau să se consacre Domnului ca o jertfă deplină. O vreme, nimeni nu a făcut nicio mișcare, dar, după un timp, mulți au venit în față și au făcut mărturisiri. Am avut o ocazie prețioasă de rugăciune și toți s-au simțit zdrobiți, plângând și mărturisindu-și păcatele. Oh, dacă fiecare ar putea să înțeleagă! — Jurnal, 9 noiembrie 1890

Începutul lucrării în Elveția

În Sabat și duminică am avut ocazii prețioase. [La conferința care a avut loc în Basel, Elveția, în anul 1885] Domnul m-a binecuvântat în mod deosebit când am vorbit duminică după-amiază. La încheierea cuvântării, tuturor celor care doreau să fie creștini și care simțeau că nu avuseseră o legătură vie cu Dumnezeu le-a fost adresată invitația de a veni în față, ca să ne unim rugăciunile cu ale lor pentru iertarea păcatului și pentru harul de a se împotrivi ispitei.

Aceasta a fost o experiență nouă pentru mulți, dar nu au ezitat. Se părea că întreaga adunare era în picioare și lucrul cel mai bun pe care puteau să-l facă era să stea pe scaune și să-L caute pe Domnul cu toții. Aici se afla o adunare întreagă care își manifesta hotărârea de a renunța la păcat și de a se angaja cu seriozitatea cea mai mare în lucrarea de a-L căuta pe Dumnezeu. După rugăciune, au avut loc o sută cincisprezece mărturisiri. Multe dintre acestea au arătat o experiență adevărată în domeniul lucrurilor spirituale. — *Historical Sketches of the Foreign Missions of the Seventh-day Adventists*, p. 173

La Christiania [Oslo], Norvegia

Am petrecut două săptămâni la Christiania și am lucrat stăruitor pentru biserică. Duhul lui Dumnezeu m-a impresionat să prezint o mărturie foarte

simplă. La ultima noastră adunare, le-am vorbit despre necesitatea unei schimbări deplină a caracterului, dacă voiau să fie copii ai lui Dumnezeu. (...) Le-am vorbit despre necesitatea unei pocăințe adânci, a mărturisirii și renunțării la păcatele care îndepărtaseră din biserică spiritul plăcut al lui Hristos. Apoi, i-am chemat să vină în față pe aceia care voiau să ia o poziție hotărâtă de partea Domnului. Au răspuns mulți. Au fost făcute câteva mărturisiri bune și au fost prezentate mărturii stăruitoare. — Review and Herald, 19 octombrie 1886

Hotărârea indicată prin ridicarea în picioare

[La Basel, Elveția] Tuturor celor care doreau ca, din momentul acela, să facă eforturile cele mai stăruitoare pentru a atinge un standard mai înalt, le-a fost adresată invitația de a se ridica în picioare. S-au ridicat toți. Sperăm că faptul acesta va avea acum efectul de a-i câștiga pentru Dumnezeu și pentru cele cerești și de a-i ajuta să facă eforturile cele mai stăruitoare pentru a fi niște soldați credincioși și adevărați ai crucii lui Hristos, potrivit cu puterea pe care le-a dat-o Dumnezeu. — Jurnal, 22 noiembrie 1885

La Basel, cei apostazi chemați să revină

În Sabat după-amiază, am avut o adunare. Binecuvântarea Domnului a rămas asupra mea când m-am adresat din nou oamenilor, pentru un timp scurt. Fiecare loc era ocupat și au fost aduse înăuntru scaune în plus. Toți au ascultat cu un interes adânc.

I-am invitat să vină în față pe aceia care doreau ca slujitorii lui Dumnezeu să se roage pentru ei. Toți aceia care apostaziaseră, toți aceia care doreau să se întoarcă la Domnul și Îl căutau cu tot sufletul puteau să folosească ocazia. Cele câteva scaune au fost ocupate repede și întreaga adunare era în mișcare. Le-am spus că lucrul cel mai bun pe care puteau să-L

facă era să stea jos, chiar acolo unde se aflau, iar noi Îl vom căuta pe Domnul împreună, mărturisindu-ne păcatele, pentru că Domnul a făgăduit că, „dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1,9).

Multe mărturii au fost prezentate într-o succesiune rapidă și cu simțăminte adânci, arătând că inimile au fost atinse de Duhul lui Dumnezeu. Adunările noastre au continuat de la ora două, până la ora cinci, apoi am fost nevoiți să încheiem cu câteva rugăciuni stăruitoare. — Jurnal, 20 februarie 1887

O experiență remarcabilă în Australia

În Sabat, 25 mai [1895], am avut o adunare prețioasă în sala unde se adunau credincioșii noștri, în North Fitzroy. Cu câteva zile înainte de adunare, am știut că eram așteptată să vorbesc în biserică, în Sabat. Totuși, din nefericire, avusesem o răceală severă și eram destul de răgușită. M-am simțit înclinată să mă scuz că nu pot să vorbesc la această adunare planificată, dar, pentru că era singura mea ocazie, am spus: „Mă voi prezenta înaintea oamenilor și cred că Domnul va răspunde la rugăciunile mele stăruitoare și îmi va îndepărta răgușeala, așa încât să le pot prezenta oamenilor solia mea.” I-am înfățișat Tatălui meu ceresc făgăduința: „Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide. Fiindcă oricine cere capătă; cine caută găsește; și celui ce bate, i se deschide. (...) Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!” (Luca 11,9-13). (...)

Cuvântul lui Dumnezeu este sigur. Eu cerusem și crezusem că voi fi făcută în stare să le vorbesc oamenilor. Am ales un pasaj din Scriptură, dar, când m-am ridicat să vorbesc, mi-a dispărut din minte și m-am simțit

impresionată de gândul de a vorbi din primul capitol al celei de a doua epistole a lui Petru. Domnul mi-a dat puterea de a vorbi cu o ușurință deosebită, prezentând valoarea harului lui Dumnezeu. (...) Ajutorul Duhului Sfânt m-a făcut în stare să vorbesc cu claritate și cu putere.

La încheierea cuvântării, m-am simțit îndemnată de Duhul lui Dumnezeu să le adresez invitația de a veni în față tuturor acelor care doreau să se consacre pe deplin Domnului. Aceia care simțeau nevoia ca slujitorii lui Dumnezeu să se roage pentru ei au fost invitați să arate lucrul acesta. Aproximativ treizeci de persoane au venit în față. Printre ele se aflau soțiile fraților F, care și-au manifestat pentru prima oară dorința de a se apropia de Dumnezeu. Inima mea a fost plină de o recunoștință de nedescris, pentru atitudinea luată de aceste două femei.

Atunci am putut să văd de ce am fost impresionată atât de stăruitor să adresez invitația aceasta. La început ezitasem, întrebându-mă dacă era cel mai bine să fac lucrul acesta, având în vedere că fiul meu și cu mine eram singurele persoane care puteau să ofere vreun ajutor în ocazia aceea. Totuși, ca și cum cineva mi-ar fi vorbit, mi-a trecut prin minte gândul următor: „Nu poți să te încrezi în Domnul?” Am spus: „Mă voi încrede, Doamne.” Deși fiul meu a fost foarte surprins că am făcut un asemenea apel în ocazia aceasta, el a făcut față situației de urgență. Nu l-am auzit niciodată vorbind cu o putere mai mare și cu o emoție mai adâncă decât în ocazia aceasta. El i-a invitat pe frații Faulkhead și Salisbury să vină în față și am îngenunchat pentru rugăciune. Fiul meu s-a rugat primul, iar Domnul i-a dictat cu siguranță rugăciunea, pentru că el se ruga ca și când s-ar fi aflat în prezența lui Dumnezeu. Frații Faulkhead și Salisbury, de asemenea, au rostit rugăciuni fierbinți, iar apoi Domnul mi-a dat glas ca să mă rog. Mi-am amintit de surorile F, care au luat o poziție publică de partea adevărului pentru prima oară. Duhul Sfânt era prezent în adunare și mulți au fost mișcați de lucrările Lui adânci.

La încheierea adunării, mulți au venit pe platformă și, luându-mă de mână, mi-au cerut cu lacrimi în ochi să mă rog pentru ei. Eu am răspuns din toată inima: „Mă voi ruga.” Mi-au fost prezentate surorile F, iar eu am constatat că aveau o inimă foarte duioasă. (...) Mama uneia dintre surorile care au trecut acum de partea adevărului fusese o împotrivoare cât se poate de înverșunată și a amenințat că, dacă fiica ei va ajunge o păzitoare a Sabatului, ea nu-i va mai îngădui să intre în casa ei, pentru că o va privi ca pe o rușine pentru familie. Doamna F declarase adesea că nu se va alătura niciodată adventiștilor de ziua a șaptea. Ea fusese crescută în Biserica Prezbiteriană și fusese învățată să creadă că era foarte nepotrivit ca femeile să vorbească în adunare, iar faptul ca o femeie să predice era cu totul dincolo de limitele buneicuviințe. Ea s-a bucurat să-i asculte pe frații Daniells și Corliss și îi considera niște vorbitori foarte inteligenți, dar nu voia să asculte o femeie predicând. Soțul ei se rugase ca Dumnezeu să aranjeze lucrurile în așa fel încât ea să fie convertită prin lucrarea sorei White. Când am adresat apelul și i-am îndemnat să vină în față pe aceia care simțeau nevoia de a se apropia de Dumnezeu, spre surprinderea tuturor, aceste surori au venit în față. Sora care își pierduse micuțul a spus că fusese hotărâtă să nu vină în față, dar Duhul Domnului a impresionat-o cu atâta putere, încât nu a îndrăznit să refuze. (...) Sunt atât de recunoscătoare față de Tatăl meu ceresc pentru bunătatea Sa iubitoare, manifestată prin faptul că le-a făcut pe aceste două suflete prețioase să se alătore soților lor în ascultarea adevărului! — Review and Herald, 30 iulie 1895

Vizitatorii neadventiști au răspuns la apelul adresat în Biserica din Ashfield

I-am invitat să se ridice în picioare pe toți cei care doreau să facă un legământ sfânt cu Dumnezeu și să-I slujească din toată inima. Încăperea era plină și aproape toți s-au ridicat în picioare. A fost prezent un număr destul de mare de persoane care nu erau membri ai bisericii, iar unele dintre acestea s-au ridicat în picioare. Le-am prezentat Domnului într-o rugăciune

stăruitoare, iar noi știam că fusese manifestarea Duhului lui Dumnezeu. Am simțit că fusese câștigată cu adevărat o biruință. — Manuscrisul 30a, 1896

Apelul deosebit adresat la colegiul din Battle Creek

În timpul Săptămâinii de Rugăciune, am vorbit de cinci ori pentru medici și pentru studenții clasei de surori medicale și infirmiere și sunt sigură că predicile mele au fost apreciate. Am vorbit de două ori în colegiu. Joia trecută, profesorul Prescott a dorit să merg acolo. Am mers, m-am rugat și am vorbit în capela spațioasă, plină de studenți. Am simțit o libertate deosebită în vorbire, prezentând bunătatea și mila lui Dumnezeu, umilința cea mare și jertfa Domnului Isus Hristos, răsplata cerească obținută pentru noi, biruința finală și marele privilegiu de a fi creștini.

Profesorul Prescott s-a ridicat în picioare și a încercat să vorbească, dar inima lui era plină de emoție și nu a rostit niciun cuvânt timp de cinci minute, ci a stat în picioare, plângând înaintea oamenilor. Apoi a spus câteva cuvinte: „Sunt fericit că sunt creștin.” El a vorbit aproximativ cinci minute, iar apoi le-a dat tuturor ocazia de a vorbi. Au fost prezentate multe mărturii, dar mi s-a părut că trebuia să ne adresăm unei grupe la care nu reușisem să ajungem. I-am chemat să vină în față pe toți aceia care simțeau că nu sunt pregătiți pentru venirea Domnului Hristos și nu avuseseră dovada faptului că sunt primiți de Dumnezeu. Am crezut că toată sala era în mișcare. După încă o ocazie scurtă de rugăciune, le-am dat tuturor posibilitatea de a-și exprima simțămintele, iar binecuvântarea Domnului părea să le atingă inimile.

Apoi, ne-am împărțit pe grupe și am continuat să lucrăm încă două ore, iar Duhul Domnului a venit în adunare într-un mod remarcabil. Câțiva dintre aceia care nu cunoscuseră nimic despre credință, cei necredincioși, din lume, au câștigat o experiență adevărată în viața religioasă. Lucrarea a continuat să fie tot mai impresionantă. Domnul este la lucru și va lucra, pe cât de repede

Îi pregătim calea, ca să-Și poată manifesta puterea pentru noi. — Scrisoarea 75, 1888

Apelul adresat în San Francisco

Vineri, 21 decembrie [1900], am mers la San Francisco, unde am petrecut Săptămâna de Rugăciune. În Sabat după-amiază, m-am adresat bisericii de acolo, deși am fost atât de slăbită, încât a trebuit să mă prind de amvon cu ambele mâini, ca să mă sprijin. I-am cerut Domnului să îmi dea putere să le vorbesc oamenilor. El mi-a auzit rugăciunea și m-a întărit. Am vorbit cu o mare ușurință din Apocalipsa 2,1-5.

Duhul lui Dumnezeu a venit asupra mea, iar oamenii au fost impresionati cu putere de solia vestită. După ce am încheiat cuvântarea, toți aceia care au dorit să se consacre Domnului au fost invitați să vină în față. Un mare număr de persoane au răspuns și s-au înălțat rugăciuni pentru ele. Câțiva dintre cei care au venit în față erau oameni care auziseră recent solia adventistă și se aflau în valea deciziilor. Fie ca Domnul să întărească impresia bună făcută asupra lor și să-i ajute să se consacre pe deplin Lui. Oh, cât de mult doresc să văd sufletele convertite și să le aud cântând o cântare nouă, spre lauda Dumnezeului nostru!

Duminică după-amiază, am vorbit în prezența unei audiențe numeroase, mulți participanți nefiind de credința noastră. Puterea mea a fost înnoită și am fost în stare să stau în picioare înaintea oamenilor fără să mă sprijin de amvon. Binecuvântarea Domnului a rămas asupra noastră și, în timp ce vorbeam, am primit o putere sporită. La fel ca în Sabat, aceia care căutau ajutor spiritual au fost invitați să vină în față, iar noi am fost bucuroși să vedem un răspuns imediat. Domnul a venit foarte aproape de noi, în timp ce Îl căutam în rugăciune. — Review and Herald, 19 februarie 1901

O lucrare asemănătoare în fiecare biserică

În Sabat, 10 noiembrie, am vizitat San Francisco și i-am vorbit unei biserici pline de oameni care doreau din toată inima să asculte și să înțeleagă. (...) După ce mi-am încheiat cuvântarea, fratele Corliss i-a invitat să vină în față pe toți aceia care doreau să se consacre Domnului Isus. A avut loc un răspuns rapid și fericit și mi s-a spus că aproape două sute de persoane au venit în față. Bărbați și femei, tineri și copii, au venit pe locurile din față. Domnul ar fi mulțumit să fie făcută o lucrare asemănătoare în fiecare biserică.

Mulți nu au putut să vină în față, deoarece încăperea era foarte aglomerată, totuși chipurile însuflețite și ochii plini de lacrimi dovedeau hotărârea: „Voi fi de partea Domnului. Din momentul acesta, voi căuta stăruitor să ating un standard mai înalt”. — Review and Herald, 12 februarie 1901

Răspunsul de la Sesiunea Conferinței Generale din 1909

Frați și surori, căutați-L pe Domnul câtă vreme poate să fie găsit! Vine un timp când aceia care au pierdut vremea și ocaziile favorabile vor dori să-L fi căutat. (...) El dorește să vă păstrați chibzuința și să continuați să lucrați. Domnul vrea să mergeți în bisericile noastre și să lucrați cu seriozitate pentru El. Domnul vrea să organizați adunări pentru cei din afara bisericii, așa încât să poată cunoaște adevărurile acestei ultime solii de avertizare. Sunt multe locuri unde veți fi primiți cu bucurie și unde sufletele vă vor mulțumi pentru că ați venit în ajutorul lor. Fie ca Domnul să vă ajute să faceți lucrarea aceasta, așa cum nu ați făcut-o niciodată. Vreți să faceți lucrul acesta? Vreți să vă ridicați în picioare și să mărturisiți că veți face din Dumnezeu temelie și ajutorul vostru? [Adunarea se ridică în picioare.]

[Rugăciune] Îți mulțumesc, Doamne, Dumnezeu lui Israel. Primește acest legământ al poporului Tău! Pune Duhul Tău peste el! Fie ca slava Ta să se vadă în el! Când poporul Tău va rosti cuvântul adevărului, îngăduie să vedem mântuirea lui Dumnezeu. Amin. — General Conference Bulletin, 18 mai 1909

CE SĂ PREDICĂM ȘI CE SĂ NU PREDICĂM

Să apară criza

Scopul întregii lucrări de slujire pastorală este acela de a ține eul în afara atenției și de a lăsa ca numai Domnul Hristos să fie văzut. Marele adevăr pe care trebuie să-l evidențieze toți aceia care lucrează în domeniul Cuvântului și al doctrinei este preamărirea lui Hristos.

Aceia care lucrează pentru cauza adevărului să nu prezinte neprihănirea lui Hristos ca pe o lumină nouă, ci ca pe o lumină prețioasă care a fost pierdută din vedere de oameni pentru o vreme. Trebuie să-L primim pe Domnul Hristos ca Mântuitor personal, iar El ne atribuie neprihănirea lui Dumnezeu în Hristos. Să repetăm și să evidențiem adevărul pe care l-a descris Ioan: „Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4,10).

În dragostea lui Dumnezeu a fost descoperit filonul cel mai uimitor al adevărului prețios, iar comorile harului lui Hristos sunt deschise înaintea bisericii și înaintea lumii... Ce minunată și de nepătruns este dragostea care L-a determinat pe Domnul Hristos să moară pentru noi pe vremea când încă eram păcătoși! Ce pierdere este pentru sufletul care înțelege cerințele serioase ale Legii și totuși nu înțelege harul lui Hristos care face mult mai mult!

Este adevărat că Legea lui Dumnezeu descoperă dragostea Sa, când este predicată ca fiind adevărul așa cum este el în Isus, pentru că darul lui

Hristos pentru această lume vinovată trebuie să fie tratat pe larg în fiecare cuvântare. Nu este de mirare că inimile nu au fost sensibilizate de adevăr, dacă acesta a fost prezentat într-o modalitate rece și lipsită de viață. Nu este de mirare că adesea credința ezită în fața făgăduințelor lui Dumnezeu, dacă pastorii și lucrătorii nu L-au prezentat pe Domnul Isus și legătura Sa cu Legea lui Dumnezeu. Cât de adesea ar fi trebuit ei să-i asigure pe oameni că „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Romani 8,32)

Satana este hotărât să facă în așa fel încât oamenii să nu înțeleagă dragostea lui Dumnezeu, care L-a determinat să-L dea pe singurul Său Fiu pentru a salva un neam omenesc pierdut, pentru că bunătatea lui Dumnezeu este aceea care îi conduce pe oameni la pocăință. Oh, cum să avem succes în a-i prezenta lumii dragostea adâncă și prețioasă a lui Dumnezeu? Nu o vom putea cuprinde pe nicio altă cale, decât exclamând: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu!” (1 Ioan 3,1). Să le spunem celor păcătoși: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1,29). Când Îl vom prezenta pe Domnul Isus ca reprezentant al Tatălui, vom fi în stare să risipim umbrele pe care Satana le-a așternut pe calea noastră, ca să nu vedem mila lui Dumnezeu și dragostea Sa de nedescris, așa cum au fost manifestate în Isus Hristos. Priviți la crucea de pe Golgota. Ea este garanția sigură a dragostei fără margini și a milei nemăsurate a Tatălui ceresc. — Manuscrisul 154, 1897

Duhul Sfânt

Domnul Hristos, Marele Învățător, a avut o varietate infinită de subiecte din care să aleagă, dar subiectul pe care l-a dezvoltat cel mai pe larg a fost înzestrarea cu Duhul Sfânt. Ce lucruri mari a prezis El pentru biserică, datorită acestei înzestrări! Totuși, care dintre subiecte este cel mai puțin tratat acum? Care făgăduință este mai puțin împlinită? Ocazional este câte o predică despre Duhul Sfânt, iar apoi subiectul este lăsat deoparte pentru o

Prezența pașii convertirii

Pastorii trebuie să aibă un mod mai simplu și mai clar de a prezenta adevărul așa cum este el în Isus. Ei au nevoie să înțeleagă ei înșiși mai bine marele Plan de Mântuire. Apoi, vor fi în stare să conducă mintea ascultătorilor departe de lucrurile pământești și să le apropie de cele spirituale și veșnice. Mulți oameni doresc să știe ce trebuie să facă pentru a fi mântuiți. Ei vor o explicație simplă și clară a pașilor necesari în experiența convertirii și nu trebuie să fie ținută nicio predică, în care să nu se lămurească îndeosebi calea prin care cei păcătoși pot să vină la Hristos și să fie mântuiți. Pastorii trebuie să li-L arate pe Hristos, așa cum a făcut Ioan și, cu o simplitate mișcătoare, cu inimile radiind de dragostea lui Hristos, să spună: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.” Celor păcătoși să le fie adresate apeluri puternice și stăruitoare, ca să se pocăiască și să fie convertiți.

Aceia care neglijează partea aceasta a lucrării trebuie să fie convertiți ei înșiși, înainte de a îndrăzni să prezinte o predică. Cei ale căror inimi sunt pline de dragostea lui Isus și de adevărurile prețioase ale Cuvântului Său vor fi în stare să scoată din vistieria lui Dumnezeu lucruri noi și vechi. Ei nu vor găsi timp să spună anecdote, nu se vor forța să ajungă oratori, ajungând așa de sus, încât să nu-i poată ridica pe oameni la înălțimea lor, ci vor prezenta adevărul, așa cum este el în Isus, cu o stăruință mișcătoare și într-un limbaj simplu. — Review and Herald, 22 februarie 1887

Readucerea în atenție a vechilor adevăruri adventiste

Atât pastorii, cât și membrii au de făcut o lucrare de o importanță sfântă. Ei trebuie să cerceteze istoria lucrării și a poporului lui Dumnezeu. Să

nu uite cum Dumnezeu a lucrat în trecut cu poporul Său. Ei trebuie să reînvie și să repete adevărurile care au ajuns să pară a fi de mică valoare pentru aceia care nu cunosc din experiență personală puterea și strălucirea care le-au însoțit când au fost înțelese pentru prima oară. Aceste adevăruri trebuie să-i fie prezentate lumii cu toată prospețimea și puterea lor inițială. — Manuscrisul 22, 1890

Lucrarea de slujire a îngerilor

Îngerii buni și cei răi se luptă pentru fiecare om. Dar omul este acela care hotărăște cine va câștiga. Le adresez slujitorilor lui Hristos apelul de a-i ajuta pe toți aceia cărora le vorbesc să înțeleagă bine adevărul despre lucrarea de slujire a îngerilor. Nu vă complăceți în speculații fanteziste. Cuvântul scris este singura voastră siguranță. Trebuie să ne rugăm așa cum s-a rugat Daniel, pentru ca făpturile cerești inteligente să ne ocrotească. — Scrisoarea 201, 1899

Predici bazate pe argumente

Numeroase predici care se bazează pe argumente rareori sensibilizează și conving sufletul... Fiecare sol ar trebui să simtă răspunderea de a prezenta plinătatea lui Hristos. Dacă darul fără plată al neprihănirii lui Hristos nu este prezentat, cuvântările sunt uscate și lipsite de viață, iar oile și mieii nu sunt hrăniți. Apostolul Pavel a spus: „Și învățătura, și propovăduirea mea nu stăteau în vorbirile înduplecătoare ale înțelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul și de putere” (1 Corinteni 2,4). Evanghelia este plină de conținut. Domnul Isus este centrul tuturor învățăturilor. Vorbiți despre Domnul Hristos în fiecare predică. Insistați asupra caracterului Său prețios, asupra milei și slavei lui Isus Hristos, deoarece Hristos în noi este nădejdea slavei. — Scrisoarea 14, 1892

Prezentați adevărul cu blândețe

Fiți niște soli atenți. Nu fiți nerăbdători să ascultați și să acceptați teorii noi, pentru că adesea astfel de teorii nu ar fi trebuit să fie prezentate niciodată înaintea unei adunări. Nu roștiți cuvinte pline de îngâmfare și înălțare de sine. Cuvântul lui Dumnezeu să iasă de pe niște buze sfințite de adevăr. Fiecare slujitor al Evangheliei să predice adevărul așa cum este el în Isus. Să fie sigur de lucrurile pe care le afirmă și să prezinte Cuvântul lui Dumnezeu sub îndrumarea Duhului lui Dumnezeu. Frații mei, umblați cu grijă înaintea Domnului, pentru ca niciun suflet să nu fie dus în rătăcire de exemplul vostru. Decât să conduceți în rătăcire un singur suflet, ar fi fost mai bine să nu vă fi născut niciodată.

Cei care se declară a fi slujitori ai lui Dumnezeu trebuie să lucreze sârguincios pentru a câștiga acea viață în care păcatul, boala și necazul nu pot să intre. Ei trebuie să fie gata să lucreze la timp și ne la timp.

Dumnezeu cheamă reformatori care vor rosti cuvinte puternice și înălțătoare de la amvoanele noastre. Oamenii se simt răniți și jigniți de faptul că predicile lor sunt privite fără entuziasm, pentru că ei rostesc propriile cuvinte cu propria putere, în loc să prezinte Cuvântul lui Dumnezeu cu puterea Duhului Sfânt. Atunci sunt ispitiți să adreseze cuvinte care vor stârni un spirit de amărăciune și împotrivire în sufletul ascultătorilor lor. Frații mei, fiți prudenți. Astfel de cuvinte nu vin de pe buzele ambasadurilor lui Hristos. Buzele sfințite vor rosti cuvinte care duc la reformă, dar nu la exasperare. Adevărul trebuie să fie prezentat cu blândețea și dragostea lui Hristos. — Scrisoarea 348, 1907

Un șiretlic al vrăjmașului

Trebuie să ne rugăm pentru iluminarea divină, dar, în același timp, să

fim atenți cum primim orice se numește „lumină nouă”. Trebuie să fim precauți ca nu cumva, sub aparența căutării unui adevăr nou, Satana să ne abată gândurile de la Hristos și de la adevărurile deosebite pentru timpul acesta. Mi-a fost arătat că șiretlicul vrăjmașului este acela de a-i determina pe oameni să insiste asupra unui punct obscur și neimportant, ceva care nu este descoperit pe deplin sau nu este esențial pentru mântuirea noastră. Punctul acela este făcut să fie un subiect care absoarbe atenția, „adevărul prezent”, în timp ce toate cercetările și presupunerile slujesc numai spre a face lucrurile să fie și mai obscure decât înainte și să încurce mintea unora care ar fi trebuit să caute unitatea prin sfințirea pe care o dă adevărul. — Scrisoarea 7, 1891

Presupuneri și speculații omenești

Nimeni să nu prezinte fantezii științifice frumoase pentru a adormi poporul lui Dumnezeu. Nu îmbrăcați adevărul solemn și sfânt pentru timpul acesta în vreun veșmânt fantastic al înțelepciunii omenești. Cei care au făcut lucrul acesta să se oprească și să plângă înaintea lui Dumnezeu pentru a-și salva sufletul de povești amăgitoare.

Inimile vor fi impresionate de puterea vie a Duhului Sfânt, nu de teoriile plăcute și amăgitoare. Prezentările fanteziste nu sunt pâinea vieții, ele nu pot salva sufletul din păcat.

Domnul Hristos a fost trimis din cer pentru a răscumpăra omenirea. El a predicat învățăturile pe care I le-a dat Dumnezeu. Noi trebuie să propovăduim astăzi adevărurile pe care le-a propovăduit El ca fiind Cuvântul Viului Dumnezeu, așa cum se găsește în Vechiul și în Noul Testament.

Aceia care doresc pâinea vieții să meargă la Scripturi, nu la învățătura unor oameni limitați și greșiți. Dați-le oamenilor pâinea vieții pe care a adus-

o Domnul Hristos din cer. El a venit din cer cu scopul de a ne aduce pâinea aceasta. Nu amestecați presupunerile și bănuielile omenești cu învățătura voastră. Oare vor toți cei care au știut cât de mult au nevoie să mănânce trupul și să bea sângele Fiului lui Dumnezeu să facă din cuvintele Sale o parte a vieții lor? — Manuscrisul 44, 1904

Credința noastră întemeiată pe adevăr

Doresc în fiecare zi să fiu în stare să îndeplinesc o datorie dublă. I-am cerut Domnului puterea și înțelepciunea de a reproduce scrierile martorilor care au fost tari în credință și au luat parte la istoria timpurie a vestirii soliei noastre. După trecerea datei, în 1844, ei au primit lumina și au umblat în ea, iar când oamenii care pretindeau că au o lumină nouă veneau cu soliile lor „minunate” cu privire la diferite puncte din Scriptură, noi am avut mărturiile foarte precise, prin lucrarea Duhului Sfânt, care au împiedicat influența unor asemenea solii cum sunt cele cărora fratele G le-a dedicat timp pentru a le prezenta. ³⁰Acest sărman om a lucrat cu hotărâre împotriva adevărului pe care Duhul Sfânt l-a confirmat.

Când puterea lui Dumnezeu mărturisește cu privire la un adevăr, adevărul acela trebuie să rămână adevăr pentru totdeauna. Nicio presupunere ulterioară contrară luminii pe care a dat-o Dumnezeu nu trebuie să fie primită. Vor apărea oameni care vor prezenta interpretări ale Scripturii, care constituie un adevăr pentru ei, dar care nu sunt adevărul. Dumnezeu ne-a dat adevărul pentru timpul acesta ca pe o temelie a credinței noastre. El Însuși ne-a învățat adevărul. Va apărea unul, apoi altul cu o lumină nouă care contrazice lumina pe care Dumnezeu a dat-o prin manifestarea Duhului Său Sfânt. Puțini dintre aceia care au trecut prin experiența câștigată în stabilirea adevărului mai sunt încă în viață. Dumnezeu le-a cruțat viața pentru a le spune altora din nou și din nou, până vor închide ochii, experiența prin care au trecut, întocmai cum a făcut apostolul Ioan până la sfârșitul vieții sale. Purtătorii de stindard care au trecut la odihnă, de asemenea, trebuie să

vorbească prin retipărirea scrierilor lor. Mi-a fost dată îndrumarea că vocea lor trebuie să fie auzită în felul acesta. Ei trebuie să-și prezinte mărturia cu privire la ce anume constituie adevărul pentru timpul acesta.

Noi nu trebuie să acceptăm cuvintele celor ce vin cu o solie care contrazice punctele speciale ale credinței noastre. Ei adună laolaltă o mulțime de pasaje din Scriptură și le prezintă ca pe o dovadă a teoriilor susținute de ei. Lucrul acesta s-a făcut din nou și din nou în ultimii cincizeci de ani. Deși Scripturile sunt Cuvântul lui Dumnezeu și trebuie să fie respectate, dacă aplicarea lor mută un singur stâlp din temelia pe care Dumnezeu a susținut-o în acești cincizeci de ani, această aplicare este o mare greșeală. Acela care face o astfel de aplicare nu cunoaște manifestarea minunată a Duhului Sfânt, care a dat putere soliilor din trecut ce i-au fost vestite poporului lui Dumnezeu.

Dovezile fratelui G nu sunt demne de încredere. Dacă sunt primite, ele vor nimici credința poporului lui Dumnezeu în adevărul care ne-a făcut să fim ce suntem.

Trebuie să fim hotărâți în privința acesta, deoarece punctele pe care el încearcă să le dovedească folosind pasaje din Scriptură nu sunt temeinice. Aceste idei susținute de fratele G nu dovedesc faptul că experiența din trecut a poporului lui Dumnezeu a fost falsă. Noi am avut adevărul și am fost îndrumați de îngerii lui Dumnezeu. Prezentarea subiectului despre Sanctuar a fost dată sub călăuzirea Duhului Sfânt. Pentru fiecare dintre aceia care nu au luat parte la stabilirea trăsăturilor caracteristice ale credinței noastre, tăcerea este elocventă. Dumnezeu nu Se contrazice niciodată. Dacă sunt forțate să susțină ceva ce nu este adevărat, dovezile din Scriptură sunt aplicate greșit. Va apărea unul, iar apoi un altul, și vor aduce o presupusă lumină mare, prezentându-și ideile. Totuși, noi rămânem la vechile pietre de hotar. [1 Ioan 1,1-10, citat]

Sunt îndrumată să spun că putem să folosim aceste cuvinte ca fiind potrivite pentru timpul acesta, deoarece a sosit timpul când păcatului trebuie să i se spună pe nume. Suntem împiedicați în lucrarea noastră de niște oameni care nu sunt convertiți și care caută propria slavă. Ei vor să fie considerați autorii unor teorii noi pe care le prezintă, pretinzând că sunt adevărate. Totuși, dacă sunt primite, teoriile acestea vor conduce la o negare a adevărului pe care Dumnezeu l-a dat poporului Său în ultimii cincizeci de ani, susținându-l prin manifestarea Duhului Sfânt. — Scrisoarea 329, 1905

Adevărurile care au fost descoperite

„Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine și care împarte drept Cuvântul adevărului”. Învățați să primiți adevărurile care au fost descoperite și să le tratați în așa fel încât să fie o hrană pentru turma lui Dumnezeu.

Vom întâlni oameni care îngăduie ca mintea să le rătăcească în speculații inutile cu privire la lucrurile despre care nu se spune nimic în Cuvântul lui Dumnezeu. El a vorbit în limbajul cel mai clar, cu privire la aproape fiecare subiect care are o influență asupra mântuirii sufletului. Totuși, Dumnezeu dorește să evităm visarea cu ochii deschiși și spune: „Du-te de lucrează astăzi în via Mea! Vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze. Încetați orice formă de curiozitate inutilă, vegheați, lucrați și rugați-vă! Cercetați adevărurile care au fost descoperite”. Domnul Hristos dorește să întrerupă toate visările inutile și ne îndreaptă atenția spre câmpurile gata pentru seceriș. Dacă nu lucrăm cu seriozitate, veșnicia ne va copleși cu povara responsabilității ei. (...)

În zilele apostolilor, ereziile cele mai nesăbuite au fost prezentate ca fiind adevăruri. Istoria s-a repetat și se va repeta. Întotdeauna vor fi unii care,

printr-o conștiințiozitate aparentă, vor căuta umbrele, preferându-le în locul realităților. Ei acceptă ideile false în locul adevărului, deoarece acestea sunt îmbrăcate într-o haină nouă, despre care cred că acoperă ceva minunat. Totuși, dacă haina este dată la o parte, se vede că sub ea nu se află nimic. — Review and Herald, 5 februarie 1901

Subiecte de o importanță veșnică

Stăruiți în învățăturile asupra cărora a insistat și Domnul Hristos. Prezentați-le oamenilor așa cum le-a prezentat El. Stăruiți asupra subiectelor care se ocupă de bunăstarea noastră veșnică. Vrajmașul va prezenta ca fiind ceva de o importanță minunată orice va putea să conceapă el, spre a abate gândurile de la Cuvântul lui Dumnezeu, și orice lucru nou și ciudat pe care va putea să-l inventeze pentru a crea o diversitate de păreri. Totuși, lucrurile acelea pe care nu putem să le înțelegem cu claritate sunt de zece ori mai puțin importante pentru noi în comparație cu adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu, pe care le putem înțelege cu claritate și le putem aplica în viața noastră de zi cu zi. Trebuie să-i învățăm pe oameni lecțiile pe care Domnul Hristos le-a prezentat când i-a învățat pe oameni din Scripturile Vechiului Testament. Limbajul adevărului divin este nespus de clar. — Scrisoarea 16, 1903

Puncte care nu sunt necesare pentru credință

Multe dintre subiectele tratate nu sunt necesare pentru desăvârșirea credinței. Nu avem timp pentru studierea lor. Multe lucruri sunt mai presus de capacitatea noastră limitată de înțelegere. Trebuie să primim anumite adevăruri care nu pot fi cuprinse de gândirea noastră limitată și pe care nu ne revine sarcina de a le explica. Revelația ni le prezintă pentru a le primi necondiționat, ca fiind cuvintele unui Dumnezeu infinit. Deși fiecare cercetător priceput trebuie să cerceteze adevărul așa cum este el în Isus, sunt

lucruri care încă nu au fost explicate, declarații pe care mintea omenească nu poate să le cuprindă și să le explice fără a fi înclinată să facă speculații omenești, care nu se vor dovedi a fi o mireasmă de viață către viață.

Cu toate acestea, fiecare adevăr care este esențial pentru a fi pus în aplicare în viața practică și care se referă la mântuirea sufletului este prezentat foarte clar și categoric. — Scrisoarea 8, 1895

ATITUDINEA NOASTRĂ FAȚĂ DE CONTROVERSA DOCTRINARĂ

„JERTFA NECURMATĂ” DIN DANIEL 8

Am să le adresez câteva cuvinte fraților mei din est, vest, nord și sud. Cer ca scrierile mele să nu fie folosite ca argument principal pentru a clarifica subiecte asupra cărora există acum așa de multe controverse. Îi rog stăruitor pe frații H, I, J și pe alții dintre frații noștri de seamă să nu facă nicio referire la scrierile mele pentru a-și susține părerile cu privire la „jertfa necurmată”.

Mi-a fost arătat că acest subiect nu este de importanță vitală. Sunt îndemnată să le spun fraților noștri că fac o greșeală prin exagerarea importanței deosebirii dintre părerile susținute. Nu pot să fiu de acord ca vreuna dintre scrierile mele să fie folosită pentru a clarifica subiectul acesta. Adevărata semnificație a „jertfei necurmate” nu trebuie să fie considerată o problemă crucială.

Le cer acum fraților mei din lucrarea de slujire pastorală să nu folosească scrierile mele în argumentele lor cu privire la subiectul acesta [jertfa necurmată], pentru că nu am primit nicio îndrumare în legătură cu punctul aflat în discuție și nu consider că este nevoie de controversă. Cu privire la acest subiect, în condițiile actuale, tăcerea este elocventă.

Vrăjmașul sufletelor noastre este mulțumit când un subiect de importanță minoră este folosit pentru a abate gândurile fraților noștri de la subiectele mari care ar trebui să constituie partea principală a soliei noastre. Pentru că acesta nu este un subiect crucial, îi rog stăruitor pe frații mei să nu-

i îngăduie vrăjmașului să triumfe văzând că ei tratează acest subiect în felul în care este tratat.

Subiectele cu adevărat cruciale

Lucrarea pe care Domnul ne-a dat-o pentru timpul acesta este să le prezentăm oamenilor lumina adevărată cu privire la subiectele cruciale ale ascultării și mântuirii — poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Isus Hristos.

În unele dintre cărțile noastre importante care au fost în circulație de-a lungul anilor și care i-au adus pe mulți la o cunoaștere a adevărului, ar putea să se afle subiecte de o importanță minoră, care cer o cercetare și o corectare atentă. Asemenea subiecte să fie în atenția acelor care sunt desemnați de obicei să supravegheze publicațiile noastre. Nici frații aceștia, nici colportorii și nici pastorii noștri să nu exagereze subiectele acestea, așa încât să micșoreze influența acestor cărți care conduc la mântuire. Dacă am începe să discredităm literatura noastră, am pune arme în mâinile acelor care s-au îndepărtat de la credință și am încurca mintea acelor care au primit solia recent. Cu cât se face mai puțin din lucrarea nenecesară de a modifica publicațiile noastre, cu atât va fi mai bine.

În viziunile din timpul nopții, se pare că le repet fraților noștri aflați în poziții de răspundere cuvintele din prima Epistolă a lui Ioan [capitolul 1, citat].

O convertire zilnică

Frații noștri au nevoie să înțeleagă faptul că eul trebuie să fie umilit și adus sub conducerea Duhului Sfânt. Domnul îi cheamă pe aceia dintre noi care au avut o mare lumină să fie convertiți zilnic. Aceasta este solia pe care o am de adresat editorilor și președinților tuturor Conferințelor noastre.

Trebuie să umblăm în lumină atâta vreme cât avem lumina, pentru ca întunericul să nu vină peste noi.

Toți aceia care sunt conduși de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu vor avea o solie pentru acest timp de pe urmă. Ei vor simți o răspundere pentru suflete atât în minte, cât și în inimă și le vor vesti solia cerească a lui Hristos acelora cu care se întovărășesc. Toți cei care vorbesc așa cum vorbesc păgânii nu pot fi primiți în curțile cerești. Frații mei, primiți lumina, răscumpărați timpul, pentru că zilele sunt rele!

Satana lucrează sârguincios cu toți aceia care îl vor încuraja. Aceia care au lumina, dar refuză să umble în ea, vor ajunge să fie încurcați, până când întunericul le va umple sufletul și le va modela întregul comportament. Totuși, duhul înțelepciunii și al bunătății lui Dumnezeu, așa cum este descoperit în Cuvântul Său, va ajunge din ce mai strălucitor, pe măsură ce ei vor continua să meargă pe calea adevăratei ascultări. Toate cerințele drepte ale lui Dumnezeu vor fi îndeplinite prin sfințirea dată de Duhul Sfânt. (...)

Pentru toți aceia care se vor umili și își vor consacra inima pe deplin lui Dumnezeu, există privilegii și binecuvântări mari. Lor le va fi dată o lumină mare. Dacă vor fi dispuși să fie schimbați, oamenii vor fi pregătiți și conduși spre evlavie.

„Și noi toți am primit din plinătatea Lui și har după har” (Ioan 1,16). „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea, în slăbiciune, este făcută desăvârșită.” „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului, și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28,18-20).

Oare va continua bogăția aceasta a harului și a puterii pentru slujire să

nu fie prețuită în mijlocul nostru și vom continua să îi întoarcem spatele fără nicio dorință și fără nicio plăcere de a o avea? Învățătura pe care mi se poruncește să o prezint poporului nostru este aceeași pe care am prezentat-o pe vremea când eram în Washington. Domnul ne cheamă să depunem un efort individual. Nimeni nu poate să facă lucrarea altuia. O mare lumină a strălucit, dar nu a fost primită și înțeleasă pe deplin.

Dacă frații noștri se vor consacra acum fără rețineri lui Dumnezeu, El îi va primi. El le va transforma mintea, ca ei să poată fi o mireasmă de viață spre viață. Treziți-vă, frați și surori, ca să puteți ajunge la nivelul înaltei voastre chemări prin Hristos Isus, Domnul nostru! — Manuscrisul 11, 1910

NU ESTE UN SUBIECT CRUCIAL -- Către frații mei din lucrarea de slujire pastorală

Stimați colegi, Am câteva cuvinte să le adresez (...) tuturor celor care au fost activi în a le impune altora părerile lor cu privire la semnificația expresiei „jertfa necurmată”, din Daniel 8. Acest subiect nu trebuie să fie considerat unul crucial, iar agitația care a rezultat din faptul că a fost tratat în felul acesta a fost foarte nefericită. Urmarea a fost confuzie, iar mintea unora dintre frații noștri a fost abătută de la considerația înțeleaptă care ar fi trebuit să-i fie acordată lucrării pe care Domnul a poruncit să o facă în timpul acesta în orașele noastre. Lucrul acesta i-a plăcut marelui vrăjmaș al lucrării noastre.

Lumina care mi-a fost dată este că nu trebuie să se facă nimic pentru a spori agitația cu privire la subiectul acesta. Să nu fie prezentat în cuvântările noastre și să nu se insiste asupra lui, ca și cum ar fi o problemă de mare importanță. Trebuie să facem o mare lucrare și nu avem de pierdut nicio oră din timpul necesar pentru lucrarea esențială ce așteaptă să fie îndeplinită. Să ne limităm eforturile noastre publice la prezentarea punctelor importante ale

adevărului cu privire la care există unitate de vederi și asupra cărora avem o lumină clară.

Aș dori să aduc în atenția voastră ultima rugăciune a lui Hristos, așa cum este raportată în Ioan 17. Sunt multe subiecte despre care putem să vorbim — adevăruri sfinte, importante și frumoase în simplitatea lor. Puteți să insistați cu zel asupra acestora. Dar nu îngăduiți ca „jertfa necurmată”, sau vreun alt subiect care va stârni controversă printre frați, să fie adus în discuție în acest timp, pentru că faptul acesta va întârzia și va împiedica lucrarea pe care Domnul o dorește în centrul atenției fraților noștri chiar acum. Să nu creăm agitație în jurul unor subiecte care vor scoate la iveală deosebiri de opinii evidente, ci mai degrabă să luăm din Cuvânt adevărurile sfinte cu privire la cerințele obligatorii ale Legii lui Dumnezeu.

Pastorii noștri ar trebui să caute să prezinte adevărul în modul cel mai favorabil. Toți să spună aceleași lucruri, în măsura în care este posibil. Cuvântările să fie simple și să trateze subiectele vitale care pot fi înțelese cu ușurință. Când toți pastorii noștri vor înțelege nevoia de a se smeri, atunci Domnul va putea să lucreze cu ei. Avem nevoie să fim reconvertiți acum, pentru ca îngerii lui Dumnezeu să poată coopera cu noi, lăsând o impresie sfântă asupra minții acelorora pentru care lucrăm.

Țeseți cu fire egale

Trebuie să ne prindem laolaltă în legăturile unității creștinești, iar atunci munca noastră nu va fi zadarnică. Țeseți cu fire egale și nu îngăduiți nicio ceartă în mijlocul vostru. Arătați că aveți puterea unificatoare a adevărului, iar aceasta va lăsa o impresie puternică asupra minții omenești. În unitate este putere.

Acesta nu este un timp pentru a scoate în evidență puncte neimportante,

care dezbină. Dacă unii care nu au avut o legătură puternică și vie cu Domnul îi arată lumii slăbiciunea lor în experiența creștină, vrăjmașii adevărului, care veghează asupra noastră îndeaproape, se vor folosi de faptul acesta la maximum, iar lucrarea noastră va fi împiedicată. Să cultivăm cu toții blândețea și să învățăm de la Acela care este blând și smerit cu inima.

Subiectul cu privire la „jertfa necurmată” nu trebuie să dea naștere la acțiuni de felul celor care au fost întreprinse. Ca urmare a felului în care oamenii aflați în ambele tabere ale discuției au tratat subiectul acesta, a apărut controversa și a urmat confuzie. (...) Subiectul acesta să nu fie scos în evidență atâta vreme cât continuă starea actuală de deosebiri de opinie cu privire la el. Toate certurile să înceteze. Într-un timp ca acesta, tăcerea este elocvență.

Datoria slujitorilor lui Dumnezeu din timpul acesta este să predice Cuvântul în orașe. Domnul Hristos a venit din curțile cerești pe pământul acesta cu scopul de a salva sufletele, iar noi, ca niște distribuitori ai harului Său, trebuie să le împărtășim cunoașterea adevărului Său mântuitor locuitorilor din marile orașe. — Scrisoarea 62, 1910

ÎNVĂȚĂTURI FANTEZISTE SAU SPECULATIVE

Niciun compromis

Trebuie să le adresez fraților mei o solie hotărâtă. Să nu existe niciun compromis cu răul. Înfrunțați cu îndrăzneală influențele periculoase care apar. Nu vă temeți de urmările împotrivirii față de puterile vrăjmașului.

În aceste zile, multe amăgiri sunt prezentate ca fiind adevărul. Unii dintre frații noștri au prezentat concepții pe care noi nu putem să le susținem. În biserică intră idei fanteziste și interpretări exagerate și personale. Unele dintre aceste învățături pot părea acum doar niște iote și frânturi, dar ele vor crește și vor ajunge să fie niște capcane pentru cei lipsiți de experiență.

Avem de făcut o lucrare hotărâtă. Nu îngăduiți niciunui vrăjmaș să ne facă să ne abatem de la propovăduirea adevărului pentru timpul acesta, îndreptându-ne atenția spre idei fanteziste.

Dacă nu suntem toți cât se poate de vigilenți pentru a discerne lucrările Duhului Sfânt, ne vom poticni cu siguranță și vom cădea în capcana necredinței pusă de Satana înaintea noastră. Îi chem pe frații noștri să vegheze ca niște păstori și păzitori credincioși asupra celor lipsiți de experiență, care sunt expuși la șiretlicurile influențelor seducătoare. Fiți atenți fără încetare la pietrele de poticnire și la nisipurile mișcătoare care amenință să distrugă credința în soliile pe care Dumnezeu ni le-a dat în timpul acesta. Frații noștri să vegheze asupra sufletelor ca niște oameni care trebuie să dea socoteală de lucrul lor.

Trebuie să cercetăm Scripturile zi de zi, ca să cunoaștem calea Domnului și să nu fim amăgiți de ideile religioase false. Lumea este plină de teorii false și de idei spiritiste amăgitoare, care tind să nimicească înțelegerea spirituală clară și să îndepărteze de adevăr și de sfințenie. Îndeosebi în timpul acesta, trebuie să ascultăm avertizarea: „Nimeni să nu vă înșele cu vorbe deșarte” (Efeseni 5,6).

Trebuie să fim atenți, să nu interpretăm greșit Scripturile. Învățăturile clare ale Cuvântului lui Dumnezeu nu trebuie să fie interpretate spiritual, așa încât realitatea să fie pierdută din vedere. Nu exagerați semnificația unor propoziții din Biblie, în efortul de a evidenția lucruri ciudate, cu scopul de a face pe plac fanteziei. Citiți Scripturile așa cum sunt scrise. Evitați speculația cu privire la ce va fi în Împărăția cerurilor. — Manuscrisul 30, 1904

O problemă de viață și de moarte

Au ajuns la mine scrisori în care sunt întrebată cu privire la învățăturile unora care spun că nu trebuie să fie ucisă nicio vietate, nici chiar insectele, oricât de deranjante și tulburătoare ar fi. Este posibil ca vreo persoană să pretindă că Dumnezeu i-a dat solia aceasta pentru a o vesti oamenilor? Domnul nu i-a dat niciodată vreunei făpturi omenești o astfel de solie. Dumnezeu nu i-a spus nimănui că este păcat să ucizi insectele care ne nimicesc pacea și odihna. În toate învățăturile Sale, Domnul Hristos nu a prezentat nicio solie de felul acesta, iar ucenicii Săi trebuie să prezinte numai ce le-a poruncit El.

Unii caută mereu să intre în controverse. Aceasta este suma religiei lor. Ei sunt plini de dorința de a veni cu idei noi și ciudate. Ei insistă asupra unor subiecte de cea mai mică importanță, exercitându-și talentele lor ascuțite și polemice în prezentarea acestora.

Povești inutile sunt aduse ca fiind adevăruri importante de către unii care le stabilesc realmente ca teste de verificare. În felul acesta, se creează controversă, iar mințile sunt abătute de la adevărul prezent. Satana știe că, dacă poate să-i facă pe oameni să fie absorbiți în detalii lipsite de însemnătate, subiectele mai importante vor rămâne neluate în seamă. El va furniza o mulțime de material care să fie supus atenției acelor care sunt dispuși să se gândească la subiecte neînsemnate. Gândurile fariseilor erau absorbite de subiecte care nu erau de actualitate. Ei treceau pe lângă adevărurile prețioase ale Cuvântului lui Dumnezeu pentru a discuta despre cunoștințe tradiționale transmise de la o generație la alta, care nu aveau nicio legătură cu mântuirea. Tot așa, astăzi, în timp ce clipele prețioase trec în veșnicie, subiectele mari ale mântuirii sunt trecute cu vederea, în favoarea unor povești inutile.

Le-aș spune fraților și surorilor mele: Rămâneți aproape de îndrumările aflate în Cuvântul lui Dumnezeu. Stăruiți asupra adevărilor bogate ale Scripturii. Numai în felul acesta puteți să ajungeți una cu Hristos. Nu aveți timp să vă angajați în controverse cu privire la uciderea insectelor. Domnul Isus nu v-a încredințat misiunea aceasta. „Pentru ce să amesteci paietele cu grâul?” (Ieremia 23,28). Aceste subiecte secundare sunt ca fânul, lemnele și trestia în comparație cu adevărul pentru aceste zile din urmă. Aceia care lasă deoparte marile adevăruri ale Cuvântului lui Dumnezeu pentru a vorbi despre astfel de subiecte nu predică Evanghelia. Ei se ocupă de niște fantezii inutile pe care vrăjmașul le aduce în atenție ca să abată mințile de la adevărurile care se ocupă de bunăstarea lor veșnică. Ei nu au din partea lui Hristos niciun cuvânt pentru a-și susține presupunerile.

Nu vă petreceți timpul în dezbaterile unor astfel de subiecte. Dacă aveți vreo întrebare cu privire la lucrurile pe care trebuie să le prezentați, vreo întrebare cu privire la subiectele asupra cărora trebuie să insistați, mergeți direct la predicile Marelui Învățător și urmați îndrumările Sale. (...)

Nu îngăduiți niciunui lucru să vă distragă atenția de la întrebarea: „Ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?” (Luca 10,25). Aceasta este o întrebare de care depind viața și moartea și la care fiecare dintre noi trebuie să răspundă pentru veșnicie. Minteă fiecăruia să fie plină de importanța adevărului solemn pe care îl deținem. Aceia care îi îngăduie minții să răătăcească în căutarea unor teorii ieftine și lipsite de importanță au nevoie să fie convertiți. (...)

Pretutindeni vor pătrunde teorii greșite, lipsite de orice autoritate dată de Cuvântul lui Dumnezeu, iar, pentru cei slabi, teoriile acestea vor părea a fi niște adevăruri care îi fac înțelepți. Dar ele sunt ca niște lucruri de nimic. Cu toate acestea, mulți membri ai bisericii au ajuns atât de mulțumiți cu hrană ieftină, încât au o religie anemică. Oare de ce oamenii micșorează importanța experienței lor, adunând povești ieftine și prezentându-le ca pe niște subiecte vrednice de atenție? Poporul lui Dumnezeu nu are timp să stăruie asupra unor întrebări neclare și de mică importanță, care nu au nicio legătură cu cerințele lui Dumnezeu.

Domnul dorește ca oamenii să gândească obiectiv și cinstit. Ei trebuie să se ridice la un nivel din ce în ce mai înalt și să stăpânească un orizont din ce în ce mai larg. Să privească la Isus și să fie schimbați după chipul Său. Ei trebuie să își petreacă timpul în căutarea adevărurilor adânci și veșnice ale cerului. Atunci nu va fi loc pentru vreun lucru neînsemnat în experiența lor religioasă. Când studiază marile adevăruri ale Cuvântului lui Dumnezeu, ei ajung să fie în stare să-L vadă pe Acela care este nevăzut. Ei înțeleg că adevărurile cele mai înălțătoare și înnobilitoare sunt adevărurile care sunt cel mai strâns legate de Izvorul adevărului. Când învățăm de la El, motivele și sentimentele noastre ajung să fie temeinice și neschimbătoare, pentru că toate impresiile făcute de Cel Atotînțelept sunt durabile și substanțiale. Apa vie pe care o dă Hristos nu este asemenea unui izvor de suprafață, care susură pentru scurt timp, iar apoi seacă. Apa vie țâșnește spre viața veșnică.

Să urmăm voința descoperită a lui Dumnezeu. Atunci vom ști că lumina pe care o primim vine din Izvorul divin al luminii adevărate. Aceia care conlucrează cu Hristos se află pe un teren sigur. Dacă își consacră energiile în lucrarea de a salva lumea din decădere, Dumnezeu îi binecuvântează cu îmbelșugare. Domnul Hristos este exemplul nostru. Când privim la El, trebuie să fim schimbați după chipul Său, din slavă în slavă, însușindu-ne caracterul Său. Aceasta este lucrarea noastră. Dumnezeu ne ajută în modul cel mai potrivit, ca să-L reprezentăm lumii pe Mântuitorul. — Review and Herald, 13 august 1901

Speculații cu privire la viața viitoare

Unii din zilele noastre își exprimă părerea că pe Noul Pământ vor fi căsătorii și nașteri, dar aceia care cred Scripturile nu pot să accepte astfel de învățături. Învățătura că pe Noul Pământ se vor naște copii nu este o parte din cuvântul sigur al profeției (2 Petru 1,19). Cuvintele lui Hristos sunt prea clare pentru a fi înțelese greșit. Ele trebuie să răspundă pentru totdeauna întrebării cu privire la căsătorii și nașteri pe Noul Pământ. Nici aceia care vor fi înviați, nici aceia care vor fi schimbați fără să vadă moartea nu se vor căsători. Ei vor fi ca îngerii lui Dumnezeu, membri ai familiei regale.

Acelora care susțin concepții contrare acestei declarații clare a lui Hristos, le-aș spune: Cu privire la subiectul acesta, tăcerea este elocvență. Este o încumetare să ne îngăduim să facem presupuneri și să alcătuim teorii cu privire la subiectele pe care Dumnezeu nu le-a făcut cunoscute în Cuvântul Său. Nu trebuie să intrăm în speculații legate de starea noastră viitoare.

Aș dori să le spun fraților mei pastori: „Propovăduiește Cuvântul, stăruie asupra lui la timp și ne la timp” (2 Timotei 4,2). Nu puneți la temelie lemn, fân și trestie — propriile bănueli și speculații care nu fac bine

nimănui.

Domnul Hristos nu a reținut niciun adevăr esențial pentru mântuirea noastră. Lucrurile descoperite sunt pentru noi și pentru copiii noștri, dar nu trebuie să îngăduim imaginației noastre să formuleze doctrine cu privire la lucruri care nu sunt descoperite.

Domnul a făcut toate pregătirile pentru fericirea noastră în viața viitoare, dar nu a făcut nicio descoperire cu privire la planurile acestea, iar noi nu trebuie să facem speculații în legătură cu ele. Nici nu trebuie să comparăm condițiile din viața viitoare cu acelea din viața aceasta.

Lucrurile care sunt de o importanță vitală au fost descoperite cu claritate în Cuvântul lui Dumnezeu. Subiectele acestea sunt vrednice de cugetarea noastră cea mai adâncă. Dar nu trebuie să cercetăm subiectele cu privire la care Dumnezeu a tăcut. Unii au făcut speculații cu privire la faptul că aceia care vor fi mântuiți nu vor avea păr cărunt și au fost propuse alte presupuneri nesăbuite, ca și când ar fi fost lucruri importante. Fie ca Dumnezeu să-i ajute pe cei din poporul Său să gândească logic. Când apar lucruri cu privire la care nu suntem siguri, ar trebui să întrebăm: „Ce spune Scriptura?”

Aceia care doresc ceva nou să caute înnoirea vieții care vine din nașterea din nou. Să-și curățească sufletul prin ascultarea de adevăr și să acționeze în armonie cu îndrumarea pe care i-a dat-o Hristos acelui învățător al legii care a întrebat ce trebuie să facă pentru a moșteni viața veșnică.

„Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuși... Fă așa și vei avea viața veșnică” (Luca 10,27.28). Toți aceia care își conformează viața cu cerințele clare ale Cuvântului lui Dumnezeu

vor moșteni viața veșnică. — Manuscrisul 28, 1904

Subiecte dificil de înțeles

În lucrarea aceasta, există pericolul de a le prezenta oamenilor teorii care, deși pot fi adevărate, vor crea controverse și nu-i vor conduce la ospățul cel mare, pregătit pentru ei. Noi vrem ca dragostea lui Dumnezeu să ia chip în suflet, să supună și să sensibilizeze natura omenească și să ne aducă la conformarea cu caracterul Său sfânt. Atunci, le vom prezenta oamenilor bogățiile de nepătruns ale lui Hristos, cu toată îmbelșugarea lor. Domnul Hristos Însuși adresează invitația la ospăț, iar lucrarea tuturor urmașilor Săi este să atragă atenția asupra mesei îmbelșugate care este pusă la dispoziția tuturor. Așadar, să nu fie prezentate mai întâi subiectele dificil de înțeles. Domnul Hristos îi cheamă pe oameni la ospăț, iar toți cei ce doresc să vină trebuie să vină. — Scrisoarea 89, 1898

Cei o sută patruzeci și patru de mii

Domnul Hristos spune că unii din biserică vor prezenta povești și presupuneri, în timp ce Dumnezeu a dat adevăruri mărețe, înălțătoare și înnobilitoare, care ar trebuie să fie păstrate în vistieria minții. Când oamenii aleg o teorie sau alta, când sunt curioși să știe ceva ce nu este necesar să știe, Dumnezeu nu-i călăuzește. Nu este planul Său ca aceia care sunt copiii Săi să prezinte niște presupuneri personale care nu sunt expuse în Cuvântul Său. Nu este voința Sa ca ei să intre în controverse cu privire la subiecte care nu-i vor ajuta din punct de vedere spiritual, cum ar fi: Cine trebuie să alcătuiască grupul celor o sută patruzeci și patru de mii? Fără îndoială, aceia care sunt aleși de Dumnezeu vor ști lucrul acesta în scurt timp.

Frații mei și surorile mele, prețuiți și studiați adevărurile pe care Dumnezeu le-a dat pentru voi și pentru copiii voștri. Nu vă petreceți timpul

căutând să cunoașteți lucruri care nu sunt de folos din punct de vedere spiritual. „Ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?” (Luca 10,25). Aceasta este întrebarea cea mai importantă, iar răspunsul dat este clar: „Ce este scris în Lege? Cum citești în ea?” — Manuscrisul 26, 1901

Hristos cheamă la unitate

Membrii noștri văd că între conducători sunt deosebiri de opinie, iar ei înșiși intră în controverse cu privire la subiectele aflate în discuție. Domnul Hristos cheamă la unitate. Dar nu ne cheamă să ne unim în practicile greșite. Dumnezeu cerurilor trasează o linie precisă între adevărul curat, înălțător și înnobilitor și învățăturile false și amăgitoare. El spune păcatului și nepocăinței pe nume. El nu ascunde sub o spoială înșelătoare săvârșirea unor greșeli. Îi îndemn pe frații mei să se unească asupra temeiurilor adevărate și biblice. — Manuscrisul 10, 1905

Nicio luptă pentru supremație

Când Hristos locuiește în sufletul lucrătorilor, când egoismul este mort, când nu există nicio rivalitate, nicio luptă pentru supremație, când există unitate, când ei se sfințesc, așa încât dragostea unul față de altul este văzută și simțită, atunci ploaia harului Duhului Sfânt va veni asupra lor, tot așa de sigur cum este faptul că făgăduința lui Dumnezeu nu va da greș în nicio iotă sau o frântură de slovă. Totuși, când lucrarea altora este desconsiderată, pentru ca lucrătorii să-și poată arăta propria superioritate, ei dovedesc că lucrarea lor nu poartă semnătura pe care ar fi trebuit să o poarte. Dumnezeu nu poate să-i binecuvânteze. — Manuscrisul 24, 1896

Capitolul 22

PERICOLUL CONCEPȚIILOR EXTREMISTE

St. Helena, California, 19 mai 1890.

Stimate frate K, Am așteptat până acum să te văd și să vorbesc cu tine sau să îți scriu, dar nu am fost în stare să fac nici una, nici alta și nici nu sunt în stare, deși simt un interes adânc pentru binele tău și doresc să nu fii îndepărtat din lucrare. Nu am puterea să spun ce ar trebui când discut cu tine, pentru că mintea ta este atât de ageră și vorbirea este atât de fluentă, încât mă tem că aș obosi foarte tare și că lucrurile pe care aș putea să ți le spun nu ar rămâne distincte în mintea ta.

Văd pericolul în care te afli. Tu poți să îți exprimi gândurile cu ușurință. Pui lucrurile într-o lumină puternică, dar nu îți păzești limba. Concepțiile tale asupra unor puncte sunt exprimate într-o asemenea modalitate, încât îi faci pe frații tăi să se teamă de tine. Nu trebuie să fie așa. Nu trebuie să încerci să te îndepărtezi cât mai mult cu puțință de frații tăi, lăsând să pară că nu vezi lucrurile la fel ca ei.

Mi-a fost arătat că influența ta spre bine este micșorată într-o mare măsură, pentru că tu consideri că este datoria ta să îți exprimi ideile asupra unor puncte pe care nu le înțelegi pe deplin și pe care, cu toate eforturile tale, nu poți să-i faci pe ceilalți să le înțeleagă. Mi-a fost arătat că nu este necesar să simți că trebuie să insiști asupra acestor puncte. Unele dintre ideile tale sunt corecte, altele sunt incorecte și duc la eroare.

Dacă ai insista asupra unor subiecte cum ar fi dorința lui Hristos de a ierta păcatele, de a-l primi pe cel păcătos, de a salva ce este pierdut —

subiecte care să inspire speranță și curaj —, ai fi o binecuvântare. Dar, dacă te străduiești să fii original, să adopți păreri extremiste și să folosești un limbaj atât de tare în prezentarea lor, există pericolul de a face mult rău. Unii pot să înțeleagă gândurile tale și par a beneficia de ele, dar când sunt ispitiți și biruiți, își pierd curajul de a duce lupta cea bună a credinței.

Dacă vei insista mai puțin asupra acestor idei care ți se par atât de importante și te vei abține să rostești expresii extravagante, tu însuși vei avea credință mai multă. Am văzut că, uneori, mintea ta s-a dezechilibrat din cauză că ai încercat foarte mult să studiezi și să explici taina evlaviei, care, după tot studiul și explicațiile tale, rămâne o taină tot atât de mare cum a fost și înainte.

Experiențe diferite în convertire

Condu-i pe oameni să privească la Isus ca fiind singura lor speranță și singurul lor ajutor. Lasă-I loc Domnului să lucreze asupra minții, să-i vorbească sufletului și să impresioneze înțelegerea. Nu este esențial pentru tine să cunoști și să le dai altora răspunsurile la toate întrebările cu privire la schimbarea inimii sau la poziția la care trebuie și pot să ajungă pentru a nu mai păcătui niciodată. Tu nu ai de făcut o astfel de lucrare

Nu toți oamenii sunt la fel. Nu toate convertirile sunt la fel. Domnul Isus impresionează inima, iar cel păcătos este născut din nou pentru o viață nouă. Adesea, sufletele au fost atrase la Hristos fără să aibă loc o convingere puternică, o sfâșiere a sufletului și fără să existe teroarea remușcărilor. Ele au privit la Mântuitorul cel înălțat și au trăit. Oamenii aceștia au înțeles nevoia sufletului, au înțeles suficiența Mântuitorului și cerințele Sale, au auzit vocea Lui spunând: „Vino după Mine”, s-au ridicat și L-au urmat. Această convertire a fost adevărată, iar viața religioasă a fost tot atât de hotărâtă, ca și viața acelor care au suferit toată agonia unui proces dureros.

Pastorii noștri trebuie să înceteze să insiste asupra ideilor lor particulare, având simțăminte de felul: „Trebuie să înțelegi ideea aceasta așa cum o înțeleg eu, altfel nu poți să fii mântuit.” Înlăturați acest egoism. Lucrarea cea mare care trebuie să fie făcută în fiecare situație este să câștigăm sufletele pentru Hristos. Oamenii trebuie să-L vadă pe Isus pe cruce, să privească și să trăiască. Să nu fie hrăniți cu ideile voastre, ci cu trupul și sângele Fiului lui Dumnezeu. El spune: „Căci trupul Meu este cu adevărat o hrană” (Ioan 6,55). „Cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață” (Ioan 6,63).

Lasă-I lui Hristos loc să lucreze

Sufletul care Îl primește pe Domnul Isus se așază sub grija Marelui Medic, iar oamenii trebuie să fie atenți la felul în care se interpun între pacient și Medicul care observă toate nevoile sufletului. Domnul Hristos, Medicul sufletului, înțelege defectele și maladiile lui și știe cum să vindece cu prețul sângelui Său. El poate suplini cel mai bine ce îi lipsește sufletului. Totuși oamenii sunt atât de dornici să intervină cu sfaturile lor, ei vor să facă atât de mult, încât exagerează, nelăsându-I niciun loc lui Hristos pentru a lucra.

Orice ar trebui îndreptat și remodelat în suflet, Domnul Hristos poate să facă cel mai bine această lucrare. Convingerea ar putea să nu fie adâncă, dar, dacă păcătosul vine la Hristos, Îl vede răstignit pe cruce, pe El, Cel drept, murind pentru cei nedreți, priveliștea va doborî orice barieră. Domnul Hristos Și-a asumat lucrarea de a-i salva pe toți aceia care se încred în El pentru mântuire. El vede greșelile care trebuie să fie corectate, relele care trebuie să fie reprimate. El a venit să-i caute și să-i mântuiască pe cei pierduți. „Pe cel ce vine la Mine”, spune El, „nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6,37).

Prin bunătatea și mila lui Hristos, cel păcătos primește din nou favoarea divină. Prin Domnul Hristos, Dumnezeu îi cheamă zilnic pe oameni să se împace cu El. Cu brațele întinse, El este gata să-i primească și să le spună bun venit, nu numai celor păcătoși, ci și fiilor risipitori. Dragostea Sa nespusă, manifestată prin moartea pe Golgota, este asigurarea pentru cel păcătos că va fi primit și va avea pace și dragoste. Prezența lucrurilor acestea în forma cea mai simplă, pentru ca sufletul întunecat de păcat să poată vedea lumina care strălucește de pe crucea Golgotei.

Satana lucrează în multe feluri, pentru ca tocmai oamenii care ar trebui să predice solia să fie ocupați cu teorii bine formulate, pe care el le va face să pară atât de mari și de importante, încât să umple întreaga minte și, în timp ce cred că fac progrese minunate în experiența lor, ei idolatrizează câteva idei, iar influența lor este prejudiciată și nu conduce decât foarte puțin la Domnul.

Fiecare pastor să facă eforturi stăruitoare pentru a înțelege care este gândul lui Hristos. Dacă mintea ta nu ajunge să fie echilibrată cu privire la unele lucruri, calea pe care mergi te va despărți de lucrare și nu vei ști din ce motiv te vei poticni. Vei promova idei pe care ar fi fost mai bine să nu le fi conceput niciodată.

Unii aleg pasaje din Cuvântul lui Dumnezeu și din Mărturii, paragrafe și propoziții izolate, ca să poată fi interpretate pentru a se potrivi ideilor lor, și insistă asupra acestora, construindu-și propria poziție fără a fi conduși de Dumnezeu. Acesta este pericolul în care te afli.

Vei lua din Mărturii pasaje care vorbesc despre încheierea timpului de probă, despre zguduirea din mijlocul poporului lui Dumnezeu și vei vorbi despre ieșirea din poporul acesta pentru a constitui un popor mai curat și mai

sfânt, care se va ridica în viitor. Toate aceste idei îi plac vrăjmaşului. Să nu adoptăm inutil un comportament care va crea deosebiri și va stârni certuri. Să nu lăsăm impresia că, dacă ideile noastre particulare nu sunt urmate, faptul acesta este din cauză că pastorii sunt lipsiți de înțelegere și credință și umblă în întuneric.

Mintea ta a fost supusă unei solicitări nefirești pentru o vreme îndelungată. Tu cunoști mult adevăr prețios, dar este amestecat cu presupuneri. Ideile tale extremiste și cuvintele tari distrug adesea efectul celor mai bune eforturi ale tale. Dacă vor fi mulți care vor accepta ideile pe care le promovezi și vor vorbi și acționa în conformitate cu ele, vom vedea una dintre cele mai mari agitații fanatice la care au fost martori adventiștii de ziua a șaptea. Acesta este lucrul pe care îl vrea Satana.

Lasă tainele în pace

În învățăturile Domnului Hristos sunt suficiente subiecte despre care poți să vorbești. Ar fi mai bine să lași în pace tainele pe care nu le poți înțelege nici tu, nici ascultătorii tăi și nu le puteți explica. Lăsă-I loc Domnului Isus Hristos Însuși să învețe și lăsă-L pe El ca, prin influența Duhului Său Sfânt, să-i ajute pe oameni să înțeleagă minunatul Plan de Mântuire.

Poporul lui Dumnezeu va trece printr-un timp de necaz, dar noi nu trebuie să aducem fără încetare subiectul acesta în atenția oamenilor și să-i facem să aibă un timp de necaz înainte de vreme. Va fi o zguduire în mijlocul poporului lui Dumnezeu, dar nu acesta este adevărul prezent care trebuie să le fie vestit bisericilor. (...)

Pastorii să nu creadă că au niște idei minunate și avansate și că, dacă nu le acceptă toți, credincioșii vor fi zguduiți și vor cădea și se va ridica un

popor care va merge înainte și în sus spre biruință. Unii dintre aceia care se împotrivesc tocmai principiilor soliei pe care Dumnezeu a trimis-o pentru timpul acesta prezintă cazuri asemănătoare cu acelea pe care le prezinți tu. Ei arată spre concepțiile și învățăturile tale extremiste și le folosesc drept scuză pentru faptul că neglijează să primească soliile Domnului.

Când oamenii o iau înaintea lui Hristos și fac lucrarea pe care El nu le-a încredințat-o niciodată, scopul lui Satana este îndeplinit la fel de sigur ca atunci când ei rămân în starea laodiceeană, căldicei, simțind că sunt bogați și nu duc lipsă de nimic. Cele două categorii sunt niște pietre de poticnire în aceeași măsură.

Unii zeloși, care au ca țintă originalitatea și își folosesc toate energiile în acest scop, au făcut o mare greșeală încercând să aducă înaintea oamenilor ceva uimitor, minunat și captivant, lucruri despre care cred că alții nu le înțeleg, dar nici ei înșiși nu știu despre ce vorbesc. Ei fac speculații cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu, promovând idei care nu sunt de niciun folos nici pentru ei înșiși, nici pentru biserici. Ei pot să stârnească imaginația pentru o vreme, dar există o reacție și tocmai aceste idei ajung să fie o piedică. Credința este confundată cu fantezia, iar ideile lor pot să abată mințile într-o direcție greșită.

Declarațiile simple și clare ale Cuvântului lui Dumnezeu trebuie să fie o hrană pentru minte. Speculațiile cu privire la idei care nu sunt prezentate cu claritate acolo sunt o ocupație periculoasă.

Tu ești combativ din fire. Nu îți pasă prea mult dacă ești în armonie cu frații sau nu. Ai prefera să intri în controversă, ai prefera să lupți pentru ideile tale personale, dar trebui să lași deoparte lucrul acesta, deoarece nu dezvoltă calitățile creștine. Lucrează cu toată puterea ta pentru a răspunde la rugăciunea pe care a înălțat-o Domnul Hristos când a cerut ca ucenicii Săi să

fie una, după cum El și Tatăl sunt una.

Dacă nu învățăm zi de zi de la Domnul Isus cum să fim blânzi și smeriți cu inima, niciun suflet nu este în siguranță. Când mergi să lucrezi în vreun loc, nu fi dictatorial, nu fi aspru, nu fi împotrivor. Predică dragostea lui Hristos, iar aceasta va sensibiliza și va supune inimile. Caută să fii o inimă și un gând cu frații tăi, să fii în armonie strânsă cu ei și să vorbești despre aceleași lucruri.

Nu vorbi despre dezbinare

Când vorbești despre dezbinarea care există pentru că nu toți au aceleași idei ca tine, nu faci lucrarea lui Dumnezeu, ci a vrăjmașului. Vorbește despre adevărurile simple cu privire la care puteți fi de acord cu toții. Vorbește despre unitate și nu fi îngust și vanitos, ci lărgeste-ți gândirea.

Domnul Hristos nu cântărește caracterul în cumpăna judecății omenești. El spune: „Și, după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii” (Ioan 12,32). Fiecare suflet care răspunde acestei atracții se va întoarce de la nelegiuire. Domnul Hristos este în stare să-i mântuiască până la capăt pe toți cei ce vin la El. Acela care vine la Isus pune piciorul pe o scară care ajunge de la pământ la cer. Atât prin scris, cât și prin vorbire, învață-i pe oameni că Dumnezeu Se află deasupra scării, că razele luminoase ale slavei Sale strălucesc asupra fiecărei trepte a scării. El privește cu bunătate la toți aceia care se străduiesc cu eforturi dureroase să urce pe scară, ca să le poată trimite ajutorul divin când mâna pare să slăbească, iar piciorul să tremure. Da, spune în cuvinte care vor sensibiliza inima, că oricine urcă perseverent pe scară va ajunge cu siguranță la poarta Împărăției veșnice a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, că aceia care cred în Hristos nu vor pieri niciodată și nimeni nu-i va smulge din mâna Lui.

Spune-le oamenilor, într-un limbaj clar și plin de speranță, cum pot să scape de moștenirea rușinii, care este partea meritată de noi. Dar, pentru Numele lui Hristos, nu le prezenta idei care îi vor descuraja și vor face ca drumul spre cer să pară foarte greu! Păstrează pentru tine toate aceste idei exagerate.

Deși trebuie să întipărim adesea în mintea oamenilor faptul că viața creștină este o viață de luptă, că trebuie să veghem, să ne rugăm și să trudim, că a slăbi vigilența spirituală pentru o clipă este un pericol pentru suflet, totuși subiectul nostru principal trebuie să fie mântuirea desăvârșită pe care ne-o oferă Domnul Isus, Acela care ne iubește și S-a dat pe Sine ca să nu pierim, ci să avem viața veșnică.

Noi putem să umblăm cu Dumnezeu zi de zi, să continuăm să-L cunoaștem pe Domnul zi de zi, intrând în Sfânta Sfintelor prin sângele lui Isus și bazându-ne pe nădejdea care a fost pusă înaintea noastră. Dacă vom ajunge la cer, lucrul acesta trebuie să aibă loc prin faptul că ne legăm sufletul de Mijlocitorul nostru, ajungând părtași ai naturii divine. Când te sprijini pe Hristos, când viața ta este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu și ești condus de Duhul Său, atunci ai o credință adevărată.

Dacă vom crede pe deplin în eficiența jertfei Sale ispășitoare, vom fi conlucrători cu Dumnezeu. Încrezători în meritele Sale, noi trebuie să ducem până la capăt mântuirea noastră cu frică și cutremur, căci Dumnezeu este Acela care lucrează în noi și voința, și înfăptuirea după buna Sa plăcere. Dacă ne prindem continuu de Hristos, ne apropiem tot mai mult de Dumnezeu. Domnul Isus dorește să evidențiem faptul acesta întotdeauna. Nu-ți manifesta spiritul tău combativ, pentru că înțelepciunea care vine de sus este întâi curată, apoi pașnică, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune. (...)

Fii în armonie cu frații tăi

Să nu crezi că trebuie să scoți în evidență orice idee produsă de imaginația ta. Domnul Isus le-a spus ucenicilor: „Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta” (Ioan 16,12). Cu atât mai mult noi, care suntem predispuși să greșim continuu, ar trebui să fim precauți, ca să nu le impunem altora idei pe care nu sunt pregătiți să le primească. Privește continuu la Isus, reține-ți expresiile tari și excentrice. Totuși, deși trebuie să fii atent la cuvintele și ideile tale, nu este necesar ca lucrarea ta să înceteze cu totul. Caută să fii în armonie cu frații tăi, iar atunci vor fi o mulțime de lucruri pe care le vei avea de făcut în via Domnului. Înălță-L pe Hristos, nu ideile și concepțiile tale. Îmbracă armura și ține pasul cu lucrătorii lui Dumnezeu, mergând umăr la umăr cu ei, înaintează în lupta contra vrăjmașului. Ascunde-te în Isus. Insistă asupra învățăturilor simple ale lui Hristos, hrănește turma lui Dumnezeu și vei ajunge să fii întărit, stabil și bine întemeiat, lucrând pentru zidirea altora în credința cea mai sfântă.

Dacă ai idei diferite de cele ale fraților tăi cu privire la harul lui Hristos și la lucrările Duhului Său, nu trebuie să scoți în evidență deosebirile acestea. Tu înțelegi un subiect dintr-un punct de vedere, iar un altul, la fel de devotat lui Dumnezeu, înțelege același subiect dintr-un alt punct de vedere și vorbește despre lucruri care lasă impresia cea mai adâncă asupra minții lui. Un altul înțelege același subiect dintr-un alt punct de vedere, diferit de cei dinainte, prezintă o altă parte și, cât de nesăbuit este să intri în controversă cu privire la aceste lucruri când, în realitate, nu există niciun motiv de controversă! Lasă-L pe Dumnezeu să lucreze asupra minții și să impresioneze inima.

Domnul lucrează continuu pentru a spori înțelegerea și a sensibiliza capacitatea de percepție, pentru ca omul să poată avea un simț corect cu privire la păcat și cu privire la cerințele cuprinzătoare și vaste ale Legii Sale. Cel neconvertit crede despre Dumnezeu că este lipsit de iubire, aspru și chiar

răzbunător. Prezența Lui este considerată a fi o continuă restricție, caracterul Său este considerat a fi o exprimare a interdicției: „Să nu...” Slujirea Lui este privită ca fiind plină de amărăciune și de cerințe grele. Totuși, când Domnul Isus este văzut pe cruce, ca fiind darul pe care Dumnezeu L-a oferit pentru că a iubit omul, ochii se deschid pentru a vedea lucrurile într-o lumină nouă. Așa cum este descoperit în Hristos, Dumnezeu nu este un judecător aspru, un tiran răzbunător, ci un Tată milos și iubitor.

Când Îl vedem pe Domnul Isus murind pe cruce pentru a-l salva pe omul pierdut, în inimă răsună ecoul cuvintelor lui Ioan: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El” (1 Ioan 3,1). Nimic nu-l deosebește cu mai multă claritate pe creștin de omul lumesc, decât felul în care el Îl înțelege și Îl prețuiește pe Dumnezeu.

Unii dintre cei ce se află în lucrarea lui Dumnezeu au fost prea grăbiți să lanseze acuzații împotriva păcătoșilor, iar mila și dragostea manifestate de Tatăl, prin faptul că L-a dat pe Fiul Său să moară pentru neamul păcătos, au fost puse în umbră. Învățătorul are nevoie de harul lui Hristos în sufletul lui, ca să-i descopere celui păcătos cine este Dumnezeu cu adevărat — un Tată care așteaptă cu o dragoste plină de dor să-l primească pe fiul risipitor care se întoarce, nu adresându-i acuzații pline de mânie, ci pregătind o sărbătoare a bucuriei pentru întoarcerea lui (Țefania 3,14-17).

O, dacă am putea să învățăm cu toții felul Domnului de a câștiga sufletele pentru Hristos! Ar trebui să învățăm și să le prezentăm celorlalți învățăturile prețioase în lumina care strălucește venind de la jertfa de pe crucea Golgotei. Există o singură cale care conduce de la ruină și care urcă fără încetare, credința tuturor timpurilor, care ajunge dincolo de întuneric la lumină, până la scaunul de domnie al lui Dumnezeu. Toți aceia care au învățat lecția aceasta au primit lumina care a fost descoperită înțelegerii lor. Pentru ei, calea aceasta care urcă nu este o trecătoare întunecată și nesigură,

nu este calea unor minți limitate, nu este o cale concepută de oameni, o cale pe care fiecăruia i se cere să plătească o taxă de intrare.

Nu poți să obții intrarea pe calea aceasta nici prin penitențe, nici prin vreo faptă pe care ești în stare să o faci. Nu, Dumnezeu Însuși are cinstea de a oferi o cale, iar ea este atât de bună, atât de desăvârșită, încât omul nu poate să adauge nimic la desăvârșirea ei prin nicio faptă pe care ar fi în stare să o facă. Ea este suficient de largă pentru a-l primi pe păcătosul cel mai mare, dacă se pocăiește, dar este așa de strâmtă, așa de sfântă, așa de înaltă, încât păcatul nu poate fi îngăduit pe ea.

Când înțelegem cum este Dumnezeu, adevărul binecuvântat strălucește cu o lumină nouă, mai clară. Tot ce a ținut mintea într-o stare de confuzie este limpezit de razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii. Și totuși, sunt multe lucruri pe care nu le vom înțelege, dar avem asigurarea binecuvântată că lucrurile pe care nu le cunoaștem acum, le vom cunoaște în viața de apoi.
— Scrisoarea 15a, 1890

FERIȚI-VĂ DE ORICE STABILIRE A DATELOR

„NU ESTE TREABA VOASTRĂ SĂ ȘTIȚI VREMURILE SAU SOROACELE” 32

„După patima Lui, li S-a înfățișat viu, prin multe dovezi, arătându-li-Se deseori, timp de patruzeci de zile, și vorbind cu ei despre lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu. Pe când Se afla cu ei, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte acolo făgăduința Tatălui, «pe care», le-a zis El, «ați auzit-o de la Mine. Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt.» Deci apostolii, pe când erau strânși laolaltă, L-au întrebat: «Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?» El le-a răspuns: «Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele; pe acestea, Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa.»” (Fapte 1,3-7)

Ucenicii erau nerăbdători să știe timpul exact al arătării Împărăției lui Dumnezeu, dar Domnul Isus le-a spus că ar putea să nu cunoască vremurile și soroacele, deoarece Tatăl nu li le-a descoperit. A înțelege când urma să fie restabilită Împărăția lui Dumnezeu nu era lucrul cel mai important pentru ei. Ei trebuiau să fie găsiți urmându-L pe Domnul, rugându-se, așteptând, veghind și lucrând. Ei trebuiau să reprezinte caracterul lui Hristos înaintea lumii. Acest lucru, care a fost esențial pentru o experiență creștină plină de succes în zilele ucenicilor, este esențial și în zilele noastre. „El le-a răspuns: «Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele; pe acestea, Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa. Ci voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului»” (Fapte 1,7.8).

Folosiți ocaziile favorabile prezente

Aceasta este lucrarea în care trebuie să fim angajați și noi. În loc de a trăi în așteptarea unor ocazii deosebite, de mare entuziasm, noi trebuie să folosim cu înțelepciune ocaziile favorabile actuale, făcând ce este necesar pentru ca sufletele să poată fi salvate. În loc de a ne epuiza puterile minții în speculații cu privire la vremurile și soroacele pe care Domnul le-a păstrat sub stăpânirea Sa și nu le-a descoperit oamenilor, noi trebuie să ne supunem conducerii Duhului Sfânt, să îndeplinim datoriile prezente, să le dăm sufletelor care pier din lipsă de adevăr pâinea vieții, neamestecată cu părerile omenești.

Satana este pregătit fără încetare să umple mințile cu teorii și calcule care îi vor abate pe oameni de la adevărul prezent și îi vor descalifica pentru lucrarea de a-i vesti lumii solia îngerului al treilea. Întotdeauna a fost așa, deoarece Mântuitorul nostru a fost nevoit să-i mustre adesea pe aceia care s-au complăcut în speculații și care au cercetat mereu lucrurile pe care Domnul nu le descoperise. Isus a venit pe pământ pentru a le oferi oamenilor adevărul important și a dorit să întipărească în mintea lor necesitatea de a primi și de a se supune preceptelor și îndrumărilor Sale, de a îndeplini datoria prezentă, iar soliiile Sale au fost din categoria acelor care ofereau cunoștințe pentru folosul imediat și zilnic.

Domnul Isus a zis: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17,3). Tot ce a spus și a făcut a avut în vedere acest scop unic — să înrădăcineze în mintea lor faptul că pot să ajungă la viața veșnică. Domnul Isus nu a venit pentru a-i ului pe oameni cu vreun mare anunț al unui timp deosebit, când va avea loc vreun eveniment mare, ci El a venit să-i învețe și să-i mântuiască pe cei pierduți. El nu a venit pentru a stârni și a satisface

curiozitatea, deoarece știa că faptul acesta ar fi sporit apetitul pentru lucruri ciudate și uimitoare. Ținta Lui a fost să ofere o cunoaștere prin care oamenii pot să crească în putere spirituală și să înainteze pe calea ascultării și a adevăratei sfințiri. El a dat numai îndrumări potrivite pentru nevoile vieții lor de zi cu zi, numai adevărul care putea să le fie oferit altora în același scop.

El nu le-a făcut oamenilor descoperiri noi, ci i-a ajutat să înțeleagă adevărurile care fuseseră neînțelese de multă vreme și aplicate greșit prin învățătura falsă a preoților și cărturarilor. Domnul Isus a reșezat giuvaierurile adevărului divin la locul potrivit, așa cum le fuseseră date patriarhilor și profeților. După ce le-a prezentat aceste învățături prețioase, El le-a făgăduit că le va da Duhul Sfânt care le va aduce aminte de toate lucrurile pe care li le spusese El.

Noi suntem într-un pericol continuu de a ne ridica deasupra simplității Evangheliei. Mulți au o dorință puternică de a uimi lumea cu vreo idee originală, ca să-i ridice pe oameni la o stare de extaz spiritual și să schimbe ordinea prezentă a experienței. Cu siguranță, este o mare nevoie de schimbare în starea prezentă a experienței spirituale, pentru că sfințenia adevărului prezent nu este înțeleasă așa cum ar trebui, dar schimbarea de care avem nevoie este o schimbare a inimii, iar aceasta poate fi obținută numai dacă Îl căutăm personal pe Dumnezeu pentru a primi binecuvântarea Sa, cerând puterea Sa, prin rugăciune fierbinte, ca harul Său să vină asupra noastră și caracterul nostru să poată fi schimbat. Aceasta este schimbarea de care avem nevoie astăzi și, pentru a ajunge la experiența aceasta, trebuie să ne folosim toată energia, să perseverăm cu o seriozitate profundă. Ar trebui să întrebăm cu sinceritate deplină: „Ce să fac ca să fiu mântuit?” Trebuie să știm cu exactitate ce pași avem de făcut pe calea spre cer.

Avertizare cu privire la stabilirea datelor

Domnul Hristos le-a dat ucenicilor săi adevăruri de o lărgime, o adâncime și o valoare care erau prea puțin prețuite de ei sau nici măcar nu erau înțelese, iar aceeași stare de lucruri există în mijlocul poporului lui Dumnezeu astăzi. Nici noi n-am reușit să înțelegem măreția și frumusețea adevărului pe care Dumnezeu ni l-a încredințat în prezent. Dacă am progresa în cunoașterea lucrurilor spirituale, am vedea adevărul dezvoltându-se și extinzându-se în direcții pe care nici nu le-am visat, dar el nu se va dezvolta niciodată în vreo direcție care ne-ar face să ne imaginăm că putem să cunoaștem vremurile și soroacele pe care Tatăl le ține sub stăpânirea Sa. Am fost avertizată din nou și din nou cu privire la stabilirea de date. Nu va mai fi niciodată o solie adresată poporului lui Dumnezeu, care să se bazeze pe o dată anume. Nu trebuie să cunoaștem o dată precisă nici pentru revărsa-rea Duhului Sfânt, nici pentru venirea Domnului Hristos.

Înainte de a veni la adunarea aceasta, am cercetat în scrierile mele pentru a vedea ce să iau cu mine în Australia și am găsit un plic pe care scria: „Mărturie prezentată cu privire la stabilirea de date, 21 iu-nie 1851. Feriți-vă cu grijă.” L-am deschis și iată ce am găsit. Scrie astfel:

„O copie a viziunii pe care Domnul i-a dat-o sorei White, pe 21 iunie 1851, la Camden, N.Y. Domnul mi-a arătat că vestirea soliei trebuie să continue și că nu trebuie să fie legată de o dată, deoarece datele nu vor mai fi niciodată un subiect crucial. Am văzut că unii aduceau un entuziasm fals, care apărea în urma predicării unor date, și că solia îngerului al treilea poate să stea pe propria temelie și nu are nevoie de date care să o întărească, iar ea va înainta cu o putere mare, își va face lucrarea și va conduce direct la neprihănire.

Am văzut că unii prezentau toate lucrurile ca împlinindu-se în toamna

următoare, făcându-și calculele și întrebându-și proprietățile cu gândul la data aceea. Am văzut că faptul acesta era greșit pentru că, în loc de a apela zi de zi la Dumnezeu și în loc de a dori stăruitor să își cunoască datoria prezentă, ei priveau înainte și își făceau calculele ca și când ar fi știut că lucrarea se va încheia în toamna aceasta, fără a căuta să-și cunoască datoria de zi cu zi față de Dumnezeu. — E. G. White

Copiată la Milton, 29 iunie 1851, A. A. G.”

Acesta a fost documentul pe care l-am găsit luna trecută când am căutat prin scrierile mele și iată încă unul, care a fost scris cu privire la un om ce stabilea o dată în 1844 și își răspândea argumentele pentru a-și dovedi teoriile. Vestea cu privire la lucrarea lui mi-a fost adusă la adunarea de tabără de la Jackson [Michigan] și le-am spus oamenilor că nu trebuie să acorde atenție teoriei acestui om, deoarece evenimentul prezis de el nu va avea loc. Dumnezeu ține vremurile și soroacele sub stăpânirea Sa. De ce nu ne-a dat Dumnezeu aceste cunoștințe? Pentru că, dacă ni le-ar fi dat, noi nu le-am fi folosit bine. Cunoașterea unor asemenea informații în poporul nostru ar avea ca urmare o stare de lucruri care ar întârzia într-o mare măsură lucrarea lui Dumnezeu de a pregăti un popor care să reziste în ziua cea mare care va veni. Nu trebuie să trăim pe temeiul unui entuziasm bazat pe stabilirea unor date. Nu trebuie să fim absorbiți de speculații cu privire la vremurile și soroacele pe care Dumnezeu nu le-a descoperit. Domnul Isus le-a spus ucenicilor Săi să „vegheze”, dar nu în așteptarea unei date precise. Urmașii Săi trebuie să fie în poziția unora care ascultă ordinele conducătorului lor. Ei trebuie să vegheze, să aștepte, să se roage și să lucreze pe măsură ce timpul venirii Domnului se apropie, dar nimeni nu va fi în stare să prezică exact data când va avea loc evenimentul acela, pentru că „nimeni nu știe ziua și ceasul”. Nu veți fi în stare să spuneți că El va veni într-un an, doi sau cinci, nici nu trebuie să amânați venirea Sa, declarând că ar putea să nu aibă loc în zece sau douăzeci de ani.

Cu candelile aprinse și arzând

Datoria celor din poporul lui Dumnezeu este să aibă candelile aprinse și arzând, să fie asemenea unor oameni care Îl așteaptă pe Mire să Se întoarcă pentru ospățul de nuntă. Nu aveți nicio clipă de pierdut în neglijarea mântuirii celei mari care v-a fost oferită. Timpul de probă pentru suflete se apropie de sfârșit. Zi după zi, destinul oamenilor este stabilit și chiar noi, cei din adunarea aceasta, nu știm cât de curând mulți vor închide ochii în moarte și vor fi depuși în mormânt. Ar trebui să ne gândim acum că viața noastră trece repede, că nu suntem în siguranță nicio clipă, dacă viața noastră nu este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Datoria noastră nu este să așteptăm vreun timp deosebit pentru vreo lucrare specială care să fie făcută pentru noi, ci să înaintăm în lucrarea noastră de avertizare a lumii, pentru că trebuie să fim martorii lui Hristos până în locurile cele mai îndepărtate ale pământului.

Pretutindeni în jurul nostru sunt tineri, sunt oameni nepocăiți și neconvertiți. Ce facem noi pentru ei? Părinți, în zelul dragostei voastre dintâi, căutați voi convertirea copiilor voștri sau sunteți atât de absorbiți de lucrurile vieții acesteia, încât nu faceți eforturi stăruitoare pentru a fi conlucrători cu Dumnezeu? Înțelegeți voi în vreun fel lucrarea și misiunea Duhului Sfânt? Vă dați voi seama că Duhul Sfânt este mijlocul prin care trebuie să ajungem la sufletele celor ce sunt în jurul nostru? Când adunarea aceasta se va încheia, veți pleca de aici și veți uita apelurile stăruitoare care v-au fost adresate? Oare vor rămâne soliile de avertizare neascultate și adevărul pe care l-ați auzit se va pierde din inima voastră ca apa care se scurge dintr-un vas crăpat?

Apostolul spune: „De aceea, cu atât mai mult trebuie să ne ținem de lucrurile pe care le-am auzit, ca să nu fim depărtați de ele. Căci, dacă Cuvântul vestit prin îngeri s-a dovedit nezguduit și dacă orice abatere și orice neascultare și-au primit o dreaptă răsplătire, cum vom scăpa noi dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare, care, după ce a fost vestită întâi de

Domnul, ne-a fost adeverită de cei ce au auzit-o, în timp ce Dumnezeu întărea mărturia lor cu semne, puteri și felurite minuni, și cu darurile Duhului Sfânt, împărțite după voia Sa?” (Evrei 2,1-4)

Solia îngerului al treilea ajunge să fie un strigăt puternic, iar voi nu trebuie să simțiți că aveți libertatea de a neglija datoria prezentă, și totuși să nutriți ideea că, fără vreun efort din partea voastră, veți primi o mare binecuvântare într-un timp viitor, când va avea loc o învioreare minunată. Trebuie să vă consacrați lui Dumnezeu astăzi, pentru ca El să poată face din voi niște vase de cinste, pregătite pentru a-I sluji. Trebuie să vă consacrați lui Dumnezeu astăzi, ca să puteți fi goliți de sine, goliți de invidie, gelozie, bănuială rea, ceartă și de tot ce Îl va dezonora pe Dumnezeu. Vasul vostru trebuie să fie curățat astăzi, ca să fie pregătit pentru roua cerească, pentru revărsarea ploii târzii, deoarece ploaia târzie va veni, iar binecuvântarea lui Dumnezeu va umple fiecare suflet care este curățat de orice întinare. Lucrarea noastră astăzi este de a ne supune sufletul față de Hristos, așa încât să putem fi pregătiți pentru timpul de învioreare de la fața Domnului, pregătiți pentru botezul cu Duhul Sfânt. — Review and Herald, 22 martie 1892

Timpul nu este descoperit

Dumnezeu nu ne-a descoperit data când se va încheia vestirea soliei acesteia sau când va înceta timpul de probă. Lucrurile descoperite sunt cele pe care trebuie să le primim pentru noi și pentru copiii noștri, dar să nu căutăm să cunoaștem lucrurile care au fost păstrate în taină în consiliile Celui Atotputernic. Datoria noastră este să veghem, să lucrăm și să așteptăm, să trudem în fiecare clipă pentru sufletul oamenilor care sunt gata să piară. Trebuie să continuăm să mergem fără încetare pe urmele lui Isus, lucrând așa cum a lucrat El și împărțind darurile Sale ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu. Oricărui om care nu învață în fiecare zi de la Isus, Satana este gata să-i dea o solie specială, creată de el însuși pentru a anula efectul adevărului minunat pentru timpul acesta.

Am primit scrisori în care sunt întrebată dacă am vreo lumină deosebită cu privire la data când se va încheia timpul de probă, iar eu răspund că am de vestit numai solia aceasta, și anume că acum este timpul să lucrăm, câtă vreme este zi, pentru că vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze. Acum, chiar acum, este timpul să veghem, să lucrăm, să așteptăm. Cuvântul Domnului descoperă faptul că sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape și mărturia lui foarte hotărâtă este că fiecare suflet trebuie să aibă adevărul înrădăcinat în inimă, așa încât să-i conducă viața și să ducă la sfințirea caracterului. Duhul Domnului lucrează pentru a întipări în suflet adevărul Cuvântului inspirat, pentru ca aceia care se declară a fi urmașii lui Hristos să aibă acea bucurie sfântă pe care să o poată oferi altora. Timpul oportun pentru a lucra este acum, chiar acum, câtă vreme este zi. Totuși nu există nicio poruncă dată cuiva de a cerceta Scriptura cu scopul de a stabili, dacă este posibil, când se va încheia timpul de probă. Dumnezeu nu are nicio astfel de solie pentru buzele muritoare. El nu a desemnat niciun muritor care să spună lucrurile pe care le-a ascuns în consiliile Sale tainice. — Review and Herald, 9 octombrie 1894

Vegheați și rugați-vă

Nu am de prezentat nicio dată precisă cu privire la timpul când va avea loc revărsarea Duhului Sfânt, data când îngerul cel puternic va coborî din cer și se va alătura îngerului al treilea în încheierea lucrării pentru lumea aceasta. Solia mea este că singura cale de a fi în siguranță este aceea de a fi pregătiți pentru înviorarea cerească, având candelile aprinse și arzând. Domnul Hristos ne-a spus să veghem, „căci Fiul omului va veni în ceasul în care nici nu vă gândiți”. „Vegheați și rugați-vă” este porunca pe care ne-a dat-o Mântuitorul nostru. Noi trebuie să căutăm zi de zi iluminarea Duhului lui Dumnezeu, pentru ca ea să-și facă lucrarea asupra sufletului și caracterului. Oh, cât de mult timp a fost irosit prin faptul că s-a acordat atenție unor lucruri neînsemnate! Pocăiți-vă și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca

păcatele voastre să fie șterse și să vină vremurile de înviore de la fața
Domnului! — Review and Herald, 29 martie 1892

ALFA ȘI OMEGA

În timpul verii anului 1904, într-un punct critic din criza cu privire la publicarea teoriilor panteiste de către dr. J. H. Kellogg și într-un timp când el susținea strategii lipsite de temeinicie în legătură cu administrarea lucrării noastre medicale, Ellen G. White a adresat o serie de avertizări, care au fost adunate și „publicate pentru autor” într-o broșură de șaizeci de pagini, *Special Testimonies*, seria B, nr. 2, intitulată „Testimonies for the Church Containing Letter to Physicians and Ministers Giving Messages of Warning and Words of Counsel and Admonition Regarding Our Present Situation”. În două dintre aceste mesaje, ea se referă la „Alfa și Omega”. În cele ce urmează, se află două declarații prezentate în întregime așa cum sunt preluate din broșură. Mai multe sfaturi cu referire la panteism pot fi găsite în *Mărturii*, volumul 8, paginile 255-318 și *Divina vindecare*, paginile 427-438. Pentru a înțelege contextul experienței legate de panteism, vezi lucrarea lui A. G. Daniells, *The Abiding Gift of Prophecy* paginile 330-342 și lucrarea lui L. H. Christian, *The Fruitage of Spiritual Gifts*, paginile 277-296. —
Compilatorii

PREZENTAȚI CUVÂNTUL

ashington, D.C., 24 iulie 1904.

Către medicii noștri de seamă: Dragi colegi, este ora unsprezece și sunt trează. Imaginile care îmi trec pe dinainte sunt atât de vii, încât nu pot să dorm. Domnul mi-a vorbit, spunându-mi că trebuie să fie făcută o lucrare hotărâtă de avertizare a misionarilor noștri medicali împotriva pericolelor care îi înconjoară.

Domnul îi cheamă pe aceia care lucrează în sanatoriile noastre să atingă un standard mai înalt. Nicio minciună nu vine din adevăr. Dacă vom urma niște povești iscusite, ne vom uni cu puterile vrăjmașului împotriva lui Dumnezeu și a lui Hristos. Dumnezeu îi cheamă pe aceia care au purtat un jug confecționat de oameni să rupă jugul acesta și să înceteze a fi niște slujitori ai oamenilor.

Războiul este pornit. Satana și îngerii lui lucrează cu toată amăgirea nelegiurii. Ei fac eforturi neobosite pentru a atrage sufletele departe de adevăr și neprihănire și pentru a răspândi ruina pretutindeni în univers. Ei lucrează cu o sârguință uimitoare pentru a pune la dispoziție o mulțime de amăgiri care să ia sufletele în robie. Eforturile lor sunt neîncetate. Vrăjmașul caută fără încetare să conducă sufletele la necredință și scepticism. El ar vrea să scape de Dumnezeu și de Hristos, care S-a făcut trup și a locuit printre noi pentru a ne învăța că, prin ascultarea de voința lui Dumnezeu, putem să fim biruitori asupra păcatului.

Asaltați de orice formă de rău

Fiecare formă de rău așteaptă ocazia de a ne ataca. Flatările, mita, ademenirile, făgăduințele unei înălțări la o stare superioară minunată vor fi folosite în modalitatea cea mai asiduă.

Ce fac slujitorii lui Dumnezeu pentru a ridica bariera unui „Așa zice Domnul” împotriva acestui rău? Slujitorii vrăjmașului lucrează neîncetat pentru a birui adevărul. Unde sunt păzitorii credincioși ai turmelor Domnului? Unde sunt străjerii Săi? Stau ei pe turnul cel înalt, dând semnalul de alarmă, sau îngăduie ca pericolul să treacă neobservat? Unde sunt misionarii medicali? Sunt ei conlucrători cu Hristos, purtând jugul Său, sau poartă un jug confecționat de oameni?

Satana și îngerii lui fac toate eforturile pentru a pune stăpânire pe minte, așa încât oamenii să fie luați de valul ideilor false și al poveștilor plăcute. Dau medicii noștri semnalul de alarmă? Dau oamenii care au fost puși în poziții importante în sanatoriile noastre semnalul de alarmă? Sau mulți dintre străjeri dorm, în timp ce limbi înșelătoare și minți ascuțite de practica îndelungată a ocolirii adevărului lucrează continuu pentru a aduce confuzia în interior și pentru a îndeplini planurile inspirate de vrăjmașul?

Vă rog să citiți îndemnul adresat de apostolul Pavel colosenilor. El vorbește despre dorința lui stăruitoare ca inimile credincioșilor să fie unite în dragoste și „să capete toate bogățiile plinătății de pricepere, ca să cunoască taina lui Dumnezeu Tatăl, adică pe Hristos, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei” (Coloseni 2,2.3). „Spun lucrul acesta, pentru ca nimeni să nu vă înșele prin vorbiri amăgitoare. (...) Astfel, dar, după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El, fiind înrădăcinați și zidiți în El, întăriți prin credință, după învățăturile care v-au fost date, și sporind în ea cu mulțumiri către Dumnezeu. Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filosofia și cu o amăgire deșartă, după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Hristos. Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii” (Coloseni 2,4-9).

Vor rămâne tăcuți oamenii din instituțiile noastre, îngăduind ca idei false, subtile să fie publicate spre ruina sufletelor? Opiniile vrăjmașului sunt răspândite pretutindeni. Semințele discordiei și ale necredinței sunt semărate până departe. Oare misionarii noștri medicali nu vor ridica nicio barieră împotriva acestui rău? Oare nu este timpul să ne întrebăm: Îi vom îngădui noi vrăjmașului să ne determine să renunțăm la lucrarea de propovăduire a adevărului? Îi vom îngădui noi să ne împiedice să fim niște mijloace prin care binecuvântările Evangheliei să se reverse spre lume ca un râu de viață? Fiecare om să se ridice acum și să lucreze când i se oferă ocazia favorabilă. Să vorbească la timp și ne la timp și să privească la Hristos pentru încurajare

și putere în facerea binelui.

Pericolele cresc fără încetare

Pericolele care vin asupra noastră cresc fără încetare. Acum este timpul să îmbrăcăm întreaga armură a lui Dumnezeu și să lucrăm stăruitor pentru a-l împiedica pe Satana să câștige orice alt avantaj. Îngerii lui Dumnezeu, care excelează în putere, așteaptă să-i chemăm în ajutorul nostru, așa încât credința noastră să nu poată fi umbrată de violența conflictului. Este nevoie acum de o putere înnoită. Este necesară o acțiune prudentă. Indiferența și amânarea vor avea ca urmare atât pierderea religiei personale, cât și pierderea cerului.

Solia laodiceeană trebuie să fie vestită în timpul acesta, pentru a trezi biserica adormită. Gândul la scurttimea timpului trebuie să vă îndemne la un efort stăruitor și neobosit. Nu uitați că Satana a coborât cu o mare putere, ca să lucreze prin toate amăgirile nelegiurii în viața acelor care pier.

De-a lungul anilor, medicii au fost învățați să creadă că nu trebuie să exprime opinii care diferă de cele ale șefului lor. 33 Oh, ce bine ar fi fost dacă ar fi sfărâmat jugul acesta, dacă ar fi spus păcatului pe nume! Atunci nu ar fi fost priviți în curțile cerului ca fiind niște oameni care, deși au purtat responsabilități grele, au dat greș în a rosti adevărul, muștrând faptele de neascultare față de Cuvântul lui Dumnezeu.

Medicilor, oare ați făcut voi lucrarea Domnului, prin faptul că ați ascultat interpretări fanteziste și spiritiste ale Scripturilor, interpretări care subminează temeliile credinței noastre și vă împiedică să aveți pace? Dumnezeu spune: „Eu nu voi mai fi cu voi dacă nu nimiciți ce este dat spre nimicire din mijlocul vostru.”

Raționamente false care subminează stâlpii credinței

Solia mea către voi este: Încetați să ascultați cum adevărul este pervertit fără să protestați în vreun fel. Demascați raționamentele false pretențioase care, dacă sunt primite, îi vor determina pe pastori, medici și lucrătorii misionari să ignore adevărul. Fiecare trebuie să stea acum la postul său de veghere. Dumnezeu îi cheamă pe toți să-și ocupe locul sub steagul însângerat al Prințului Emanuel. Am fost îndrumată să avertizez poporul nostru, deoarece mulți sunt în pericolul de a primi teorii și raționamente false, care subminează stâlpii de susținere ai credinței.

Uneori, medicii noștri vorbesc ore în șir, deși sunt obosiți și încurcați și nu sunt într-o stare potrivită pentru a vorbi. Misionarii medicali ar trebui să refuze să organizeze ședințe lungi care se întind pe timpul nopții. Aceste dezbateri nocturne au fost ocaziile în care Satana, prin influența lui amăgitoare, a furat din mintea unora credința dată o dată pentru totdeauna sfinților. Idei strălucite și încântătoare răsar adesea din mintea unuia care este influențat de marele amăgitor. Aceia care ascultă și consimt vor ajunge să fie fermecați, așa cum a fost fermecată Eva de cuvintele șarpelui. Ei nu pot să asculte speculațiile filosofice fermecătoare și, în același timp, să păstreze cu claritate în minte cuvântul Dumnezeului celui viu.

Medicii noștri au pierdut mult din experiența vieții lor, pentru că au văzut tranzacții administrative greșite, au auzit rostindu-se cuvinte greșite și au văzut că sunt urmate principii greșite, dar nu au adresat nicio mustrare, de teamă că vor fi respinși.

Celor care au fost supuși acestor restricții le adresez apelul de a sfărâma jugul la care au fost supuși multă vreme și de a sta ca niște oameni liberi în Hristos. Numai un efort hotărât va rupe vraja care îi subjugă.

„Alfa” este văzută acum

Nu vă lăsați amăgiți, pentru că mulți se vor îndepărta de credință, ascultând de duhurile înșelătoare și învățăturile dracilor. În fața noastră se află acum „alfa” acestui pericol. „Omega” va avea o natură cât se poate de uluitoare.

Trebuie să cercetăm cuvintele pe care Domnul Hristos le-a rostit în rugăciunea pe care a înălțat-o chiar înainte de a fi judecat și răstignit. „După ce a vorbit astfel, Isus a ridicat ochii spre cer și a zis: «Tată, a sosit ceasul! Proslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine, după cum I-ai dat putere peste orice făptură, ca să dea viața veșnică tuturor acelor pe care I i-ai dat Tu. Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu. Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac. Și acum, Tată, proslăvește-Mă la Tine Însuși cu slava pe care o aveam la Tine înainte de a fi lumea. Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume. Ai Tăi erau, și Tu Mi i-ai dat; și ei au păzit Cuvântul Tău»” (Ioan 17,1-6).

Creștinii să fie evlavioși

Neprihănirea lui Dumnezeu este absolută. Această neprihănire caracterizează toate lucrările Sale, toate legile Sale. Oamenii lui Dumnezeu trebuie să fie așa cum este El. Viața lui Hristos trebuie să fie manifestată în viața urmașilor Săi. În toate faptele Sale publice și particulare, în fiecare cuvânt și faptă, s-a văzut o evlavie practică, iar evlavia aceasta trebuie să se vadă și în viața ucenicilor Săi.

Aceia care iau aminte la lumina ce le-a fost dată vor manifesta virtuțile caracterului lui Hristos în viața de zi cu zi. Domnul Hristos nu a păcătuit,

pentru că în El nu era păcat. Dumnezeu mi-a arătat că viața credincioșilor trebuie să dea dovadă de o neprihănire practică.

Oare nu a vorbit Dumnezeu în Cuvântul Său despre evenimentele solemne care trebuie să aibă loc în scurt timp? Când citiți lucrurile acestea, credeți voi ce spune El? Sau, prin faptul că ați ascultat o filosofie înșelătoare, ați renunțat la credința voastră în Dumnezeu? Este vreo putere în stare să abată pedeapsa care trebuie să vină asupra voastră, dacă nu vă umiliți inima înaintea lui Dumnezeu și nu vă mărturișiți păcatele? Cum se explică faptul acesta, frații mei din lucrarea misionară medicală? Oare nu vă vorbește Dumnezeu cel viu, din Cuvântul Său, despre evenimentele care au loc în împlinirea aceluia Cuvânt? În curând va avea loc ultima mare cercetare a omului. A fost viața voastră în așa fel încât să puteți fi cântăriți atunci în balanțele Sanctuarului și să nu fiți găsiți prea ușori? A ajuns supunerea voastră față de oameni să fie o răzvrătire împotriva lui Dumnezeu? „Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă încercați-vă” (2 Corinteni 13,5). — Special Testimonies, seria B, nr. 2, p. 12-14

FIȚI PRECAUȚI

Washington, D.C., 7 august 1904.

Stimate frate, Mi s-a dat o solie pe care să ți-o vestesc atât ție, cât și celorlalți medici aflați în Asociația Medicală Misionară. Despărțiți-vă de influența exercitată de cartea Living Temple 34, deoarece ea conține idei înșelătoare. În ea se află idei care sunt într-un tot adevărate, dar sunt amestecate cu idei false. Pasajele din Scriptură sunt scoase din context și sunt folosite pentru a susține teorii greșite.

Gândul la ideile greșite conținute în cartea aceasta mi-a produs o mare tulburare, iar experiența prin care am trecut în legătură cu problema aceasta

aproape că m-a costat viața.

Se va spune că lucrarea Living Temple a fost revizuită. Totuși Domnul mi-a arătat că scriitorul nu s-a schimbat și că, atâta vreme cât continuă să susțină ideile lui actuale, nu poate să fie nicio unitate între el și slujitorii Evangheliei. „Nu vă înșelați: «Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit»” (Galateni 6,7).

Ați avut posibilitatea să citiți Mărturii, volumele 7 și 8. În mărturiile acestea este dat un semnal de alarmă. Totuși unii nu au înțeles lumina care a fost așa de clară și simplă pentru mintea celor care nu au fost influențați de teoriile amăgitoare. Atâta vreme cât medicii noștri cultivă teoriile rătăcitoare ale cărții acesteia, nu poate să fie nicio unitate între ei și pastorii care vestesc solia Evangheliei. Până când nu are loc o schimbare, nu trebuie să fie nicio unitate.

Dacă misionarii medicali se comportă în așa fel încât practica și exemplul lor se armonizează cu numele pe care îl poartă, dacă simt nevoia unei unități ferme cu slujitorii Evangheliei, atunci poate să aibă loc o activitate armonioasă. Totuși trebuie să refuzăm cu hotărâre să fim îndepărtați de pe platforma adevărului veșnic, care a stat ca un test al credinței încă din 1844.

Alfa prezentată în „Living Temple”

Mi s-a poruncit să vorbesc deschis. „Înfruntă pericolul!” este îndemnul care mi-a fost adresat. „Înfruntă pericolul cu hotărâre și fără întârziere.” Totuși nu trebuie să-i retragem pe lucrătorii noștri din câmpul de lucru spre a cerceta învățăturile și punctele de controversă. Nu avem de făcut nicio astfel de cercetare. În cartea Living Temple este prezentată alfa unor erezii mortale. Omega va urma și va fi primită de aceia care nu sunt dispuși să asculte

avertizarea pe care a adresat-o Dumnezeu.

Medicii noștri, asupra cărora apasă povara unor responsabilități importante, trebuie să aibă un discernământ spiritual clar. Ei trebuie să vegheze continuu. În curând vor veni asupra noastră pericole pe care nu le observăm acum, iar eu doresc mult ca ei să nu fie înșelați. Am o dorință puternică de a-i vedea stând liberi în Domnul. Mă rog să aibă curajul de a sta neclintiți pentru adevăr, așa cum este el în Isus, păstrând cu putere până la sfârșit credința lor de la început. — Special Testimonies, seria B, nr. 2, p. 49, 50

TEMELIA CREDINȚEI NOASTRE

Domnul va pune o nouă putere de viață în lucrarea Sa, dacă slujitorii omenești respectă porunca de a merge și de a propovădui adevărul. Acela care a declarat că adevărul Său va străluci pentru totdeauna va proclama acest adevăr prin soli credincioși, care vor face trâmbița să sune cu un ton clar. Adevărul va fi criticat, batjocorit și luat în râs, dar cu cât este examinat mai îndeaproape și verificat, cu atât va străluci mai puternic.

Ca popor, noi trebuie să stăm neclintiți pe platforma adevărului veșnic care a rezistat încercării și verificării. Să rămânem la stâlpii de susținere siguri ai credinței noastre. Principiile adevărului pe care ni le-a descoperit Dumnezeu constituie singura temelie sigură. Ele ne-au făcut să fim ce suntem. Trecerea timpului nu a micșorat valoarea lor. Vrajmașul depune un efort continuu pentru a muta aceste adevăruri din locul lor și pentru a pune în schimb teorii false. El va aduce în interior tot ce va putea pentru a-și îndeplini planurile amăgitoare. Dar Domnul va ridica oameni cu o percepție ascuțită, care vor pune aceste adevăruri la locul lor, în planul lui Dumnezeu.

Solul ceresc mi-a spus că o parte dintre raționamentele din cartea Living Temple sunt nesănătoase, iar aceste raționamente vor duce în rătăcire mintea aceluia care nu sunt pe deplin întemeiați pe principiile adevărului prezent. Ele înfățișează lucruri care nu sunt altceva decât o speculație cu privire la persoana lui Dumnezeu și la locul în care este El prezent. Nimeni de pe pământul acesta nu are dreptul să facă speculații cu privire la subiectul acesta. Cu cât teoriile fanteziste sunt discutate mai mult, cu atât oamenii Îl vor cunoaște mai puțin pe Dumnezeu și adevărul care sfințește sufletul.

Unul și altul vin la mine, cerându-mi să le explic pozițiile adoptate în Living Temple. Eu răspund: „Ele sunt inexplicabile.” Părerile exprimate nu oferă adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu. Pretutindenii în carte se află pasaje din Scriptură. Aceste pasaje sunt introduse într-o asemenea modalitate, încât ideile false sunt făcute să pară a fi adevărate. Teoriile greșite sunt prezentate într-o modalitate atât de plăcută, încât, dacă nu vor avea grijă, mulți vor fi duși în rătăcire.

Noi nu avem nevoie de misticismul care se află în cartea aceasta. Cei care susțin aceste raționamente false vor constata curând că se află într-o poziție în care vrăjmașul va putea să le vorbească și să-i ducă departe de Dumnezeu. Mi s-a arătat că scriitorul acestei cărți se află pe o cale greșită. El a pierdut din vedere adevărurile distinctive pentru timpul acesta. El nu știe în ce direcție se îndreaptă pașii lui. Calea adevărului se află foarte aproape de calea minciunii, iar ambele căi pot să pară identice pentru mințile asupra cărora nu lucrează Duhul Sfânt și care, ca urmare, nu observă imediat deosebirea dintre adevăr și minciună.

O viziune cu privire la pericolul care se apropie

Aproximativ în vremea când a fost publicată cartea Living Temple, într-o viziune din timpul nopții, mi-au fost arătate imagini care indicau că se apropie un pericol și că trebuie să mă pregătesc pentru el, scriind lucrurile pe care Dumnezeu mi le descoperise cu privire la temelia principiilor credinței noastre. Mi-a fost trimis un exemplar al cărții Living Temple, dar acesta a rămas necitit în biblioteca mea. Din lumina pe care mi-a dat-o Domnul, am știut că unele dintre părerile susținute în carte nu purtau semnul aprobării lui Dumnezeu și că ele constituiau o capcană pe care vrăjmașul o pregătise pentru zilele din urmă. Am crezut că faptul acesta va fi văzut cu siguranță și nu va fi necesar ca eu să spun ceva despre el.

În controversa care a apărut în mijlocul fraților noștri cu privire la învățăturile cărții acesteia, cei care erau în favoarea răspândirii ei largi au declarat: „Ea conține chiar părerile pe care le-a prezentat sora White.” Afirmația aceasta m-a lovit direct în inimă. M-am simțit zdrobită, pentru că știam că această prezentare a situației nu era adevărată.

În cele din urmă, fiul meu mi-a zis: „Mamă, ar trebui să citești cel puțin unele părți din carte, ca să vezi dacă sunt în armonie cu lumina pe care ți-a dat-o Dumnezeu.” El s-a așezat lângă mine și am citit împreună prefața și cea mai mare parte a primului capitol, precum și paragrafe din alte capitole. Când le-am citit, am recunoscut chiar ideile împotriva cărora mi s-a poruncit să vorbesc în solia de avertizare din timpul zilelor de la începutul lucrării mele publice. Atunci când am părăsit pentru prima dată statul Maine, a trebuit să trec prin Vermont și Massachusetts pentru a vesti o mărturie împotriva acestor idei. Living Temple conține alfa acestor teorii. Am știut că omega va urma peste puțină vreme și am tremurat pentru poporul nostru. Am știut că trebuia să-i avertizez pe frații și surorile noastre să nu intre în controverse cu privire la prezența și persoana lui Dumnezeu. Declarațiile făcute în Living Temple cu privire la punctul acesta sunt incorecte. Pasajele din Scriptură folosite pentru a susține învățătura prezentată sunt aplicate greșit.

Sunt constrânsă să vorbesc pentru a nega afirmația că învățăturile din Living Temple pot să fie susținute de declarații din scrierile mele. În cartea aceasta pot să existe expresii și idei care sunt în armonie cu scrierile mele. De asemenea, în scrierile mele pot să fie multe declarații care, dacă sunt scoase din contextul lor și interpretate în conformitate cu intenția scriitorului cărții Living Temple, ar părea că sunt în armonie cu învățăturile din ea. Aceste declarații ar putea să ofere o aparentă susținere a afirmației că ideile din Living Temple sunt în armonie cu scrierile mele. Dar să ne ferească Dumnezeu ca părerea aceasta să predomină!

Puțini pot să înțeleagă urmarea adoptării raționamentelor filosofice false susținute de unii din timpul acesta. Totuși Domnul a ridicat cortina și mi-a arătat rezultatul. Teoriile spiritiste cu privire la persoana lui Dumnezeu și-au urmat concluzia lor logică și au spulberat întregul sistem creștin. Ele consideră total lipsită de valoare lumina pe care Domnul Hristos a venit din cer să i-o dea lui Ioan și, prin el, poporului Său. Ele spun că evenimentele care se află chiar în fața noastră nu sunt suficient de importante pentru a li se acorda o atenție deosebită. Ele anulează adevărul de origine cerească și îl jefuiesc pe poporul lui Dumnezeu de experiența lui din trecut, oferindu-i în schimb o știință falsă.

În viziunea din timpul nopții, mi-a fost arătat cu claritate că ideile acestea au fost privite de unii ca fiind niște adevăruri mărețe, care trebuie să fie aduse în biserică și scoase în evidență în timpul acesta. Mi-a fost arătată o platformă susținută de piloni puternici — adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu. Unii dintre cei aflați în poziții de înaltă responsabilitate în lucrarea medicală îndrumau o persoană sau alta să slăbească pilonii care susțineau platforma aceasta. Atunci, am auzit o voce spunând: „Unde sunt străjerii care ar trebui să stea pe zidurile Sionului? Sunt cumva adormiți? Temelia aceasta a fost construită de Marele Meșter și va rezista furtunii și vântului. Îi vor îngădui ei acestui om să prezinte învățături care neagă experiența din trecut a poporului lui Dumnezeu? A sosit timpul pentru o acțiune hotărâtă!”

Vrăjmașul sufletelor a căutat să introducă presupunerea că în mijlocul adventiștilor de ziua a șaptea va avea loc o mare reformă, iar reforma aceasta va consta în renunțarea la doctrinele care stau ca niște stâlpi de susținere ai credinței noastre și în angajarea într-un proces de reorganizare. Dacă reforma aceasta va avea loc, care va fi rezultatul? Principiile adevărului pe care Dumnezeu, în înțelepciunea Sa, i le-a dat bisericii rămășiței, ar fi desființate. Religia noastră ar fi schimbată. Principiile fundamentale care au susținut lucrarea în ultimii cincizeci de ani ar fi considerate ca fiind false. Ar fi

înființată o organizație nouă. Ar fi scrise cărți despre o ordine nouă. Ar fi prezentat un sistem de filosofie intelectuală. Fondatorii acestui sistem ar merge în orașe și ar face o lucrare uimitoare. Desigur, Sabatul ar fi desconsiderat, la fel cum ar fi desconsiderat și Dumnezeu care l-a creat. Nimic nu ar fi îngăduit să stea în calea noii mișcări. Conducătorii ar spune că virtutea este mai bună decât viciul, dar, pentru că Dumnezeu va fi înlăturat, ei vor depinde de puterea omenească, iar aceasta, fără Dumnezeu, este lipsită de valoare. Temelia lor va fi zidită pe nisip, iar furtuna și vânturile vor spulbera clădirea lor.

Cine are autoritatea de a începe o astfel de mișcare? Noi avem Biblia. Avem experiența noastră, confirmată de minunile făcute de Duhul Sfânt. Avem adevărul care nu admite niciun compromis. Să nu respingem noi tot ce nu este în armonie cu adevărul acesta?

Am ezitat și am amânat trimiterea acestor mărturii pe care Duhul Domnului m-a determinat să le scriu. Nu am vrut să fiu obligată să prezint influența rădăcitoare a acestor raționamente filosofice false. Dar, prin providența lui Dumnezeu, ideile false care au apărut trebuie să fie înfruntate.

Un aisberg! „Loviți-l!”

Cu puțin timp înainte de a trimite mărturiile cu privire la eforturile vrăjmașului de a submina temelia credinței noastre prin răspândirea unor teorii amăgitoare, am citit despre un accident suferit de un vapor care s-a lovit de un aisberg în ceață. Câteva nopți am dormit doar puțin. Mi se părea că sunt apăsată ca un car sub povara snopilor. Într-o noapte, mi-a fost prezentată cu claritate o scenă. Un vapor era în călătorie, înconjurat de o ceață densă. Deodată, marinarul de veghe a strigat: „Un aisberg, chiar în față!” Acolo, ridicându-se mult mai înalt decât vaporul, se afla un aisberg uriaș. O voce plină de autoritate a strigat: „Loviți-l!” Nu a fost nicio clipă de

ezitare. Acțiunea a fost promptă. Mecanicul a mărit viteza la maximum, iar omul de la cârmă a îndreptat vaporul direct spre aisberg. Vaporul a lovit gheața cu un zgomot puternic. A fost un șoc îngrozitor, iar aisbergul s-a sfărâmat în multe bucăți, căzând cu un sunet ca de tunet. Pasagerii au fost zguduiți violent de forța ciocnirii, dar nu s-a pierdut nicio viață. Vasul a fost avariat, dar nu așa încât să nu poată fi reparat. A ricoșat din cauza impactului, tremurând de la proră la pupă, ca o făptură vie. Apoi, și-a continuat drumul.

Am știut bine care era semnificația acestei imagini. Știam ce îmi poruncise Domnul. Auzisem acele cuvinte, ca și cum erau rostite de Căpitanul nostru: „Loviți-l!” Am știut care era datoria mea și faptul că nu era nicio clipă de pierdut. Timpul pentru o acțiune hotărâtă sosise. Eu trebuia să ascult fără întârziere porunca: „Loviți-l!”

În noaptea aceea, am stat până la ora unu, scriind cât am putut mai repede. În următoarele câteva zile, am lucrat dimineața devreme și seara târziu, pregătind pentru poporul nostru îndrumarea care mi-a fost dată cu privire la ideile false care pătrundeau în mijlocul nostru.

Am sperat că va avea loc o reformă deplină și că principiile pentru care am luptat în zilele de început și care au fost clarificate prin puterea Duhului Sfânt vor fi menținute.

Temelia neclintită a credinței noastre

Mulți din poporul nostru nu își dau seama cât de ferm a fost pusă temelia credinței noastre. Soțul meu, fratele Joseph Bates, tata Pierce 36, fratele [Hiram] Edson și alții, care au fost niște persoane inteligente, nobile și corecte, s-au aflat printre aceia care, după trecerea datei din 1844, au cercetat adevărul ca pe o comoară ascunsă. Eu am participat la adunări cu ei, am

studiat împreună și ne-am rugat stăruitor. Adesea am rămas până târziu noaptea și, uneori, pe parcursul întregii nopți, rugându-ne pentru lumină și studiind Cuvântul. Frații aceștia s-au adunat din nou și din nou pentru a studia Biblia, ca să-i cunoască semnificația și să fie pregătiți să o prezinte cu putere. Când ajungeau la un punct al studiului lor, în care spuneau: „Nu putem să facem nimic mai mult”, Duhul Domnului venea asupra mea, eram luată în viziune și mi se descoperea explicația clară a pasajelor pe care le studiam, cu îndrumări privind felul în care trebuia să lucrăm și să le prezentăm cu succes. Așa ne-a fost dată lumina care ne-a ajutat să înțelegem pasajele din Scriptură cu privire la Hristos, la misiunea Sa și lucrarea Sa. Mi-a fost explicată cu claritate o linie a adevărului, care se întinde din vremea aceea și până când vom intra în cetatea lui Dumnezeu, iar eu le-am prezentat altora învățătura pe care Domnul mi-a dat-o.

În tot acel timp, nu am putut să înțeleg raționamentele fraților. Mintea îmi era încuiată, ca să spun așa, și nu am putut să înțeleg semnificația pasajelor din Scriptură pe care le studiam. Aceea a fost una dintre supărările cele mai mari din viața mea. Am fost în aceasta stare, până când toate punctele principale ale credinței noastre au fost înțelese cu claritate, în armonie cu declarațiile Cuvântului lui Dumnezeu. Frații știau că, atunci când nu eram în viziune, nu puteam să înțeleg subiectele acestea și primeau descoperirile care îmi erau făcute ca pe o lumină venită din cer.

Timp de doi sau trei ani, mintea mea a continuat să fie închisă și nu înțelegeam pasajele din Scriptură. Pe parcursul lucrării noastre, soțul meu și cu mine l-am vizitat pe tata Andrews, care suferea serios din cauza unui reumatism inflamator. Ne-am rugat pentru el. Mi-am pus mâinile pe capul lui și am spus: „Tata Andrews, Domnul Isus te face sănătos.” El a fost vindecat imediat. S-a ridicat și a umblat prin încăpere, lăudându-L pe Dumnezeu și spunând: „Nu am văzut niciodată lucrul acesta atât de clar ca acum. Îngerii lui Dumnezeu sunt în camera aceasta.” Slava lui Dumnezeu s-a descoperit. Lumina părea să strălucească pretutindeni în casă, iar un înger mi-a pus

mâna pe cap. Din momentul acela, am fost în stare să înțeleg Cuvântul lui Dumnezeu.

Ce influență i-ar putea determina pe oamenii care trăiesc în acest moment al istoriei noastre să lucreze într-o modalitate ascunsă și puternică pentru a dărâma temelia credinței noastre, o temelie care a fost pusă la începutul lucrării noastre printr-un studiu cu rugăciune al Cuvântului și prin descoperire divină? Noi am construit pe temelia aceasta în ultimii cincizeci de ani. Vă mirați că am ceva de spus, când văd începutul unei lucrări care ar putea să înlăture unii dintre stâlpii de susținere ai credinței noastre? Eu trebuie să ascult porunca: „Loviți-I!” Trebuie să vestesc soliile de avertizare pe care Dumnezeu mi le dă și să las urmările în seama Domnului. Trebuie să prezint acum situația și toate urmările ei, pentru ca poporul lui Dumnezeu să nu fie devastat.

Noi suntem poporul care păzește poruncile lui Dumnezeu. În ultimii patruzeci de ani, asupra noastră au fost aduse erezii de tot felul, ca să ne întunece mintea cu privire la învățătura Cuvântului, îndeosebi cu privire la lucrarea de slujire a Domnului Hristos în Sanctuarul ceresc, precum și solia Cerului pentru aceste zile din urmă, așa cum a fost vestită de îngeri în capitolul al paisprezecelea din Apocalipsa. Adventiștilor de ziua a șaptea li s-au prezentat cu insistență solii de tot felul, ca să ia locul adevărului care a fost cercetat punct cu punct prin studiu și rugăciune și a fost dovedit prin puterea făcătoare de minuni a Domnului. Dar pietrele de hotar care ne-au făcut să fim ce suntem trebuie să fie păstrate și vor fi păstrate așa cum le-a pus Dumnezeu prin Cuvântul Său și prin mărturia Duhului Său. El ne cheamă să rămânem neclintiți și cu credință la principiile fundamentale care se bazează pe o autoritate indiscutabilă.

Capitolul 26

LEGEA CEA DESĂVÂRȘITĂ

Legea lui Dumnezeu, așa cum este prezentată în Scriptură, conține cerințe vaste și cuprinzătoare. Fiecare principiu este sfânt, drept și bun. Legea îi face pe oameni să aibă o obligație față de Dumnezeu, ea atinge gândurile și simțămintele și îi va convinge de păcat pe toți aceia care își dau seama că au călcat cerințele ei. Dacă Legea s-ar referi numai la comportamentul exterior, oamenii nu ar fi vinovați pentru gândurile, dorințele și planurile lor greșite. Dar Legea cere ca sufletul însuși să fie curat și mintea să fie sfântă, așa încât gândurile și simțămintele să fie în armonie cu standardul dragostei și al neprihănirii.

Domnul Hristos a arătat în învățăturile Sale cât de vaste sunt principiile Legii rostite pe Sinai. El a făcut o aplicație practică a acelei Legi ale cărei principii rămân pentru totdeauna marele standard al neprihănirii — standardul prin care toți vor fi judecați în ziua cea mare, când se va așeza scaunul de judecată și vor fi deschise cărțile cerului. El a venit să împlinească toate condițiile neprihănirii și, în calitate de Conducător al omenirii, să-i arate omului că și el poate să facă aceeași lucrare, îndeplinind fiecare detaliu al cerințelor lui Dumnezeu. Prin harul Său, care este pus la dispoziția fiecărui om, nimeni nu trebuie să piardă cerul. Desăvârșirea caracterului poate fi atinsă de fiecare om care se străduiește să ajungă la ea. Aceasta constituie însăși temelia noului legământ al Evangheliei. Legea lui Iehova este pomul, Evanghelia constituie florile parfumate și roadele pe care le aduce.

Când Duhul lui Dumnezeu îi descoperă omului semnificația deplină a Legii, în inima lui are loc o schimbare. Descrierea conștiințioasă pe care profetul Natan a făcut-o cu privire la starea adevărată în care se afla David, 1-

a făcut pe acesta să își cunoască bine păcatele și l-a ajutat să renunțe la ele. El a primit sfatul cu smerenie și s-a umilit înaintea lui Dumnezeu. „Legea Domnului”, a spus el, „este desăvârșită, și înviorează sufletul; mărturia Domnului este adevărată și dă înțelepciune celui neștiutor. Orânduirile Domnului sunt fără prihană și veselesc inima; poruncile Domnului sunt curate și luminează ochii. Frica de Domnul este curată și ține pe vecie; judecățile Domnului sunt adevărate, toate sunt drepte. Ele sunt mai de preț decât aurul, decât mult aur curat; sunt mai dulci decât mierea, decât picurul din faguri. Robul Tău primește și el învățătura de la ele; pentru cine le păzește, răsplata este mare. Cine își cunoaște greșelile făcute din neștiință? Iartă-mi greșelile pe care nu le cunosc! Păzește, de asemenea, pe robul Tău de mândrie, ca să nu stăpânească ea peste mine! Atunci voi fi fără prihană, nevinovat de păcate mari. Primește cu bunăvoință cuvintele gurii mele și cugetele inimii mele, Doamne, Stânca mea și Izbăvitorul meu!” (Psalmii 19,7-14)

Felul în care Pavel prețuia Legea

Mărturia apostolului Pavel cu privire la Lege este: „Deci ce vom zice? Legea este ceva păcătos [păcatul se află în om, nu în Lege]? Nicidecum! Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: «Să nu poftești!» Apoi păcatul a luat prilejul și a făcut să se nască în mine, prin poruncă, tot felul de poftă; căci, fără Lege, păcatul este mort. Odiușor, fiindcă eram fără Lege, trăiam; dar când a venit porunca, păcatul a înviat, și eu am murit. Și porunca, ea, care trebuia să-mi dea viața, mi-a pricinuit moartea. Pentru că păcatul a luat prilejul prin ea, m-a amăgit și, prin însăși porunca aceasta, m-a lovit cu moartea” (Romani 7,7-11).

Păcatul nu a nimicit Legea, dar Legea a nimicit gândirea firească a lui Pavel. „Dar acum, am fost izbăviți de Lege”, declară el, „și suntem morți față de Legea aceasta, care ne ținea robi, pentru ca să slujim lui Dumnezeu într-

un duh nou, iar nu după vechea slovă” (Romani 7,6). „Atunci, un lucru bun mi-a dat moartea? Nicidecum. Dar păcatul, tocmai ca să iasă la iveală ca păcat, mi-a dat moartea printr-un lucru bun, pentru ca păcatul să se arate afară din cale de păcătos, prin faptul că se sluzea de aceeași poruncă” (Romani 7,13). „Așa că Legea, negreșit, este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună” (Romani 7,12). Apostolul Pavel le atrage atenția ascultătorilor săi la Legea călcată și le arată în ce constă vinovăția lor. El îi învață ca un profesor care îi învață pe elevii lui și le arată calea de întoarcere la credincioșia față de Dumnezeu.

În călcarea Legii nu se găsește nicio siguranță, nicio tihnă, nicio îndreptățire. Atâta vreme cât continuă să păcătuiască, omul nu poate spera să stea ca un nevinovat înaintea lui Dumnezeu și să fie împăcat cu El prin meritele Domnului Hristos. El trebuie să înceteze să calce Legea și să ajungă credincios. Când privește în marea oglindă morală, păcătosul își vede defectele de caracter. El se vede exact așa cum este, pătat, întinat și condamnat. Totuși el știe că Legea nu poate să îndepărteze în niciun fel vinovăția sau să-l ierte pe cel păcătos. El trebuie să meargă mai departe. Legea este doar un îndrumător care îl aduce la Hristos. El trebuie să privească la Mântuitorul care poartă păcatele. Iar când Domnul Hristos îi este descoperit pe crucea de pe Golgota, murind sub povara păcatelor întregii lumi, Duhul Sfânt îi arată atitudinea lui Dumnezeu față de toți cei ce se pocăiesc de nelegiuirile lor. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3,16).

Fiecare dintre noi trebuie să ia seama personal și ca niciodată mai înainte la un „Așa zice Domnul”. Unii oameni sunt necredincioși față de Dumnezeu, profanează Sabatul Său sfânt, găsesc neajunsuri în declarațiile cele mai clare ale Cuvântului, răstălmăcesc adevărata semnificație a Scripturilor și, în același timp, fac eforturi disperate de a armoniza neascultarea lor cu Scripturile. Totuși Cuvântul condamnă astfel de practici,

așa cum i-a condamnat pe cărturarii și fariseii din zilele lui Hristos. Trebuie să cunoaștem adevărul. Vom face noi la fel cum au făcut fariseii? Îi vom întoarce noi spatele celui mai mare Învățător pe care L-a cunoscut vreodată lumea, pentru a ne îndrepta spre tradițiile, maximele și zicalele oamenilor?

Urmările călcării Legii

Sunt multe concepții pe care mintea nu are niciun drept să le cultive. Adam a crezut minciuna lui Satana, insinuările viclene împotriva caracterului lui Dumnezeu. „Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: «Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit»” (Geneza 2,16.17). Când a ispitit-o pe Eva, Satana a spus: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: «Să nu mâncați din toți pomii din grădină?» Femeia a răspuns șarpelui: «Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină. Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: Să nu mâncați din el, și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți”. Atunci, șarpele a zis femeii: «Hotărât, că nu veți muri: dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.»” (Geneza 3,1-5)

Cunoștința pe care Dumnezeu nu a dorit ca primii noștri părinți să o aibă a fost cunoștința vinovăției. Când ei au acceptat declarațiile lui Satana, care erau false, neascultarea și fărâdelegea au fost aduse în lumea noastră. Neascultarea aceasta față de porunca explicită a lui Dumnezeu și credința aceasta în minciuna lui Satana au deschis porțile unui potop de nenorociri care au venit asupra lumii. Satana a continuat lucrarea începută în Grădina Eden. El a lucrat cu precauție, pentru ca omul să primească declarațiile lui ca fiind o dovadă împotriva lui Dumnezeu. El a lucrat împotriva Domnului Hristos și împotriva eforturilor Sale de a reface în om chipul lui Dumnezeu și de a întipări în sufletul lui asemănarea cu Dumnezeu.

Credința într-o concepție falsă nu l-a făcut pe apostolul Pavel să fie un om bun, duios și milos. El a fost un iudeu zelos, nespus de furios împotriva adevărului cu privire la Domnul Isus. El a mers pretutindeni în țară, prinzându-i pe credincioși și trimițându-i în închisoare. Când a vorbit despre lucrul acesta, el a spus: „Eu sunt iudeu, născut în Tarsul Ciliciei; dar am fost crescut în cetatea aceasta, am învățat la picioarele lui Gamaliel să cunosc cu de-amănuntul Legea părinților noștri și am fost tot atât de plin de râvnă pentru Dumnezeu, cum sunteți și voi toți azi. Am prigonit până la moarte această Cale, am legat și am pus în temniță bărbați și femei” (Fapte 22,3.4).

Familia omenească este în necaz din cauza faptului că a călcat Legea Tatălui. Totuși Dumnezeu nu îl lasă pe cel păcătos până când nu-i arată remediul pentru păcat. Singurul Fiu al lui Dumnezeu a murit pentru ca noi să putem trăi. Domnul a acceptat să aducă jertfa aceasta pentru noi, ca Garant și Înlocuitor al nostru, cu condiția ca noi să Îl primim pe Hristos și să credem în El. Cel păcătos trebuie să vină la Hristos cu credință, să se bazeze pe meritele Sale, să pună păcatele lui asupra Purtătorului păcatelor și să primească iertarea Sa. Acesta este motivul pentru care a venit Domnul Hristos în lume. Ca urmare, neprihănirea lui Hristos îi este atribuită păcătosului care se pocăiește și crede. El ajunge să fie un membru al familiei împărătești, un copil al Împăratului ceresc, un moștenitor al lui Dumnezeu și împreună-moștenitor cu Hristos.

CARACTERUL LEGII LUI DUMNEZEU

David spune: „Legea Domnului este desăvârșită” (Psalmi 19,7). „De multă vreme știu din învățăturile Tale, că le-ai așezat pentru totdeauna” (Psalmi 119,152). Iar apostolul Pavel mărturisește: „Așa că Legea, negreșit, este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună” (Romani 7,12).

În calitate de Conducător Suprem al universului, Dumnezeu a rânduit legi nu numai pentru guvernarea tuturor făpturilor vii, ci și pentru toate lucrările naturii. Totul, fie mare, fie mic, cu viață sau fără viață, se află sub legi stabilite, care nu pot să fie desconsiderate. Nu există nicio excepție de la regula aceasta, pentru că nimic din ce a făcut mâna divină nu a fost uitat de mintea divină. Totuși, în ciuda faptului că tot ce se află în natură este guvernat de legea naturală, numai omul, ca făptură inteligentă, capabil de a înțelege cerințele Legii morale, este răspunzător față de ea. Numai omului, coroana creațiunii, Dumnezeu i-a dat o conștiință pentru a înțelege cerințele sfinte ale Legii divine și o inimă capabilă să iubească Legea ca fiind sfântă, dreaptă și bună, iar de la om se cere o ascultare promptă și deplină. Totuși Dumnezeu nu îl constrânge să asculte. Omul este lăsat să fie un agent moral liber.

Doar puțini înțeleg subiectul responsabilității personale a omului, și totuși este un subiect de cea mai mare importanță. Noi putem fie să ascultăm și să trăim, fie să călcăm Legea lui Dumnezeu, să sfidăm autoritatea Sa și să primim pedeapsa corespunzătoare. Ca urmare, în mintea fiecărui om se pune cu insistență întrebarea: Să ascult vocea din cer, Cele Zece Porunci rostite pe Sinai, sau să merg împreună cu mulțimea care calcă în picioare acea Lege de foc? Pentru aceia care Îl iubesc pe Dumnezeu, păzirea poruncilor Sale și săvârșirea lucrurilor care sunt plăcute în ochii Săi va fi plăcerea cea mai

mare. Totuși, inima firească urăște Legea lui Dumnezeu și luptă împotriva cerințelor ei sfinte. Oamenii își închid sufletul față de lumina divină, refuzând să umble în ea, atunci când strălucește asupra lor. Ei sacrifică favoarea lui Dumnezeu, curăția inimii și speranța de a ajunge în cer, pentru satisfacerea egoistă sau pentru câștigul lumesc.

Psalmistul spune: „Legea Domnului este desăvârșită” (Psalmii 19,7). Cât de minunată este Legea lui Iehova în simplitatea ei, în desăvârșirea și caracterul ei cuprinzător! Ea este atât de scurtă, încât putem să memorăm cu ușurință fiecare poruncă, și totuși atât de vastă, încât să exprime întreaga voință a lui Dumnezeu și să cuprindă în sfera de cunoștință nu numai faptele, ceea ce se vede în exterior, ci și gândurile, intențiile, dorințele și emoțiile inimii. Legile omenești nu pot să facă lucrul acesta. Ele pot să se ocupe numai de faptele care se văd. Un om poate să fie nelegiuit, și totuși să își ascundă greșelile de ochii omenești. Poate să fie un infractor — un hoț, un criminal, un om care comite adulter — dar, atâta vreme cât nu este descoperit, legea nu poate să-l condamne ca fiind vinovat. Legea lui Dumnezeu ia în considerare și gelozia, invidia, ura, răutatea, răzbunarea, pofta și ambiția care clocotesc în suflet, dar nu își găsesc exprimarea în fapte, din cauză că lipsește, nu voința, ci ocazia favorabilă. Omul va trebui să dea socoteală pentru emoțiile acestea păcătoase în ziua când „Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău” (Eclesiastul 12,14).

Legea lui Dumnezeu este simplă

Legea lui Dumnezeu este simplă și ușor de înțeles. Sunt oameni care se mândresc cu îngâmfare că ei cred numai ce pot să înțeleagă, uitând că în viața omului și în manifestarea puterii lui Dumnezeu prin lucrările naturii sunt taine pe care filosofia cea mai adâncă și cercetarea cea mai vastă sunt incapabile să le explice. Însă în Legea lui Dumnezeu nu sunt taine. Toți pot să înțeleagă marile adevăruri pe care le exprimă ea. Intellectul cel mai slab

poate să priceapă aceste porunci și omul cel mai neștiutor poate să-și conformeze viața și poate să-și formeze caracterul în armonie cu standardul divin. Dacă ar asculta Legea aceasta, atât cât pot ei de bine, copiii oamenilor ar câștiga puterea intelectuală și discernământul necesare pentru a înțelege tot mai mult din scopurile și planurile lui Dumnezeu. Progresul ar continua nu numai pe parcursul vieții acesteia, ci de-a lungul veacurilor veșniciei, pentru că, oricât de departe am putea să înaintăm în cunoașterea înțelepciunii și puterii lui Dumnezeu, întotdeauna rămâne o infinitate de cunoscut.

Legea divină ne cere să-L iubim pe Dumnezeu mai presus de orice și pe semenii noștri ca pe noi înșine. Fără exercitarea acestei iubiri, cea mai înaltă mărturisire de credință este doar o ipocrizie. „«Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.» Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.» În aceste două porunci”, spune Hristos, „se cuprind toată Legea și Prorocii” (Matei 22,37-40).

Legea cere ascultare deplină. „Căci cine păzește toată Legea și greșește într-o singură poruncă se face vinovat de toate” (Iacov 2,10). Niciuna dintre cele Zece Porunci nu poate fi călcată fără a arăta necredincioșie față de Dumnezeul cerurilor. Cea mai mică deviere de la cerințele Legii, prin neglijare sau prin călcare intenționată, este păcat și fiecare păcat îl expune pe cel păcătos la mânia lui Dumnezeu. Ascultarea a fost singura condiție pe baza căreia Israelul din vechime urma să primească împlinirea făgăduințelor care îl făceau să fie poporul favorizat de Dumnezeu, iar ascultarea față de Legea aceea le va aduce mari binecuvântări oamenilor și popoarelor de acum, la fel cum le-ar fi adus evreilor.

Ascultarea de Lege este esențială nu numai pentru mântuirea noastră, ci și pentru fericirea noastră și pentru fericirea tuturor celor cu care suntem în legătură. „Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta și nu li se întâmplă nicio nenorocire” (Psalmii 119,165), spune Cuvântul inspirat. Totuși omul limitat

le va prezenta celorlalți această Lege sfântă, dreaptă și bună, această lege a libertății, pe care Creatorul Însuși a adaptat-o la nevoile oamenilor, ca pe un jug al robiei, un jug pe care niciun om nu poate să-l poarte. Dar păcătosul privește Legea ca pe un jug dureros și nu poate să vadă nicio frumusețe în poruncile ei. Pentru că mintea firească „nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună.” (Romani 8,7)

„Prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului” (Romani 3,20), deoarece „păcatul este fărădelege” (1 Ioan 3,4). Oamenii sunt convinși de păcat prin intermediul Legii, și, înainte de a-și da seama de nevoia de un Mântuitor, ei trebuie să simtă că sunt păcătoși, expuși la mânia lui Dumnezeu. Satana lucrează fără încetare pentru a micșora în ochii omului caracterul grav al păcatului. Iar aceia care calcă în picioare Legea lui Dumnezeu fac lucrarea marelui amăgitor, pentru că resping singura regulă prin care pot să definească păcatul și care poate să aducă în conștiința celui nelegiuit convingerea cu privire la păcat.

Legea lui Dumnezeu ajunge până la acele intenții secrete care, deși pot să fie păcătoase, adesea sunt trecute cu vederea cu ușurință, dar care, în realitate, constituie temeiul și mijlocul de verificare a caracterului. Ea este oglinda în care trebuie să privească păcătosul, dacă dorește să aibă o cunoaștere corectă a caracterului lui moral. Când se vede condamnat de marele standard al neprihănirii, următorul său pas trebuie să fie acela de a se pocăi de păcatele lui și de a căuta iertarea prin Hristos. Pentru că nu reușesc să facă lucrul acesta, mulți încearcă să spargă oglinda care le arată defectele, să anuleze Legea care scoate în evidență petele din viața și din caracterul lor.

Trăim într-un veac al unei nelegiurii mari. Mulțimile sunt înrobite de obiceiuri păcătoase și vicii, iar lanțurile care le leagă sunt greu de rupt. Nedreptatea inundă pământul ca un potop. Zilnic se petrec fărădelegi aproape prea îngrozitoare pentru a fi menționate. Dar cei care pretind a fi străjeri pe zidurile Sionului îi vor învăța pe oameni că Legea a fost dată

numai pentru iudei și a fost înlăturată odată cu privilegiile pline de slavă care au fost inaugurate de veacul Evangheliei. Oare nu este o legătură între nelegiuirea și fărâdelegea care stăpânesc și faptul că pastorii și oamenii susțin și învață că Legea nu mai are putere, că nu mai este obligatoriu să fie respectată?

Puterea condamnatoare a Legii lui Dumnezeu se extinde nu numai asupra lucrurilor pe care le facem, ci și asupra lucrurilor pe care nu le facem. Noi nu trebuie să ne justificăm pentru că omitem să facem lucrurile pe care le cere Dumnezeu. Noi trebuie nu numai să încetăm să săvârșim răul, ci și să învățăm să facem binele. Dumnezeu ne-a dat capacități care trebuie să fie exercitate în săvârșirea faptelor bune și, dacă aceste capacități nu sunt folosite, cu siguranță vom fi considerați niște robi răi și netrebnici. Poate că nu am făcut păcate grave, poate că asemenea nelegiuiri nu sunt înregistrate în dreptul nostru în cartea lui Dumnezeu, dar suntem condamnați, pentru că faptele noastre nu sunt raportate ca fiind curate, bune și nobile și pentru că nu am folosit talentele ce ne-au fost încredințate.

Legea lui Dumnezeu a existat înainte de a fi fost creat omul. Ea a fost adaptată la starea făpturilor sfinte, chiar și îngerii fiind guvernați de ea. După cădere, principiile neprihănirii au rămas neschimbate. Nimic nu a fost luat din Lege și niciuna dintre poruncile ei sfinte nu poate să fie îmbunătățită. După cum a existat de la început, tot așa va continua să existe de-a lungul veacurilor nesfârșite ale veșniciei. „De multă vreme știu din învățăturile Tale, că le-ai așezat pentru totdeauna” (Psalmii 119,152).

În ziua lui Dumnezeu, care se apropie repede, toată lumea trebuie să fie judecată în conformitate cu Legea aceasta, care îi guvernează pe îngeri, care cere curăție în gândurile, dorințele și înclinațiile cele mai tainice și va fi „întărită pentru veșnicie” (Psalmii 111,8). Cei nelegiuși pot să se mângâie cu gândul că Dumnezeul Cel Preaînalt nu știe, Cel Atotputernic nu-i ia în considerare, dar El nu va suporta la nesfârșit nelegiuirea. Curând, ei vor

primi răsplata pentru faptele lor, moartea care este plata păcatului, în timp ce poporul neprihănit, care a păzit Legea, va fi primit să intre pe porțile de mărgăritar ale cetății cerești și va fi încoronat cu nemurirea și bucuria de a trăi în prezența lui Dumnezeu și a Mielului.

VRĂJMĂȘIA LUI SATANA ÎMPOTRIVA LEGII

M-am trezit din somn noaptea trecută cu o mare povară sufletească. Le vesteam o solie fraților și surorilor noastre și era o solie de avertizare și îndrumare cu privire la lucrarea unora care susțin teorii false legate de primirea Duhului Sfânt și de lucrarea Sa prin slujitorii omenești.

Am fost învățată că în zilele de încheiere a vestirii soliei noastre, în mijlocul nostru va pătrunde din nou un fanatism asemănător cu acela pe care am fost chemați să-l înfruntăm după trecerea datei din 1844 și că trebuie să înfruntăm răul acesta acum, tot așa de hotărât cum l-am înfruntat în experiențele noastre timpurii.

Stăm acum în pragul unor evenimente mari și solemne. Profeciile se împlinesc. În cărțile cerului este înregistrată o istorie ciudată și plină de evenimente — evenimente despre care s-a declarat că trebuie să aibă loc cu puțin timp înainte de ziua cea mare a lui Dumnezeu. Tot ce este în lume se află într-o stare de neliniște. Popoarele sunt furioase și se fac pregătiri mari pentru război. O națiune completează împotriva altei națiuni și o împărăție împotriva altei împărății. Ziua cea mare a lui Dumnezeu se apropie în grabă. Deși națiunile își adună armatele pentru război și vărsare de sânge, porunca dată îngerilor continuă să fie în vigoare, ca să țină cele patru vânturi, până când slujitorii lui Dumnezeu primesc sigiliul pe frunte.

Lumea își dă seama acum de rezultatele sigure ale călcării Legii lui Dumnezeu. Când lucrarea creațiunii a fost încheiată, Domnul S-a odihnit în ziua a șaptea și a sfințit ziua Sa de odihnă, punând-o deoparte ca fiind ziua pe care omul trebuie să o dedice închinării aduse lui Dumnezeu. Totuși, în zilele

noastre, lumea în general desconsideră evident Legea lui Iehova. În locul zilei de odihnă a lui Dumnezeu a fost instituită o altă zi. Omul și-a stabilit calea și voința împotriva învățăturilor categorice ale Cuvântului, iar lumea este implicată în răzvrătire și în păcat.

Lucrarea aceasta de împotrivire față de Legea lui Dumnezeu și-a avut începutul în curțile cerului, prin Lucifer, heruvimul ocrotitor. Satana a fost hotărât să ajungă cel dintâi în consiliile cerului și egal cu Dumnezeu. El și-a început lucrarea de răzvrătire împreună cu îngerii aflați sub conducerea lui, căutând să răspândească spiritul de nemulțumire în mijlocul lor. El a lucrat într-un mod atât de amăgitor, încât mulți dintre îngeri au fost câștigați de partea lui, înainte ca scopurile lui să fie cunoscute pe deplin. Nici chiar îngerii credincioși nu au înțeles pe deplin caracterul lui și nu au văzut unde va duce lucrarea lui. Când a reușit să câștige mulți îngeri de partea lui, Satana și-a prezentat situația înaintea lui Dumnezeu, ca și cum îngerii erau cei care doreau ca el să ocupe poziția pe care o deținea Hristos.

Răul a continuat să lucreze până când spiritul de nemulțumire a crescut, izbucnind într-o revoltă deschisă. Atunci, în cer a fost război, iar Satana a fost alungat din cer împreună cu toți simpatizanții lui. Satana luptase pentru a prelua conducerea în cer și pierduse bătălia. Dumnezeu nu mai putea să-i încredințeze onoarea și supremația, iar acestea i-au fost luate odată cu partea pe care o avusese în guvernarea cerului.

Încă de atunci, Satana și oștirea lui de aliați au ajuns vrăjmașii declarați ai lui Dumnezeu în lumea noastră, luptând continuu împotriva lucrării adevărului și neprihănirii. Satana a continuat să le arate oamenilor, așa cum le-a arătat îngerilor, reprezentările lui false cu privire la Domnul Hristos și la Dumnezeu și a câștigat lumea de partea lui. Chiar bisericile care se declară a fi creștine au trecut de partea primului mare apostat. Satana se prezintă ca fiind prințul împărăției acestei lumi și aceasta a fost înfățișarea sub care L-a abordat pe Domnul Hristos în ultima dintre cele trei mari ispite din pustie.

„Dacă Te vei arunca cu fața la pământ și Te vei închina mie”, I-a spus el Mântuitorului, „toate aceste lucruri Ți le voi da Ție”.

În curțile cerului, Domnul Hristos știuse că, dacă neamul omenesc va fi salvat de sub domnia lui Satana, va veni timpul când Satana va trebui să fie înfruntat și biruit. Când a venit timpul acela, Fiul lui Dumnezeu Și-a lăsat coroana Sa împărătească și mantia Sa regală și Și-a înveșmântat divinitatea în natura omenească, a venit pe pământ pentru a-l înfrunta pe prințul răului și a-l birui. Pentru a ajunge să fie apărătorul omului înaintea Tatălui, Mântuitorul urma să trăiască pe pământ asemenea fiecărei făpturi omenești, acceptând necazurile, durerile și ispitele vieții. Isus S-a născut ca un copil în Betleem, urmând să ajungă una cu neamul omenesc și să-i arate omului, printr-o viață nepătată, de la staul până la cruce, că poate să primească iarăși favoarea lui Dumnezeu, printr-o viață de pocăință și credință în El. Domnul urma să-i aducă omului harul răscumpărător și iertarea de păcate. Dacă aveau să se întoarcă la credincioșia lor și să înceteze a păcătui, oamenii urmau să primească iertarea.

În slăbiciunea naturii omenești, Domnul Hristos urma să înfrunte ispitele unuia care avea puteri de o natură mai înaltă, cu care Dumnezeu înzestrase familia îngerească. Însă natura umană a lui Hristos era unită cu natura divină și, prin puterea aceasta, urma să suporte toate ispitele pe care Satana putea să le aducă împotriva Sa și să continue să-Și păstreze sufletul nepătat de păcat. El dorește să-i dea puterea aceasta fiecărui fiu și fiecărei fiice a lui Adam, care vor vrea să primească, prin credință, atributele neprihănite ale caracterului Său.

Dumnezeu a iubit lumea atât de mult, încât L-a dat pe singurul Său Fiul, pentru ca oricine Îl va primi să poată avea puterea de a trăi viața Sa neprihănită. Domnul Hristos a dovedit că este posibil ca omul să se bazeze pe puterea lui Dumnezeu prin credință. El a arătat că, prin pocăință și prin exercitarea credinței în neprihănirea lui Hristos, cel păcătos poate să fie

împăcat cu Dumnezeu și să ajungă părtaș al naturii divine, biruind „stricăciunea care este în lume, prin pofte”.

În zilele noastre, Satana vine cu aceleași ispite cu care a venit la Domnul Hristos, oferindu-ne împărățiile lumii în schimbul supunerii noastre. Totuși ispitele lui Satana nu au nicio putere asupra aceluia care privește la Isus, Autorul și Desăvârșitorul credinței lui. Satana nu poate să-l facă să păcătuiască pe omul care va primi, prin credință, virtuțile Aceluia care a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi, dar fără păcat.

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” Acela care se pocăiește și primește darul vieții Fiului lui Dumnezeu nu poate să fie biruit. Dacă se bazează pe natura divină, prin credință, el ajunge să fie un copil al lui Dumnezeu. El se roagă și crede. Când este ispitit și încercat, el cere puterea pe care Hristos a oferit-o cu prețul vieții Sale și biruie prin harul Său. Fiecare păcătos trebuie să înțeleagă lucrul acesta. El trebuie să se pocăiască de păcatul lui, să creadă în puterea lui Hristos, să primească puterea care îl mântuiește și îl păzește de păcat. Cât de mulțumitori ar trebui să fie pentru darul exemplului lui Hristos!

Nu căutați să evitați crucea

Pot să existe o mulțime de teorii profunde și speculații de origine omenească, dar acela care dorește să iasă biruitor în cele din urmă trebuie să se smerească suficient pentru a depinde de puterea divină. Când căutăm în felul acesta puterea Celui Infinit și venim la Hristos, spunând: „Neputând s-aduc nimic, lângă crucea Ta azi pic”, slujitorii cerești pot să conlucreze cu noi pentru a sfinți și pentru a curăți viața noastră.

Nimeni să nu caute să evite crucea. Noi suntem făcuți în stare să biruim

prin cruce. Prin suferințe și încercări, slujitorii divini pot să îndeplinească în viața noastră o lucrare ale cărei rezultate vor fi dragostea, pacea și bunătatea lui Hristos.

În fiecare zi urmează să fie îndeplinită o mare lucrare în inima omului, prin studiul Cuvântului. Trebuie să învățăm simplitatea credinței adevărate. Faptul acesta își va aduce roadele. Să căutăm un progres hotărât în înțelegerea spirituală. Să facem din Cuvântul lui Dumnezeu sfătuitoarea noastră. Trebuie să ne purtăm cu atenție în fiecare clipă, rămânând aproape de Hristos. Avem nevoie de spiritul și de harul lui Hristos, precum și de credința care lucrează prin dragoste și curățește sufletul.

Trebuie să înțelegem cu claritate cerințele pe care Dumnezeu le adresează poporului Său. Nimeni nu trebuie să dea greș în a înțelege Legea care este transcrierea caracterului Său. Cuvintele scrise de degetul lui Dumnezeu pe tablele de piatră descoperă voința Sa cu privire la poporul Său într-un mod atât de clar, încât nimeni nu trebuie să facă vreo greșală. Legile Împărăției Sale au fost făcute cunoscute în mod categoric pentru a le fi descoperite după aceea oamenilor din toate națiunile și limbile, ca fiind principiile guvernării Sale. Am face bine să studiem legile scrise în capitolul 20 și capitolul 31, versetele 12-18, din Exodul.

Când va avea loc judecata și se vor deschide cărțile și când fiecare om va fi judecat după lucrurile scrise în cărți, tablele de piatră, ascunse de Dumnezeu până în ziua aceea, vor fi înfățișate înaintea lumii ca fiind standardul neprihănirii. Atunci, oamenii vor vedea că cerința pentru mântuirea lor este ascultarea de Legea desăvârșită a lui Dumnezeu. Nimeni nu va găsi scuze pentru păcat. Oamenii își vor primi sentința de condamnare la moarte sau vor primi viața, în funcție de principiile neprihănite ale Legii acesteia.

HRISTOS, SINGURA NOASTRĂ NĂDEJDE

Înainte de întemeierea lumii, Hristos, Singurul născut din Tatăl, S-a angajat să ajungă Răscumpărătorul neamului omenesc, dacă Adam va păcătui. Adam a căzut, iar Acela care a fost părtaș al slavei Tatălui înainte de a fi lumea Și-a lăsat deoparte mantia regală și coroana împărătească și a coborât din poziția Sa de înaltă autoritate spre a ajunge un copilăș în Betleem, pentru ca, pășind pe terenul unde Adam s-a împiedicat și a căzut, să poată răscumpăra făpturile omenești căzute. El S-a supus tuturor ispitelor pe care vrăjmașul le aduce asupra oamenilor și toate atacurile lui Satana nu au putut să-L facă să Se abată de la credințioșia Sa față de Tatăl. Prin faptul că a trăit o viață fără păcat, El I-a dovedit fiecărui fiu și fiecărei fiice a lui Adam că pot să reziste ispitelor aceluia care a adus la început păcatul în lume.

Domnul Hristos le-a adus oamenilor puterea de a birui. El a venit în lumea aceasta în chip omenesc pentru a trăi ca om între oameni. El a preluat slăbiciunile naturii omenești pentru a fi pus la încercare. În natura Sa omenească, Hristos a fost părtaș al naturii divine. Prin întruparea Sa, El a câștigat într-un sens nou titlul de Fiul lui Dumnezeu. Îngerul i-a spus Mariei: „Puterea Celui Preaînalt te va umbri. De aceea, Sfântul care Se va naște din tine va fi chemat Fiul lui Dumnezeu” (Luca 1,35). În timp ce era Fiul unei făpturi omenești, El a ajuns Fiul lui Dumnezeu într-un sens nou. În felul acesta, El a trăit în lumea noastră ca Fiu al lui Dumnezeu, și totuși aliat prin naștere cu neamul omenesc.

Domnul Hristos a venit în chip omenesc pentru a le arăta atât locuitorilor lumilor necăzute, cât și lumii căzute, că s-au făcut pregătiri ample pentru a face în stare făpturile omenești să trăiască în credințioșie față de Creatorul lor. El a suportat ispitele pe care i-a fost îngăduit lui Satana să le

aducă împotriva Sa și a rezistat tuturor atacurilor lui. El a fost chinuit cumplit, asaltat puternic, dar Dumnezeu nu L-a lăsat fără o dovadă a recunoașterii Sale. Când a fost botezat de Ioan în Iordan și a ieșit din apă, Duhul lui Dumnezeu a coborât asupra Lui în chip de porumbel și o voce din cer a zis: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea” (Marcu 3,17). Imediat după acest anunț, Hristos a fost condus de Duhul în pustie. Marcu spune: „Îndată, Duhul a mânat pe Isus în pustie, unde a stat patruzeci de zile, fiind ispitit de Satana. Acolo stătea împreună cu fiarele sălbatice” (Marcu 1,12.13). „N-a mâncat nimic în zilele acelea” (Luca 4,2).

Înfruntarea ispitei

Când a fost dus în pustie pentru a fi ispitit, Domnul Isus a fost condus de Duhul lui Dumnezeu. El nu a invitat ispita. El a mers în pustie ca să fie singur, pentru a Se gândi la misiunea și la lucrarea Sa. Prin post și rugăciune, El urma să Se întărească pentru calea însângerată pe care avea să meargă. Cum trebuia să Își înceapă lucrarea de eliberare a robilor pe care nimicitorul îi ținea în chinuri? În timpul postului Său îndelungat, I-a fost descoperit întregul plan al lucrării Sale ca eliberator al omului. Ispita îl asalta cu insistență în fiecare clipă.

Când a intrat în pustie, Domnul Isus a fost acoperit de slava Tatălui. În timp ce era absorbit în comuniunea cu Dumnezeu, El a fost înălțat mai presus de slăbiciunea omenească. Totuși, când slava s-a îndepărtat, El a fost lăsat să lupte cu ispita. Natura Sa omenească se retrăgea din fața conflictului care Îl aștepta. Timp de patruzeci de zile, a postit și S-a rugat. Slăbit și epuizat de foame, istovit și tras la față din cauza agoniei sufletești, „atât de schimonosită Îi era fața și atât de mult se deosebea înfățișarea Lui de a fiilor oamenilor” (Isaia 52,14). Atunci a fost ocazia favorabilă pentru Satana. El a presupus că va putea să-L biruiască pe Hristos.

Satana a venit la Mântuitorul, ca și cum ar fi fost răspunsul la rugăciunile Sale, deghizat într-un înger al luminii, iar mesajul pe care I l-a adresat a fost următorul: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini” (Matei 4,3).

Domnul Isus l-a înfruntat pe Satana cu aceste cuvinte: „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” (Matei 4,4). În fiecare ispită, arma Sa de luptă a fost Cuvântul lui Dumnezeu. Satana l-a cerut lui Hristos să facă o minune ca semn al divinității Sale. Totuși faptul că S-a bazat ferm pe un „Așa zice Domnul” a fost mai mare decât toate minunile și un semn care nu putea să fie contrazis. Atâta vreme cât Domnul Hristos a rămas în această poziție, ispititorul nu a fost în stare să câștige niciun avantaj.

Unica noastră speranță este aceea de a ne familiariza cu Sfânta Scriptură. Aceia care cercetează Scripturile sârguincios nu vor accepta amăgirile lui Satana ca fiind adevărul lui Dumnezeu. Nimeni nu trebuie să fie biruit de speculațiile prezentate de vrăjmașul lui Dumnezeu și al lui Hristos. Nu trebuie să facem speculații cu privire la punctele asupra cărora Cuvântul lui Dumnezeu tace. Tot ce este necesar pentru mântuirea noastră este dat în Cuvântul lui Dumnezeu. Trebuie să facem din Biblie sfătuitoarea noastră zilnică.

Domnul Hristos a fost una cu Tatăl din veșnicie, iar când a luat asupra Sa natura omenească, El a continuat să fie una cu Tatăl. El este veriga de legătură între Dumnezeu și omenire. „Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El Însuși a fost deopotrivă părtaș la ele” (Evrei 2,14). Numai prin El putem să ajungem să fim copii ai lui Dumnezeu. Tuturor celor ce cred în El le dă dreptul de a se face copii ai lui Dumnezeu. În felul acesta, inima ajunge să fie templul Viului Dumnezeu. Oamenii ajung

LEGEA ȘI EVANGHELIA

Când L-au respins pe Hristos, iudeii au respins temelia credinței lor. Pe de altă parte, lumea creștină din zilele noastre, care declară a crede în Hristos, dar respinge Legea lui Dumnezeu, face o greșeală asemănătoare greșelii iudeilor înșelați. Aceia care mărturisesc că au o legătură cu Hristos și că toate speranțele lor își au centrul în El, în timp ce disprețuiesc Legea morală și profețiile, nu se află într-o poziție mai sigură decât iudeii necredincioși. Ei nu pot să-i cheme la pocăință pe cei păcătoși într-un mod ușor de înțeles, pentru că nu sunt capabili să le explice corespunzător de ce trebuie să se pocăiască. Păcătosul care este îndemnat să renunțe la păcatele lui are dreptul să întrebe ce este păcatul. Aceia care respectă Legea lui Dumnezeu pot să răspundă că păcatul este călcarea Legii. Ca o confirmare a acestui lucru, apostolul Pavel spune că nu a cunoscut păcatul „decât prin Lege”.

Numai aceia care recunosc cerințele obligatorii ale Legii morale pot să explice natura ispășirii. Domnul Hristos a venit să mijlocească între Dumnezeu și om, să-l facă pe om una cu Dumnezeu, aducându-l la supunerea față de Legea Sa. Legea nu are nicio putere de a-l ierta pe cel ce o calcă. Numai Domnul Isus putea să plătească datoria păcătosului. Totuși, faptul că Domnul Isus a plătit datoria păcătosului pocăit nu-i dă acestuia dreptul să continue să calce Legea lui Dumnezeu, ci omul trebuie să continue să trăiască în ascultare de legea aceasta.

Legea lui Dumnezeu a existat înainte de crearea omului, deoarece, altfel, Adam nu ar fi putut să păcătuiască. După fărâdelegea lui Adam, principiile Legii nu au fost schimbate, ci au fost ordonate și exprimate pentru a corespunde stării căzute a omului. Domnul Hristos, sfătuindu-Se cu Tatăl

Său, a instituit sistemul jertfelor, pentru ca moartea, în loc de a fi adusă imediat asupra celui nelegiuit, să fie transferată asupra jertfei care trebuia să simbolizeze jertfa cea mare și desăvârșită a Fiului lui Dumnezeu.

Păcatele oamenilor erau transferate simbolic asupra preotului oficiant, care era un mijlocitor al poporului. Preotul nu putea să fie el însuși jertfa pentru păcat și să facă ispășire prin sacrificarea propriei vieți, deoarece și el era păcătos. Prin urmare, în loc de a suferi el însuși moartea, preotul ucidea un miel fără cusur, iar pedeapsa pentru păcat era transferată asupra animalului nevinovat, care ajungea, în felul acesta, să fie înlocuitorul lui imediat și simboliza jertfa desăvârșită a Domnului Isus Hristos. Prin sângele acestei jertfe, omul privea înainte, prin credință, spre sângele lui Hristos care urma să ispășească păcatele lumii.

Scopul legii ceremoniale

Dacă Adam nu ar fi călcat Legea lui Dumnezeu, legea ceremonială nu ar fi fost instituită niciodată. Vestea cea bună a Evangheliei i-a fost adusă lui Adam pentru prima dată în declarația în care i s-a spus că sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui și, pe parcursul generațiilor succesive, i-a fost transmisă lui Noe, Avraam și Moise. Cunoașterea Legii lui Dumnezeu și a Planului de Mântuire le-a fost împărtășită lui Adam și Evei de către Hristos Însuși. Ei au prețuit cu atenție învățătura importantă și au transmis-o copiilor și copiilor copiilor lor. În felul acesta a fost păstrată cunoașterea Legii lui Dumnezeu.

În zilele acelea, oamenii trăiau aproape o mie de ani, iar îngerii îi vizitau și le prezentau învățăturile care veneau direct de la Hristos. Așa a fost instituită închinarea adusă lui Dumnezeu prin jertfele ceremoniale, iar aceia care se temeau de Dumnezeu își recunoșteau păcatele înaintea Lui și așteptau cu recunoștință și cu o încredere sfântă venirea Luceafărului care urma să-i

călăuzească spre cer pe copiii căzuți ai lui Adam, prin pocăința față de Dumnezeu și prin credința în Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos. Astfel, Evanghelia a fost predicată prin fiecare jertfă, iar faptele credincioșilor au manifestat continuu credința lor într-un Mântuitor care va veni. Domnul Isus le-a zis iudeilor: „Căci, dacă ați crede pe Moise, M-ați crede și pe Mine, pentru că el a scris despre Mine. Dar, dacă nu credeți cele scrise de el, cum veți crede cuvintele Mele?” (Ioan 5,46.47)

Cu toate acestea, lui Adam i-a fost imposibil să oprească, prin exemplul și învățăturile lui, valul de nenorocire pe care fărădelegea lui îl adusese asupra oamenilor. Necredința s-a strecurat în inima oamenilor. Copiii lui Adam prezintă exemplul cel mai timpuriu cu privire la două căi diferite pe care au început să meargă oamenii în raport cu cerințele lui Dumnezeu. Abel L-a văzut pe Hristos simbolizat în jertfele ceremoniale. Cain a fost necredincios cu privire la necesitatea jertfelor. El a refuzat să-L vadă pe Hristos simbolizat de mielul înjunghiat, iar sângele animalelor nu i se părea a avea nicio virtute. Evanghelia i-a fost predicată lui Cain la fel cum i-a fost predicată fratelui său, dar pentru el n-a fost o mireasmă de la viață spre viață, ci de la moarte spre moarte, pentru că nu a vrut să-L recunoască în sângele mielului de jertfă pe Isus Hristos, ca fiind singura cale pentru mântuirea omului.

Prin viața și moartea Sa, Mântuitorul nostru a împlinit toate profețiile care arătau spre Sine și a fost realitatea pe care au simbolizat-o toate umbrele și simbolurile. El a respectat Legea morală și a înălțat-o prin îndeplinirea cerințelor ei, în calitate de reprezentant al omului. Israelii care s-au întors la Domnul și L-au primit pe Hristos ca fiind realitatea reprezentată de jertfele ceremoniale au înțeles sfârșitul legilor care au fost abolite. Întunericul care acoperea ca o maramă sistemul iudaic a fost pentru ei la fel ca marama care a acoperit slava de pe chipul lui Moise. Slava de pe chipul lui Moise a fost reflectarea luminii pe care Domnul Hristos a venit să o aducă în lume pentru binele omului.

În timp ce a stat singur cu Dumnezeu pe munte, lui Moise i s-a descoperit Planul de Mântuire în modalitatea cea mai impresionantă, începând de la căderea lui Adam. Atunci, el a știut că însuși îngerul care conducea călătoriile copiilor lui Israel Se va descoperi în trup. Iubitul Fiu al lui Dumnezeu, care a fost una cu Tatăl, urma să-i facă una cu Dumnezeu pe toți oamenii care aveau să creadă în El. Moise a înțeles adevărata semnificație a jertfelor. Domnul Hristos l-a învățat pe Moise, descoperindu-i planul Evangheliei și slava ei care, prin Hristos, a iluminat chipul lui Moise, așa încât oamenii nu au putut să îl privească.

Moise însuși nu și-a dat seama de slava strălucitoare care se reflecta pe chipul lui și nu știa de ce copiii lui Israel fugeau când se apropia de ei. El i-a chemat la sine, dar ei nu au îndrăznit să privească fața lui plină de slavă. Când a aflat că oamenii nu puteau să privească fața lui, din cauza slavei, Moise și-a acoperit chipul cu o maramă.

Slava de pe fața lui Moise a fost nespus de dureroasă pentru copiii lui Israel, din cauza călcării Legii sfinte a lui Dumnezeu. Aceasta este o ilustrație a simțămintelor acelora care calcă Legea lui Dumnezeu. Ei doresc să înlăture lumina pătrunzătoare care este o groază pentru cel ce calcă Legea, deși pentru cel credincios este sfântă, dreaptă și bună. Numai aceia care apreciază corect Legea lui Dumnezeu pot să prețuiască în mod corect jertfa lui Hristos, care a fost necesară din cauza călcării Legii Tatălui.

Capacitatea de înțelegere a acelora care cultivă concepția că în vechea dispensațiune nu a fost niciun Mântuitor este acoperită de un văl la fel de întunecat ca acela care a învăluit capacitatea de înțelegere a iudeilor care L-au respins pe Hristos. Iudeii mărturiseau, prin jertfele care Îl simbolizau pe Hristos, credința lor într-un Mesia care va veni. Totuși, când a venit Isus, împlinind toate profețiile cu privire la Mesia Cel făgăduit și făcând faptele

care au dovedit că El era Fiul divin al lui Dumnezeu, ei L-au respins și au refuzat să accepte dovezile cele mai clare ale adevăratului Său caracter. Pe de altă parte, prin disprețuirea sistemului iudaic, biserica creștină, care declară credința supremă în Hristos, Îl neagă realmente pe Hristos, autorul întregului sistem iudaic.

Capitolul 31

LEGEA ÎN GALATENI

Sunt întrebată cu privire la Legea din Galateni. Care lege este îndrumătorul care ne aduce la Hristos? Eu răspund: Atât legea ceremonială, cât și codul moral al celor Zece Porunci.

Domnul Hristos a fost temelia întregului sistem iudaic. Moartea lui Abel a fost consecința faptului că fratele lui, Cain, a refuzat să accepte planul lui Dumnezeu în școala ascultării pentru a fi mântuit prin sângele lui Isus Hristos, simbolizat prin jertfele care arătau spre El. Cain a refuzat vărsarea de sânge, care simboliza sângele lui Hristos ce urma să fie vărsat pentru lume. Întreaga ceremonie era făcută de Dumnezeu, iar Hristos era temelia întregului sistem. Acesta este începutul lucrării legii ceremoniale în calitate de îndrumător care îi aduce pe oamenii păcătoși la o înțelegere a Domnului Hristos, ca fiind temelia întregului sistem iudaic.

Toți aceia care au slujit în Sanctuar au fost învățați fără încetare despre intervenția lui Hristos în favoarea neamului omenesc. Serviciul acesta a fost plănuțit pentru a crea în fiecare inimă dragoste față de Legea lui Dumnezeu, care este Legea Împărăției Sale. Jertfele trebuiau să fie o pildă despre dragostea lui Dumnezeu, descoperită în persoana lui Hristos — în Jertfa care suferă și moare, care a luat asupra Sa păcatul de care era vinovat omul, Cel Nevinovat făcându-Se păcat pentru noi.

Când contemplăm această mare temă a mântuirii, vedem lucrarea lui Hristos. Nu numai darul făgăduit al Duhului Sfânt, ci și natura, și caracterul acestei jertfe și al acestei intervenții sunt subiectele care ar trebui să dea naștere, în inima noastră, unor idei înalte și sfinte cu privire la Legea lui

Dumnezeu, care își menține cerințele adresate fiecărui om. Călcarea Legii, prin fapta minoră a mâncării din pomul oprit, a adus asupra omului și asupra pământului consecința neascultării de Legea sfântă a lui Dumnezeu. Natura intervenției divine ar trebui să-l facă pe om să se teamă pentru totdeauna să săvârșească cea mai mică faptă de neascultare față de cerința lui Dumnezeu.

Trebuie să avem o înțelegere clară cu privire la ce anume constituie păcatul și să evităm cea mai mică încercare de a păși peste granițele dintre ascultare și neascultare.

Dumnezeu dorește ca fiecare ființă creată de El să înțeleagă lucrarea cea mare a Fiului celui infinit al lui Dumnezeu, care Și-a dat viața pentru mântuirea lumii. „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El” (1 Ioan 3,1).

Când vede în Hristos întruparea dragostei infinite și a bunătății dezinteresate, în inima celui păcătos se nasc recunoștința și dorința de a merge oriunde îl îndrumă Hristos. — Manuscrisul 87, 1900

Îndeosebi Legea morală

„Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință” (Galateni 3,24). În acest pasaj al Scripturii, Duhul Sfânt vorbește prin intermediul apostolului îndeosebi despre Legea morală. Aceasta ne descoperă păcatul, ne face să simțim nevoia după Hristos și să alergăm la El pentru a primi iertarea și pacea, prin exercitarea pocăinței față de Dumnezeu și a credinței în Domnul nostru Isus Hristos.

La temelia împotrivirii manifestate la Minneapolis față de solia vestită de Domnul prin frații [E. J.] Waggoner și [A.T.] Jones se află, într-o mare

măsură, o lipsă a dispoziției de a renunța la părerile preconcepute. Prin exercitarea acelei împotriviri, Satana a reușit să îndepărteze de poporul nostru puterea deosebită a Duhului Sfânt, pe care Dumnezeu a dorit mult să i-o împărtășească. Vrajmașul i-a împiedicat să obțină succesul pe care ar fi putut să-l aibă în vestirea adevărului pentru lume, așa cum l-au predicat apostolii după Ziua Cincizecimii. Lumina care trebuie să lumineze lumea cu slava ei a fost respinsă, iar prin decizia fraților noștri ea a fost ținută într-o mare măsură departe de lume.

Legea celor Zece Porunci nu trebuie să fie privită atât de mult din perspectiva interdicțiilor, cât din perspectiva milei. Interdicțiile ei sunt garanția sigură a fericirii care vine prin ascultare. Când este primită în Hristos, ea lucrează în noi curăția caracterului, care ne va aduce bucurie de-a lungul veacurilor veșniciei. Pentru cel ascultător, ea este un zid apărător. Noi vedem în ea bunătatea lui Dumnezeu care, prin faptul că le descoperă oamenilor principiile neschimbătoare ale neprihănirii, caută să-i apere de relele care vin ca urmare a nelegiurii.

Noi nu trebuie să-L privim pe Dumnezeu ca și când ar aștepta să-l pedepsească pe cel păcătos pentru păcatul lui. Cel păcătos aduce pedeapsa asupra lui însuși. Propriile fapte declanșează un lanț de circumstanțe care vor aduce roade sigure. Fiecare faptă nelegiuită reacționează asupra celui păcătos, produce în el o schimbare a caracterului și îl face să-i fie mai ușor să păcătuiască din nou. Prin alegerea de a păcătui, oamenii se despart de Dumnezeu, rup legătura cu mijlocul prin care vine binecuvântarea, iar ruina și moartea sunt urmarea sigură.

Legea este o expresie a gândului lui Dumnezeu. Când o primim în Hristos, ea ajunge să fie gândul nostru. Ea ne ridică mai presus de puterea dorințelor și înclinațiilor firești, mai presus de ispitele care duc la păcat. „Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta și nu li se întâmplă nicio nenorocire.” Nimic nu-i face să se poticnească.

În nelegiuire nu este pace. Oamenii răi sunt în război cu Dumnezeu. Însă acela care primește neprihănirea Legii în Hristos se află în armonie cu Cerul. „Bunătatea și credințioșia se întâlnesc, dreptatea și pacea se sărută” (Psalmii 85,10). — Scrisoarea 96, 1896

NEPRIHĂNIREA LUI HRISTOS ÎN LEGE

Cea mai mare dificultate pe care apostolul Pavel a trebuit să o înfrunte a apărut din cauza influenței învățătorilor iudaizanți. Aceștia i-au adus necazuri mari, deoarece au cauzat dezbinare în biserica din Corint. Ei prezentau continuu virtuțile legii ceremoniale, înălțând ceremoniile acestea mai presus de Evanghelia lui Hristos și condamnându-l pe apostolul Pavel, pentru că nu li le impunea noilor convertiți.

Apostolul Pavel i-a întâmpinat pe terenul lor. „Dacă slujba aducătoare de moarte, scrisă și săpată în pietre, era cu atâta slavă”, a spus el, „încât fiii lui Israel nu puteau să-și pihonească ochii asupra feței lui Moise din pricina strălucirii feței lui, măcar că strălucirea aceasta era trecătoare, cum n-ar fi cu slavă mai degrabă slujba Duhului? Dacă slujba aducătoare de osândă a fost slăvită, cu cât mai mult o întrece în slavă slujba aducătoare de neprihănire!” (2 Corinteni 3,7-9)

Legea lui Dumnezeu, rostită cu o grandoare uimitoare pe Sinai, este exprimarea condamnării păcătosului. Rolul Legii este acela de a condamna, dar în ea nu se află nicio putere de a ierta sau de a răs-cumpăra. Ea este rânduită pentru a conduce la viață, iar aceia care trăiesc în armonie cu regulile ei vor primi răsplata ascultării. Dar celor care rămân sub condamnarea ei, le aduce robia și moartea.

Legea este așa de sfântă și de plină de slavă, încât, când Moise s-a întors de pe muntele sfânt, unde fusese cu Dumnezeu și primise tablele de piatră din mâna Sa, chipul lui reflecta o slavă pe care oamenii nu puteau să o privească fără să-i doară, iar Moise a fost obligat să-și acopere fața cu o

maramă.

Slava care a strălucit pe chipul lui Moise a fost o reflectare a neprihănirii lui Hristos aflată în Lege. Legea însăși nu ar avea nicio slavă, în afară de slava care este întruchipată în ea de Hristos. Ea nu are nicio putere de a mântui. Ea are distincție numai dacă în ea este reprezentat Hristos ca fiind plin de neprihănire și de adevăr.

Simbolurile și umbrele serviciului jertfelor, împreună cu profețiile, le-au dat israeliților o imagine acoperită de o maramă, o imagine neclară, cu privire la harul și mila care urmau să fie aduse lumii prin descoperirea lui Hristos. Lui Moise i s-a descoperit semnificația ceremoniilor și umbrelor care indicau spre Hristos. El a văzut sfârșitul lucrurilor care urmau să se încheie la moartea lui Hristos, când simbolul s-a întâlnit cu Cel simbolizat. El a înțeles că omul poate să respecte Legea morală numai prin Hristos. Prin călcarea acestei Legi, omul a adus păcatul în lume, iar împreună cu păcatul a venit moartea. Domnul Hristos a ajuns să fie jertfa de ispășire pentru păcatul omului. El a oferit în dar desăvârșirea caracterului Său în locul păcătoșeniei omului. Jertfele și darurile au indicat spre jertfa pe care urma să o aducă Hristos. Mielul înjunghiat era un simbol al Mielului care avea să înlătore păcatul lumii.

Înțelegerea scopului ceremoniilor care aveau să înceteze și înțelegerea lui Hristos, așa cum era descoperit în Lege, a iluminat fața lui Moise. Serviciul Legii care a fost scrisă și săpată în piatră a fost un serviciu al morții. Fără Hristos, cel nelegiuit era lăsat sub blestemul ei, fără nicio speranță de iertare. Serviciul Legii nu avea nicio slavă în el însuși, dar Mântuitorul cel făgăduit, descoperit în orânduirile și umbrele legii ceremoniale, a făcut ca Legea morală să fie plină de slavă.

Apostolul Pavel a dorit ca frații lui să înțeleagă faptul că slava cea mare

a Mântuitorului care iartă păcatul a dat semnificație întregului sistem iudaic. De asemenea, El a dorit ca ei să înțeleagă că, atunci când Hristos a venit în lume și a murit ca jertfă pentru om, simbolul s-a întâlnit cu Cel simbolizat.

După ce Domnul Hristos a murit ca jertfă pentru păcat, legea ceremonială nu a mai putut să aibă nicio putere. Totuși ea a fost în legătură cu Legea morală și a fost plină de slavă. Întregul purta amprenta divinității și exprima sfințenia, dreptatea și neprihănirea lui Dumnezeu. Dacă serviciul întregii dispensațiuni care urma să se încheie a fost plin de slavă, cu cât mai plină de slavă trebuia să fie realitatea care s-a manifestat când Hristos S-a descoperit, dăruindu-le tuturor celor ce cred Duhul Său sfințitor și dătător de viață?

Proclamarea Legii celor Zece Porunci a fost o manifestare minunată a slavei și a maiestății lui Dumnezeu. Cum i-a afectat pe oameni manifestarea aceasta a puterii? Oamenilor le-a fost teamă. Când a auzit „tunetele și sunetul trâmbiței” și a văzut „flăcările muntelui care fumega”, „poporul tremura și stătea în depărtare. Ei au zis lui Moise: «Vorbește-ne tu însuși și te vom asculta, dar să nu ne mai vorbească Dumnezeu, ca să nu murim»” (Exodul 20,18.19). Ei au dorit ca Moise să fie mijlocitorul lor. Ei nu au înțeles că Domnul Hristos era Mijlocitorul rânduit pentru ei și că, lipsiți de mijlocirea Sa, ar fi fost nimiciți cu siguranță.

„Moise a zis poporului: «Nu vă spăimântați; căci Dumnezeu a venit tocmai ca să vă pună la încercare și ca să aveți frica Lui înaintea ochilor voștri, pentru ca să nu păcătuiți.» Poporul stătea în depărtare; iar Moise s-a apropiat de norul în care era Dumnezeu” (Exodul 20,20.21).

Iertarea păcatului, îndreptățirea prin credința în Isus Hristos, accesul la Dumnezeu numai printr-un mijlocitor, din cauza stării lor pierdute, a vinovăției și păcatului lor — acestea sunt adevărurile pe care poporul le

cunoștea foarte puțin. Oamenii pierduseră într-o mare măsură cunoașterea lui Dumnezeu și a singurei căi prin care puteau să se apropie de El. Ei pierduseră aproape orice înțelegere cu privire la ce era păcatul și ce era neprihănirea. Iertarea de păcat prin Hristos, Mesia cel făgăduit, pe care Îl reprezentau jertfele lor, era înțeleasă doar vag.

Apostolul Pavel a declarat: „Fiindcă avem, dar, o astfel de nădejde, noi lucrăm cu multă îndrăzneală și nu facem ca Moise, care își punea o maramă peste față, pentru ca fiii lui Israel să nu-și piaronească ochii asupra sfârșitului a ceea ce era trecător. Dar ei au rămas greoi la minte: căci până în ziua de astăzi, la citirea Vechiului Testament, această maramă rămâne neridicată, fiindcă marama este dată la o parte în Hristos. Da, până astăzi, când se citește Moise, rămâne o maramă peste inimile lor. Dar, ori de câte ori vreunul se întoarce la Domnul, marama este luată” (2 Corinteni 3,12-15).

Iudeii au refuzat să-L primească pe Hristos ca fiind Mesia și nu puteau să înțeleagă faptul că serviciile lor ceremoniale sunt lipsite de sens, că jertfele și darurile lor și-au pierdut semnificația. Marama pe care au adus-o peste ei, prin necredința lor încăpățânată continuă să se afle în mintea lor. Ea ar fi înlăturată, dacă L-ar primi pe Hristos, neprihănirea Legii.

Mulți din lumea creștină au o maramă peste ochii și inima lor. Ei nu înțeleg scopul ceremoniilor care au fost înlăturate. Ei nu înțeleg faptul că numai legea ceremonială a fost abrogată la moartea lui Hristos. Ei pretind că Legea morală a fost pironită pe cruce. Marama care le întunecă înțelegerea este groasă. Inima multora este în conflict cu Dumnezeu. Ei nu sunt supuși Legii Sale. Numai dacă vor ajunge în armonie cu regula guvernării Sale, Hristos poate să aibă o valoare pentru ei. Ei pot să vorbească despre Hristos ca fiind Mântuitorul lor, dar, în cele din urmă, El le va spune: Nu vă cunosc. Voi nu v-ați pocăit sincer față de Dumnezeu pentru călcarea Legii Sale sfinte și nu puteți avea o credință adevărată în Mine, pentru că misiunea Mea a fost să înalț Legea lui Dumnezeu.

Transcrierea caracterului lui Hristos

Apostolul Pavel nu a prezentat nici Legea morală, nici legea ceremonială așa cum îndrăznesc să le prezinte pastorii din zilele noastre. Unii cultivă o asemenea antipatie față de Legea lui Dumnezeu, încât ar ieși în stradă pentru a o învinui și stigmatiza. În felul acesta, ei disprețuiesc și desconsideră maiestatea și slava lui Dumnezeu.

Legea morală nu a fost niciodată un simbol sau o umbră. Ea a existat înainte de crearea omului și va rămâne atâta vreme cât rămâne scaunul de domnie al lui Dumnezeu. El nu Se poate schimba și nici nu poate modifica vreo cerință a Legii Sale în scopul de a-l mântui pe om, deoarece Legea este temelia guvernării Sale. Ea este neschimbătoare, infinită și veșnică. Pentru ca omul să fie mântuit și pentru ca onoarea Legii să fie păstrată, a fost necesar ca Fiul lui Dumnezeu să Se ofere pe Sine ca jertfă pentru păcat. Acela care nu a cunoscut păcatul a ajuns păcat pentru noi. El a murit pentru noi pe Golgota. Moartea Sa arată dragostea minunată a lui Dumnezeu față de om și caracterul neschimbător al Legii Sale.

În Predica de pe Munte, Domnul Hristos a declarat: „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Prorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu vor trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile” (Matei 5,17.18).

Domnul Hristos a purtat blestemul Legii, suferind pedeapsa ei, îndeplinind până la capăt planul prin care omul urma să fie pus în poziția în care putea să respecte Legea lui Dumnezeu și să fie primit prin meritele Răscumpărătorului, iar prin jertfa Sa, slava a fost revărsată asupra Legii. Apoi, slava lucrurilor care nu au fost desființate — Legea celor Zece Porunci

ale lui Dumnezeu, standardul neprihănirii Sale — a fost înțeleasă cu claritate de toți aceia care au înțeles sfârșitul acelor ceremonii care au fost desființate.

„Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Corinteni 3,18). Domnul Hristos este apărătorul celui păcătos. Aceia care primesc Evanghelia Sa Îl văd cu fața descoperită. Ei văd legătura dintre misiunea Sa cu privire la Lege și recunosc înțelepciunea și slava lui Dumnezeu, așa cum sunt descoperite de Mântuitorul. Slava lui Hristos este descoperită în Lege, care este transcrierea caracterului Său, iar puterea Sa de a schimba inima este simțită de suflet, până când oamenii ajung să fie schimbați după chipul Său. Ei sunt făcuți părtași ai naturii divine și cresc tot mai mult în asemănarea cu Mântuitorul lor, înaintând pas cu pas în conformarea cu voința lui Dumnezeu, până ating desăvârșirea.

Legea și Evanghelia se află într-o armonie deplină. Ele se susțin reciproc. Cu toată maiestatea ei, Legea stă înaintea conștiinței, determinându-l pe cel păcătos să simtă nevoia de Hristos ca jertfă de ispășire pentru păcat. Evanghelia recunoaște puterea și caracterul neschimbător al Legii. „Păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege” (Romani 7,7). Simțământul acesta de vinovăție pentru păcat, adus în inimă de Lege, îl trimite pe cel păcătos la Mântuitorul. În nevoia lui, omul poate să prezinte argumentele puternice oferite de crucea de pe Golgota. El poate să ceară neprihănirea lui Hristos, deoarece ea îi este împărtășită fiecărui păcătos care se pocăiește. Domnul Isus declară: „Tot ce-Mi dă Tatăl va ajunge la Mine; și pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6,37). „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire” (1 Ioan 1,9).

Capitolul 33

„CERCETAȚI SCRIPTURILE”

Este de cea mai mare importanță ca fiecare făptură omenească înzestrată cu capacități raționale să înțeleagă relația ei cu Dumnezeu. Lucrarea de răscumpărare nu este studiată cu atenție în școlile noastre. Mulți dintre elevii noștri nu au nicio concepție cu privire la semnificația Planului de Mântuire. Cuvântul lui Dumnezeu este garanția noastră. Acela care este cuprins de milă pentru neputințele noastre ne invită: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11,28-30).

Dragii mei elevi, voi sunteți în siguranță numai dacă intrați în legătură cu Hristos în supunere și ascultare deplină. Jugul este ușor, pentru că Hristos poartă povara. Când ridicați povara crucii, ea ajunge să fie ușoară, iar crucea aceea este pentru voi garanția vieții veșnice. Fiecare are privilegiul de a-L urma pe Hristos cu bucurie, exclamând la fiecare pas: „Ajung mare prin bunătatea Ta” (2 Samuel 22,36). Totuși, dacă dorim să călătorim spre cer, trebuie să considerăm Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind manualul nostru. Noi trebuie să citim zi de zi în cuvintele Inspirației lecțiile de care avem nevoie.

Apostolul Pavel spune: „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor [ca reprezentant al neamului omenesc]. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespuse de mult și I-a dat Numele care este mai

presus de orice nume; pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ” (Filipeni 2,5-10).

Mintea omenească nu este în stare să înțeleagă umilirea omului Isus Hristos, dar divinitatea Sa și existența Sa înainte de a fi creată lumea nu pot să fie puse niciodată la îndoială de aceia care cred Cuvântul lui Dumnezeu. Apostolul Pavel vorbește despre Mijlocitorul nostru, singurul Fiu al lui Dumnezeu, care, în starea de slavă, purta chipul lui Dumnezeu, Comandantul tuturor oștirilor cerești și care, când Și-a înveșmântat divinitatea în natura omenească, a luat chip de rob. Isaia declară: „Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: «Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii”. El va face ca domnia Lui să crească și o pace fără sfârșit va da scaunului de domnie al lui David și împărăției lui, o va întări și o va sprijini prin judecată și neprihănire, de acum și-n veci de veci” (Isaia 9,6.7).

Când a fost de acord să Se facă om, Domnul Hristos a manifestat o umilință care constituie un motiv de uimire pentru faptele cerești inteligente. Faptul că a acceptat să fie om nu ar fi fost nicio umilință, dacă nu ar fi fost poziția înaltă a Domnului Hristos în pre existența Sa. Trebuie să ne deschidem mintea pentru a înțelege că Domnul Hristos a lăsat deoparte mantia Sa regală, coroana Sa împărătească, poziția Sa înaltă de conducere și Și-a înveșmântat natura divină cu natura omenească, pentru a-l putea întâlni pe om acolo unde era el și pentru a le aduce celor din familia omenească puterea morală de a ajunge fii și fiice ale lui Dumnezeu. Pentru a-l răscumpăra pe om, Domnul Hristos a ajuns ascultător până la moarte, și încă moarte pe cruce.

Natura omenească a Fiului lui Dumnezeu este totul pentru noi. Ea este lanțul de aur care leagă sufletul nostru de Hristos și, prin Hristos, de Dumnezeu. Acesta trebuie să fie subiectul nostru de studiu. Domnul Hristos

a fost un om adevărat. El Și-a dovedit umilința prin faptul că a ajuns om. Totuși El a fost Dumnezeu în trup. Când abordăm subiectul acesta, am face bine să luăm aminte la cuvintele adresate de Domnul Hristos lui Moise, la rugul aprins: „Scoate-ți încălțăminte din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt” (Exodul 3,5). Ar trebui să ne apropiem de studiul acesta cu umilința unuia care învață și cu o inimă smerită. Cercetarea întrupării lui Hristos este un câmp roditor, ce va aduce roade pentru cercetătorul care sapă adânc după adevărul ascuns.

Scripturile, călăuza noastră

Biblia este călăuza noastră pe calea cea sigură care conduce la viața veșnică. Dumnezeu i-a inspirat pe oameni să scrie lucrurile care ne vor prezenta adevărul, care vor atrage și care, dacă sunt puse în practică, îl vor face pe cel ce le primește să fie în stare să obțină o putere morală care îl va așeza în rândul oamenilor cu educația cea mai înaltă. Minteă tuturor acelora care studiază Cuvântul lui Dumnezeu se va lărgi. Acest studiu poate spori capacitatea de a înțelege și înzestrează fiecare însușire cu o vigoare nouă, cu mult mai mult decât orice alt studiu. El aduce mintea în contact cu principiile vaste și înnobilitoare ale adevărului. El ne aduce în legătură strânsă cu tot cerul, împărtășind înțelepciune, cunoaștere și înțelegere.

Când se ocupă cu lucrări literare obișnuite și se hrănește din scrierile unor oameni neinspirați, mintea ajunge să fie pipernicită și lipsită de valoare. Ea nu este adusă în contact cu principiile adânci și largi ale adevărului veșnic. Minte se adaptează singură, fără să-și dea seama, la înțelegerea lucrurilor cu care este familiarizată, iar când se ocupă de lucrurile acestea, capacitatea de înțelegere este micșorată și puterile ei scad.

Dumnezeu plănuiește ca omul să cerceteze Scripturile, acel izvor al științei care este mai presus de orice teorie omenească. El dorește ca omul să

sape adânc în minele adevărului, ca să poată obține comoara valoroasă pe care o conțin. Totuși, prea adesea, teoriile și înțelepciunea omenească sunt puse în locul științei Bibliei. Oamenii se angajează în lucrarea de remodelare a planurilor lui Dumnezeu. Ei încearcă să facă deosebiri între cărțile Bibliei. Prin invențiile lor, ei fac Scripturile să dovedească o minciună.

LUCRUL DE CARE ARE NEVOIE OMUL

Dumnezeu nu a făcut ca primirea Evangheliei să depindă de raționamentul omenească. Evanghelia este adaptată pentru a fi o hrană spirituală, care satisface apetitul spiritual al omului. Ea este exact lucrul de care are nevoie omul în fiecare situație. Aceia care au simțit că este necesar ca elevii din școlile noastre să studieze mulți autori sunt ei înșiși cei mai necunoscători în domeniul marilor subiecte ale Bibliei. Profesorii înșiși au nevoie să ia Cartea cărților și să învețe din Scripturi că Evanghelia are puterea de a-și dovedi propria divinitate pentru mintea umilită.

Evanghelia este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu. Caracterul lui Hristos pe pământ a descoperit Divinitatea, iar Evanghelia pe care a vestit-o El trebuie să fie studiul moștenitorilor Săi omenești în toate domeniile ei de învățatură, până când profesorii, copiii și tinerii vor vedea în singurul Dumnezeu adevărat și viu obiectul credinței, dragostei și adorării lor. Cuvântul trebuie să fie respectat și ascultat. Cartea aceasta, care conține raportul vieții Domnului Hristos, al lucrării și învățăturilor Sale, al suferințelor și al triumfului Său final, trebuie să fie izvorul puterii noastre. Nouă ne sunt acordate privilegiile unei școli a vieții în lumea aceasta, ca să fim pregătiți pentru o viață mai înaltă — pentru nivelul cel mai înalt din școala cerească, unde, sub îndrumarea lui Dumnezeu, studiile noastre vor continua de-a lungul veacurilor nesfârșite ale veșniciei.

CUVÂNTUL FĂCUT TRUP

„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El. În El era viața, și viața era lumina oamenilor. Lumina luminează în întuneric, și întunericul n-a biruit-o.” „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl” (Ioan 1,1-5.14).

Capitolul acesta descrie caracterul și importanța lucrării lui Hristos. Ca unul care înțelege subiectul acesta, apostolul Ioan Îi atribuie lui Hristos toată puterea și vorbește despre măreția și maiestatea Sa. El face să străfulgere razele prețioase ale adevărului, ca o lumină care vine de la soare. El Îl prezintă pe Domnul Hristos ca fiind singurul Mijlocitor între Dumnezeu și omenire.

Învățătura despre întruparea lui Hristos, despre faptul că El a luat trup omenesc, este o taină „ținută ascunsă din veșnicii și în toate veacurile” (Coloseni 1,26). Ea este taina cea mare și adâncă a evlaviei. „Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi” (Ioan 1,14). Domnul Hristos a luat asupra Sa natura omenească, o natură inferioară naturii Sale cerești. Nimic nu arată mai bine decât faptul acesta condescendența minunată a lui Dumnezeu. El a iubit lumea atât de mult, încât L-a dat pe singurul Lui Fiu” (Ioan 3,16). Apostolul Ioan prezintă subiectul acesta minunat cu o asemenea simplitate, încât toți pot să înțeleagă ideile exprimate și să fie iluminați.

Domnul Hristos nu a luat doar în aparență natura omenească, El a luat-

o cu adevărat. El a avut în realitate natura omenească. „Deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El Însuși a fost deopotrivă părtaș la ele” (Evrei 2,14). El a fost fiul Mariei și urmaș al lui David, din punct de vedere al descendenței omenești. Despre El s-a declarat că a fost om, chiar Omul Hristos Isus. „Omul acesta”, scrie apostolul Pavel, „a fost găsit vrednic să aibă o slavă cu atât mai mare decât a lui Moise, cu cât cel ce a zidit o casă are mai multă cinste decât casa însăși” (Evrei 3,3).

Preexistența lui Hristos

Deși vorbește despre natura omenească a Domnului Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu vorbește categoric și despre preexistența Sa. Cuvântul a existat ca făptură divină, chiar ca Fiul cel veșnic al lui Dumnezeu, fiind una cu Tatăl Său. El a fost Mijlocitorul legământului din veșnicie, acela în care urmau să fie binecuvântate toate popoarele lumii, atât iudei, cât și neamuri, dacă aveau să-L primească. „Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu” (Ioan 1,1). Înainte de a fi creați îngerii și oamenii, Cuvântul era cu Dumnezeu și era Dumnezeu.

Lumea a fost făcută de El „și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El” (Ioan 1,3). Dacă Domnul Hristos a făcut toate lucrurile, înseamnă că El a existat înainte de toate lucrurile. Cuvintele spuse cu privire la faptul acesta sunt atât de hotărâte, încât nimeni nu trebuie să aibă îndoieli. Domnul Hristos a fost Dumnezeu ca esență și în sensul cel mai înalt. El a fost cu Dumnezeu din veșnicie, Dumnezeu peste toate lucrurile, binecuvântat pentru veșnicie.

Domnul Isus Hristos, Fiul divin al lui Dumnezeu, a existat din veșnicie ca persoană distinctă, și totuși una cu Tatăl. El a fost Slava neîntrecută a cerului. El a fost Comandantul făpturilor cerești inteligente și a avut dreptul de a primi omagiul plin de adorare al îngerilor. Acest drept nu a fost luat

abuziv de la Dumnezeu. „Domnul m-a făcut cea dintâi dintre lucrările Lui, înaintea celor mai vechi lucrări ale Lui”, declară El , 45 „am fost așezată din veșnicie, înainte de orice început, înainte de a fi pământul. Am fost născută când încă nu erau adâncuri, nici izvoare încărcate cu ape; am fost născută înainte de întărirea munților, înainte de a fi dealurile, când nu erau încă nici pământul, nici câmpiile, nici cea dintâi fărâmă din pulberea lumii. Când a întocmit Domnul cerurile, eu eram de față; când a tras o zare pe fața adâncului...” (Proverbe 8,22-27)

În adevărul că Hristos a fost una cu Tatăl înainte să fi fost puse temeliiile lumii, se află lumină și slavă. Aceasta este lumina care strălucește într-un loc întunecat, făcându-l să fie plin de slava divină adevărată. Adevărul acesta, infinit de tainic în el însuși, deși este învăluit într-o lumină de nepătruns și de care nu poți să te apropii, explică toate celelalte adevăruri care sunt tainice și care altfel ar fi inexplicabile.

„Înainte ca să se fi născut munții, și înainte ca să se fi făcut pământul și lumea, din veșnicie în veșnicie, Tu ești Dumnezeu!” (Psalmii 90,2). „Norodul acesta, care zăcea în întuneric, a văzut o mare lumină; și

peste cei ce zăceau în ținutul și în umbra morții, a răsărit lumina” (Matei 4,16). Aici, preexistența lui Hristos și scopul manifestării Sale în lumea noastră sunt prezentate ca niște raze vii ale luminii care vine de la scaunul de domnie cel veșnic. „Acum, strânge-ți rândurile în cetate, ceata Sionului, căci suntem împresurați! Judecătorul lui Israel este lovit cu nuiua pe obraz! Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel și a cărui obârșie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veșniciei” (Mica 5,1.2).

„Noi propovăduim pe Hristos cel răstignit”, spunea apostolul Pavel,

„care pentru iudei este o pricină de poticnire, și pentru neamuri, o nebunie, dar pentru cei chemați, fie iudei, fie greci, este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1,23.24).

O taină

Faptul că Dumnezeu S-a arătat în felul acesta, în trup omenesc, este cu adevărat o taină și, fără ajutorul Duhului Sfânt, nu putem spera să înțelegem subiectul acesta. Lecția cea mai umilitoare pe care omul trebuie să o învețe este lecția nimicniciei înțelepciunii omenești și a nesăbuiței de a încerca să-L descopere pe Dumnezeu doar prin eforturile proprii. El poate să-și exercite până la maximum capacitățile intelectuale, poate să aibă ceea ce lumea numește o educație superioară, și totuși poate să rămână un neștiutor în ochii lui Dumnezeu. Filosofii din vechime s-au îngâmfat cu înțelepciunea lor, dar cât a cântărit aceasta în balanța lui Dumnezeu? Solomon a fost foarte învățat, dar înțelepciunea lui a fost o nebunie, pentru că nu a cunoscut felul în care trebuia să-și păstreze independența morală, să fie liber de păcat și să aibă puterea unui caracter modelat după chipul divin. Solomon ne-a spus ce a descoperit în urma cercetării lui, a eforturilor lui istovitoare și a căutării lui perseverente. El declară că înțelepciunea lui este într-un total o deșertăciune.

Cei din lume nu L-au cunoscut pe Dumnezeu prin intermediul înțelepciunii. Felul în care au evaluat caracterul divin, cunoașterea deficitară a atributelor Sale nu au lărgit și nu au extins concepțiile lor intelectuale. Minte lor nu a fost înnobilită prin conformarea cu voința divină, ci au intrat în idolatria cea mai grosolană. „S-au fălit că sunt înțelepți și au înnebunit; și au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare și târâtoare” (Romani 1,22.23). Aceasta este valoarea tuturor pretențiilor și a cunoștințelor obținute fără Hristos.

„Eu sunt Calea, Adevărul și Viața”, declară Domnul Hristos: „Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14,6). Domnul Hristos este înzestrat cu puterea de a le da viață tuturor făpturilor create. „După cum Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine, și Eu trăiesc prin Tatăl, tot așa, cine Mă mănâncă pe Mine va trăi și el prin Mine.” „Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic; cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață” (Ioan 6,57.63). Domnul Hristos nu Se referă aici la învățătura Sa, ci la persoana Sa, la divinitatea caracterului Său. „Adevărat, adevărat vă spun”, zice El din nou, „că vine ceasul, și acum a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, și cei ce-l vor asculta vor învia. Căci după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine. Și I-a dat putere să judece, întrucât este Fiu al omului” (Ioan 5,25-27).

Însemnătatea nașterii lui Hristos

Dumnezeu și Hristos au cunoscut de la început apostazia lui Satana și căderea lui Adam prin puterea amăgitoare a marelui apostat. Planul de Mântuire a fost alcătuit pentru a răscumpăra neamul omenesc căzut și pentru a-i da o nouă șansă. Domnul Hristos a fost desemnat ca mijlocitor încă de la creațiune, stabilit din veșnicie să fie Înlocuitorul și Garantul nostru. Înainte să fi fost făcută lumea, s-a plănuit ca divinitatea lui Hristos să fie înveșmântată în natura omenească. El spune: „Mi-ai pregătit un trup” (Evrei 10,5). Totuși El nu a venit în trup omenesc decât la împlinirea vremii. Atunci, El a venit în lumea noastră ca un copil, în Betleem.

Nimănui dintre cei născuți în lume, nici chiar celor mai talentați dintre copiii lui Dumnezeu, nu li s-a acordat vreodată o asemenea demonstrare a bucuriei, cum a fost aceea cu care a fost întâmpinat Copilul născut în Betleem. Îngerii lui Dumnezeu I-au cântat laude pe dealurile și câmpiile Betleemului. „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte”, au cântat ei, „și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui” (Luca 2,14). Oh, dacă familia omenească din zilele noastre ar putea să recunoască acest cântec! Declarația

făcută atunci, nota cântată atunci, tonul care a fost dat vor răsună tot mai tare, se vor extinde până la sfârșitul timpului și vor fi auzite până la marginile pământului. Este slava lui Dumnezeu, este pacea pe pământ, este bunăvoința Sa față de oameni. Când Soarele Neprihănirii Se va înălța cu vindecarea pe aripile Sale, cântecul care a început pe dealurile Betleemului va fi repetat de vocea unei mari mulțimi, ca vuietul unor ape multe, zicând: „Aleluia! Domnul, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic, a început să împărătească” (Apocalipsa 19,6).

Prin ascultarea de toate poruncile lui Dumnezeu, Domnul Hristos a săvârșit răscumpărarea oamenilor. Acest lucru nu s-a făcut prin renunțarea la natura divină, ci prin preluarea naturii omenești. În felul acesta, Domnul Hristos i-a dat omeneirii viața care vine de la El. Lucrarea de răscumpărare este aceea de a aduce omeneirea în Hristos, de a aduce neamul omenească să fie una cu Divinitatea. Domnul Hristos a luat natura omenească pentru ca omul să poată fi una cu El, după cum El este una cu Tatăl, așa încât Dumnezeu să-l poată iubi pe om așa cum Îl iubește pe Singurul Său Fiu, pentru ca oamenii să poată fi părtași ai naturii divine și să fie desăvârșiți în El.

Duhul Sfânt, care vine de la Singurul Fiu al lui Dumnezeu, unește făptura omenească, trup, suflet și spirit, cu natura divină desăvârșită a lui Hristos. Unirea aceasta este reprezentată de unirea dintre viță și mlădițe. Omul limitat este unit cu natura omenească a lui Hristos. Prin credință, natura omenească este adusă la un numitor comun cu natura lui Hristos. Noi suntem făcuți una cu Dumnezeu, în Hristos.

„ISPITIT ÎN TOATE LUCRURILE CA ȘI NOI”

După căderea omului, Satana a declarat că s-a dovedit că fapăturile omenești nu sunt capabile să respecte Legea lui Dumnezeu și a căutat să convingă universul să accepte această părere. Cuvintele lui Satana au părut a fi adevărate, iar Domnul Hristos a venit să-l demaște pe amăgitor. Maiestatea cerului a preluat situația omului și, cu aceleași mijloace pe care omul poate să le obțină, El a rezistat ispitelor lui Satana, așa cum trebuie să reziste omul. Aceasta a fost singura cale prin care omul căzut putea să ajungă părtaș la natura divină. Prin preluarea naturii omenești, Domnul Hristos a fost pregătit să înțeleagă încercările, necazurile și toate ispitele de care este asaltat omul. Îngerii care nu erau familiarizați cu păcatul nu puteau să simtă cu omul în încercările lui deosebite. Domnul Hristos S-a umilit, luând natura omului, și a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi, pentru a ști cum să-i susțină pe toți cei care vor fi ispitiți.

Prin asumarea naturii omenești, Domnul Hristos a trecut de partea fiecărei fapturi omenești. El a fost Capul omenirii. În calitatea Sa de Dumnezeu și om, El a putut să cuprindă omenirea cu brațul Său omenesc, în timp ce S-a prins de scaunul de domnie al Celui Infinit cu brațul Său divin.

Ce privilegii a fost aceasta pentru cer! Domnul Hristos, care nu a cunoscut nici cea mai mică pată a păcatului sau a întinării, a luat natura noastră în starea ei degradată. Aceasta a fost o umilire mai mare decât poate să înțeleagă omul limitat. Dumnezeu S-a manifestat în trup. El S-a umilit. Ce subiect pentru gândire și pentru o meditație adâncă și serioasă! El a fost infinit de mare, ca Maiestate a cerului, și totuși S-a coborât atât de jos, fără să piardă nici măcar o părticică infimă din demnitatea și slava Sa! El S-a coborât la nivelul celor mai umili și săraci oameni. El a ajuns sărac pentru

noi, pentru ca, prin sărăcia Lui, noi să putem fi îmbogățiți. „Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-Și odihni capul” (Matei 8,20).

Domnul Hristos S-a supus la insulte și batjocuri, la dispreț și ridiculizare. El a auzit cum solia Sa, care era plină de dragoste, bunătate și milă, era citată și aplicată greșit. El a auzit cum a fost denumit domnul demonilor, pentru că a mărturisit despre faptul că era Fiul divin al lui Dumnezeu. Nașterea Sa a fost supranaturală, dar cei din poporul Său, aceia care își închiseseră ochii în fața lucrurilor spirituale, au considerat-o a fi o pată în viața Sa. Nu a fost nicio picătură din nenorocirea noastră amară pe care El să nu o fi gustat, nicio parte din blestemul nostru pe care El să nu o fi suportat, ca să-i poată face pe cât mai mulți să fie fiii și fiicele lui Dumnezeu.

Faptul că Domnul Isus a părăsit căminul ceresc și a trăit pe acest pământ ca un om al durerii și obișnuit cu suferința, pentru a-l salva de ruina veșnică pe omul căzut, ar trebui să coboare în țărână toată mândria noastră, să facă de rușine vanitatea noastră și să ne arate păcatul mulțumirii noastre de sine. Iată-L luând asupra Sa nevoile, încercările, întristările și suferințele oamenilor păcătoși. Oare nu putem noi să înțelegem că Dumnezeu a suportat toate aceste suferințe și toate aceste lovituri sufletești ca o consecință a păcatului?

Domnul Hristos a venit pe pământ și a luat natura omenească și poziția de reprezentant al omului pentru a arăta, în controversa cu Satana, că omul, așa cum a fost creat de Dumnezeu, poate să asculte fiecare cerință divină, dacă este în legătură cu Tatăl și cu Fiul. Vorbind prin slujitorul Său, El spune: „Poruncile Lui nu sunt grele” (1 Ioan 5,3). Păcatul este acela care l-a despărțit pe om de Dumnezeu și păcatul este acela care menține despărțirea aceasta.

Profetia din Eden

Vrăjmășia la care se face referire în profetia din Eden nu a fost limitată doar la Satana și la Prințul vieții. Ea avea să fie universală. Satana și îngerii lui trebuiau să simtă vrăjmășia întregii omeniri. „Vrăjmășie voi pune”, a zis Dumnezeu, „între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul” (Geneza 3,15).

Vrăjmășia pusă între sămânța șarpelui și sămânța femeii a fost supranaturală. Vrăjmășia împotriva lui Hristos a fost naturală, într-un anume sens, dar, într-un alt sens, a fost supranaturală, deoarece natura divină și cea omenească au fost combinate. Această vrăjmășie nu a fost dezvoltată niciodată într-o măsură atât de evidentă, cum a fost atunci când Domnul Hristos a ajuns să fie un locuitor al pământului. Niciodată mai înainte nu a fost pe pământ o faptură care să urască păcatul așa deplin cum l-a urât Domnul Hristos. El văzuse influența amăgitoare a păcatului și capacitatea lui de a duce în rătăcire, care au fost exercitate asupra îngerilor sfinți, și toate puterile Sale au fost angajate împotriva lui.

Curăția și sfințenia lui Hristos, neprihănirea desăvârșită a Aceluia care nu a săvârșit niciun păcat au fost o mustrare continuă la adresa tuturor păcatelor dintr-o lume a senzualității. În viața Sa, lumina adevărului a strălucit în mijlocul întunericului moral cu care Satana a acoperit lumea. Domnul Hristos a demascat ideile false ale lui Satana și caracterul lui amăgitor și, în multe inimi, a nimicit influența lui degradantă. Faptul acesta a stârnit în Satana o ură puternică. Alături de oștirea fapturilor căzute, el a fost hotărât să pornească un război cât se poate de puternic împotriva lui Hristos, deoarece El era în lume Reprezentantul desăvârșit al Tatălui, Acela al cărui caracter și ale cărui practici respingeau reprezentările greșite ale lui Satana cu privire la Dumnezeu. Satana L-a acuzat pe Dumnezeu de attributele pe care le avea el însuși. Acum, în Hristos, el a văzut descoperindu-se adevăratul caracter al lui Dumnezeu — un Tată milos, care voia ca niciun om

să nu piară, ci toți să vină la pocăință și să aibă viața veșnică.

Una dintre ispitele cele mai pline de succes ale lui Satana a fost aceea de a oferi lucruri pământești. El plănuiește să țină mințile și inimile oamenilor atât de absorbite de atracțiile lumești, încât să nu mai fie niciun loc pentru lucrurile cerești. El are stăpânire asupra minților, prin dragostea lor față de lume. Lucrurile pământești le umbresc pe cele cerești și Îl îndepărtează pe Domnul din atenția și înțelegerea oamenilor. Teoriile false și dumnezeii falși sunt preferați în locul teoriilor adevărate și în locul Dumnezeului cel adevărat. Oamenii sunt fermecați de strălucirea amăgitoare a lumii. Ei sunt atât de legați de lucrurile pământești, încât mulți ar săvârși orice păcat pentru a câștiga vreun avantaj lumesc.

Acesta a fost punctul în care Satana s-a gândit să-L biruie pe Domnul Hristos. El a crezut că, în natura Sa omenească, Domnul va fi ușor de biruit. „Diavolul L-a dus apoi pe un munte foarte înalt, I-a arătat toate împărățiile lumii și strălucirea lor și I-a zis: «Toate aceste lucruri Ți le voi da Ție, dacă Te vei arunca cu fața la pământ și Te vei închina mie.»” (Matei 4,8.9). Totuși Hristos a rămas neclintit. El a simțit puterea acestei ispite, dar a înfruntat-o pentru noi și a biruit. El a folosit numai arme potrivite să fie folosite și de făpturile omenești: Cuvântul Aceluia care este un sfătuitor puternic — „Este scris” (Matei 4,4.10).

Cât de mare a fost interesul cu care îngerii din cer și lumile necăzute au privit conflictul acesta, când onoarea Legii a fost apărată! Conflictul acesta urma să fie încheiat și clarificat pentru totdeauna nu numai pentru lumea aceasta, ci și pentru întregul univers. Dar și confederația întunericului aștepta aparenta șansă de triumf asupra Înlocuitorului divin și uman al neamului omenesc, pentru ca marele apostaziat să poată striga: „Victorie!”, iar lumea și locuitorii ei să ajungă împărăția lui pentru totdeauna.

Totuși Satana a ajuns doar până la călcâi, nu a putut să atingă capul. La moartea lui Hristos, Satana a înțeles că fusese înfrânt. El a văzut că adevăratul lui caracter a fost dat în vileag cu claritate înaintea întregului cer și că faptele și lumile cerești pe care le crease Dumnezeu vor fi întru totul de partea Sa. El a văzut că perspectivele lui de a le mai influența vreodată în viitor vor fi întru totul anulate. Natura omenească a Domnului Hristos avea să rezolve pentru veacurile veșniciei problema care a declanșat conflictul.

Neprihănirea naturii omenești a lui Hristos

Când a luat asupra Sa natura omului în starea lui căzută, Domnul Hristos nu a luat parte nici în cea mai mică măsură la păcatele acestei naturi. El a fost supus neputințelor și slăbiciunilor omului, ca să se împlinească ce fusese vestit prin prorocul Isaia, care zice: «El a luat asupra Lui neputințele noastre și a purtat bolile noastre» (Matei 8,17). El a simțit neputințele noastre și a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi. Totuși El nu a păcătuit. El a fost Mielul „fără cusur și fără prihană” (1 Petru 1,19). Dacă ar fi putut să-L facă pe Domnul Hristos să păcătuiască în cel mai mic detaliu, Satana ar fi rănit capul Mântuitorului. În realitate, el a putut să-I atingă numai călcâiul. Dacă ar fi atins capul lui Hristos, speranța neamului omenesc ar fi pierit. Mânia divină ar fi venit asupra lui Hristos, așa cum a venit asupra lui Adam. Domnul Hristos și biserica ar fi fost fără nicio speranță.

Nu trebuie să avem nicio îndoială cu privire la neprihănirea desăvârșită a naturii omenești a lui Hristos. Credința noastră trebuie să fie inteligentă, privind la Isus cu o încredere deplină în jertfa Sa ispășitoare. Acest lucru este important, pentru ca sufletul să nu fie cuprins de întuneric. Înlocuitorul cel sfânt este în stare să mântuiască pe deplin, pentru că El i-a prezentat universului, care privea cu uimire, umilința deplină și desăvârșită manifestată în caracterul Său omenesc și în ascultarea desăvârșită față de toate cerințele lui Dumnezeu. Puterea divină îi este dată omului, pentru ca el să poată ajunge părtaș al naturii divine, după ce a fugit de stricăciunea care este în

lume prin pofte. De aceea, omul care se pocăiește și crede poate fi făcut să fie neprihănirea lui Dumnezeu în Hristos.

ÎN HRISTOS NU SUNT CLASE SOCIALE

Nici cel mai înalt înger din ceruri nu avea capacitatea de a plăti răscumpărarea nici măcar pentru un singur suflet pierdut. Heruvimii și serafimii au doar slava cu care sunt înzestrați de Creator, fiind creaturile Sale, iar împăcarea omului cu Dumnezeu putea să fie îndeplinită numai printr-un mijlocitor care era egal cu Dumnezeu, care avea atributele ce Îi ofereau demnitatea și Îl declarau a fi vrednic să îl reprezinte pe om înaintea unui Dumnezeu infinit și, de asemenea, să-L reprezinte pe Dumnezeu unei lumi căzute. Ca Înlocuitor și Garant al omului, El trebuia să aibă natura omului, o legătură cu familia omenească pe care urma să o reprezinte, iar ca Ambasador al lui Dumnezeu, El trebuia să fie părtaș al naturii divine, să aibă o legătură cu Cel Infinit, ca să-L descopere pe Dumnezeu lumii și să fie mijlocitor între Dumnezeu și om.

Aceste calificative s-au găsit numai la Hristos. El Și-a îmbrăcat natura divină cu veșmântul naturii omenești și a venit pe pământ pentru a fi numit Fiul omului și Fiul lui Dumnezeu. El a fost Garantul omului, Ambasadorul lui Dumnezeu, garanția că omul va împlini cerințele Legii, prin neprihănirea Sa atribuită, și Reprezentantul lui Dumnezeu care îi descoperă neamului omenesc căzut caracterul Său.

Răscumpărătorul lumii a avut puterea de a-i atrage pe oameni la Sine, de a le liniști temerile, de a le alunga întristările, de a le inspira speranță și curaj și a-i face în stare să creadă în dispoziția lui Dumnezeu de a-i primi prin meritele Înlocuitorului divin. Ca beneficiari ai dragostei lui Dumnezeu, noi trebuie să fim mereu recunoscători pentru faptul că avem în curțile cerești un Mijlocitor, un Apărător care pledează pentru noi înaintea Tatălui.

Noi putem să cerem tot ce este necesar pentru a ne inspira credința în Dumnezeu. La curțile regale pământești, când oferea garanția cea mai înaltă care îi asigura pe oameni de adevărul spuselor lui, împăratul obișnuia să-l dea pe copilul lui ca ostatic, pentru a fi înapoiat la împlinirea făgăduinței lui și, iată ce garanție ne-a dat Tatăl pentru credincioșia Sa, deoarece atunci când a dorit să-i asigure pe oameni de caracterul neschimbător al hotărârii Sale, El L-a dat pe singurul Său Fiu, ca să vină pe pământ, să ia natura omului, nu doar pentru câțiva ani, ci pentru a păstra natura aceasta în curțile cerești, ca o garanție veșnică a credincioșiei lui Dumnezeu. O, adâncul bogăției înțelepciunii și dragostei lui Dumnezeu! „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu!” (1 Ioan 3,1)

Prin credința în Hristos, noi ajungem să fim membri ai familiei împărătești, moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Isus Hristos. În Hristos, noi suntem una. Când venim la Golgota și Îl vedem pe Suferindul împărătesc, care a suportat blestemul legii în natura Sa omenească, toate deosebirile naționale, toate deosebirile sectare sunt anulate, toată onoarea rangului și toată mândria clasei sociale se pierd.

Lumina care strălucește peste crucea de pe Golgota, venind de la scaunul de domnie al lui Dumnezeu, pune capăt pentru totdeauna separărilor inventate de oameni între rase și clase sociale. Oameni din toate clasele sociale ajung să fie membri ai unei singure familii, copiii Împăratului ceresc, nu prin puterea pământească, ci prin dragostea lui Dumnezeu, care L-a dat pe Isus, ca să trăiască o viață de sărăcie, suferință și umilință și să sufere o moarte rușinoasă și agonie, pentru a putea să aducă la slavă mulți fii și multe fiice ale lui Dumnezeu.

Nu poziția, nu înțelepciunea noastră care e limitată, nu calificările, nu înzestrările îl fac pe un om să fie mare în ochii lui Dumnezeu. Intellectul,

rațiunea, talentele oamenilor sunt daruri primite de la Dumnezeu pentru a fi folosite spre slava Sa, pentru zidirea Împărăției Sale veșnice. Caracterul spiritual și moral sunt cele care au valoare în ochii Cerului, iar acestea vor supraviețui mormântului și vor fi proslăvite cu nemurire de-a lungul veacurilor nesfârșite ale veșniciei. Personajele regale din lume, atât de mult onorate de oameni, nu vor ieși niciodată din mormântul în care intră. Bogățiile, cinstea și înțelepciunea oamenilor care au slujit scopurilor vrăjmașului nu le pot aduce posesorilor lor nicio moștenire, nicio onoare, nicio poziție de răspundere în lumea care va veni. Numai aceia care au prețuit harul lui Hristos, har care i-a făcut să fie moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Isus, se vor ridica din mormânt, purtând chipul Răscumpărătorului lor.

Toți aceia care sunt găsiți vrednici să fie considerați membri ai familiei lui Dumnezeu în ceruri se vor recunoaște unul pe altul ca fiind fiii și fiicele lui Dumnezeu. Ei își vor da seama că toți primesc puterea și iertarea de la aceeași sursă, chiar de la Isus Hristos, care a fost răstignit pentru păcatele lor. Ei știu că, dacă doresc să se afle în grupul strălucitor al sfinților, îmbrăcați în hainele albe ale neprihănirii, trebuie să-și spele hainele caracterului în sângele Său și să găsească intrare la Tatăl în Numele Său.

Una în Hristos

Prin urmare, dacă aceia care sunt copiii lui Dumnezeu sunt una în Hristos, cum privește Domnul Isus clasele sociale, deosebiriile de castă, separarea unui om de semenul său, din cauza culorii, rasei, poziției, bogăției, nașterii sau realizărilor personale? Secretul unității se află în egalitatea credincioșilor în Hristos. Motivul separărilor, neînțelegerilor, deosebirilor se află în despărțirea de Hristos. Domnul Hristos este centrul spre care toți trebuie să fie atrași, deoarece, cu cât ne apropiem mai mult de centru, cu atât ne vom apropia mai mult unii de alții în simțăminte, simpatie și dragoste, crescând din punct de vedere al caracterului și al asemănării cu chipul lui

Isus. Dumnezeu nu face deosebire între oameni.

Domnul Hristos a cunoscut lipsa de valoare a fastului pământesc și nu a dat nicio atenție paradei pe care o face. În demnitatea sufletului Său, în noblețea caracterului Său și în principiile Sale înalte, El a fost cu mult mai presus de motivele deșarte de paradă ale lumii. Deși profetul Îl descrie ca fiind „disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința” (Isaia 53,3), El ar fi putut să fie considerat cel mai nobil om de pe pământ. Cercurile cele mai înalte ale societății omenești L-ar fi atras în mijlocul lor, dacă El ar fi binevoit să accepte favoarea lor, dar El nu a dorit aplauzele oamenilor, ci a acționat independent de orice influență omenească. Bogăția, poziția și rangul lumesc, sub toate formele lor variate și toate gradele de măreție omenească, au fost tot atâtea grade de nimicnicie pentru Acela care a lăsat cinstea și slava cerului și care nu a avut nicio splendoare pământească, nu și-a îngăduit niciun lux și nu a purtat nicio podoabă, cu excepția smereniei.

Cei sărmani, cei copleșiți de sărăcie și apăsați de griji, cei împovărați de trudă nu ar fi putut să găsească în viața și exemplul Său niciun motiv care să-i determine să creadă că Isus a fost obișnuit cu încercările lor, că a cunoscut presiunea situațiilor lor și poate să simtă împreună cu ei în lipsurile și necazurile lor. Viața Sa smerită de zi cu zi a fost în armonie cu nașterea Sa și situația Sa modestă. Fiul Dumnezeului infinit, Domnul vieții și al slavei, S-a coborât în umilință pentru a trăi viața celor mai sărmani oameni, pentru ca nimeni să nu se simtă exclus din prezența Sa. El S-a făcut accesibil tuturor. El nu a ales câțiva oameni preferați cu care să Se asocieze, ignorându-i pe toți ceilalți. Când conservatorismul îi îndepărtează pe oameni de semenii lor, îndeosebi când lucrul acesta se întâmplă în mijlocul acelor care se declară copiii Săi, Duhul lui Dumnezeu este întristat.

Domnul Hristos a venit pentru a-i da lumii un exemplu cu privire la desăvârșirea la care poate să ajungă natura omenească dacă este unită cu

natura divină. El i-a prezentat lumii un nou aspect al măreției, prin manifestarea milei și a dragostei Sale. El le-a dat oamenilor o nouă interpretare cu privire la Dumnezeu. În calitate de Cap al omenirii, El i-a învățat pe oamenii lecțiile științei guvernării divine, prin care El a dat pe față neprihănirea împăcării milei cu dreptatea. Împăcarea dintre milă și dreptate nu a implicat niciun compromis cu păcatul, nici nu a ignorat vreo cerință a dreptății, ci, atribuindu-i fiecareia locul rânduit, mila putea să fie exercitată în pedepsirea omului păcătos și nepocăit, fără a se nimici îndurarea ei și fără a se pierde caracterul ei plin de compătimire, iar dreptatea putea să fie exercitată în iertarea nelegiuitului care se pocăiește, fără a se călca integritatea ei.

Hristos, Marele nostru Preot

Toate aceste lucruri au putut să fie așa, deoarece Domnul Hristos a luat natura omului, a împărtășit atributele divine și a pus crucea Sa între omenire și Divinitate, așezând un pod peste prăpastia care îl separa pe cel păcătos de Dumnezeu.

„Căci negreșit, nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul seminței lui Avraam. Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un Mare-Preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului. Și, prin faptul că El Însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți” (Evrei 2,16.17).

„Căci n-avem un Mare-Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care, în toate lucrurile, a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat” (Evrei 4,15).

„În adevăr, orice mare-preot luat din mijlocul oamenilor este pus pentru

oameni în lucrurile privitoare la Dumnezeu, ca să aducă daruri și jertfe pentru păcate. El poate fi îngăduitor cu cei neștiutori și rătăciți, fiindcă și el este cuprins de slăbiciune. Și, din pricina acestei slăbiciuni, trebuie să aducă jertfe atât pentru păcatele lui, cât și pentru ale norodului. Nimeni nu-și ia cinstea aceasta singur, ci o ia dacă este chemat de Dumnezeu, cum a fost Aaron. Tot așa și Hristos, nu Și-a luat singur slava de a fi Mare-Preot, ci o are de la Cel ce l-a zis: «Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut.» Și, cum zice iarăși într-alt loc: «Tu ești preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec.» El este Acela care, în zilele vieții Sale pământești, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte, și fiind ascultat, din pricina evlaviei Lui, măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Și, după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut, pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuiri veșnice” (Evrei 5,1-9).

Isus a venit pentru a aduce o putere morală care să fie combinată cu efortul omenesc și, în niciun caz, urmașii Săi nu trebuie să-și îngăduie să-L piardă din vedere pe Hristos, care a fost exemplul lor în toate lucrurile. El a zis: „Și Eu Însuși Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr” (Ioan 17,19). Domnul Isus le prezintă copiilor Săi adevărul, pentru ca ei să poată privi la acest adevăr și, privind la el, să poată fi schimbați prin harul Său, de la nelegiuire la ascultare, de la întinare la curăție, de la păcat la sfințirea inimii și neprihănirea vieții.

O categorie specială în ceruri

Unii dintre cei răscumpărați s-au încrezut în Hristos în ultimele ceasuri ale vieții, iar cei care au murit înainte de a fi înțeleși pe deplin Planul de Mântuire vor primi învățătura aceasta în ceruri. Domnul Hristos îi va conduce pe cei răscumpărați pe malurile râului vieții și le va explica lucrurile pe care nu au putut să le înțeleagă pe pământ. — Manuscrisul 150, nedatat.

Capitolul 37

„AȘA VĂ TRIMIT ȘI EU PE VOI”

„Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi” (Ioan 20,21). Noi trebuie să dăm o mărturie cu privire la adevărul care este în Isus, la fel de categoric cum au dat mărturie Hristos și apostolii Săi. Încrezători în puterea Duhului Sfânt, noi trebuie să mărturisim despre mila, bunătatea și dragostea unui Mântuitor răstignit și înviat și astfel să fim mijloacele prin care întunericul va fi risipit din multe minți și care vor face ca, din multe inimi, să se înalțe mulțumiri și laude la Dumnezeu. Fiecare fiu și fiică a lui Dumnezeu are de îndeplinit o mare lucrare. Domnul Isus a zis: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele. Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac” (Ioan 14,15.16). În rugăciunea Sa pentru ucenici, El a spus că nu Se roagă numai pentru aceia care se aflau în prezența Sa acolo, ci „și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor” (Ioan 17,20). Din nou, El a zis: „Ați auzit că v-am spus: «Mă duc și Mă voi întoarce la voi.» Dacă M-ați iubi, v-ați fi bucurat că v-am zis: «Mă duc la Tatăl», căci Tatăl este mai mare decât Mine” (Ioan 14,28). Prin urmare, vedem că Domnul Hristos S-a rugat pentru cei din poporul Său și le-a dat numeroase făgăduințe spre a-i asigura că vor avea succes în calitate de colaboratori ai Săi. El a spus că acela care va conlucra cu El „va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea; pentru că Eu mă duc la Tatăl” (Ioan 14,12).

Oh, ce privilegii mari le aparțin acelor care cred și împlinesc cuvintele lui Hristos! Cunoașterea Domnului Hristos ca purtător al păcatului, ca jertfă de ispășire pentru nelegiuirile noastre, ne face în stare să trăim o viață sfântă. Cunoașterea aceasta este singura apărare și ocrotire a fericirii familiei omenești. Satana știe că, fără cunoașterea aceasta, noi am fi puși în încercătură și am fi deposedați de putere. Credința noastră în Dumnezeu ar

dispărea, iar noi am fi lăsați pradă fiecărui șiretlic al vrăjmașului. El a alcătuit planuri subtile prin care să-l nimicească pe om. Scopul lui este acela de a așterne umbrele iadului, ca un giulgiu al morții, între Dumnezeu și om, ca să-L poată ascunde pe Isus de privirile noastre, așa încât să ne facă să uităm lucrarea dragostei și a milei și să ne împiedice să progresăm în cunoașterea mării iubiri a lui Dumnezeu și a puterii de a înainta tot mai sus și de a primi fiecare rază de lumină din cer.

Numai Domnul Hristos a fost în stare să reprezinte Divinitatea. Acela care fusese în prezența Tatălui încă de la început, care a fost chipul Dumnezeului nevăzut, era singurul capabil să îndeplinească lucrarea aceasta. Nicio descriere în cuvinte nu putea să-L descopere pe Dumnezeu lumii. Dumnezeu Însuși trebuia să-i fie descoperit omenirii, printr-o viață de curăție, o viață de încredere și supunere deplină față de voința Sa, o viață de umilință de la care s-ar fi dat înapoi chiar și serafimul cel mai înalt din cer. Pentru a îndeplini lucrarea aceasta, Mântuitorul nostru Și-a îmbrăcat natura divină în veșmintele naturii omenești. El a folosit însușirile omenești, deoarece numai prin adoptarea acestora putea să fie înțeles de omenire. Numai omenescul putea să intre în legătură nemijlocită cu omenescul. Domnul a exprimat caracterul lui Dumnezeu prin trupul omenesc pe care Dumnezeu îl pregătise pentru El. Isus a binecuvântat lumea, trăind viața lui Dumnezeu în trup omenesc și arătând în felul acesta că avea puterea de a uni omenirea cu Divinitatea.

Misiunea noastră pentru Hristos

Domnul Hristos a spus: „Nimeni nu cunoaște deplin pe Fiul, afară de Tatăl; tot astfel, nimeni nu cunoaște deplin pe Tatăl, afară de Fiul și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere” (Matei 11,27). Oh, cât de vag este înțeleasă înalta lucrare a Fiului lui Dumnezeu! El a ținut mântuirea lumii în mâinile Sale. Misiunea care le-a fost dată apostolilor le este dată și urmașilor Săi din veacul acesta. „Să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele

Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim” (Luca 24,47). Mântuitorul are „toată pu-terea... în cer și pe pământ” (Matei 28,18), iar puterea aceasta ne este făgăduită nouă. „Ci voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului” (Fapte 1,8).

Chiar dacă o biserică poate să fie alcătuită din oameni săraci, lipsiți de educație școlară și necunoscuți, totuși, dacă sunt niște membri credincioși care se roagă, influența lor va fi simțită atât în prezent, cât și pentru veșnicie. Dacă înaintează cu o credință simplă, bazându-se pe făgăduințele Cuvântului lui Dumnezeu, ei pot să realizeze un mare bine. Dacă au un simț înalt al răspunderii personale față de Dumnezeu, ei vor căuta ocazii favorabile pentru a lucra și vor străluci asemenea unor lumini în lume. Ei vor fi exemple de sinceritate și zel fierbinte în îndeplinirea planului lui Dumnezeu pentru mântuirea sufletelor. Dacă aleg, cei săraci și neînvățați pot să ajungă elevi în școala lui Hristos, iar El îi va învăța înțelepciunea adevărată. O viață caracterizată de blândețe, încredere copilărească, evlavie și religie adevărată va avea succes în influența ei asupra altora. Cei care au o educație înaltă sunt înclinați să depindă mai mult de cunoștințele lor școlare, decât de Dumnezeu. Adesea, ei nu caută o cunoaștere a căilor lui Dumnezeu, luptând stăruitor cu El în rugăciune tainică și bazându-se pe făgăduințele lui Dumnezeu, prin credință. Aceia care au primit ungera cerească vor înainta cu un spirit creștinesc, căutând o ocazie favorabilă de a se angaja în conversație cu alții și de a le descoperi cunoașterea lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos, pe care L-a trimis El, și a Cărui cunoaștere înseamnă viața veșnică. Ei vor ajunge să fie niște epistole vii, descoperindu-i-L omenirii pe Cel ce este Lumina lumii.

Domnul Hristos i-a arătat „fiecăruia care este datorია lui” (Marcu 13,34). El Se așteaptă ca fiecare să își facă lucrarea cu credincioșie. Indiferent dacă sunt în poziții sociale înalte sau umile, dacă sunt bogați sau săraci, toți au de făcut o lucrare pentru Domnul. Fiecare este chemat la acțiune. Totuși, dacă nu ascultați vocea Domnului, dacă nu faceți lucrarea pe

care v-a rându-it-o El, bazându-vă cu fermitate pe Hristos ca ajutor al vostru, dacă nu urmați exemplul Său, în dreptul numelui vostru se va scrie „rob necredincios și netrebnic”. Dacă lumina care v-a fost dată nu le este transmisă altora, dacă nu lăsați lumina voastră să lumineze în întuneric, sufletul vostru va fi lăsat pradă unui pericol îngrozitor. Dumnezeu îi vorbește fiecărui om care cunoaște adevărul, spunându-i: „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri” (Matei 5,16). Transmiteți-le altora cunoștința adevărului. Acesta este planul lui Dumnezeu de a lumina lumea. Dacă nu stați în locul care v-a fost rându-it, dacă nu lăsați lumina voastră să lumineze, veți ajunge să fiți înconjurați de întuneric. Dumnezeu îi cheamă pe toți fiii și pe toate fiicele familiei cerești să fie pe deplin pregătiți, așa încât, în orice moment, să poată pași în rândurile celor ce sunt gata de acțiune. Inima care ajunge să fie duiosă și plină de simpatie prin dragostea lui Isus va găsi perlele prețioase care trebuie să fie adunate în tezaurul Domnului Isus.

ISPITIREA LUI HRISTOS

În pustie, Domnul Hristos nu S-a aflat într-o poziție mai favorabilă pentru a suporta ispitele lui Satana, decât s-a aflat Adam, când a fost ispitit în Eden. Fiul lui Dumnezeu S-a umilit și a luat natura omului, după ce neamul omenesc rătăcise patru mii de ani de la Eden, iar această natură căzuse din starea inițială de curăție și neprihănire. De-a lungul veacurilor, păcatul lăsase urme îngrozitoare asupra neamului omenesc, și în familia omenească predomina pretutindeni degenerarea — fizică, mintală și morală.

Când a fost asaltat de ispititor în Eden, Adam nu a avut nicio urmă de păcat. El a stat înaintea lui Dumnezeu în toată puterea desăvârșirii lui. Toate organele și însușirile făpturii lui erau dezvoltate în mod echilibrat și armonios.

În pustia ispitirii, Domnul Hristos a stat în locul lui Adam pentru a rezista încercării pe care Adam nu a reușit să o suporte. Acolo, Hristos a biruit în locul păcătosului, la patru mii de ani după ce Adam a întors spatele luminii căminului său. Despărțită de prezența lui Dumnezeu, cu fiecare generație succesivă, familia omenească se îndepărtase tot mai mult de curăția, înțelepciunea și cunoașterea, pe care Adam le-a avut inițial, în Eden. Pentru a-l ajuta pe om, Domnul Hristos a purtat păcatele și slăbiciunile neamului omenesc, așa cum au fost ele când a venit pe pământ. În locul neamului omenesc și luând asupra Sa toate slăbiciunile omului căzut, El a trebuit să reziste ispitelor lui Satana în toate punctele în care a fost asaltat omul.

Adam a fost înconjurat de tot ce putea să-i dorească inima. Fiecare

nevoie îi era împlinită. În Edenul slăvit nu a existat niciun păcat și niciun semn de decădere. Îngerii lui Dumnezeu vorbeau direct și plini de dragoste cu perechea sfântă. Păsările ciripeau cântecele lor vesele de laudă la adresa Creatorului. Animalele liniștite se jucau cu o nevinovăție fericită în jurul celor doi și se supuneau cuvintelor lor. Adam a avut desăvârșirea unui bărbat matur și a fost lucrarea cea mai nobilă a Creatorului. El a fost făcut după chipul lui Dumnezeu, doar cu puțin mai prejos decât îngerii.

Hristos, cel de-al doilea Adam

În ce contrast a fost cel de-al doilea Adam, când a intrat în pustia mohorâtă pentru a Se descurca singur față în față cu Satana! De la căderea în păcat și până în vremea venirii lui Hristos pe pământ, neamul omenesc scăzuse din punct de vedere al staturii și puterii fizice și coborâse tot mai mult pe scara valorii morale. Pentru a-l ridica pe omul căzut, Domnul Hristos trebuia să coboare acolo unde se afla el. Domnul a luat natura umană și a purtat slăbiciunile și degenerarea neamului omenesc. Acela care nu a cunoscut niciun păcat S-a făcut păcat pentru noi. El S-a umilit până la cele mai mari adâncimi ale nenorocirii omenești, ca să fie calificat pentru a intra în legătură directă cu omul și pentru a-l ridica din starea de degradare în care îl adusese păcatul.

„Se cuvenea, în adevăr, ca Acela pentru care și prin care sunt toate și care voia să ducă pe mulți fii la slavă să desăvârșească, prin suferințe, pe Căpetenia mântuirii lor” (Evrei 2,10). [Evrei 5,9; 2,17.18 — citat]

„Căci n-avem un Mare-Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care, în toate lucrurile, a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat” (Evrei 4,15).

Satana se războise cu guvernarea lui Dumnezeu încă de la prima

răzvrătire. Succesul lui în ispitirea lui Adam și a Evei în Eden și aducerea păcatului în lume îl încurajase pe acest arhivrajmaș, iar el se lăuda cu îngâmfare înaintea îngerilor că, atunci când Se va arăta și va lua natura omului, Hristos va fi mai slab decât el, iar el Îl va birui prin puterea lui. El se lăuda că Adam și Eva nu au putut să se împotrivescă amăgirilor lui în Eden, când făcuse apel la apetitul lor. El i-a biruit pe locuitorii din lumea veche în aceeași modalitate, prin îngăduința poftelor și a pasiunilor josnice. El îi biruise pe israeliți prin satisfacerea apetitului. El se lăuda cu îngâmfare că Fiul lui Dumnezeu Însuși, care a fost cu Moise și Iosua, nu a fost în stare să Se împotrivescă puterii lui și să ducă poporul ales de El în Canaan, deoarece aproape toți cei care au ieșit din Egipt au murit în pustie. De asemenea, el îl ispitise pe blândul Moise să-și atribuie slava care I se cuvenea lui Dumnezeu. El îi determinase pe David și Solomon, care fuseseră deosebit de favorizați de Dumnezeu, să atragă asupra lor neplăcerea lui Dumnezeu, prin îngăduirea poftelor și a pasiunii. El se lăuda cu îngâmfare că deja a reușit să deturneze planul lui Dumnezeu de a mântui omul prin Isus Hristos.

În pustia ispitirii, Domnul Hristos nu mâncase timp de patruzeci de zile. În ocazii deosebite, Moise trăise tot atât de mult fără mâncare, dar el nu simțise suferințele foamei. El nu a fost ispitit și hărțuit de un vrăjmaș puternic și viclean, așa cum a fost ispitit Fiul lui Dumnezeu. Moise a fost înălțat atunci mai presus de oameni și a fost susținut într-un mod deosebit de slava lui Dumnezeu, care l-a înconjurat.

Efectele îngrozitoare ale păcatului asupra omului

Satana reușise atât de bine să-i înșele pe îngerii lui Dumnezeu și să determine căderea nobilului Adam, încât credea că, din cauza umilinței lui Hristos, va avea succes deplin în a-L birui. El a așteptat cu o exaltare plină de satisfacție rezultatul ispitelor lui și sporirea păcatului, prin călcarea continuă a Legii lui Dumnezeu pe o perioadă de mai bine de patru mii de ani. El determinase ruina primilor noștri părinți, adusese păcatul și moartea în

lume și condusesse la nimicire mulțimi de oameni de toate vârstele, din toate țările și din toate clasele sociale. Prin puterea lui, el condusesse cetățile și națiunile, până când păcatul lor provocase mânia lui Dumnezeu pentru a le nimici prin foc, apă, cutremure, sabie, foamete și epidemii. Prin eforturi subtile și neobosite, el controlase apetitul, stârnise și întărise pasiunile rele în așa măsură, încât reușise să șteargă aproape în totalitate chipul lui Dumnezeu din om. Demnitatea fizică și morală a omului era nimicită într-un asemenea grad, încât el nu mai purta decât o vagă asemănare cu caracterul și desăvârșirea nobilă pe care le avusese Adam cel plin de demnitate din Eden.

La prima venire a Domnului Hristos, Satana îl coborâse pe om de la starea lui inițială de înaltă curăție și degradase aurul curat prin impuritățile păcatului. El îl schimbase pe omul care fusese creat spre a fi suveranul Edenului într-un rob al pământului, gemând sub blestemul păcatului. Nimbul de slavă pe care Dumnezeu îl dăduse ca veșmânt lui Adam cel sfânt se îndepărtase după cădere. Lumina slavei lui Dumnezeu nu putea să acopere neascultarea și păcatul. În locul binecuvântărilor sănătății și belșugului, sărăcia, boala și suferința au fost partea copiilor lui Adam.

Cu puterea lui amăgitoare, Satana îi determinase pe oameni, prin filosofie deșartă, să pună la îndoială și, în cele din urmă, să nu mai creadă în descoperirea divină și în existența lui Dumnezeu. Privind lumea plină de mizerie morală și neamul omenesc expus la mânia unui Dumnezeu care Se răzbuna împotriva păcatului, Satana a putut să aibă un simțământ de triumf diabolic, pentru că fusese atât de plin de succes în lucrarea sa de a le întuneca atâtor oameni calea și pentru că îi determinase să calce Legea lui Dumnezeu. El a înveșmântat păcatul cu atracții plăcute pentru a asigura ruina multora.

Totuși strategia lui cea mai de succes în amăgirea omului a fost aceea de a-și ascunde scopurile reale, caracterul lui adevărat, reprezentându-se ca fiind un prieten al omului și un binefăcător al neamului omenesc. El îi flatează pe oameni cu povestea plăcută care spune că nu există niciun

dușman răzvrătit, niciun vrăjmaș de moarte de care trebuie să se păzească și că existența unui diavol personal este într-un total o ficțiune. În timp ce își ascunde existența în felul acesta, el adună mii de oameni sub conducerea lui. El îi înșală, așa cum a încercat să-L înșele pe Domnul Hristos, spunând că este un înger venit din cer spre a face o lucrare bună pentru omenire. Masele sunt atât de orbite de păcat, încât nu pot să vadă strategiile lui Satana și îl cinstesc așa cum ar cinsti un înger din cer, în timp ce el îi duce pe oameni la ruină veșnică.

PRIMA ISPITIRE A LUI HRISTOS

Domnul Hristos a venit în lume pentru a-l nimici pe Satana și pentru a-i răscumpăra pe cei ținuți în robie de puterea lui. Prin viața Sa biruitoare, El a dorit să lase un exemplu pe care omul să-l urmeze și să biruiască ispitele lui Satana. Îndată ce a intrat în pustia ispitirii, înfățișarea Lui s-a schimbat. Slava și splendoarea care se reflectau de la scaunul de domnie al lui Dumnezeu și care au luminat chipul Său, când cerurile s-au deschis înaintea Lui și când vocea Tatălui L-a recunoscut ca fiind Fiul Său în care Își găsește plăcerea, acum au dispărut. Greutatea păcatelor lumii apăsa asupra sufletului Său, iar chipul Său exprima o tristețe de nespus, o groază adâncă, așa cum omul nu a simțit niciodată. El a simțit potopul copleșitor al nenorocirilor care au inundat lumea. El a înțeles puterea unui apetit pervertit și a pasiunilor nefinite care stăpâneau lumea și care aduseseră asupra omului o suferință de nedescris. Îngăduirea poftei sporise și se întărise cu fiecare generație care s-a succedat de la nelegiuirea lui Adam până când neamul omenesc a ajuns atât de slab din punct de vedere moral, încât omul nu putea să o biruie prin puterea proprie. Domnul Hristos urma să biruie pofta în locul neamului omenesc, rezistând încercării celei mai puternice în punctul acesta. El urma să pășească singur pe calea ispitei, iar acolo nu trebuia să fie nimeni care să-L ajute, nimeni care să-L mângâie și să-L susțină. El urma să lupte cu puterile întunericului.

Pentru că omul nu putea să se împotrivescă singur puterii ispitelor lui Satana, Domnul Isus S-a oferit de bunăvoie să preia lucrarea aceasta, să poarte povara omului și să biruie puterea poftei în locul omului. El trebuia să manifeste renunțare la sine și perseverență, precum și fermitatea unui principiu mai puternic decât durerile intense ale foamei. El trebuia să manifeste o stăpânire a poftei mai puternică decât foamea și chiar decât

moartea.

Semnificația încercării

Când a suportat încercarea ispitei cu privire la poftă, Domnul Hristos nu S-a aflat, asemenea lui Adam, în frumosul Eden, unde lumina și dragostea lui Dumnezeu se vedeau pretutindeni unde priveai. El S-a aflat în singurătatea pustiei, înconjurat de animale sălbatice. Tot ce se afla în jurul Său era respingător, o priveliște din fața căreia natura omenească era înclinată să se dea înapoi. În aceste împrejurări, El a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți și „n-a mâncat nimic în zilele acelea” (Luca 4,2). Din cauza postului îndelungat, era epuizat și simțea foamea cea mai intensă. Înfașurarea Sa era cu adevărat mai schimonosită decât a fiilor oamenilor.

Așa a intrat Domnul Hristos în lupta vieții Sale pentru a-l birui pe vrăjmașul cel puternic, suportând tocmai încercarea pe care Adam nu a reușit să o suporte, pentru ca, printr-o biruință deplină, să poată nimici puterea lui Satana și să răscumpere neamul omenesc din dizgrația căderii.

Când Adam a cedat puterii poftelor, totul a fost pierdut. Isus Răscumpărătorul, în care natura omenească era unită cu natura divină, a stat în locul lui Adam și a suportat postul îngrozitor de aproape șase săptămâni. Lungimea acestui post este cea mai puternică dovadă cu privire la extinderea păcătoșeniei și a puterii apetitului degradat asupra familiei omenești.

Natura omenească a Domnului Hristos a atins cele mai mari adâncimi ale stării jalnice a omului și El S-a identificat cu slăbiciunile și nevoile omului căzut, în timp ce natura Sa divină căuta să se prindă de Cel Veșnic. Lucrarea Sa de a purta vina pentru nelegiuirea omenirii nu avea să-i dea omului dreptul de a continua să calce Legea lui Dumnezeu, care îl făcuse să fie îndatorat față de ea, datorie pe care Hristos Însuși o plătea prin propria

suferință. Încercările și suferințele Sale au avut rolul de a întipări în mintea omului simțământul marelui păcat săvârșit prin călcarea Legii lui Dumnezeu și de a-l aduce pe om la pocăința și ascultarea de Lege, pentru ca, prin ascultare, să poată fi primit de Dumnezeu. El urma să-i atribuie omului neprihănirea Sa și, în felul acesta, să-i ofere valoare morală în ochii lui Dumnezeu, așa încât eforturile acestuia de a păzi Legea divină să poată fi primite. Lucrarea Domnului Hristos a fost aceea de a-l împăca pe om cu Dumnezeu prin natura Sa omenească și pe Dumnezeu cu omul prin natura Sa divină.

În pustie, îndată ce postul îndelungat al lui Hristos a început, Satana a fost lângă El cu ispitele lui. El a venit la Domnul Hristos înconjurat de lumină, pretinzând că este unul dintre îngerii aflați lângă scaunul de domnie al lui Dumnezeu și că este trimis pentru a-I arăta mila și simpatia Cerului și a-L elibera din starea lui de suferință. El a încercat să-L facă pe Hristos să creadă că Dumnezeu nu-I cerea să treacă prin renunțarea la sine și prin suferințele la care Se așteptase, că el fusese trimis din cer pentru a-I aduce solia că Dumnezeu a plănuit doar să pună la încercare dispoziția Lui de a suporta suferința.

Satana I-a spus lui Hristos că El trebuia doar să pășească pe calea însângerată, dar nu trebuia să o străbată până la capăt. I-a spus că El era pus la încercare pentru a-Și arăta ascultarea deplină, întocmai cum fusese încercat Avraam. De asemenea, Satana a declarat că el fusese îngerul care oprise mâna lui Avraam când a ridicat cuțitul să-l înjunghie pe Isaac, iar acum venise pentru a-I salva viața, deoarece nu era necesar ca Hristos să suporte foamea dureroasă și moartea prin înfometare, iar el Îl va ajuta să împlinească o parte din lucrarea Planului de Mântuire.

Fiul lui Dumnezeu a întors spatele acestor ispite viclene și a rămas statornic scopului Său de a aduce la îndeplinire în fiecare detaliu, în spirit și literă, planul care fusese alcătuit pentru mântuirea neamului omenesc căzut.

Totuși Satana a avut ispite felurite care erau deja pregătite pentru a-L prinde în capcană pe Domnul Hristos și pentru a câștiga un avantaj asupra lui. Dacă urma să dea greș cu o ispită, el avea să încerce o alta. El a crezut că va avea succes, deoarece Domnul Hristos Se umilise preluând natura omului. El s-a flatat cu gândul că în rolul pe care și l-a asumat, și anume acela de înger ceresc, nu putea să fie recunoscut. El s-a prefăcut că se îndoiește de divinitatea lui Hristos, din cauza înfățișării Sale epuizate și a locului neplăcut în care Se afla.

Domnul Hristos a știut că, preluând natura omului, nu va fi pe o poziție egală cu îngerii din cer. Satana i-a spus că, dacă era cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, trebuia să-i prezinte o dovadă a caracterului Său înalt. El L-a abordat pe Domnul Hristos folosind ispitele adresate apetitului. Acesta fusese punctul în care îl biruise pe Adam și prin care îi stăpânise pe urmașii lui și, prin îngăduirea poftelor, îi determinase să-L provoace pe Dumnezeu prin nelegiuire, până când fărădelegile lor au ajuns atât de mari, încât Domnul îi nimicise de pe fața pământului prin apele potopului.

Sub ispitele directe ale lui Satana, copiii lui Israel îngăduiseră ca poftele să stăpânească asupra rațiunii și, în felul acesta, îi determinase să săvârșească păcate grave, care stârniseră mânia lui Dumnezeu împotriva lor și îi făcuseră să moară în pustie. El a crezut că va avea succes asupra lui Hristos prin aceeași ispită. El I-a spus lui Hristos că unul dintre îngerii înalți fusese exilat în lume și că felul în care arăta indica faptul că, în loc de a fi Împăratul cerului, Domnul era un înger căzut, iar acest lucru explica înfățișarea Sa epuizată și tulburată.

Hristos nu a făcut nicio minune pentru Sine

Apoi, Satana I-a atras atenția Domnului Hristos asupra propriei înfățișări atrăgătoare, fiind înveșmântat în lumină și plin de putere. El a

pretins a fi un sol trimis direct de la scaunul de domnie al Cerului și a declarat că avea dreptul de a-I cere Domnului Hristos dovezi care să arate că era Fiul lui Dumnezeu. Dacă ar fi putut, Satana s-ar fi îndoit cu plăcere de cuvintele care i-au fost adresate Fiului lui Dumnezeu la botezul Său. El s-a hotărât să-L biruie pe Domnul Hristos și, dacă era posibil, să-și asigure propria împărăție și viață. Prima lui ispită asupra lui Hristos a fost cu privire la apetit. Asupra acestui punct, el avea o stăpânire aproape deplină asupra lumii, iar ispitele lui erau adaptate la circumstanțele și locul în care Se afla Hristos și acest lucru le făcea să fie aproape copleșitoare.

Domnul Hristos ar fi putut să facă o minune pentru Sine, dar faptul acesta nu ar fi fost în armonie cu Planul de Mântuire. Numeroasele minuni din viața Domnului Hristos arată puterea Sa de a alina suferința omenească. Printr-o minune a harului, El a hrănit cinci mii de oameni o dată, cu cinci pâini și doi peștișori. Prin urmare, El avea puterea de a face o minune și de a-Și alina foamea. Satana s-a flatat cu gândul că putea să-L determine pe Domnul Hristos să Se îndoiască de cuvintele care Îi fuseseră adresate la botez. Dacă ar fi putut să-L ispitească să pună la îndoială faptul că era Fiul lui Dumnezeu și să pună la îndoială cuvintele rostite de Tatăl Său, Satana ar fi câștigat o mare biruință.

El L-a găsit pe Domnul Hristos în singurătatea pustiei, fără tovarăși, fără hrană și cuprins de suferință. Împrejurimile erau dintre cele mai respingătoare și triste. Satana I-a sugerat lui Hristos că Dumnezeu nu L-ar fi lăsat pe Fiul Său într-o asemenea stare de ne-voie și suferință reală. El spera să clatine credința lui Hristos în Tatăl Său, care Îi îngăduise să fie adus într-o asemenea stare de suferință extremă în pustie, într-un loc unde oamenii nu pășiseră niciodată. Satana a sperat să strecoare în mintea lui Hristos îndoieli cu privire la dragostea Tatălui Său, așa încât, sub influența descurajării și a foamei teribile, să-Și exercite puterea de a face minuni pentru Sine și să Se desprindă de mâna Tatălui Său ceresc. Aceasta a fost cu adevărat o ispită pentru Domnul Hristos. Dar El nu i-a acordat atenție nicio clipă. El nu S-a

îndoit nici măcar un singur moment de dragostea Tatălui Său ceresc, chiar dacă părea să fie doborât de un chin de nedescris. Deși erau concepute cu abilitate, ispitele lui Satana nu au schimbat integritatea Fiului iubit al lui Dumnezeu. Încrederea Sa neclintită în Tatăl nu a putut fi zgduidită.

Hristos nu a dus tratative cu ispita

Domnul Isus nu S-a coborât până acolo încât să-i explice vrăjmașului că El era Fiul lui Dumnezeu și cum urma să acționeze în această calitate. Într-o modalitate zeflemitoare și insultătoare, Satana a făcut referire la înfățișarea nefavorabilă și la slăbiciunea lui Hristos în acel moment, în contrast cu puterea și slava lui. El L-a ironizat pe Domnul Hristos, spunându-I că, așa cum era, nu putea fi nici un biet reprezentant al îngerilor, cu atât mai puțin înaltul lor Comandant și Împăratul recunoscut în curțile regale. Înfățișarea Sa din acel moment arăta că a fost părăsit de Dumnezeu și de oameni. El a spus că, dacă Isus ar fi fost cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, Monarhul cerului, și dacă ar fi avut o putere egală cu aceea a lui Dumnezeu, ar fi putut să-i arate o dovadă, săvârșind o minune și schimbând piatra de la picioarele Sale în pâine, pentru a-Și alina foamea. Satana I-a făgăduit că, dacă va face lucrul acesta, el se va supune imediat pretențiilor Sale de superioritate și că lupta dintre ei se va încheia pentru totdeauna.

Domnul Hristos nu a părut să observe insultele lui Satana. El nu a fost provocat să-i demonstreze că are putere. El a suportat cu umilință batjocurile celui rău, fără să-i răspundă în același fel. Cuvintele rostite din cer la botezul Său au fost foarte prețioase, arătându-I că Tatăl Său a aprobat pașii pe care îi făcea în Planul de Mântuire, ca Înlocuitor și Garant al omului. Cerurile deschise și coborârea porumbelului ceresc au fost asigurările care arătau că Tatăl Său Își va uni puterea din cer cu aceea a Fiului Său de pe pământ pentru a-l salva pe om de sub stăpânirea lui Satana și că Dumnezeu a acceptat efortul lui Hristos de a face legătura între cer și pământ, între omul limitat și Cel Infinit.

Aceste dovezi primite de la Tatăl Său au fost nespuse de prețioase pentru Fiul lui Dumnezeu în toate suferințele Sale aspre și în conflictul îngrozitor cu marele răzvrătit. În timp ce suporta încercarea de la Dumnezeu în pustie și pe întregul parcurs al lucrării Sale de slujire, El nu a avut nimic de făcut pentru a-l convinge pe Satana de puterea Sa și de faptul că era Mântuitorul lumii. Satana a avut dovezi suficiente cu privire la poziția înaltă a lui Hristos. Lipsa dispoziției de a-I atribui Domnului Isus cinstea care I se datora și de a manifesta supunere în calitate de subordonat al Său a dus la răzvrătirea lui Satana împotriva lui Dumnezeu și la alungarea lui din cer.

Faptul de a-Și exercita puterea divină pentru binele propriu și pentru a Se elibera de suferință nu a făcut parte din misiunea lui Hristos. El S-a oferit de bunăvoie să ia asupra Lui suferința. El a binevoit să ia natura omului și urma să sufere toate situațiile neplăcute, bolile și necazurile familiei omenești. Domnul nu trebuia să facă nicio minune pentru El Însuși. El a venit pentru a-i salva pe alții. Scopul misiunii Sale era acela de a le aduce binecuvântări, speranță și viață celor necăjiți și asupriți. El trebuia să poarte poverile și durerile suferinței omenești.

Deși a suferit cele mai mari dureri ale foamei, Domnul Hristos a rezistat ispitelor. El l-a respins pe Satana cu Scriptura, aceeași Scriptură pe care i-a dat-o lui Moise în pustie pentru a o repeta celor din Israelul răzvrătit, când alimentația lor fusese restrânsă și strigau cerând carne: „Omul nu va trăi numai cu pâine, ci și cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” (Matei 4,4). Prin declarația aceasta, precum și prin exemplul propriu, Domnul Hristos voia să-i arate omului că foamea după hrana trecătoare nu era cea mai mare nenorocire care putea să vină asupra lui. Satana i-a flatat pe primii noștri părinți, spunându-le că, dacă vor mânca din pomul cunoștinței binelui și răului, din care Dumnezeu le interzisesese să mănânce, faptul acesta le va aduce un mare bine și îi va asigura împotriva morții, o declarație total opusă aceleia pe care a făcut-o Dumnezeu. „Din pomul cunoștinței binelui și

răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit” (Geneza 2,17). Dacă ar fi fost ascultător, Adam nu ar fi cunoscut niciodată lipsurile, necazul și moartea.

Dacă ar fi fost ascultători de Cuvântul lui Dumnezeu, oamenii care au trăit în perioada antediluviană nu ar fi murit în apele potopului. Dacă israeliții ar fi fost ascultători de cuvintele lui Dumnezeu, El ar fi revărsat asupra lor binecuvântări deosebite. Dar ei au căzut ca urmare a îngăduirii poftei și pasiunilor. Ei nu au vrut să fie ascultători de cuvintele lui Dumnezeu. Îngăduirea poftelor i-a dus în nenumărate păcate grave. Dacă ar fi pus cerințele lui Dumnezeu pe primul loc în atenția lor, iar nevoile lor fizice pe locul al doilea și s-ar fi supus alegerii lui Dumnezeu cu privire la hrana care era potrivită pentru ei, niciunul dintre ei nu ar fi murit în pustie. Ei ar fi fost așezați în țara cea bună a Canaanului, ca un popor sfânt și sănătos, și nu ar fi fost niciun om slab în niciuna dintre semințiile lor.

Mântuitorul lumii S-a făcut păcat pentru salvarea neamului omenesc. Când a ajuns să fie înlocuitorul omului, Domnul Hristos nu Și-a manifestat puterea ca Fiul al lui Dumnezeu. El S-a așezat în rândul fiilor oamenilor. El trebuia să suporte încercarea ispitei ca om și în locul omului, în circumstanțele cele mai dificile, și să lase un exemplu de credință și încredere desăvârșită în Tatăl Său ceresc. Domnul Hristos a știut că Tatăl Său I-ar fi asigurat hrana, dacă Tatăl Său ar fi fost mulțumit ca El să facă lucrul acesta. În suferința aceasta aspră, când foamea Îl chinuia peste măsură, El nu a voit să micșoreze înainte de vreme, prin exercitarea puterii Sale divine, nicio părticică din încercarea prin care I-a fost rânduit să treacă.

Când ar fi ajuns în situații dificile, omul căzut nu ar fi avut puterea de a săvârși minuni pentru binele propriu pentru a scăpa de durere sau suferință sau pentru a-i birui pe vrăjmașii lui. Scopul lui Dumnezeu a fost acela de a pune la încercare neamul omenesc și de a-i da ocazia să-și dezvolte caracterul, aducându-l adesea în situații grele, ca să-i verifice încrederea în

dragostea și puterea Sa. Viața lui Hristos a fost un model desăvârșit. Prin exemplul și prin cuvintele Sale, El l-a învățat mereu pe om că Dumnezeu este singurul de care trebuie să depindă și că toată încrederea lui trebuie să se bazeze cu fermitate pe Dumnezeu.

Domnul Hristos a știut încă de la început că Satana era un mincinos și a avut nevoie de stăpânire de sine pentru a asculta cuvintele amăgitorului care Îl insulta și a nu-l muștra imediat pentru declarațiile lui îndrăznețe. Satana s-a așteptat să-L provoace pe Fiul lui Dumnezeu să Se angajeze într-o controversă cu el și a sperat că, date fiind slăbiciunea Sa extremă și agonia sufletească, va putea să aibă un avantaj asupra Lui. El a plănuit să pervertească declarațiile lui Hristos, să profite de avantajul pe care îl avea de a-i chema în ajutorul lui pe îngerii căzuți spre a-și folosi toată puterea pentru a-L birui.

Mântuitorul lumii nu a intrat în dispută cu Satana care fusese alungat din cer pentru că nu mai era vrednic să-și aibă locul acolo. Acela care fost în stare să-i influențeze pe îngerii lui Dumnezeu împotriva Sa, în calitate de Conducător Suprem, și împotriva Fiului Său, Comandantul lor iubit, și care a putut să le câștige simpatia era capabil de orice înșelăciune. El luptase împotriva guvernării lui Dumnezeu timp de patru mii de ani și nu-și pierduse niciuna dintre abilitățile sau puterile lui de a ispiti și de a amăgi.

Biruința prin Hristos

Pentru că omul căzut nu putea să-l biruie pe Satana folosind puterea lui omenească, Domnul Hristos a venit din curțile cerești să-l ajute, prin împletirea puterii Sale omenești cu puterea divină. Domnul Hristos a știut că Adam, în Eden, cu avantajele lui superioare, ar fi putut să reziste ispitelor lui Satana și să-l biruie. De asemenea, El a știut că, în afara Edenului, după cădere, despărțit de lumina și dragostea lui Dumnezeu, omului îi era

imposibil să se împotrivescă ispitelor lui Satana prin puterea proprie. Pentru a-i aduce omului speranță și pentru a-l salva de ruina deplină, El S-a umilit până acolo încât a luat natura omenească, pentru ca, prin puterea Sa divină, combinată cu cea omenească, să poată ajunge la om acolo unde se afla el. Domnul a obținut pentru fiii și fiicele căzute ale lui Adam puterea aceea pe care ei nu sunt în stare să o obțină singuri, puterea de a birui ispitele lui Satana, în Numele Său.

Prin preluarea naturii omenești, Fiul cel înălțat al lui Dumnezeu S-a apropiat mai mult de om, luând locul celui păcătos. El Se identifică cu suferințele și necazurile oamenilor. El a fost ispitit în toate privințele în care este ispitit omul, ca să poată ști cum să vină în ajutorul celor ispitiți. Domnul Hristos a biruit în locul păcătosului.

În viziunea avută în timpul nopții, Iacov a văzut pământul și cerul legate printr-o scară care ajungea la scaunul de domnie al lui Dumnezeu. El i-a văzut pe îngerii lui Dumnezeu, îmbrăcați cu veșminte de o strălucire cerească, urcând și coborând din cer pe scara aceea luminoasă. Partea de jos a scării se sprijinea pe pământ, în timp ce vârful ei atinge înălțimile cerurilor și se sprijinea pe scaunul de domnie al lui Iehova. Strălucirea care venea de la scaunul de domnie al lui Dumnezeu se revărsa peste scara aceasta și reflecta pe pământ o lumină de o slavă de nedescris.

Scara aceasta Îl reprezenta pe Domnul Hristos, care a deschis o cale de comunicare între pământ și cer. În umilința Sa, Hristos a coborât până la cele mai mari adâncimi ale nenorocirii omenești, plin de simpatie și milă pentru omul căzut, smerire reprezentată lui Iacov prin capătul scării, care se sprijinea pe pământ, în timp ce vârful scării, care atingea cerul, reprezintă puterea divină a lui Hristos, care se prinde de Cel Infinit și, în felul acesta, leagă pământul și cerul, pe omul limitat de Dumnezeul Infinit. Prin Domnul Hristos, între Dumnezeu și om este deschisă o cale de comunicare. Îngerii pot veni din cer pe pământ pentru a-i vesti omului căzut soliile dragostei și

pentru a le sluji aceluia care vor fi moștenitorii mântuirii. Solii cerești le slujesc oamenilor numai prin Hristos.

În Eden, Adam și Eva au fost în situația cea mai favorabilă. Ei au avut privilegiul de a sta de vorbă cu Dumnezeu și cu îngerii. Ei nu s-au aflat sub condamnarea păcatului. Lumina lui Dumnezeu și a îngerilor se afla asupra lor și în jurul lor. Autorul existenței lor era învățătorul lor. Totuși, ei au căzut în fața puterii și ispitelor vrăjmașului viclean. Satana lucrase împotriva guvernării lui Dumnezeu timp de patru mii de ani și câștigase putere și experiență prin practica lui perseverentă. Oamenii căzuți nu au avut avantajele lui Adam și ale Evei. Ei fuseseră despărțiți de Dumnezeu timp de patru mii de ani. Înțelepciunea de a înțelege ispitele lui Satana și puterea de a li se împotrivi ajunseseră tot mai mici, până când Satana a părut a governa triumfător asupra pământului. Pofa și patimile, dragostea de lume și păcatele îndrăznețe erau marile ramuri ale răului, din care au crescut toate formele de nelegiuire, violență și degradare.

A DOUA ISPITIRE A LUI HRISTOS

Satana a fost înfrânt în încercarea sa de a-L birui pe Domnul Hristos cu privire la apetit, iar acolo, în pustie, Mântuitorul a câștigat o biruință în această privință pentru neamul omenesc, dându-i posibilitatea omului ca, în viitor, să biruiască puterea poftelor, în Numele Său. Satana nu a vrut să înceteze eforturile, până când nu a încercat orice mijloc de a câștiga biruința asupra Răscumpărătorului lumii. Satana a știut că totul era în joc pentru el, că ori el, ori Hristos va ieși biruitor în conflict. Pentru a-L uimi cu puterea lui superioară, Satana L-a dus în Ierusalim și L-a așezat pe streașina Templului, continuând să-L atace cu ispitele lui.

Din nou, el I-a cerut lui Hristos ca, dacă este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, să-i dovedească lucrul acesta, aruncându-Se de la înălțimea amețitoare la care Se afla. El L-a îndemnat insistent pe Domnul Hristos să-Și arate încrederea în grija ocrotitoare a Tatălui Său, aruncându-Se de pe acoperișul Templului. În prima lui ispită, în problema apetitului, Satana încercase să strecoare îndoieli cu privire la dragostea și grija lui Dumnezeu față de Hristos ca Fiu al Său, prezentându-I situația în care Se afla și foamea Lui ca pe o dovadă că Dumnezeu nu-I este binevoitor, dar nu a avut succes. Apoi a încercat să profite de credința deplină pe care Domnul Hristos o arătase față de Tatăl Său, îndemnându-L la încumetare. „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos; căci este scris: «El va porunci îngerilor Săi să vegheze asupra Ta; și ei Te vor lua pe mâini, ca nu cumva să Te lovești cu piciorul de vreo piatră»” (Matei 4,6). Domnul Hristos a răspuns prompt: „De asemenea, este scris: «Să nu ispitești pe Domnul, Dumnezeul tău»” (Matei 4,7).

Păcatul încumetării

Păcatul încumetării se află foarte aproape de virtutea unei credințe depline în Dumnezeu. Satana s-a măgulit cu gândul că poate să profite de natura omenească a Domnului Hristos pentru a-L îndemna să depășească linia încrederii și să ajungă la încumetare. Multe suflete cad în punctul acesta. Satana a încercat să-L amăgească pe Hristos, flatându-L. El a recunoscut că Domnul Hristos a avut dreptate în pustie, când Și-a arătat convingerea, în situația cea mai dificilă, că Dumnezeu este Tatăl Său. Apoi, L-a îndemnat pe Domnul Hristos să-i mai dea o dovadă a dependenței Sale depline de Dumnezeu, încă o dovadă a credinței Sale că este Fiul lui Dumnezeu, aruncându-Se de pe Templu. El I-a spus lui Hristos că, dacă era cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, nu avea niciun motiv de teamă, deoarece îngerii erau aproape pentru a-L susține. Satana I-a dovedit că înțelegea Scripturile, folosindu-se de ele.

Răscumpărătorul nostru nu a șovăit în integritatea Sa și a arătat că avea încredere deplină în ocrotirea făgăduită de Tatăl Său. El nu voia să pună credințioșia și dragostea Tatălui Său la o încercare inutilă, deși Se afla în mâinile vrăjmașului și era pus într-o situație extrem de dificilă și periculoasă. El nu voia să-L ispitească pe Dumnezeu la sugestia lui Satana, cerând cu încumetare să experimenteze atunci providența Sa. Satana folosea un pasaj din Scriptură, care părea a fi potrivit cu ocazia aceea, sperând să-și atingă scopurile și aplicându-l la situația specifică în care Se afla Mântuitorul.

Domnul Hristos a știut că Dumnezeu putea, într-adevăr, să-L poarte pe mâini, dacă El ar fi fost Acela care I-ar fi cerut să Se arunce de pe Templu. Însă a face lucrul acesta fără ca Tatăl să Îi poruncească și a pretinde dovezi ale grijii și iubirii ocrotitoare a Tatălui Său, pentru că era provocat de Satana, nu ar fi demonstrat tăria credinței Sale. Satana era pe deplin conștient că, dacă putea să fie convins să Se arunce de pe Templu, fără ca Tatăl să-I fi poruncit lucrul acesta, Domnul Hristos ar fi arătat slăbiciunea naturii Sale

omenești tocmai prin acest fapt.

Domnul Hristos a ieșit biruitor din cea de a doua ispitire. El a manifestat o încredere desăvârșită în Tatăl Său, în conflictul acesta aspru cu vrăjmașul cel puternic. În biruința pe care a câștigat-o aici, Răscumpărătorul nostru i-a lăsat omului un model desăvârșit, arătându-i că singura cale de a fi în siguranță este aceea de a avea o încredere fermă și neșovăitoare în Dumnezeu, în toate încercările și pericolele. El a refuzat să Se încumete să ceară mila Tatălui, punându-Se singur într-un pericol care ar fi făcut necesar ca Tatăl Său ceresc să-Și manifeste puterea pentru a-L salva. Faptul acesta ar fi forțat Providența să intervină în folosul Său, iar El nu i-ar fi lăsat poporului Său un exemplu desăvârșit de credință neclintită în Dumnezeu.

Scopul ispitei lui Satana a fost acela de a-L determina pe Hristos să Se încumete să pretindă că slăbiciunea Sa omenească nu Îl va face să fie un model desăvârșit pentru poporul Său. Satana a crezut că, dacă Domnul Hristos nu va reuși să reziste încercării ispitelor lui, nu va mai fi nicio răscumpărare pentru neamul omenesc, iar puterea lui asupra oamenilor va fi deplină.

Hristos, nădejdea și exemplul nostru

Umilirea și suferințele Domnului Hristos până la agonie în pustia ispitirii au fost pentru neamul omenesc. În Adam, totul a fost pierdut prin păcătuire. Singura speranță a omului de a recâștiga favoarea lui Dumnezeu era Hristos. Omul se despărțise de Dumnezeu și se îndepărtase atât de mult de El, prin călcarea Legii Sale, încât nu putea să se umilească înaintea lui Dumnezeu într-o măsură proporțională cu păcatul lui grav. Fiul lui Dumnezeu putea să înțeleagă pe deplin păcătoșenia tot mai mare a celui nelegiuit și, prin caracterul Său fără păcat, numai El putea să aducă o jertfă de ispășire pentru om, care să fie primită de Dumnezeu, îndurând până la

agonie neplăcerea manifestată de Tatăl Său față de păcat. Necazul și chinul suportate de Fiul lui Dumnezeu pentru păcatele lumii erau direct proporționale atât cu excelența și curăția Sa divină, cât și cu gravitatea păcatului.

Domnul Hristos a fost exemplul nostru în toate lucrurile. Când vedem umilința Sa în încercarea îndelungată și în postul din pustie pentru a birui în locul nostru ispitele poftelor, noi trebuie să ne însușim lecția aceasta și să o aplicăm când suntem ispitiți. Dacă puterea poftelor este atât de mare asupra familiei omenești, iar îngăduirea ei este așa de temut, încât Fiul lui Dumnezeu S-a supus la o asemenea încercare, cât de important este să simțim nevoia de a ține apetitul sub controlul rațiunii. Mântuitorul nostru a postit aproape șase săptămâni, ca să poată câștiga pentru om o biruință cu privire la apetit. Cum pot cei ce se declară a fi creștini cu o conștiință iluminată și care Îl au pe Domnul Hristos ca model al lor să cedeze îngăduirii acelor poftes care au o influență iritantă asupra minții și inimii? Este dureros că obiceiul satisfacerii poftelor cu prețul sănătății și al slăbirii puterii morale ține în legăturile sclaviei, în prezent, o mare parte din lumea creștină.

Mulți care pretind a fi evlavioși nu se întreabă care a fost motivul postului îndelungat al Domnului Hristos și al suferințelor Sale din pustie. Chinul pe care l-a îndurat nu a fost cauzat atât de mult de foame, cât de înțelegerea urmărilor îngrozitoare pentru om ale îngăduirii poftelor și patimilor. El a știut că apetitul va fi un idol și îl va determina pe om să-L uite pe Dumnezeu, stând chiar în calea mântuirii lui.

A TREIA ISPITIRE A LUI HRISTOS

Mântuitorul nostru a arătat o încredere desăvârșită în Tatăl Său ceresc. El a crezut că Dumnezeu nu va îngădui ca El să fie ispitit peste puterea pe care I-o va da pentru a suporta ispita și că Tatăl Îl va face să fie biruitor, dacă va rezista cu răbdare la încercarea la care era supus. Domnul Hristos nu S-a pus în pericol prin voința proprie. Dumnezeu îi îngăduise pentru o vreme lui Satana să aibă puterea aceasta asupra Fiului Său. Domnul Isus știa că, dacă El Își va păstra integritatea în această situație extrem de dificilă și dacă nu va fi nicio altă cale, un înger al lui Dumnezeu va fi trimis să-L ajute. El luase natura omenească și era reprezentantul neamului omenesc.

Satana a văzut că nu reușise să obțină nimic prin cea de a doua ispitire. „Diavolul L-a suit pe un munte înalt, I-a arătat într-o clipă toate împărățiile pământului și I-a zis: «Ție Îți voi da toată stăpânirea și slava acestor împărății; căci mie îmi este dată și o dau oricui voiesc. Dacă, dar, Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Ta»” (Luca 4,5-7).

În primele două mari ispite, Satana nu își descoperise adevăratele scopuri și caracterul. El pretinsese a fi un sol înălțat, venit din curțile cerului, dar acum și-a dat la o parte masca. Într-o imagine panoramică, el I-a prezentat Domnului Hristos toate împărățiile lumii în lumina cea mai atrăgătoare, pretinzând că el era prințul lumii.

Ispita cea mai ademenitoare

Această ultimă ispită a fost cea mai ademenitoare dintre cele trei. Satana știa că viața Domnului Hristos trebuia să fie o viață de necaz, greutate

și lupte. El a crezut că putea să profite de faptul acesta pentru a-L mitui pe Hristos să renunțe la integritatea Sa. Satana și-a folosit toată puterea în această ultimă ispită, deoarece acest ultim efort avea să hotărască soarta lui și să arate cine va fi biruitorul. El a declarat că lumea este împărăția lui, iar apoi, într-o imagine panoramică, I-a înfățișat lui Hristos toate împărățiile lumii, care fuseseră așa de multă vreme sub stăpânirea lui, și I le-a oferit ca pe un mare dar. El I-a spus Domnului Hristos că putea să intre în stăpânirea împărățiilor lumii fără să mai îndure suferința și fără să mai fie în vreun pericol. Satana I-a promis că-I va ceda sceptrul și stăpânirea și că Domnul Hristos va fi conducătorul de drept, dacă îi va îndeplini o singură cerință. Tot ce Îi cerea în schimb, pentru a-I transfera toate împărățiile lumii pe care I le înfățișase în ziua aceea, era ca Hristos să-i aducă un omagiu, ca unei persoane superioare.

Privirile Domnului Isus au rămas pentru o clipă îndreptate spre slava care Îi era înfățișată, dar apoi a întors spatele și a refuzat să vadă spectacolul fermecător. El nu a vrut să cocheteze cu ispititorul, punând în pericol integritatea Sa neclintită. Când Satana I-a cerut să-Și prezinte omagiul, în sufletul Său a fost stârnită o indignare divină și nu a mai putut să tolereze pretenția blasfematoare a lui Satana și nici chiar să-i mai îngăduie să rămână în prezența Sa. Aici, Domnul Hristos Și-a exercitat autoritatea divină și i-a poruncit lui Satana să înceteze. „Pleacă, Satano! Căci este scris: «Domnului, Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-I slujești»” (Matei 4,10). În mândria și aroganța lui, Satana se declarase a fi conducătorul de drept și definitiv al lumii, proprietarul tuturor bogățiilor și slavei ei, pretinzând omagiul tuturor celor care au trăit în lume, ca și când el ar fi creat lumea și toate lucrurile din ea. El I-a zis Domnului Hristos: „Ție Îți voi da toată stăpânirea și slava acestor împărății; căci mie îmi este dată și o dau oricui voiesc” (Luca 4,6). El a încercat să facă un contract special cu Domnul Hristos prin care urma să-I transfere îndată tot ce era în proprietatea lui, dacă Domnul i s-ar fi închinat.

Această insultă la adresa Creatorului a stârnit indignarea Fiului lui Dumnezeu, care l-a muștrat și l-a alungat. În prima lui ispită, Satana se flatase cu gândul că a reușit atât de bine să-și ascundă adevăratul caracter și adevăratele scopuri, încât Domnul Hristos nu îl va recunoaște ca fiind marele răzvrătit căzut, pe care El îl biruise și îl alungase din cer. Cuvintele Domnului Hristos: „Pleacă, Satano!” au dovedit că fusese recunoscut chiar de la început și că toată iscusința lui amăgitoare fusese fără succes înaintea Fiului lui Dumnezeu. Prin urmare, planul lui premeditat a fost acela de a împiedica, dacă era cu putință, îndeplinirea lucrării celei mari care fusese începută de Fiul lui Dumnezeu. Dacă planul pentru mântuirea omului ar fi dat greș, el ar fi păstrat împărăția pe care pretindea că o deține. Satana se măgulea cu gândul că, dacă ar fi reușit, ar fi ajuns să domnească împotriva Dumnezeului cerurilor.

Când Domnul Isus a părăsit cerul și a lăsat acolo puterea și slava Sa, Satana a tresăltat de bucurie. El a crezut că Fiul lui Dumnezeu a ajuns sub stăpânirea lui. Ispita a biruit atât de ușor perechea sfântă din Eden, încât el spera că, prin puterea și viclenia lui satanică, va fi în stare să-L biruiască și pe Fiul lui Dumnezeu și, prin acest fapt, să-și salveze viața și împărăția. Dacă ar fi putut să-L ispitească pe Domnul Isus să Se îndepărteze de voința Tatălui Său, așa cum făcuse când i-a ispitit pe Adam și Eva, atunci scopul lui ar fi fost atins.

Urma să vină timpul când Isus va răscumpăra proprietatea lui Satana, dându-și viața și, după o vreme, tot cerul și pământul aveau să I se supună. Domnul Isus a fost statornic. El a ales o viață de suferință, moartea rușinoasă și, pe calea rânduită de Tatăl Său, avea să ajungă Domnul de drept al împărățiilor lumii, care vor fi date în mâinile Sale ca o proprietate veșnică. Satana, de asemenea, va fi dat în mâinile Sale pentru a fi nimic prin moarte, așa încât nu-L va mai tulbura niciodată pe Isus și nici pe sfinții Săi proslăviți.

Împotrivirea hotărâtă față de ispită

Domnul Isus i-a zis acestui vrăjmaș viclean: „Pleacă, Satano! Căci este scris: «Domnului, Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-I slujești»” (Matei 4,10). Satana Îi ceruse Domnului Hristos să-i dovedească faptul că era Fiul lui Dumnezeu și, în ocazia aceasta, a avut dovada pe care o ceruse. La porunca divină a lui Hristos, el a fost obligat să se supună. El a fost respins și adus la tăcere. El nu a avut puterea care să-l facă în stare să reziste când a fost alungat poruncitor. El a fost constrâns să înceteze imediat, fără niciun alt cuvânt, și să-L lase în pace pe Răscumpărătorul lumii.

Prezența lui era dezgustătoare și Satana a fost nevoit să se retragă. Conflictul a încetat. Biruința lui Hristos în pustie, câștigată cu o suferință imensă, a fost totală, după cum și greșeala lui Adam a fost totală. Pentru un timp, Hristos a fost eliberat de prezența vrăjmașului Său puternic și a legiunilor lui de îngeri.

După ce și-a încetat ispitele, Satana s-a îndepărtat de Isus pentru puțin timp. Vrăjmașul a fost învins, dar conflictul fusese prea îndelungat și excesiv de greu. După ce s-a încheiat, Domnul Hristos a rămas epuizat, foarte slăbit. El a căzut la pământ, ca și cum era pe moarte. Îngerii cerești, care se închinaseră înaintea Lui în curțile din cer și care Îl priviseră pe Comandantul lor iubit cu un interes puternic, dar dureros, și asistaseră uimiți la conflictul îngrozitor pe care îl avusese cu Satana, au venit acum și I-au slujit. Ei I-au pregătit mâncare și L-au întărit, pentru că zăcea ca și cum ar fi murit. Îngerii au fost plini de uimire și admirație când au văzut că Mântuitorul lumii a trecut printr-o suferință de nedescris pentru a-l răscumpăra pe om. Acela care a fost egal cu Dumnezeu în curțile regale Se afla înaintea lor epuizat după cele aproape șase săptămâni de post. Izolat și singur, El fusese urmărit de marele răzvrătit, care fusese alungat din cer. El suportase o încercare mai aspră decât orice altă încercare la care avea să fie supus omul vreodată. Războiul cu puterea întunericului fusese lung și foarte chinuitor pentru

natura omenească a lui Hristos în starea Sa de slăbiciune și suferință. Îngerii I-au adus Fiului lui Dumnezeu solii de dragoste și de mângâiere de la Tatăl Său și, de asemenea, asigurarea că tot cerul triumfa pentru biruința deplină pe care o câștigase pentru om.

Prețul răscumpărării neamului omenesc nu va putea fi înțeles pe deplin, decât atunci când cei răscumpești vor sta alături de Răscumpeștorul lor, lângă scaunul de domnie al lui Dumnezeu. Când vor avea capacitatea de a aprecia valoarea vieții nemuritoare și răsplata veșnică, ei vor intona cântecul biruinței și al triumfului veșnic: „Vrednic este Mielul care a fost înjunghiat să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!” (Apocalipsa 5,12). „Și pe toate făpturile care sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare și tot ce se află în aceste locuri, le-am auzit zicând: «A Celui ce șade pe scaunul de domnie și ale Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!»” (Apocalipsa 5,13)

Deși dăduse greș în eforturile lui cele mai intense și în ispitele lui cele mai puternice, totuși Satana nu a renunțat întru totul la speranța că ar putea să aibă mai mult succes cândva, în viitor. El aștepta perioada lucrării de slujire a Domnului Hristos, când spera să aibă ocazii favorabile pentru a-și încerca puterea și viclenia împotriva Sa. Satana a făcut planuri pentru a orbi înțelegerea iudeilor, poporul ales al lui Dumnezeu, ca să nu vadă în Hristos pe Răscumpeștorul lumii. El a crezut că va putea să le umple atât de mult inima cu invidie, gelozie și ură împotriva Fiului lui Dumnezeu, încât să nu-L primească și să-I facă viața pe pământ cât mai amară cu putință.

DESCOPERIREA LUI DUMNEZEU

„Dumnezeu, care a zis: «Să lumineze lumina din întuneric», ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos” (2 Corinteni 4,6).

Înainte de cădere, mintea primilor noștri părinți nu era încețoșată de niciun nor care să întunece înțelegerea lor clară cu privire la caracterul lui Dumnezeu. Ei s-au conformat pe deplin voinței lui Dumnezeu. O lumină frumoasă, o lumină de la Dumnezeu îi acoperea ca un veșmânt. Domnul vizita perechea sfântă și îi învăța pe cei doi despre lucrările mâinilor Sale. Natura era manualul lor. În Grădina Eden, existența lui Dumnezeu era demonstrată prin lucrurile din natură care îi înconjurau. Fiecare pom din grădină le vorbea. Înșușirile [în engl. — lucrurile] nevăzute ale lui Dumnezeu și chiar puterea Sa veșnică și dumnezeirea Sa erau văzute cu claritate și erau înțelese prin lucrurile create.

Deși este adevărat că Dumnezeu putea fi văzut în natură, faptul acesta nu favorizează afirmația că, după cădere, Adam și urmașii lui au descoperit în lumea naturii o cunoaștere desăvârșită a lui Dumnezeu. Natura a putut să-i transmită omului lecțiile ei, când omul s-a aflat în stare de nevinovăție, dar păcatul a adus degenerarea asupra naturii și s-a interpus între natură și Dumnezeul naturii. Dacă nu ar fi fost niciodată neascultători de Creatorul lor și dacă ar fi rămas pe calea unei corectitudini desăvârșite, Adam și Eva ar fi putut să-L cunoască și să-L înțeleagă pe Dumnezeu. Totuși, când au ascultat vocea ispititorului și au păcătuțit împotriva lui Dumnezeu, lumina veșmintelor nevinovăției cerești s-a îndepărtat de la ei și, fără veșmintele nevinovăției, ei au atras în jurul lor veșmintele întunecate ale necunoașterii lui Dumnezeu. Lumina limpede și desăvârșită care îi înconjurase până atunci

luminase toate lucrurile de care se apropiiau, dar, când au fost lipsiți de lumina aceea cerească, urmașii lui Adam nu au mai putut să vadă caracterul lui Dumnezeu în lucrurile create de El.

Lucrurile pe care le vedem astăzi în natură ne oferă doar o înțelegere vagă a frumuseții și slavei Edenului, și totuși lumea naturii proclamă cu o voce inconfundabilă slava lui Dumnezeu. În lucrurile naturii, așa degradate cum sunt de plaga păcatului, rămâne multă frumusețe. Cel Atotputernic, mare în bunătatea, mila și dragostea Sa, a creat pământul și, chiar în starea lui degradată, acesta păstrează adevăruri cu privire la Marele Maestru plin de iscusință. În cartea deschisă a naturii — în florile frumoase și parfumate, colorate variat și delicat — Dumnezeu ne oferă o expresie inconfundabilă a dragostei Sale. După nelegiuirea lui Adam, Dumnezeu ar fi putut să nimicească fiecare boboc și fiecare floare sau ar fi putut să îndepărteze parfumul lor, care este așa de plăcut pentru simțuri. În pământul degradat și pârjolit de blestem, în mărăcini, scaieți, spini și neghină putem să vedem legea condamnării, dar în culoarea delicată și în parfumul florilor putem să vedem că Dumnezeu continuă să ne iubească și că harul Său nu este retras întru totul de pe pământ.

Natura este plină de învățături spirituale pentru omenire. Florile mor numai pentru a răsări iarăși la o nouă viață și, prin faptul acesta, suntem învățați despre înviere. Toți cei care Îl iubesc pe Dumnezeu vor înflori din nou în Edenul ceresc. Totuși, natura nu poate să ne învețe îndeajuns despre dragostea cea mare și uimitoare a lui Dumnezeu. Ca urmare, după cădere, natura nu a fost singurul învățător al omului. Pentru ca lumea să nu rămână în întuneric, în noaptea spirituală veșnică, Dumnezeul naturii a venit la noi prin Isus Hristos. Fiul lui Dumnezeu a venit în lume ca să ni-L descopere pe Tatăl. El a fost „adevărata Lumină, care luminează pe orice om, venind în lume” (Ioan 1,9). Noi trebuie să privim „lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos” (2 Corinteni 4,6).

În persoana singurului Său Fiu, Dumnezeuul cerurilor S-a coborât până acolo încât a luat natura noastră omenească. La întrebarea lui Toma, Domnul Isus a zis: „«Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine. Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, ați fi cunoscut și pe Tatăl Meu. Și de acum încolo Îl veți cunoaște; și L-ați și văzut.» «Doamne», i-a zis Filip, «arată-ne pe Tatăl și ne este de ajuns.» Isus i-a zis: «De atâta vreme sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: Arată-ne pe Tatăl? Nu crezi că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine; ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui. Credeți-Mă că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine; credeți cel puțin pentru lucrările acestea»” (Ioan 14,6-11).

Lección cea mai grea și mai umilitoare pe care omul trebuie să o învețe este lección cu privire la starea lui de neputință atunci când depinde de înțelepciunea omenească și cu privire la totala nereușită a eforturilor lui de a înțelege corect natura. Păcatul i-a întunecat mintea, iar omul nu poate să interpreteze singur natura, fără să o așeze mai presus de Dumnezeu. El nu poate să-L vadă în natură pe Dumnezeu, nici pe Isus Hristos, pe care L-a trimis El. Omul se află în aceeași poziție în care au fost atenienii care au ridicat altare pentru a-i aduce închinare naturii. Pavel a stat în picioare în mijlocul Areopagului și le-a prezentat oamenilor din Atena maiestatea viului Dumnezeu în contrast cu închinarea lor idolatră. „Bărbați atenieni!” a zis el. „În toate privințele vă găsesc foarte religioși. Căci, pe când străbăteam cetatea voastră și mă uitam de aproape la lucrurile la care vă închinați voi, am descoperit chiar și un altar pe care este scris: «Unui Dumnezeu necunoscut!» Ei bine, ceea ce voi cinstiți fără să cunoașteți, aceea vă vestesc eu. Dumnezeu, care a făcut lumea și tot ce este în ea, este Domnul cerului și al pământului și nu locuiește în temple făcute de mâini. El nu este slujit de mâini omenești, ca și când ar avea trebuință de ceva, El, care dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile. El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite vremi și a pus

anumite hotare locuinței lor, ca ei să caute pe Dumnezeu și să se silească să-L găsească bâjbâind, măcar că nu este departe de fiecare din noi. Căci în El avem viața, mișcarea și ființa, după cum au zis și unii din poeții voștri: «Suntem din neamul Lui...» Astfel dar, fiindcă suntem de neam din Dumnezeu, nu trebuie să credem că Dumnezeirea este asemenea aurului sau argintului, sau pietrei cioplite cu meșteșugirea și iscusința omului” (Fapte 17,22-29).

Natura nu este Dumnezeu

Aceia care au o adevărată cunoaștere a lui Dumnezeu nu vor ajunge să fie atât de îndrăgostiți de legile materiei sau de lucrurile din natură, încât să treacă cu vederea sau să refuze să recunoască lucrarea continuă a lui Dumnezeu în natură. Natura nu este Dumnezeu, nici nu a fost vreodată Dumnezeu. Glasul naturii mărturisește despre Dumnezeu, dar natura nu este Dumnezeu. Pentru că El a creat lumea, ea mărturisește pur și simplu despre puterea lui Dumnezeu. Divinitatea este Autorul naturii. În ea însăși, lumea naturii nu are nicio putere, în afară de puterea pe care i-o furnizează Dumnezeu. Există un Dumnezeu personal — Tatăl; există un Hristos personal — Fiul. „După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile. El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui, și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui, a făcut curățirea păcatelor și a șezut la dreapta Măririi în locurile preaînalte” (Evrei 1,1-3).

Psalmistul spune: „Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui. O zi istorisește alteia acest lucru, o noapte dă de știre alteia despre el. Și aceasta fără vorbe, fără cuvinte al căror sunet să fie auzit” (Psalmii 19,1-3). Unii pot să presupună că aceste lucruri mărețe din lumea naturii sunt Dumnezeu. Ele nu sunt Dumnezeu. Toate aceste lucruri minunate de pe cer nu fac altceva decât lucrarea care le-a fost rânduită. Ele

sunt mijloacele de care Se folosește Domnul. Dumnezeu este Supraveghetorul, precum și Creatorul tuturor lucrurilor. Aceași mână care susține munții și îi așază în poziția lor conduce lumile în mersul lor tainic în jurul Soarelui.

Cu greu există o lucrare a naturii cu privire la care să nu găsim o referire în Cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul declară că „El face să răsară soarele” și „dă ploaie” (Matei 5,45). „El face să răsară iarba pe munți”. „El dă zăpada ca lâna, El presară bruma albă ca cenușa; El Își azvârle gheața în bucăți... El Își trimite Cuvântul Său și le topește; pune să sufle vântul Lui și apele curg” (Psalmii 147,8.16-18). „El dă naștere la fulgere și ploaie și scoate vântul din cămărilor lui” (Psalmii 135,7).

Aceste cuvinte ale Sfințelor Scripturi nu spun nimic despre legile independente ale naturii. Dumnezeu pune la dispoziție materia și proprietățile cu care trebuie să aducă la îndeplinire planurile Sale. El folosește mijloacele Sale pentru ca vegetația să poată crește. El trimite roua, ploaia și soarele, pentru ca verdeța să încolțească și să-și întindă covorul peste pământ, pentru ca arbuștii și pomii fructiferi să înmugurească, să înflorească și să aducă roade. Nu trebuie să se presupună că este pusă în mișcare o lege în virtutea căreia sămânța trebuie să încolțească de la sine, că frunzele apar pentru că trebuie să apară de la sine. Dumnezeu a instituit niște legi, dar ele sunt numai niște slujitori prin care El face să se producă rezultatele. Fiecare sămânță firavă încolțește din pământ și vine la viață prin mijlocirea directă a lui Dumnezeu. Fiecare frunză crește și fiecare floare înflorește prin puterea lui Dumnezeu.

Organismul omului se află sub supravegherea lui Dumnezeu, dar nu este asemenea unui ceas care este pus în mișcare și apoi trebuie să funcționeze de la sine. Inima bate, pulsațiile se succed, respirațiile se succed una după alta, dar întreaga făptură se află sub supravegherea lui Dumnezeu. „Voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 3,9).

În Dumnezeu trăim, ne mișcăm și existăm. Fiecare bătaie a inimii, fiecare respirație sunt date de Acela care a suflat suflarea de viață în nările lui Adam — insuflate de un Dumnezeu mereu prezent, Marele EU SUNT.

Filosofii din vechime s-au mândrit că au o cunoaștere superioară. Să citim cum a înțeles apostolul inspirat subiectul acesta. „S-au fălit că sunt înțelepți”, spune el, „și au înnebunit și au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare și târâtoare. (...) Căci au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu și au slujit și s-au închinat făpturii, în loc Făcătorului” (Romani 1,22-25). Lumea nu poate să-L cunoască pe Dumnezeu prin înțelepciunea ei omenească. Oamenii înțelepți acumulează din lucrările create de Dumnezeu o cunoaștere incompletă a Sa, iar apoi, în nebunia lor, înalță natura și legile naturii mai presus de Dumnezeu. Aceia care nu au o cunoaștere a lui Dumnezeu obținută printr-o primire a descoperirii făcute cu privire la Sine prin Hristos vor dobândi o cunoaștere incompletă a Sa prin natură, iar cunoașterea aceasta este atât de departe de a oferi concepții înalte despre Dumnezeu și de a aduce întreagă făptură la conformarea cu voința Sa, încât îi va face pe oameni să fie niște idolatri. Deși ei se declară înțelepți, ajung să fie nebuni.

Aceia care cred că pot să obțină o cunoaștere a lui Dumnezeu despărțiți de Reprezentantul Său, despre care Cuvântul declară că este „întipărirea Ființei Lui” (Evrei 1,3), vor trebui să se vadă pe ei înșiși ca pe niște oameni lipsiți de înțelepciune, înainte de a ajunge să fie înțelepți. Numai din natură, este cu neputință să-L cunoaștem pe deplin pe Dumnezeu, deoarece natura însăși este nedesăvârșită. Nedesăvârșirea ei nu poate să-L reprezinte pe Dumnezeu, ea nu poate să exprime desăvârșirea morală a caracterului lui Dumnezeu. Însă Domnul Hristos a venit în lume ca Mântuitor personal. El a reprezentat un Dumnezeu personal. În calitate de Mântuitor personal, El S-a înălțat la cer și va veni în același fel — ca Mântuitor personal. El este întipărirea Ființei Tatălui. „În El locuiește trupește toată plinătatea

Dumnezeirii” (Coloseni 2,9).

HRISTOS, DĂTĂTORUL VIEȚII

„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El. În El era viața, și viața era lumina oamenilor. Lumina luminează în întuneric, și întunericul n-a biruit-o” (Ioan 1,1-5). Lumea nu a văzut natura divină în Omul umil din Nazaret. Singurul Fiu al Dumnezeului infinit Se afla în lume, iar oamenii nu L-au cunoscut așa cum era cu adevărat.

„În El era viața, și viața era lumina oamenilor” (Ioan 1,4). Aici nu este menționată viața în trup, ci nemurirea, viața care este în exclusivitate proprietatea lui Dumnezeu. Cuvântul care era cu Dumnezeu și care era Dumnezeu are viața aceasta. Fiecare om primește o viață fizică. Aceasta nu este veșnică, deoarece Dumnezeu, Dătătorul vieții, o ia înapoi. Omul nu are stăpânire asupra propriei vieți. Dar viața lui Hristos era neîmprumutată. Nimeni nu putea să ia viața aceasta de la El. „Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși” (Ioan 10,18), a spus El. În El era viața originală, neîmprumutată, nederivată. Viața aceasta nu se află în om în mod inerent. El o poate avea numai prin Hristos. Omul nu poate să o câștige, ci îi este dată ca un dar fără plată, dacă el crede în Hristos ca Mântuitor personal. „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17,3). Aceasta este o fântână a vieții deschisă pentru lume.

Apostolul Pavel i-a adresat lui Timotei îndemnul următor, spunându-i: „Iar tu, om al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri și caută neprihănirea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea, blândețea. Luptă-te lupta cea bună a credinței; apucă viața veșnică la care ai fost chemat și pentru care ai făcut

aceea frumoasă mărturisire înaintea multor martori. Te îndemn, înaintea lui Dumnezeu, care dă viață tuturor lucrurilor, și înaintea lui Hristos Isus, care a făcut acea frumoasă mărturisire înaintea lui Pilat din Pont, să păzești porunca fără prihană și fără vină până la arătarea Domnului nostru Isus Hristos, care va fi făcută la vremea ei de fericitul și singurul Stăpânitor, Împăratul împăraților și Domnul domnilor, singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină de care nu poți să te apropii, pe care niciun om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea, și care are cinstea și puterea veșnică!” (1 Timotei 1,11-16)

Apostolul Pavel scrie din nou, spunând: „O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul care zice: «Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși”, dintre care cel dintâi sunt eu. Dar am căpătat îndurare, pentru ca Isus Hristos să-Și arate în mine, cel dintâi, toată îndelunga Lui răbdare, ca o pildă celor ce ar crede în El în urmă, ca să capete viața veșnică. A Împăratului veșnicilor, a nemuritorului, nevăzutului și singurului Dumnezeu, să fie cinstea și slava în vecii vecilor!” (1 Timotei 1,15-17)

Nemurirea adusă prin Hristos

Domnul Hristos „a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie” (2 Timotei 1,10). Independent, despărțit de El, niciun om nu poate să aibă o viață spirituală. Omul păcătos nu este nemuritor, pentru că Dumnezeu a zis: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri” (Ezechiel 18,4). Cuvintele acestea înseamnă exact ce exprimă. Ele trec dincolo de moartea care este comună tuturor și se referă la moartea a doua. Oamenii răspund, spunând: Vrei să spui că omul nu este mai mult decât un animal? Gândul acesta este înjositor. Totuși ce anume îl înalță pe om în ochii lui Dumnezeu? Îl înalță acumularea banilor? Nu, pentru că Dumnezeu declară: Aurul și argintul sunt ale Mele. Dacă omul abuzează de bogățiile care i-au fost încredințate, Dumnezeu poate să le risipească mai repede decât este omul în

stare să le adune. Omul poate să aibă un intelect strălucit, poate să fie bogat din punct de vedere al înzestrărilor naturale. Totuși, toate acestea îi sunt date de Dumnezeu, Creatorul lui. Dumnezeu poate să îndepărteze darul rațiunii și, într-o clipă, omul va ajunge asemenea lui Nebucadnețar, înjosit până la nivelul fiarelor de pe câmp. Dumnezeu face lucrul acesta pentru că omul acționează ca și când înțelepciunea și puterea lui ar fi fost obținute independent de Divinitate.

Omul este doar un muritor și, dacă se simte prea înțelept pentru a-L primi pe Isus, va rămâne doar un muritor. Oamenii au realizat lucruri minunate în domeniul intelectual, dar cine le-a dat puterea de a face lucrurile acestea? Domnul, Dumnezeul oștirilor. Dacă, în succesul lor imaginar, triumfă datorită propriei puteri și se slăvesc pe ei înșiși, urmând exemplul lumii antediluviene, oamenii vor pieri. Toate închipuirile minții aceluia neam omenesc longeviv au fost rele fără încetare. Ei au fost înțelepți în săvârșirea răului, iar pământul a fost degradat de locuitorii de atunci. Dacă ar fi avut o legătură cu Acela care este infinit în înțelepciune, ar fi putut să facă lucruri minunate cu abilitatea și talentele care le fuseseră date de Dumnezeu. Totuși, pentru că I-au întors spatele lui Dumnezeu, ei au ales să se lase conduși de Satana, așa cum fac mulți în zilele noastre, iar Domnul i-a șters de pe fața pământului, cu toată cunoștința cu care se îngâmfa.

Oamenii pot fi apreciați de lume pentru realizările lor. Totuși omul poate coborî foarte repede în ochii lui Dumnezeu, folosind și aplicând greșit talentele încredințate, care, dacă ar fi folosite corect, l-ar înălța. Deși Domnul este îndelung răbdător și vrea ca niciunul să nu piară, totuși El nu va șterge de la sine vinovăția. Toți să ia aminte la cuvintele Domnului: „Pentru ce călcați voi în picioare jertfele Mele și darurile Mele, care am poruncit să se facă în locașul Meu? Și cum se face că tu cinstești pe fiii tăi mai mult decât pe Mine, ca să vă îngrășați din cele dintâi roade luate din toate darurile poporului Meu Israel? De aceea, iată ce zice Domnul, Dumnezeul lui Israel: «Spusesem că și casa ta, și casa tatălui tău au să umble totdeauna înaintea

Mea. Și acum», zice Domnul, «departe de Mine lucrul acesta! Căci voi cinsti pe cine Mă cinstește, dar cei ce Mă disprețuiesc vor fi disprețuiți» (1 Samuel 2,29.30).

Dumnezeu îi cinstește pe aceia care Îl ascultă. „Domnul mi-a făcut după neprihănirea mea”, a zis David, „mi-a răsplătit după curăția mâinilor mele: căci am păzit căile Domnului și n-am păcătuit împotriva Dumnezeului meu. Toate poruncile Lui au fost înaintea mea, și nu m-am depărtat de la legile Lui” (Psalmii 18,20-22).

Cum să obținem viața veșnică

Numai acela care crede în Hristos poate să primească viața veșnică. Numai printr-o continuă hrănire cu trupul și sângele lui Hristos putem să avem asigurarea că suntem părtași ai naturii divine. Nimeni nu trebuie să fie indiferent cu privire la subiectul acesta, spunând: Dacă suntem sinceri, nu contează ce credem. Nu puteți să fiți în siguranță, dacă renunțați la vreo sămânță a adevărului vieții, ca să vă faceți pe plac vouă înșivă sau oricui altcuiva. Nu căutați să ocoliți crucea. Dacă nu primim lumină de la Soarele Neprihănirii, dacă nu avem nicio legătură cu Izvorul luminii și dacă viața și lumina aceasta nu rămân în noi, nu putem fi mântuiți niciodată.

Dumnezeu a pregătit toate mijloacele pentru ca scopul Său cu privire la crearea omului să nu fie împiedicat de Satana. După ce Adam și Eva au adus moartea în lume prin neascultarea lor, pentru neamul omenesc a fost oferită o jertfă prețioasă. Oamenilor le-a fost atribuită o valoare mai mare decât au avut la început. Când L-a dat pe Hristos, singurul Său Fiu, ca preț de răscumpărare pentru lume, Dumnezeu a dat tot cerul.

Primirea lui Hristos îi conferă omului o valoare. Jertfa Sa aduce viața și lumina pentru toți aceia care îl primesc pe Hristos ca Mântuitor personal.

Dragostea lui Dumnezeu prin Isus Hristos este răspândită în inima fiecărui membru al trupului Său, purtând cu ea puterea plină de viață a Legii lui Dumnezeu Tatăl. În felul acesta, Dumnezeu poate să rămână cu omul, iar omul poate să rămână cu Dumnezeu. Apostolul Pavel a declarat: „Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine” (Galateni 2,20).

Dacă ajunge una cu Hristos prin credință, omul poate să câștige viața veșnică. Dumnezeu îi iubește pe aceia care sunt răscumpărați prin Hristos, întocmai cum Îl iubește pe Fiul Său. Ce gând minunat este acesta! Poate Dumnezeu să-l iubească pe cel păcătos, așa cum Îl iubește pe Fiul Său? Da. Hristos a spus lucrul acesta, iar El a vrut să spună exact ce a declarat. El va achita onorabil toate datoriile noastre, dacă ne vom însuși făgăduința Sa printr-o credință vie și ne vom pune încrederea în El. Priviți la El și trăiți. Toți aceia care ascultă de Dumnezeu sunt cuprinși în rugăciunea pe care Domnul Hristos a adresat-o Tatălui Său: „Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău și li-L voi mai face cunoscut, pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei, și Eu să fiu în ei” (Ioan 17,26). Ce adevăr minunat, prea dificil pentru a fi înțeles de omenire!

Domnul Hristos declară: „Eu sunt Pâinea vieții. Cine vine la Mine nu va flămânzi niciodată; și cine crede în Mine nu va înseta niciodată” (Ioan 6,35). „Voia Tatălui meu este ca oricine vede pe Fiul și crede în El să aibă viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi” (Ioan 6,40). „Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine are viața veșnică” (Ioan 6,47). „Adevărat, adevărat vă spun că, dacă nu mâncați trupul Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă. Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi. Căci trupul Meu este cu adevărat o hrană, și sângele Meu este cu adevărat o băutură. Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne în Mine și Eu

rămân în el. După cum Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine, și Eu trăiesc prin Tatăl, tot așa cine Mă mănâncă pe Mine va trăi și el prin Mine. Astfel este pâinea care s-a pogorât din cer, nu ca mana pe care au mâncat-o părinții voștri, și totuși au murit: cine mănâncă pâinea aceasta va trăi în veac” (Ioan 6,53-58). „Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic; cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață” (Ioan 6,63).

MÂNTUITORUL CEL ÎNVIAT

„Eu sunt Învierea și Viața” (Ioan 11,25). Acela care a zis: „Îmi dau viața ca iarăși s-o iau” (Ioan 10,17) a ieșit din mormânt, la viața care era în Sine Însuși. Natura omenească a murit, natura divină nu a murit. În natura Sa divină, Domnul Hristos avea puterea de a rupe legăturile morții. El declară că are în Sine Însuși viața și că o va da oricui voiește.

Toate făpturile create trăiesc prin voința și puterea lui Dumnezeu. Ele primesc viață din viața Fiului lui Dumnezeu. Oricât de abile și talentate ar fi și oricât de mari ar fi capacitățile lor, ele sunt realimentate cu viața care vine din Sursa vieții. El este Izvorul, Fântâna vieții. Numai Cel ce este Singurul care are nemurirea, care locuiește în lumină și viață, poate să spună: „Am putere s-o dau [viața] și am putere s-o iau iarăși” (Ioan 10,18).

Cuvintele lui Hristos: „Eu sunt Învierea și Viața” (Ioan 11,25) au fost auzite clar de garda romană. Întreaga armată a lui Satana le-a auzit. Iar noi le înțelegem așa cum le auzim. Domnul Hristos venise pentru a-Și da viața ca răscumpărare pentru mulți. Ca Bun Păstor, El Și-a dat viața pentru oi. Dreptatea lui Dumnezeu a avut scopul de a păstra Legea Sa, aplicând pedeapsa. Aceasta a fost singura cale prin care Legea putea să fie păstrată și declarată sfântă, dreaptă și bună. Aceasta a fost singura cale prin care păcatul putea fi făcut să apară nespus de rău, iar onoarea și maiestatea autorității divine să poată fi păstrate.

Legea guvernării lui Dumnezeu urma să fie preamărită prin moartea singurului Fiu al lui Dumnezeu. Domnul Hristos a purtat vina păcatelor lumii. Îndreptățirea noastră se află numai în întruparea și moartea Fiului lui

Dumnezeu. El a putut să sufere, pentru că a fost susținut de natura divină. El a putut să îndure, pentru că a fost fără nicio pată de neascultare sau de păcat. Domnul Hristos a triumfat în locul omului, suportând astfel dreptatea pedepsei. El le-a asigurat oamenilor viața veșnică, în timp ce a înălțat Legea și a făcut-o să fie vrednică de cinste.

Domnul Hristos a fost investit cu dreptul de a da nemurirea. El a luat înapoi și a dat omenirii viața pe care Și-o dăduse în natura omenească. „Eu am venit”, spune El, „ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug” (Ioan 10,10). „Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi” (Ioan 6,54). „Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă care va țâșni în viața veșnică” (Ioan 4,14).

Toți aceia care sunt una cu Hristos prin credința în El obțin o experiență care constituie viața ce duce la viața veșnică. „După cum Tatăl care este viu M-a trimis pe Mine, și Eu trăiesc prin Tatăl, tot așa cine Mă mănâncă pe Mine va trăi și el prin Mine” (Ioan 6,57). El „rămâne în Mine, și Eu rămân în el” (Ioan 6,56). „Eu îl voi învia în ziua de apoi” (Ioan 6,54). „Eu trăiesc și voi veți trăi” (Ioan 14,19).

Domnul Hristos a ajuns una cu omenirea, pentru ca oamenii să poată ajunge una cu El în duh și viață. În virtutea acestei unități, în ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu, viața Sa ajunge să fie viața lor. El îi spune celui pocăit: „Eu sunt Învierea și Viața” (Ioan 11,25). Domnul Hristos consideră moartea ca fiind un somn — tăcere, întuneric, somn. El vorbește despre ea ca fiind doar de o clipă. „Oricine trăiește și crede în Mine”, spune El, „nu va muri niciodată” (Ioan 11,26). „Dacă păzește cineva cuvântul Meu, în veac nu va gusta moartea” (Ioan 8,52). „Dacă păzește cineva cuvântul Meu, în veac nu va vedea moartea” (Ioan 8,51). Pentru cel ce crede, moartea este doar o problemă minoră. Pentru el, moartea este numai un somn. „Căci, dacă

credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi, împreună cu Isus, pe cei ce au adormit în El” (1 Tesaloniceni 4,14).

În timp ce femeile își făceau cunoscută solia ca martore ale Mântuitorului înviat și în timp ce Domnul Isus Se pregătea să Se descopere unui mare număr dintre urmașii Săi, un alt eveniment se petrecea. Garda romană a fost făcută în stare să-l vadă pe îngerul cel puternic care a cântat cântecul de triumf la nașterea lui Hristos și să-i audă pe îngerii care au cântat cântecul dragostei răscumpărătoare. În fața priveliștii minunate pe care li s-a îngăduit să o vadă, ei au leșinat și au căzut ca morți la pământ. După ce alaiul ceresc a fost ascuns din fața privirilor lor, ei s-au ridicat în picioare și au pornit spre poarta grădinii, mergând cât de repede îi țineau picioarele nesigure. Ei se clătinau ca niște orbi sau ca niște oameni care au băut și, cu chipul palid ca de moarte, le spuneau tuturor celor pe care îi întâlneau despre scenele uimitoare la care fuseseră martori. Unii au ajuns în grabă, înaintea lor, la preoții cei mai de seamă și la conducători și le-au relatat cât au putut mai bine evenimentele remarcabile care avuseseră loc.

Soldații din gardă s-au dus mai întâi la Pilat, dar preoții și conducătorii au trimis vorbă să fie aduși la ei. Acești soldați aspri aveau o înfățișare stranie în timp ce își prezentau mărturia despre învierea lui Hristos și despre mulțimea celor ce fuseseră înviați împreună cu El. Ei le-au spus preoților ce văzuseră la mormânt. Nu avuseseră timp să gândească sau să spună altceva decât adevărul. Totuși conducătorii au fost nemulțumiți de raportul lor. Ei cunoșteau marea publicitate care fusese făcută judecării lui Hristos, prin faptul că avusesse loc în timpul Paștelui. Ei știau că evenimentele uimitoare care avuseseră loc — întunericul supranatural, cutremurul cel puternic — nu puteau să rămână fără efect și au plănuit îndată cum să-i înșele pe oameni. Soldații au fost mituiți ca să spună o minciună.

CELE DINTĂI ROADE

Când Domnul Hristos a strigat pe cruce: „S-a isprăvit!” (Ioan 19,30), a avut loc un cutremur mare, care a deschis mormintele multora dintre cei ce fuseseră credincioși și dăduseră mărturie împotriva oricărei lucrări rele și Îl preamăriseră pe Domnul oștirilor. Când a ieșit din mormânt, proclamând: „Eu sunt Învierea și Viața” (Ioan 11,25), Dătătorul vieții i-a chemat pe acești sfinți să iasă din morminte. În timpul vieții, ei își vestiseră cu hotărâre mărturia lor pentru adevăr, iar acum urmau să fie martorii Aceluia care îi înviase. „Aceștia”, a zis Hristos, „nu mai sunt robii lui Satana. Eu i-am răscumpărat și i-am scos din morminte, fiind cele dintâi roade ale puterii Mele, ca să fie cu Mine acolo unde sunt Eu, să nu mai vadă niciodată moartea și să nu mai îndure necazul.”

În timpul lucrării Sale de slujire, Domnul Isus înviase morți. El i-a înviat pe fiul văduvei din Nain, pe fiica lui Iair și pe Lazăr, dar aceștia nu fuseseră îmbrăcați în nemurire. După ce au fost înviați, ei au continuat să fie supuși morții. Dar aceia care au ieșit din morminte la învierea lui Hristos au fost înviați pentru viața veșnică. Ei au fost mulțimea de robi care s-au înălțat cu El la cer, ca niște trofee ale biruinței Sale asupra morții și mormântului.

După învierea Sa, Domnul Hristos nu S-a arătat nimănui, cu excepția urmașilor Săi, dar mărturia cu privire la învierea Sa nu lipsea. Aceia care au fost înviați împreună cu Hristos „s-au arătat multora”, declarând că Hristos înviase și că ei fuseseră înviați împreună cu El. Ei au vestit mărturia în cetate ca împlinire a profeției: „Să învie dar morții Tăi! Să se scoale trupurile mele moarte! Treziți-vă și săriți de bucurie, cei ce locuiți în țărână! Căci roua Ta este o rouă dătătoare de viață, și pământul va scoate iarăși afară pe cei morți” (Isaia 26,19). Acești sfinți au contrazis minciuna pe care soldații din garda

romană au fost plătiți să o răspândească — și anume că ucenicii veniseră noaptea și Îl furaseră. Mărturia celor înviați nu a putut să fie adusă la tăcere.

Domnul Hristos a fost cel dintâi rod al celor adormiți. A fost spre slava lui Dumnezeu ca Prințul vieții să fie cel dintâi rod. El era Cel simbolizat prin snopul legănat. „Căci, pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi născut dintre mai mulți frați” (Romani 8,29). Tocmai acest eveniment, învierea lui Hristos, fusese sărbătorit în simbol de iudei. Când primele spice de grâu se coceau pe câmp, ei le adunau cu grijă, iar când poporul mergea la Ierusalim, acestea erau aduse înaintea Domnului ca jertfă de mulțumire. Poporul legăna snopul înaintea Domnului, recunoscându-L pe El ca Domn al secerișului. Doar după ceremonia aceasta începeau seceratul și adunarea recoltei.

Tot astfel, aceia care fuseseră înviați urmau să fie prezentați înaintea universului, ca fiind o garanție a învierii tuturor celor ce cred în Hristos ca Mântuitor personal. Aceeași putere care L-a înviat pe Domnul Hristos va învia biserica Sa și o va proslăvi împreună cu Hristos, ca fiind mireasa Lui, mai presus de toate domniile și mai presus de toate stăpânirile, mai presus de orice nume, nu numai din lumea aceasta, ci și din curțile cerești. Biruința sfinților adormiți va fi plină de slavă în dimineața învierii. Triumful lui Satana va înceta când Hristos va triumfa în cinste și slavă. Dătătorul vieții îi va încununa cu nemurirea pe toți cei ce vor ieși din mormânt.

Înălțarea lui Hristos la cer

Lucrarea Mântuitorului pe pământ se încheiase. Sosise timpul ca El să Se întoarcă în căminul Său ceresc. „El i-a dus afară [pe ucenici] până spre Betania. Și-a ridicat mâinile și i-a binecuvântat. Pe când îi binecuvânta, S-a despărțit de ei și a fost înălțat la cer” (Luca 24,50.51).

Când Domnul Hristos S-a înălțat, în timp ce îi binecuvânta pe ucenicii Săi, o oștire îngerească L-a înconjurat ca un nor. Domnul Hristos a luat cu el mulțimea de robi înviați. El urma să-i ducă înaintea Tatălui ca pe un prim rod dintre cei adormiți, ca pe o dovadă că El este Biruitorul morții și al mormântului. La porțile cetății lui Dumnezeu s-a aflat o oștire nenumărată de îngeri care așteptau venirea Sa. Pe măsură ce se apropiau, îngerii care Îl însoțeau se adresau oștirii îngerești de la porți, cântând cu tonuri triumfătoare:

„Porți, ridicați-vă capetele; ridicați-vă, porți veșnice, ca să între Împăratul slavei!”

„Cine este acest Împărat al slavei?” — întreba îngerii care așteptau.

„Domnul cel tare și puternic, Domnul cel viteaz în lupte.”

„Porți, ridicați-vă capetele; ridicați-le, porți veșnice, ca să între Împăratul slavei!”

Din nou, îngerii care așteptau întreba: „Cine este acest Împărat al slavei?”

Iar îngerii care Îl însoțeau răspundeau cu tonuri melodioase: „Domnul oștirilor: El este Împăratul slavei!” (Psalmii 24,7-10)

Acolo se află scaunul de domnie, iar în jurul lui se află curcubeul făgăduinței. Acolo sunt serafimii și heruvimii. Îngerii Îl înconjoară, dar Hristos le face semn să se retragă. El intră în prezența Tatălui Său. Arată spre triumful Său prin acest simbol al persoanei Sale — snopul legănat — adică aceia care au înviat împreună cu El, reprezentanții celor care sunt robi ai

morții și care vor ieși din morminte când trâmbița va suna. Hristos Se apropie de Tatăl și, dacă în cer este bucurie pentru un singur păcătos care se pocăiește, dacă Tatăl Se bucură pentru unul singur, cântând, atunci putem să ne imaginăm scena aceasta. Hristos spune: Tată, s-a isprăvit! Am făcut voia Ta, o, Dumnezeul Meu. Am îndeplinit lucrarea de răscumpărare. Dacă dreptatea Ta este satisfăcută, „vreau ca, acolo unde sunt Eu, să fie, împreună cu Mine, și aceia pe care Mi i-ai dat Tu” (Ioan 17,24). Vocea lui Dumnezeu se aude. Dreptatea este satisfăcută. Satana este biruit și alungat. „Bunătatea și credincioșia se întâlnesc, dreptatea și pacea se sărută” (Psalmii 85,10). Tatăl Îl cuprinde pe Fiul în brațe, iar vocea Lui se aude spunând: „Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine!” (Evrei 1,6)

UN PURTĂTOR DIVIN AL PĂCATULUI

Adam a căzut prin neascultare. Legea lui Dumnezeu fusese călcată. Guvernarea divină fusese dezonorată, iar dreptatea cerea să fie plătită pedeapsa nelegiurii.

Pentru a salva neamul omenesc de la moartea veșnică, Fiul lui Dumnezeu S-a oferit de bunăvoie să suporte pedeapsa neascultării. Numai prin umilirea Prințului cerului dezonoarea putea să fie îndepărtată, dreptatea putea să fie satisfăcută, iar omul putea să fie readus în starea pe care o pierduse prin neascultare. Nu ar fi fost suficient ca un înger să vină pe pământul acesta și să pășească pe terenul unde Adam s-a poticnit și a căzut. Faptul acesta nu ar fi putut să îndepărteze nici măcar o pată a păcatului și nici să-i aducă omului o nouă șansă.

Domnul Hristos, care era egal cu Dumnezeu, strălucirea slavei Tatălui și „întipărirea Ființei Lui” (Evrei 1,3), a înveșmântat natura Sa divină în haina naturii omenești și a venit pe pământul acesta ca să sufere și să moară pentru păcătoși. Singurul Fiu al lui Dumnezeu S-a umilit și a ajuns să fie ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. Prin faptul că a purtat blestemul păcatului în trupul Său, El a pus fericirea și nemurirea la îndemâna tuturor.

Cel onorat de întregul cer a venit în lumea aceasta pentru a fi capul omenirii, în natura Sa omenească, dovedindu-le îngerilor căzuți și locuitorilor lumilor necăzute că, prin ajutorul divin care a fost oferit, fiecare este făcut în stare să meargă pe calea ascultării de poruncile lui Dumnezeu. Fiul lui Dumnezeu a murit pentru aceia care nu aveau niciun drept să

beneficieze de dragostea Sa. El a îndurat pentru noi toate suferințele pe care Satana a fost în stare să le aducă asupra Lui.

Cât de minunat — aproape prea minunat pentru ca omul să poată înțelege — este sacrificiul făcut de Mântuitorul pentru noi, simbolizat de toate jertfele din trecut și în toate serviciile din Sanctuarul din trecut. Jertfa aceasta a fost necesară. Când ne dăm seama că suferințele Sale au fost necesare pentru a asigura bunăstarea noastră veșnică, inima noastră este atinsă și sensibilizată. El S-a angajat prin legământ să aducă la îndeplinire mântuirea noastră deplină în așa fel încât să satisfacă toate cerințele dreptății lui Dumnezeu și să rămână consecvent față de înalta sfințenie a Legii Sale.

Nicio faptură mai puțin sfântă decât Singurul Fiu al Tatălui nu ar fi putut să aducă o jertfă suficientă pentru a-i curăți pe toți — chiar și pe cei mai păcătoși și mai degradați oameni — care Îl primesc pe Mântuitorul ca jertfă de ispășire adusă pentru ei și ajung să fie ascultători de Legea Cerului. Nimic mai puțin nu ar fi putut să-l readucă pe om în starea de a primi favoarea lui Dumnezeu.

Ce drept a avut Domnul Hristos să-i salveze pe robii morții din mâinile lui Satana? Dreptul celui ce a adus o jertfă care satisface principiile dreptății, prin care este guvernată Împărăția cerurilor. El a venit pe pământul acesta ca Răscumpărător al neamului omenesc pierdut, pentru a-l birui pe vrăjmașul cel viclean și, prin rămânerea Lui statornică de partea binelui, pentru a-i salva pe toți aceia care Îl primesc ca Mântuitor al lor. Pe crucea de pe Golgota, El a plătit prețul de răscumpărare pentru neamul omenesc. În felul acesta, El a câștigat dreptul de a-i lua pe robi din lanțurile marelui amăgitor, care a complotat împotriva guvernării lui Dumnezeu printr-o minciună și a cauzat căderea omului, făcându-l să piardă orice drept de a fi numit supus credincios al Împărăției veșnice și pline de slavă a lui Dumnezeu.

Mântuitorul nostru a plătit prețul pentru răscumpărarea noastră. Nimeni nu trebuie să fie înrobitor de Satana. Domnul Hristos stă înaintea noastră ca un ajutor atotputernic. „Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un Mare-Preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului. Și, prin faptul că El Însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți” (Evrei 2,17.18).

„A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu... Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi plin de har și de adevăr... Și noi toți am primit din plinătatea Lui, și har după har” (Ioan 1,11-16).

Cei care sunt adoptați în familia lui Dumnezeu sunt schimbați prin Duhul Său. Îngăduința de sine și dragostea supremă față de eu sunt schimbate în renunțare la sine și dragoste supremă față de Dumnezeu. Niciun om nu moștenește sfințenia de la naștere și nici nu poate să ajungă credincios față de Dumnezeu prin vreo metodă pe care o poate concepe el singur. „Despărțiți de Mine”, spune Hristos, „nu puteți face nimic” (Ioan 15,5). Neprihănirea omenească este ca o „haină murdară”. Însă la Dumnezeu totul este cu putință. Prin puterea Răscumpărătorului, omul slab și supus greșelii poate să ajungă mai mult decât biruitor asupra răului care îl tulbură.

ADEVĂRUL, AȘA CUM ESTE EL ÎN ISUS

Când L-a dat pe singurul Său Fiu să moară pentru cei păcătoși, Dumnezeu a manifestat o dragoste inegalabilă față de omul căzut. Noi avem o credință deplină în Scriptura care spune: „Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4,8), și totuși mulți au pervertit lumea aceasta în mod rușinos și au căzut în greșeli periculoase din cauza unei interpretări false a semnificației acestui text biblic. Legea sfântă a lui Dumnezeu este singurul standard prin care putem să evaluăm dragostea divină. Dacă nu acceptăm Legea lui Dumnezeu ca fiind standardul nostru, ne stabilim un standard propriu. Dumnezeu ne-a dat făgăduințe prețioase cu privire la dragostea Sa, dar noi nu trebuie să-I atribuim lui Iehova o duiosie care Îl va determina să treacă cu vederea vinovăția și să închidă ochii față de nelegiuire.

Creatorul îi iubește pe cei pe care i-a creat, dar acela care iubește păcatul mai mult decât neprihănirea și minciuna mai mult decât adevărul perpetuează nelegiuirea care a adus blestemul în lumea noastră și nu poate să fie privit favorabil de Dumnezeul adevărului. Calea adevărului și a neprihănirii implică o cruce. Mulți interpretează greșit cerințele lui Dumnezeu și le fac să însemne ceva care nu va tulbura conștiința lor și nu va fi neconvenabil pentru relațiile lor de afaceri, dar adevărul este singurul mijloc de sfințire.

Dragostea lui Dumnezeu, așa cum s-a manifestat în Isus, ne va conduce la o concepție corectă cu privire la caracterul lui Dumnezeu. Când vom privi la Hristos, străpuns pentru păcatele noastre, vom vedea că nu putem să călcăm Legea lui Dumnezeu și, în același timp, să primim favoarea Sa. Vom simți că, păcătoși fiind, trebuie să ne bazăm pe meritele lui Hristos și să încetăm să păcătuim. Atunci ne vom apropia de Dumnezeu. De îndată ce

vom avea o concepție corectă despre dragostea lui Dumnezeu, nu vom mai fi înclinați să abuzăm de ea.

Crucea Domnului Hristos dovedește caracterul neschimbător al Legii lui Dumnezeu — dovedește că Dumnezeu ne-a iubit atât de mult, încât L-a dat pe Fiul Său să moară pentru păcatele noastre, dar Domnul Hristos nu a venit pentru a nimici Legea, ci pentru a o împlini. Nicio iotă sau o frântură de literă din standardul moral al lui Dumnezeu nu puteau să fie schimbate, ca să corespundă stării căzute a omului. Domnul Isus a murit pentru a-i putea atribui neprihănirea Sa păcătosului care se pocăiește și pentru a-i face posibil omului să păzească Legea.

Dragostea lui Dumnezeu este infinită, și totuși cel păcătos nu putea să fie iertat fără Planul de Mântuire care a implicat rușinea, respingerea, dezonoarea și moartea suferite de Fiul lui Dumnezeu. Faptul acesta ar trebui să alunge din minte ideea susținută de mulți care pretind că sunt sfinți și că moartea Sa a pus capăt ascultării de Legea lui Dumnezeu. Trebuie să învățăm zi de zi în școala lui Hristos despre marele Plan de Mântuire. Când încetăm să învățăm, încetăm să fim elevi în școala lui Hristos. Totuși, dacă suntem niște elevi aflați sub îndrumarea Învățătorului divin, înțelegerea noastră va fi deschisă și vom învăța lucruri minunate din Legea lui Dumnezeu.

Să trăim cu atenție înaintea Domnului, să ne gândim cât de adesea ne-am călcat legămintele și nu ne-am respectat cele mai bune hotărâri, cât de adesea, în ciuda luminii celei mari, ne-am întors de la Dumnezeu la idoli noștri. Este mai mult decât potrivit să ne smerim sub brațul cel puternic al lui Dumnezeu.

Maturitatea în experiența creștină

Este ceva firesc să avem despre noi o părere mai înaltă decât ar trebui, dar, chiar dacă este dureros să ne cunoaștem așa cum suntem în realitate, totuși trebuie să ne rugăm ca Dumnezeu să ne descopere starea noastră și să ne facă să ne vedem așa cum ne vede El. Cu toate acestea, după ce ne-am rugat cu simplitate să ni se arate cum suntem, nu trebuie să încetăm să ne rugăm, ci să continuăm să cerem ca Domnul Isus să ne fie descoperit ca un Mântuitor care iartă păcatul. Când Îl vedem pe Isus așa cum este El, în inima noastră este stârnită o dorință stăruitoare de a fi eliberați de eul nostru, ca să putem fi umpluți cu plinătatea lui Hristos. Când experiența noastră va fi aceasta, ne vom face bine unii altora și vom folosi toate mijloacele pe care le avem la îndemână pentru a ajunge la adevărata evlavie. Trebuie să ne curățim sufletul de orice murdărie a firii pământești și să ajungem la sfințenia deplină în temere de Dumnezeu.

Dragostea față de un Dumnezeu sfânt este un principiu uimitor, care poate să mobilizeze universul pentru a veni în ajutorul nostru în ceasul încercării. Totuși, după o perioadă de încercare, dacă suntem găsiți a fi călcători ai Legii lui Dumnezeu, vom constata că Dumnezeul dragostei va fi un slujitor al răzbunării. El nu face niciun compromis cu păcatul. Cei neascultători vor fi pedepsiți. Mânia lui Dumnezeu a căzut asupra Fiului Său iubit, când Domnul Hristos a atârnat pe crucea de pe Golgota în locul omului nelegiuit. Dragostea lui Dumnezeu iese în întâmpinarea celui mai josnic și mai rău păcătos care vine la Hristos cu umilință. Ea se apropie de cel păcătos pentru a-l schimba într-un copil ascultător și credincios al lui Dumnezeu, dar niciun suflet nu poate să fie mântuit dacă va continua să păcătuiască.

Păcatul este călcarea Legii, iar brațul care acum este puternic pentru a mântui va fi la fel de puternic pentru a pedepsi, când cel păcătos trece dincolo de limitele răbdării divine. Acela care refuză să caute viața nu va cerceta Scripturile ca să cunoască adevărul, pentru că nu vrea ca practicile lui

să fie condamnate; el va fi lăsat pradă orbirii minții lui și amăgirilor lui Satana. În aceeași măsură în care cei pocăiți și ascultători sunt ocrotiți de dragostea lui Dumnezeu, cei nepocăiți și neascultători vor fi lăsați să sufere urmările propriei neștiințe și ale împietririi inimii lor, pentru că nu au primit dragostea de adevăr, ca să poată fi mântuiți.

Mulți pretind a crede în Hristos, dar nu ajung niciodată niște creștini maturi. Ei recunosc că omul este căzut, că însușirile lui sunt slăbite, că este incapabil să ajungă la realizări morale, dar spun că Hristos a purtat toate poverile, a suportat toată suferința, toată renunțarea la sine, iar ei doresc să-L lase să le poarte. Ei spun că lor nu le rămâne nimic altceva de făcut decât să creadă, însă Domnul Hristos a zis: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze” (Matei 16,24). Domnul Isus a respectat poruncile lui Dumnezeu. Fariseii au declarat că El a călcat porunca a patra, deoarece a vindecat un om în ziua Sabatului, dar Isus le-a răspuns fariseilor acuzatori, întrebându-i: „«Este îngăduit în ziua Sabatului a face bine ori a face rău? A scăpa o viață sau a o pierde?»” Atunci, Și-a rotit privirile peste toți și a zis omului: «Întinde-ți mâna!» El a întins-o, și mâna i s-a făcut sănătoasă ca și cealaltă. Ei turbau de mânie și s-au sfătuit ce ar putea să facă lui Isus” (Luca 6,9-11).

În loc de a-i convinge pe farisei că Isus era Fiul lui Dumnezeu, minunea aceasta i-a umplut de furie, deoarece mulți care fuseseră martori I-au dat slavă lui Dumnezeu. Domnul Isus a declarat că fapta Sa plină de milă era îngăduită în ziua Sabatului. Fariseii au declarat că nu era îngăduită. Pe cine vom crede noi? Domnul Hristos a zis: „Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui” (Ioan 15,10). Prin urmare, dacă urmăm calea Domnului și respectăm poruncile, suntem în siguranță. Dumnezeu ne-a dat însușiri pe care trebuie să le folosim continuu în colaborare cu Isus, ducându-ne astfel mântuirea până la capăt, cu frică și cutremur, pentru că Dumnezeu este acela care lucrează în noi și ne dă, după buna Sa plăcere, atât voința, cât și înfăptuirea.

Nu încetați să progresați

Noi nu trebuie să ne odihnim într-o stare de mulțumire, încetând să facem progrese și spunând: „Sunt mântuit.” Când ideea aceasta este cultivată, motivele pentru veghere, rugăciune și efort stăruitor în vederea înaintării spre realizări mai înalte încetează să existe. Nicio limbă sfințită nu va fi găsită rostind cuvintele acestea înainte ca Domnul Hristos să vină și înainte ca noi să intrăm pe porțile cetății lui Dumnezeu. Atunci se va cuveni pe deplin să-I dăm slavă lui Dumnezeu și Mielului pentru eliberarea cea veșnică. Atâta vreme cât este plin de slăbiciuni — pentru că nu-și poate mântui singur sufletul — omul nu trebuie să îndrăznească niciodată să spună: „Sunt mântuit.”

Nu acela care îmbracă armura poate să fie mândru de biruință, pentru că încă mai are o luptă de dus și o biruință de câștigat. Acela care rabdă până la sfârșit este cel ce va fi mântuit. Domnul spune: „Dacă dai înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el” (Evrei 10,38). Dacă nu înaintăm din biruință în biruință, sufletul va da înapoi spre pierzare. Nu trebuie să stabilim niciun standard omenesc prin care să măsurăm caracterul. Am văzut destule lucruri pe care oamenii le numesc „desăvârșire” pe pământul acesta. Legea sfântă a lui Dumnezeu este singurul standard prin care putem să stabilim dacă mergem sau nu pe calea Sa. Dacă suntem neascultători, caracterul nostru nu este în armonie cu Legea morală a guvernării lui Dumnezeu, iar a spune: „Sunt mântuit” înseamnă a declara o minciună. Niciun călcător al Legii lui Dumnezeu, care este temelia guvernării Sale în cer și pe pământ, nu este mântuit.

Aceia care, din neștiință, intră în rândurile vrăjmașului și repetă cuvintele pe care învățătorii lor religioși le spun la amvoane, și anume că Legea lui Dumnezeu nu mai este obligatorie pentru familia omenească, vor

primi lumina care le va descoperi ideile lor greșite, dar cu condiția să accepte dovada Cuvântului lui Dumnezeu. Domnul Isus a fost îngerul ascuns în stâlpul de nor din timpul zilei și în stâlpul de foc din timpul nopții, iar El a dat o poruncă specială, cerându-le evreilor să-i învețe [pe copiii lor] Legea lui Dumnezeu, care a fost dată încă de la întemeierea lumii, când stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie și când toții fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie.

Aceeași Lege a fost proclamată cu măreție de vocea Sa pe muntele Sinai. El a spus: „Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta. Să le întipărești în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula. Să le legi ca un semn de aducere-aminte la mâini și să-ți fie ca niște fruntarii între ochi” (Deuteronomul 6,6-9). Cât de agitați ajung să fie călcătorii Legii lui Dumnezeu când este menționată Legea! Ei sunt iritați de faptul că s-a vorbit despre ea.

Prin tradiții și idei false, Cuvântul lui Dumnezeu este făcut fără valoare. Satana i-a prezentat lumii Legea lui Dumnezeu în versiunea lui, iar aceasta a fost primită în locul unui clar: „Așa zice Domnul.” Conflictul cu privire la Legea lui Dumnezeu a început în cer și a continuat fără încetare pe pământ, încă de la alungarea lui Satana din cer.

Ca să-L prețuim pe Mântuitorul nostru și să-L facem cunoscut altora, trebuie să înțelegem, clipă de clipă, marea noastră nevoie. Putem să înțelegem adâncimile nelegiurii noastre numai văzând lungimea lanțului care a fost coborât pentru a ne scoate din prăpastie. Trebuie să ne punem la lucru toate puterile minții pentru a pricepe ruina îngrozitoare în care ne-a adus păcatul și să căutăm să înțelegem planul divin prin care putem fi din nou plăcuți lui Dumnezeu. Faptul că Fiul cel iubit al lui Dumnezeu a trebuit să vină în lumea noastră să ducă pentru noi luptele noastre, ca să avem puterea de a birui în Numele Său, ar trebui să umilească fără încetare inima

noastră mândră. Când privim la crucea de pe Golgota, orice laudă de sine va pieri de pe buzele noastre, iar noi vom striga: „Sunt necurat, sunt nevrednic de suferința atât de mare care a fost îndurată pentru mine și de prețul atât de mare care a fost plătit pentru răscumpărarea mea!”

Neștiința și mulțumirea de sine merg mână în mână. Legea lui Dumnezeu a fost dată pentru a reglementa comportamentul nostru, iar principiile ei sunt foarte cuprinzătoare. Niciun păcat, nicio lucrare nelegiuită nu scapă de condamnarea Legii. Marele cod de legi constituie adevărul și numai adevărul, pentru că el descrie cu o acuratețe totală cum Satana i-a amăgit pe oameni, precum și distrugerea urmașilor lui. Satana a pretins că este în stare să dea legi mai bune decât legile și judecățile lui Dumnezeu și, ca urmare, a fost alungat din cer. El a făcut o încercare asemănătoare pe pământ. Încă de la căderea lui, el a depus eforturi pentru a înșela lumea, pentru a-i duce pe oameni la ruină, ca să se poată răzbuna pe Dumnezeu pentru faptul că a fost biruit și alungat din cer. Eforturile lui de a se așeza pe sine și propriile planuri în locul unde trebuie să stea Dumnezeu sunt cât se poate de perseverente și de insistente. El a prins lumea în capcana lui și, chiar dintre copiii lui Dumnezeu, mulți nu cunosc strategiile lui și îi dau ocazia pe care o cere el pentru a le distruge sufletul. Ei nu manifestă un zel arzător de a-L înălța pe Isus și a-L predica mulțimilor de oameni care pier, spunându-le: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (Ioan 1,29).

Aceia care nu sunt familiarizați cu legile guvernării lui Dumnezeu, așa cum au fost prezentate pe munte, nu sunt familiarizați cu adevărul așa cum este el în Isus. Domnul Hristos a descoperit principiile vaste și cuprinzătoare ale Legii. El a prezentat fiecare poruncă și a exemplificat în viața Sa fiecare cerință a Legii. Acela care cunoaște adevărul așa cum este arătat în Lege cunoaște adevărul așa cum este el în Isus și, dacă ascultă poruncile lui Dumnezeu, prin credința în Hristos, viața lui este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.

Cunoașterea cerințelor Legii ar spulbera până și ultima rază de speranță din suflet, dacă omului nu I-ar fi fost asigurat un Mântuitor, dar adevărul, așa cum este el în Isus, este o mireasmă de viață spre viață. Fiul cel iubit al lui Dumnezeu a murit ca să-i poată atribui omului neprihănirea Sa, nu ca să-i poată da omului libertatea de a călca Legea sfântă a lui Dumnezeu, așa cum încearcă Satana să-i facă pe oameni să creadă. Prin credința în Hristos, omul poate avea puterea morală de a se împotrivi răului.

Sfințirea este o lucrare de o viață

Lucrarea sfințirii este o lucrare ce durează o viață întreagă. Ea trebuie să continue fără încetare, dar lucrarea aceasta nu poate să continue în inimă, atâta vreme cât lumina sau vreo parte a adevărului este respinsă ori neglijată. Sufletul care este sfințit nu se va mulțumi să rămână într-o stare de ignoranță, ci va dori să umble în lumină și să caute o lumină mai mare. Așa cum minerul sapă în căutarea aurului și argintului, tot așa urmașul lui Hristos va căuta adevărul ca pe o comoară ascunsă și va înainta din lumină în lumină, sporind mereu în cunoaștere. El va crește continuu în har și în cunoașterea adevărului. El trebuie să fie biruit. Fiecare defect al caracterului trebuie să fie văzut în marea oglindă a lui Dumnezeu. Prin standardul stabilit de Dumnezeu pentru caracter, noi putem să aflăm dacă suntem condamnați sau nu.

Dacă ești condamnat, există o singură cale pe care poți să o urmezi. Trebuie să te pocăiești înaintea lui Dumnezeu pentru că ai călcat Legea Sa și să ai credință în Domnul Isus Hristos ca fiind singurul care poate să curețe păcatul. Dacă dorim să obținem cerul, trebuie să împlinim cerințele sfinte ale lui Dumnezeu. Aceia care se vor strădui în conformitate cu Legea nu se vor strădui în zadar. Trebuie doar să crezi adevărul așa cum este el în Isus și vei fi întărit pentru lupta cu puterile întunericului. Luptătorii din vechime se

străduiau să câștige o coroană pieritoare. Oare noi nu ar trebui să luptăm pentru a câștiga coroana care nu se vestește?

Satana va folosi orice metodă și orice șiretlic pentru a ne duce la ruină. Dacă stai alături de iubitorii de comoditate, având pe buze cuvintele: „Sunt mântuit”, în timp ce desconsideri poruncile lui Dumnezeu, vei fi pierdut pentru veșnicie. Pentru iubitorii de comoditate și pentru cei ce nu fac nimic, în Isus se află un adevăr îngrozitor. Dar pentru cei ascultători, în Isus se află un adevăr plin de bucurie liniștitoare. Aceasta este bucuria care vine de la Duhul Sfânt. Așadar, fiți convinși că trebuie să vă deschideți mintea și inima, ca să puteți vedea fiecare rază de lumină care strălucește venind de la scaunul de domnie al lui Dumnezeu.

Nu este timpul potrivit să fim indiferenți, nepăsători și iubitori de plăceri. Domnul Hristos vine cu putere și mare slavă. Sunteți pregătiți? Renunțați voi la păcatele voastre? Sunteți voi sfințiți prin adevăr, ca răspuns la rugăciunea lui Hristos? Cu privire la ucenici, El S-a rugat: „Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17,17).

Părinții trebuie să-i crească pe copiii lor „în musturarea și învățătura Domnului”, învățându-i să le placă să facă voia lui Dumnezeu. Este imposibil să supraestimăm avantajele evlaviei tinerilor. Impresiile primite în tinerețe sunt prea multe și durează veșnic. Legile și poruncile lui Dumnezeu pot fi întipărite cel mai ușor pe tablele sufletului tinerilor. Îndrumarea copiilor a fost neglijată într-o mare măsură, iar neprihănirea lui Hristos nu le-a fost prezentată așa cum ar fi trebuit.

Timpul de probă ne este dat ca să ne desăvârșim un caracter potrivit pentru veșnicie. Părinți, cât de solemn este gândul că Domnul a dat în mâinile voastre copiii pe care să-i educați și să-i învățați, ca să-și poată dezvolta caractere pe care Dumnezeu le va aproba sau caractere cu care

Satana și îngerii lui pot să se joace așa cum vor! Domnul Isus a vorbit din stâlpul de nor și de foc și le-a poruncit israeliților să-i îndrume pe copiii lor cu atenție cu privire la poruncile lui Dumnezeu. Cine respectă îndrumarea aceasta? Cine caută să-i educe pe copiii săi așa încât să fie aprobați de Dumnezeu? Cine păstrează în minte gândul că toate talentele și darurile copiilor săi Îi aparțin lui Dumnezeu și trebuie să fie consacrate în întregime în slujba Sa?

Ana l-a consacrat pe Samuel Domnului, iar Domnul i S-a descoperit încă de când era tânăr. Trebuie să lucrăm mult mai mult pentru copiii și tinerii noștri, pentru ca Dumnezeu să-i primească pentru a îndeplini lucruri mari în Numele Său în domeniul predicării adevărului pentru cei din țările străine și pentru cei care se află în întunericul ideilor false și al superstițiilor. Dacă manifestați îngăduință față de copiii voștri, satisfăcându-le dorințele egoiste, dacă îi încurajați să le placă îmbrăcămintea și să dezvolte vanitatea și mândria, faceți o lucrare ce Îl va dezamăgi pe Domnul Isus, care a plătit un preț infinit pentru răscumpărarea lor. El dorește ca toți copiii să-I slujească, având o inimă neîmpărțită.

Părinți, voi aveți de făcut o mare lucrare pentru Isus, care a făcut totul pentru voi. El să fie Călăuzitorul și Ajutorul vostru. Dumnezeu nu a reținut de la voi cel mai bun dar pe care L-a avut, când L-a dat pe singurul Său Fiu. Copiii și tinerii să nu fie împiedicați să vină la Isus. Satana caută să-i câștige pe copii de partea lui, ca și când i-ar lega cu niște legături de oțel, iar voi puteți să aveți succes în a-i aduce la Isus, numai printr-un efort personal hotărât. Este necesară o lucrare mai stăruitoare pentru copii și tineri, deoarece ei sunt speranța bisericii. Iosif, Daniel și tovarășii lui, Samuel, David, Ioan și Timotei sunt niște exemple strălucite care mărturisesc despre faptul că „începutul înțelepciunii este frica de Domnul” (Proverbe 9,10).

Dacă vrem ca Domnul Isus să rămână alături de noi ca sfătuitor și ajutor, trebuie să facem eforturile cele mai stăruitoare și hotărâte. Lumina

care strălucește de la Fiul lui Dumnezeu, aflat pe Golgota, poate să conducă acasă fiecare suflet rătăcitor. În El se află puterea de a curăți inima și de a schimba caracterul. Fiecare creștin adevărat să lucreze pentru copii și tineri, prezentându-le frumusețea inegalabilă a Domnului Isus. Atunci, atracțiile și iluziile lumii acesteia vor fi umbrite, iar ei nu vor vedea niciun avantaj de câștigat pe calea neascultării.

STANDARDUL DIVIN

Poruncile lui Dumnezeu sunt cuprinzătoare și vaste. În câteva cuvinte, ele descoperă întreaga datorie a omului. „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta... Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Marcu 12,30.31). În cuvintele acestea sunt cuprinse lungimea și lărgimea, adâncimea și înălțimea Legii lui Dumnezeu, pentru că apostolul Pavel declară: „... dragostea, deci, este împlinirea Legii” (Romani 13,10). Singura definiție a păcatului pe care o găsim în Biblie este că „păcatul este fărădelege” (1 Ioan 3,4). Cuvântul lui Dumnezeu declară: „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3,23). „Nu este niciunul neprihănit, niciunul măcar” (Romani 3,12). Mulți sunt înșelați cu privire la starea inimii lor. Ei nu-și dau seama că inima lor firească este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea. Ei se îmbracă în propria neprihănire și sunt mulțumiți cu atingerea unui standard omenesc al caracterului, un standard fixat de ei, dar cât de fatal dau greș, pentru că nu ating standardul divin, iar prin puterea lor nu sunt în stare să corespundă cerințelor lui Dumnezeu!

Noi putem să ne evaluăm singuri, să ne comparăm între noi, să spunem că ne descurcăm la fel de bine ca acesta sau acela, dar întrebarea care se va pune la judecată este: Corespundem noi cerințelor înaltului cer? Atingem noi standardul divin? Este inima noastră în armonie cu Dumnezeul cerurilor?

Familia omenească a călcat Legea lui Dumnezeu și, fiind un călcător al Legii, omul este distrus și fără speranță, pentru că este vrăjmașul lui Dumnezeu, lipsit de puterea de a face vreun lucru bun. „Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună” (Romani

8,7). Când privește în oglinda morală — Legea sfântă a lui Dumnezeu — omul vede că este păcătos și este convins de starea lui rea, de blestemul disperat în care se află sub pedeapsa dreaptă a Legii. Totuși el nu a fost lăsat în starea de nenorocire disperată în care l-a adus păcatul, deoarece Acela care era deopotrivă cu Dumnezeu Și-a dat viața pe Golgota tocmai pentru a-l salva de la nimicire pe cel păcătos. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3,16).

Jertfa noastră de ispășire

Domnul Isus a fost Maiestatea cerului, Comandantul iubit al îngerilor, iar ei erau încântați să îplinească voia Sa. El a fost una cu Dumnezeu, Cel „care este în sânul Tatălui” (Ioan 1,18), și totuși nu a crezut ca un lucru vrednic de dorit să fie egal cu Dumnezeu, în timp ce omul era pierdut în păcat și nenorocire. El a coborât de pe scaunul Său de domnie, Și-a lăsat coroana și sceptrul împărătesc și Și-a înveșmântat natura divină în natura omenească. El S-a umilit până la moarte, și încă moarte de cruce, pentru ca omul să poată fi înălțat pentru a sta alături de El, pe scaunul Său de domnie. În El, noi avem o jertfă deplină, o jertfă infinită, un Mântuitor puternic, care este în stare să-i mântuiască pe toți cei ce vin la Dumnezeu prin El. Din dragoste, El a venit pentru a-L descoperi pe Tatăl, pentru a-l împăca pe om cu Dumnezeu și pentru a-l face să fie o făptură nouă, schimbată după chipul Aceluia care l-a creat.

Domnul Isus este Jertfa noastră de ispășire. Noi nu putem să aducem nicio jertfă de ispășire pentru noi înșine, dar putem să primim prin credință, jertfa care a fost adusă. „Hristos, de asemenea, a suferit o dată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu” (1 Petru 3,18). „Căci știți că nu cu lucruri pieritoare... ați fost răscumpărați..., ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană” (1 Petru 1,18.19). Prin jertfa infinită și prin suferința Sa de nedescris,

Răscumpărătorul a pus mântuirea la îndemâna noastră. El nu a fost recunoscut și onorat în lumea aceasta, pentru ca, prin umilința și mila Sa minunată, să-l poată înălța pe om, așa încât să primească bucuriile nepieritoare și cinstea veșnică în curțile cerești. În timpul celor treizeci de ani de viață pe pământ, inima Sa a fost frântă de o durere de neconceput. Drumul de la staul și până la Golgota a fost umbrit de întristare și necaz. El a fost un om al durerii și obișnuit cu suferința, îndurând un asemenea chin sufletesc, încât nicio limbă omenească nu poate să îl descrie. El a putut să spună cu adevărat: „Vedeți dacă este vreo durere ca durerea mea” (Plângeri 1,12). El a simțit o ură deplină față de păcat, și totuși a adunat asupra sufletului Său păcatele întregii lumi. Deși a fost fără vină, El a suportat pedeapsa în locul celor vinovați. Deși n-a avut păcat, El S-a oferit ca înlocuitor al celor păcătoși. Vina tuturor păcatelor a apăsat greu asupra sufletului divin al Răscumpărătorului lumii. Pedeapsa pentru gândurile rele, cuvintele rele și faptele rele ale fiecărui fiu și ale fiecărei fiice a lui Adam a trebuit să fie plătită de El, deoarece El era înlocuitorul omului. Deși vina păcatului nu Îi aparținea, sufletul Său a fost sfâșiat și zdrobit de nelegiuirile oamenilor, iar Acela care nu a cunoscut păcatul S-a făcut păcat pentru noi, pentru ca noi să putem fi făcuți neprihănirea lui Dumnezeu în El.

Înlocuitorul nostru divin Și-a pus sufletul de bunăvoie sub sabia dreptății, pentru ca noi să nu pierim, ci să avem viața veșnică. Domnul Hristos a spus: „Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau. Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu, de la Mine. Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși” (Ioan 10,17.18). Niciun om de pe pământ și niciun înger din cer nu ar fi putut să plătească pedeapsa pentru păcat. Domnul Isus a fost singurul care putea să-L mântuiască pe omul răzvrătit. În El, natura divină și cea omenească au fost combinate, iar acest fapt a făcut ca jertfa pe crucea de pe Golgota să fie eficientă. La cruce, mila și adevărul s-au întâlnit, dreptatea și pacea s-au sărutat.

Când privește la Mântuitorul care moare pe Golgota și își dă seama că

Acela care suferă este Dumnezeu, păcătosul se întreabă de ce a fost adusă această jertfă mare, iar crucea arată spre Legea sfântă a lui Dumnezeu, care a fost călcată. Moartea Domnului Hristos este argumentul incontestabil cu privire la caracterul neschimbător și cu privire la neprihănirea Legii. Când a profetizat despre Hristos, Isaia a zis: „Domnul a voit, pentru dreptatea Lui, să vestească o lege mare și minunată” (Isaia 42,21). Legea nu are nicio putere de a-l ierta pe făcătorul de rele. Rolul ei este acela de a arăta defectele lui, pentru ca el să-și dea seama că are nevoie de Acela care este puternic pentru a mântui, că are nevoie de Acela care a ajuns să fie Înlocuitorul lui, Garantul lui și Neprihănirea lui. Domnul Isus împlinește nevoia celui păcătos, pentru că El a luat asupra Sa păcatele celor nelegiuți. „El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El și, prin rănilor Lui, suntem tămăduiți” (Isaia 53,5). Domnul ar fi putut să-l nimicească pentru totdeauna pe cel păcătos, dar a ales un plan mai costisitor. În dragostea Sa cea mare, El le oferă speranță celor deznădăjduiți, dându-L pe singurul Său Fiu să poarte păcatele lumii. Pentru că a revărsat tot cerul în acel singur dar îmbelșugat, El nu va reține niciun ajutor de care omul are nevoie pentru a putea să primească paharul mântuirii și să ajungă moștenitor al lui Dumnezeu și împreună-moștenitor cu Hristos.

O descoperire a iubirii lui Dumnezeu

Domnul Hristos a venit pentru a arăta dragostea lui Dumnezeu față de lume și pentru a atrage inimile tuturor oamenilor la Sine. El a zis: „Și, după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii” (Ioan 12,32). Primul pas către mântuire este acela de a răspunde atracției exercitate de dragostea lui Hristos. Dumnezeu le trimite oamenilor solie după solie, îndemnându-i să se pocăiască, pentru ca El să-i poată ierta și să poată scrie „iertat” în dreptul numelor lor. Oare nu va avea loc nicio pocăință? Oare apelurile Sale vor rămâne neascultate? Oare chemările milei Sale vor fi ignorate, iar dragostea Sa va fi respinsă întru totul? Oh, atunci omul se desparte singur de unicul mijloc prin care poate să aibă viața veșnică,

deoarece Dumnezeu îi iartă numai pe cei ce se pocăiesc! Prin manifestarea iubirii Sale, prin îndemnul Duhului Său, El încearcă să-i întoarcă pe oameni la pocăință, deoarece pocăința este darul lui Dumnezeu, iar pe acela pe care îl iartă, Dumnezeu îl face mai întâi să se pocăiască. Bucuria cea mai plăcută vine în inima omului prin pocăința lui sinceră pentru că a călcat Legea lui Dumnezeu și prin credința în Hristos ca Răscumpărător și Apărător al celor păcătoși. Domnul Hristos îi atrage pe oameni prin manifestarea dragostei Sale, pentru ca ei să poată înțelege bucuria iertării și pacea lui Dumnezeu. Dacă ei răspund atracției Sale, supunându-și inima față de harul Său, El îi va conduce pas cu pas la o cunoaștere deplină a Sa, iar aceasta este viața veșnică.

Domnul Hristos a venit pentru a-i descoperi celui păcătos dreptatea și dragostea lui Dumnezeu, ca să-i poată da lui Israel pocăința și iertarea păcatelor. Când păcătosul privește la Isus cel înălțat pe cruce, suferind pentru vina celor nelegiuți și suportând pedeapsa păcatului, când vede repulsia lui Dumnezeu față de rău, manifestată prin moartea îngrozitoare pe cruce, și când vede dragostea Sa față de omul căzut, el este determinat să se pocăiască înaintea lui Dumnezeu pentru călcările Legii celei sfinte, drepte și bune. El exercită credința în Hristos, pentru că Mântuitorul divin a ajuns să fie Înlocuitorul lui, Garantul și Apărătorul lui, Acela în care își are centrul viața însăși. Dumnezeu poate să-i arate păcătosului pocăit mila și adevărul Său și poate să reverse asupra lui iertarea și dragostea Sa.

Dar Satana nu-i va îngădui niciunui suflet să scape din robia păcatului, dacă poate să împiedice lucrul acesta prin orice mijloc. Deși tot cerul a fost revărsat într-un unic dar îmbelșugat — pentru că, atunci când Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său, a dat darul cel mai ales al cerului și toate comorile cerului sunt la dispoziția noastră — totuși, sufletului care se pocăiește, vrăjmașul va căuta să i-L prezinte pe Dumnezeu ca fiind aspru și neînduplecat, lipsit de bunăvoința de a-l ierta pe cel păcătos. În diferite ocazii, am primit scrisori de la persoane care erau desperate din cauza păcatelor lor. Unul după altul au

scris: „Mă tem că nu mai există niciun ajutor pentru mine. Oare mai este vreo speranță pentru mine?” Acestor suflete sărmâne le este adresată solia: „Nădăjduiește în Dumnezeu! Tatăl are suficientă pâine pentru toți. Ridică-te și mergi la Tatăl tău. El te va întâmpina de departe. El îți va da dragostea și mila Sa.”

Când vrăjmașul vine ca un potop și caută să te copleșească, făcându-te să te gândești la păcatul tău, spune-i: „Știu că sunt păcătos. Dacă nu aș fi păcătos, nu aș putea să merg la Mântuitorul, deoarece El spune: «Eu am venit să chem la pocăință nu pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși» (Marcu 2,17). Pentru că sunt păcătos, am dreptul să vin la Hristos. Sunt păcătos și întinat, dar El a suferit umilința și moartea și a înlăturat blestemul care trebuia să vină asupra mea. Eu vin la El. Eu cred. Eu cer împlinirea făgăduinței sigure, care spune: «Oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică»” (Ioan 3,16).

Va fi respinsă o asemenea pledoarie făcută cu umilință? Nu, niciodată. Prin suferința și moartea lui Hristos, este dovedită dragostea Sa nemărginită față de om. El dorește și este în stare să-i mântuiască până la capăt pe toți cei ce vin la Dumnezeu prin El.

Apoi, vino la Dumnezeu asemenea unui copilaș, înfățișându-te la picioarele Sale în rugăciune, pentru că nu este nevoie să ne înălțăm până la cer pentru a-L aduce pe Isus jos, pe pământ, nici să-L căutăm pe pământ, deoarece El este mereu lângă noi. El spune: „Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine” (Apocalipsa 3,20). Cât de doritor este Domnul Hristos să ia în stăpânire templul sufletului, dacă Îi vom îngădui să facă lucrul acesta! El este reprezentat ca așteptând și bătând la ușa inimii. Prin urmare, de ce nu intră? Pentru că dragostea față de păcat a închis ușa inimii. Îndată ce suntem de acord să renunțăm la păcat, să ne recunoaștem vinovăția, bariera dintre sufletul nostru și Mântuitorul este înlăturată.

PREDAREA ȘI MĂRTURISIREA

Totuși, când ne pocăim de păcat, nu trebuie să intrăm într-o chilie, așa cum a făcut Luther, impunându-ne singuri penitențe pentru a ne ispăși nelegiuirea, gândindu-ne că în felul acesta obținem favoarea lui Dumnezeu. Se pune întrebarea: „«Să dau eu pentru fărădelegile mele pe întâiul meu născut, rodul trupului meu pentru păcatul sufletului meu?» «Ți s-a arătat, omule, ce este bine, și ce alta cere Domnul de la tine, decât să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeul tău?»” (Mica 6,7.8). Psalmistul spune: „Dumnezeule, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și mâhnită” (Psalmii 51,17). Apostolul Ioan scrie: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele” (1 Ioan 1,9). Singurul motiv pentru care nu avem iertarea păcatelor este că nu L-am recunoscut pe Acela pe care L-am rănit prin nelegiuirile noastre, pe care L-am străpuns prin păcatele noastre și nu am recunoscut că suntem vinovați și că avem nevoie de milă. Dacă este făcută din adâncul sufletului, mărturisirea păcatelor își va găsi calea spre inima milei infinite, pentru că Domnul este aproape de cei cu inima zdrobită și îi mântuiește pe cei cu sufletul smerit.

Cât de mult greșesc aceia care își imaginează că mărturisirea păcatului le va micșora demnitatea și le va slăbi influența între semenii lor. Pentru că împărtășesc această idee greșită, deși își văd greșelile, mulți nu le mărturisesc, ci mai degrabă trec cu vederea greșelile pe care le-au făcut față de alții și care le-au amărât propria viață și au umbrat viața altora. Demnitatea voastră nu va fi rănită dacă vă mărturișiți păcatele. Renunțați la această demnitate falsă. Cădeți pe Stâncă, să fiți zdrobiți, iar Hristos vă va da o demnitate adevărată și cerească. Mândria, sentimentul valorii personale sau neprihănirea proprie nu trebuie să rețină pe nimeni să-și mărturisească păcatul, ca să poată cere împlinirea făgăduinței: „Cine își ascunde

fărădelegile nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele capătă îndurare” (Proverbele 28,13). Nu-I ascundeți nimic lui Dumnezeu și nu neglijați să le mărturisiți fraților voștri greșelile pe care le-ați făcut față de ei. „Mărturisiți-vă unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați (Iacov 5,16). În ziua judecății finale, păcătosul va fi confruntat cu multe păcate care au fost lăsate nemărturisite, de aceea este cu mult mai bine să vă confrunțați cu propriile păcate acum, să le mărturisiți și să renunțați la ele, atâta vreme cât Jertfa ispășitoare încă mai pledează pentru voi. Trebuie să aflați care este voia lui Dumnezeu în privința aceasta. Sănătatea sufletului vostru și mântuirea celorlalți depind de calea pe care o urmați în această privință. „Smeriți-vă dar sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalțe. Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El Însuși îngrijește de voi” (1 Petru 5,6.7). Inima umilită și zdrobită poate să înțeleagă ceva despre dragostea lui Dumnezeu și despre crucea de pe Golgota. Cât de mare va fi binecuvântarea simțită de acela care îndeplinește condiția prin care poate să ajungă să aibă parte de harul lui Dumnezeu!

Chemarea la predare

Trebuie să-I predăm lui Dumnezeu inima noastră, pentru ca El să ne poată înnoi și sfinți și să ne facă potriviți pentru curțile cerești. Să nu așteptăm vreun timp special, ci să ne consacram lui Dumnezeu astăzi, refuzând să mai fim slujitori ai păcatului. Oare vă imaginați că vă puteți lăsa de păcat puțin câte puțin? Oh, renunțați imediat la orice obicei blestemat! Urâți lucrurile pe care le urăște Hristos și iubiți lucrurile pe care le iubește Hristos. Oare nu a pus El la dispoziția voastră mijloacele pentru curățirea de păcat, prin moartea și suferința Sa? Când începem să ne dăm seama că suntem niște păcătoși și cădem pe Stâncă pentru a fi zdrobiți, brațele veșnice ne cuprind, iar noi suntem aduși aproape de inima lui Isus. Atunci vom fi încântați de frumusețea Sa și vom fi dezgustați de neprihănirea noastră. Trebuie să ne apropiem de piciorul crucii. Cu cât ne umilim mai mult, cu atât dragostea lui Dumnezeu ne va părea mai înaltă. Harul și neprihănirea lui

Hristos nu vor avea nicio valoare pentru acela care se simte sănătos, pentru acela care crede că este suficient de bun și este mulțumit cu propria stare. În inima aceluia care nu-și dă seama de nevoia lui de lumină și ajutor divin nu este loc pentru Hristos.

Domnul Isus spune: „Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția cerurilor!” (Matei 5,3). În Dumnezeu se găsește o plinătate a harului, iar noi putem să avem spiritul și puterea Sa într-o mare măsură. Nu vă hrăniți cu cojile neprihănirii proprii, ci mergeți la Domnul. El are haina cea mai bună cu care vrea să vă îmbrace, iar brațele Sale sunt deschise pentru a vă primi. Hristos va spune: „Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el...” „... și te îmbrac cu haine de sărbătoare!”

VINO CA UN PĂCĂTOS POCĂIT

Oare vom aștepta noi până când vom simți că suntem curățiți? Nu. Domnul Hristos a făgăduit că „dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire” (1 Ioan 1,9). Voi sunteți puși la încercare de Dumnezeu prin Cuvântul Său. Nu trebuie să așteptați să simțiți niște emoții minunate înainte de a crede că Dumnezeu v-a auzit. Sentimentele nu trebuie să fie criteriul vostru, pentru că emoțiile sunt la fel de schimbătoare ca norii. Trebuie să aveți ceva solid ca temelie a credinței voastre. Cuvântul Domnului este un cuvânt al puterii infinite, pe care puteți să vă bazați, iar El a zis: „Cereți și vi se va da.” Priviți la Golgota. Oare nu a zis Isus că este Apărătorul vostru? Nu a zis El că, dacă cereți ceva în Numele Său, veți primi? Nu trebuie să depindeți de propria bunătate sau de faptele bune. Voi trebuie să veniți, bizuindu-vă pe Soarele Neprihănirii și crezând că Hristos a înlăturat păcatele voastre și v-a atribuit neprihănirea Sa.

Voi trebuie să veniți la Dumnezeu în Numele lui Isus, Apărătorul divin,

ca niște păcătoși pocăiți care vin la un Tată milos și iertător, crezând că El va face exact așa cum a făgăduit. Aceia care doresc binecuvântarea lui Dumnezeu și așteaptă la tronul harului să spună cu o siguranță neclintită: „Căci Tu, o, Doamne, ai spus: Căci oricine cere capătă; cine caută găsește; și celui ce bate i se deschide.” Domnul dorește nespuse ca aceia care Îl caută să creadă în Acela care este în stare să facă toate lucrurile.

Domnul a dorit să ne arate cât de dispus este El să asculte și să răspundă la cererea noastră, folosind o ilustrație dintre cele mai obișnuite și familiare. El a spus: „Cine este omul acela dintre voi care, dacă-i cere fiul său o pâine, să-i dea o piatră? Sau, dacă-i cere un pește, să-i dea un șarpe? Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru, care este în ceruri, va da lucruri bune celor ce I le cer!” (Matei 7,9-11). Domnul Hristos ne-a adresat un apel cu privire la dorința lui Dumnezeu de a ne ajuta, aducând ca argument dragostea firească a unui părinte față de copiii lui. Ce fel de tată ar putea să-i întoarcă spatele fiului său care îi cere pâine? Oare să-L dezonoareze cineva pe Dumnezeu, imaginându-și că El nu va răspunde la chemarea copiilor Săi? Am putea noi să credem că un părinte este capabil să glumească pe seama copilului său și să-i stârnească dorințele, ridicându-i așteptările, numai pentru a-l dezamăgi? Îi va promite un tată copilului lui că îi va da o mâncare bună și hrănitoare, pentru ca apoi să-i dea o piatră? Așadar, dacă voi, care sunteți făpturi omenești rele, le dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru care este în ceruri le va da lucruri bune celor care I le cer! Domnul îi asigură că le va da Duhul Sfânt tuturor aceluia care I-L vor cere.

Domnul Hristos amestecă neprihănirea Sa cu mărturisirea păcătosului care se pocăiește și crede, așa încât rugăciunea omului căzut să se poată înălța înaintea Tatălui ca o tămâie plăcut mirositoare, iar harul lui Dumnezeu să-i poată fi dat sufletului încrezător. Domnul Isus îi spune sufletului care se pocăiește și tremură: „Să caute ocrotirea Mea, să facă pace cu Mine, da, să facă pace cu Mine” (Isaia 27,5, în versiunea KJ). „Veniți totuși să ne

juducăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna” (Isaia 1,18). Vreți să-L lăsați să Se judece cu voi? Vreți să-I încredințați paza sufletului vostru, ca unui Creator credincios? Prin urmare, veniți să trăim în lumina feței Sale și să ne rugăm, așa cum s-a rugat David: „Curăță-mă cu isop și voi fi curat; spală-mă și voi fi mai alb decât zăpada” (Psalmii 51,7). Aplicați inimii voastre sângele Său prin credință, pentru că numai El vă poate face mai albi ca zăpada. Dar voi spuneți: „Această renunțare la toți idoli mei îmi va frânge inima.” Această renunțare la totul pentru Dumnezeu este reprezentată prin căderea noastră pe Stâncă și zdrobire. Așadar, renunțați la totul pentru El, pentru că, dacă nu sunteți zdrobiți, sunteți lipsiți de valoare!

Când întoarceți spatele fântânilor crăpate, care nu pot să țină apa, și veniți direct la Dumnezeu, în Numele lui Isus, Apărătorul vostru, cerând lucrurile de care aveți nevoie, neprihănirea lui Hristos va fi înfățișată ca fiind neprihănirea voastră și virtutea lui Hristos va fi prezentată ca fiind virtutea voastră. Atunci veți înțelege că îndreptățirea vine numai prin credința în Hristos, deoarece în Domnul Isus este descoperită desăvârșirea caracterului lui Dumnezeu, iar în viața Sa sunt descoperite principiile sfințirii. Prin sângele ispășitor al lui Hristos, păcătosul este eliberat din robie și condamnare, iar prin desăvârșirea Înlocuitorului și Garantului fără păcat, el poate să alerge pe calea ascultării smerite de toate poruncile lui Dumnezeu. Fără Hristos, el se află sub condamnarea Legii, fiind întotdeauna un păcătos, dar, prin credința în Hristos, este îndreptățit înaintea lui Dumnezeu.

VENIȚI, CĂUTAȚI ȘI GĂSIȚI

Omul nu se poate mântui singur. El poate să se autoînșele cu privire la lucrul acesta, dar nu este în stare să se mântuiască singur. Numai neprihănirea lui Hristos poate să fie de folos pentru mântuirea lui, iar aceasta este darul lui Dumnezeu. Aceasta este haina de nuntă în care puteți să vă înfățișați ca niște oaspeți bine-veniți la ospățul de nuntă al Mielului. Încredeți-vă în Hristos fără întârziere și veți fi făpturi noi în Hristos, lumini în lume.

Domnul Hristos este numit „Domnul, neprihănirea noastră” și fiecare trebuie să spună prin credință: „Domnul, neprihănirea mea.” Când credința se bazează pe darul lui Dumnezeu, laudele la adresa lui Dumnezeu vor fi pe buzele noastre și vom fi în stare să le spunem altora: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1,29). Atunci, vom fi în stare să le spunem celor pierduți despre Planul de Mântuire, arătându-le că, pe când lumea zăcea sub blestemul păcatului, Domnul i-a prezentat termenii milei Sale păcătosului căzut și lipsit de speranță și i-a descoperit valoarea și semnificația harului Său. Harul este o favoare nemeritată. Îngerii, care nu cunosc păcatul, nu înțeleg ce înseamnă har pentru ei, dar natura noastră păcătoasă are nevoie de harul unui Dumnezeu milos. Harul a fost acela care L-a trimis pe Mântuitorul să ne caute ca pe niște oi rătăcite și să ne aducă înapoi, în staul.

Aveți voi, în suflet, simțământul nevoii? Flămânziți și însetați după neprihănire? Atunci, aceasta este dovada că Domnul Hristos a lucrat în inima voastră și a creat acest simțământ, pentru ca El să poată fi căutat ca să facă pentru voi, prin înzestrarea cu Duhul Său cel Sfânt, acele lucruri pe care voi nu puteți să le faceți singuri. Domnul nu precizează nicio condiție, nu vrea

decât să flămânziți după harul Său, dorind nespun sfatul Său și dragostea Sa. „Cereți!” Când cereți, este evident faptul că vă dați seama de nevoia voastră și, dacă veți cere cu credință, veți primi. Domnul a garantat prin cuvântul Său, iar cuvântul Său nu poate să dea greș. Faptul că simțiți și știți că sunteți păcătoși este un argument suficient pentru a cere harul și mila Sa. Condiția pentru a putea să veniți la Dumnezeu nu este aceea de a fi sfinți, ci aceea de a-I cere lui Dumnezeu să vă curețe sufletul de orice nelegiuire. Prin urmare, de ce să mai așteptați? Credeți-L pe Dumnezeu pe cuvânt și spuneți:

„Privind uimit iubirea Ta Și jertfa ce-ai adus, Să fiu pe veci cu Tine-aș vrea, Iubitul meu Isus!”

Dacă Satana vine să pună o umbră între voi și Dumnezeu, acuzându-vă de păcat și ispitindu-vă să nu vă încredeți în Dumnezeu și să vă îndoiiți de harul Său, spuneți: Nu pot să îngădui ca slăbiciunea mea să intervină între mine și Dumnezeu, pentru că El este puterea mea. Păcatele mele, care sunt multe, sunt puse asupra lui Isus, Înlocuitorul meu și Jertfa adusă pentru mine.

„Neputând s-aduc nimic, Lângă crucea Ta, azi, pic.”

Niciun om nu poate să privească înăuntrul lui și să găsească în caracterul lui ceva care să-l recomande înaintea lui Dumnezeu sau să-l asigure că este primit de Dumnezeu. Cel păcătos poate găsi intrare la Dumnezeu numai prin Domnul Isus, pe care Tatăl L-a dat pentru viața lumii. Numai Domnul Isus este Răscumpărătorul nostru, Apărătorul și Mijlocitorul nostru. În El se află singura noastră speranță de iertare, pace și neprihănire. Sufletul lovit de păcat poate să fie însănătoșit numai prin sângele lui Hristos. Domnul Hristos este tămâia cea sfântă și plăcut mirositoare care face rugăciunile noastre vrednice să fie primite de Tatăl. Prin urmare, voi puteți să spuneți:

„Așa cum sunt, n-aduc nimic Decât că sângele-Ți ce-a curs Pe mine el m-a curățit... La Tine vin, Hristos Isus.”

Nu ni se cere un efort mental intens și agonie ca să venim la Hristos, ci doar să acceptăm condițiile mântuirii, pe care Dumnezeu le-a prezentat cu claritate în Cuvântul Său. Binecuvântarea este oferită tuturor fără plată. Invitația este: „Voi, toți cei însetați, veniți la ape, chiar și cel ce n-are bani! Veniți și cumpărați bucate, veniți și cumpărați vin și lapte, fără bani și fără plată! De ce cântăriți argint pentru un lucru care nu hrănește? De ce vă dați câștigul muncii pentru ceva care nu satură? Ascultați-Mă dar, și veți mânca ce este bun, și sufletul vostru se va desfăta cu bucate gustoase” (Isaia 55,1.2).

Neprihănirea găsită în Hristos

Așadar, veniți, căutați și găsiți. Rezervorul de putere este deschis, este plin și vi se oferă fără plată. Veniți cu o inimă smerită, fără să vă gândiți că trebuie să faceți vreo faptă bună pentru a merita favoarea lui Dumnezeu sau că trebuie să vă faceți mai buni înainte de a putea să veniți la Hristos. Voi nu aveți putere să faceți binele și nu puteți să vă îmbunătățiți situația. Despărțiți de Hristos, nu avem niciun merit și nicio neprihănire. Păcătoșenia noastră, slăbiciunea și nedesăvârșirea noastră fac să ne fie imposibil să stăm înaintea lui Dumnezeu, dacă nu suntem îmbrăcați în neprihănirea desăvârșită a lui Hristos. Noi trebuie să fim găsiți în El, având nu o neprihănire proprie, ci neprihănirea care este în Hristos. Atunci, în Numele care este mai presus de orice nume, singurul Nume prin care oamenii pot să fie mântuiți, cereți împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu, spunând: „Doamne, iartă-mi păcatul! Îmi pun mâinile în mâinile Tale pentru a primi ajutor și trebuie să îl am, altfel voi muri. Acum cred.” Mântuitorul îi spune păcătosului care se pocăiește: „Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14,6) și „pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6,37). „Eu sunt mântuirea ta!” (Psalmii 35,3)

Când răspundeți la atracția exercitată de Domnul Hristos și treceți de partea Sa, voi manifestați o credință mântuitoare. A vorbi ocazional despre lucrurile religioase, a vă ruga pentru binecuvântările spirituale, fără să aveți o foame reală a sufletului și o credință vie, nu este de mult folos. Mulțimea curioasă care s-a adunat în jurul lui Isus nu a simțit nicio putere vitală când s-a atins de El. Dar sârmana femeie suferindă, care era bolnavă de doisprezece ani, a întins mâna în marea ei nevoie și a atins poala hainei Sale, simțind puterea vindecătoare. Atingerea ei a fost o atingere a credinței, iar Domnul Hristos a recunoscut această atingere. El a știut că o putere ieșise din El și, întorcându-Se spre mulțime, a întrebat: „Cine s-a atins de Mine?” (Luca 8,45). Surprinși de întrebarea aceasta, ucenicii au întrebat: „Învățătorule, noroadele Te împresoară..., și mai întrebi: «Cine s-a atins de Mine?»” „Dar Isus a răspuns: «S-a atins cineva de Mine, căci am simțit că a ieșit din Mine o putere». Femeia, când s-a văzut dată de gol, a venit tremurând, s-a aruncat jos înaintea Lui și a spus în fața întregului norod din ce pricină se atinsese de El, și cum fusese vindecată numaidecât. Isus i-a zis: «Îndrăznește, fiică; credința ta te-a mântuit, du-te în pace»” (Luca 8,45-48). Credința care este de folos pentru a ne aduce într-o legătură vitală cu Domnul Hristos exprimă din partea noastră o alegere supremă, o încredere deplină și o consacrare totală. Credința aceasta lucrează din dragoste și curăță sufletul. În viața urmașului lui Hristos, ea realizează o ascultare adevărată de poruncile lui Dumnezeu, pentru că dragostea față de Dumnezeu și dragostea față de oameni vor fi urmarea legăturii vitale cu Hristos. „Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui” (Romani 8,9).

Domnul Isus spune: „Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele” (Ioan 15,5). Oare putem să concepem o legătură mai strânsă decât este cea implicată de ilustrația aceasta? Fibrele mlădiței sunt identice fibrelor viței. Transmiterea vieții, a puterii și a hranei de la viță la mlădițe este continuă și fără piedici. Rădăcinile își trimit seva nutritivă prin ramuri. Așa este relația credinciosului cu Hristos, dacă el rămâne în Hristos și își primește hrana de la El. Însă

relația spirituală dintre Domnul Hristos și suflet poate să fie stabilită numai prin exercitarea unei credințe personale. „Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui!” (Evrei 11,6) deoarece credința este aceea care ne pune în legătură cu puterea Cerului și ne aduce tăria necesară pentru a ne confrunța cu puterile întunericului. „Ceea ce câștigă biruință asupra lumii este credința noastră” (1 Ioan 5,4). Credința face sufletul să fie familiarizat cu existența și prezența lui Dumnezeu și, dacă unica noastră țintă este să trăim spre slava lui Dumnezeu, vom discerne tot mai bine frumusețea caracterului Său și excelența harului Său. Sufletul nostru ajunge să fie puternic din punct de vedere spiritual, pentru că respirăm atmosfera cerului și ne dăm seama că Dumnezeu este la dreapta noastră, așa încât să rămânem neclintiți. Noi ne ridicăm deasupra lumii, privindu-L pe Acela care este Cel dintâi dintre zecile de mii, Cel întru totul vrednic de iubit și, privind, suntem schimbați după chipul Său.

Capitolul 51

UNIȚI ÎN VIȚA DIVINĂ

„Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (2 Corinteni 5,17). Nimic în afară de puterea divină nu poate să regenereze inima omului și să umple sufletul cu dragostea lui Hristos, care se va manifesta mereu prin dragostea față de aceia pentru care a murit El. Rosta Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, credincioșia, blândețea și înfrânarea poftelor. Când omul este convertit, i se oferă un nou simț moral, o nouă putere motivatoare, și încep să-i placă lucrurile care Îi plac lui Dumnezeu, deoarece viața lui este legată de viața lui Isus prin lanțul de aur al făgăduințelor Sale neschimbătoare. Dragostea, bucuria, pacea și o recunoștință de nedescris vor umple sufletul, iar cuvintele celui binecuvântat vor fi: „Îndurarea Ta mă face mare” (Psalmii 18,35).

Dar aceia care așteaptă să vadă o schimbare magică în caracterul lor, fără să depună un efort hotărât pentru a birui păcatul, vor fi dezamăgiți. Atâta vreme cât privim la Isus, nu avem niciun motiv să ne temem și niciun motiv să ne îndoim de faptul că El este în stare să-i mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce vin la El, dar putem să ne temem fără încetare ca nu cumva firea noastră cea veche să câștige din nou supremația și ca nu cumva vrăjmașul să plănuiască vreo capcană prin care vom ajunge din nou să fim robii lui. Noi trebuie să lucrăm pentru propria mântuire cu temere și cutremur, deoarece Dumnezeu este Acela care lucrează în noi atât voința, cât și înfăptuirea, după buna Sa plăcere. Cu puterile noastre limitate, noi trebuie să fim la fel de sfinți în sfera noastră, cum este Dumnezeu în sfera Lui. În limita capacităților noastre, trebuie să facem să se vadă adevărul, dragostea și excelența caracterului divin. După cum ceara preia amprenta sigiliului, tot așa sufletul trebuie să preia amprenta Duhului lui Dumnezeu și să păstreze chipul lui

Hristos.

Trebuie să creștem zi de zi din punct de vedere al frumuseții spirituale. Vom da greș adesea în eforturile noastre de a copia Modelul divin. Vom fi nevoiți adesea să îngenunchem pentru a plânge la picioarele lui Isus, din cauza greșelilor și defectelor noastre, dar nu trebuie să fim descurajați. Să ne rugăm mai fierbinte, să credem mai mult și să încercăm din nou, mai statornic, să creștem în asemănarea cu Domnul nostru. Când suntem neîncrezători în propria putere, ne vom încrede în puterea Răscumpărătorului nostru și Îi vom aduce laude lui Dumnezeu, care este Dumnezeuul nostru.

Ori de câte ori are loc o unire cu Hristos, acolo se manifestă dragostea. Orice alte roade am putea să aducem, dacă lipsește dragostea, nu sunt de niciun folos. Dragostea față de Dumnezeu și față de semenii este esența religiei noastre. Nimeni nu poate să-L iubească pe Hristos și să nu-i iubească pe copiii Săi. Când suntem uniți cu Hristos, avem gândul lui Hristos. Curăția și dragostea strălucesc în caracter, iar blândețea și adevărul conduc viața. Însăși expresia feței este schimbată. Hristos, care locuiește în suflet, exercită o putere de schimbare, iar aspectul exterior dovedește că în interior domnesc pacea și bucuria. Noi primim din dragostea lui Hristos întocmai cum mlădițele primesc seva nutritivă din viță. Dacă suntem altoiți în Hristos, dacă suntem uniți fibră cu fibră cu Vița divină, vom dovedi faptul acesta aducând ca roade ciorchini îmbelșugați. Dacă suntem în legătură cu Lumina, vom fi niște mijloace de răspândire a luminii, iar cuvintele și faptele noastre vor reflecta lumina aceasta în lume. Aceia care sunt creștini cu adevărat sunt legați cu lanțul iubirii care face legătura între pământ și cer și îl pune pe omul limitat în legătură cu Dumnezeuul infinit. Lumina care strălucește pe fața lui Hristos strălucește în inima urmașilor Săi spre slava lui Dumnezeu.

Când privim la Hristos, suntem schimbați, iar când medităm la desăvârșirea Modelului divin, vom dori să ajungem într-un tot schimbați și înnoiți după chipul curăției Sale. Schimbarea caracterului are loc prin

credința în Fiul lui Dumnezeu, iar copilul mâniei ajunge să fie copilul lui Dumnezeu. El trece de la moarte la viață, ajunge să fie duhovnicesc și să înțeleagă lucrurile duhovnicești. Înțelepciunea lui Dumnezeu îi luminează mintea, iar el vede lucrurile minunate aflate în Legea Sa. Când omul este convertit la adevăr, lucrarea de schimbare a caracterului continuă. El are o măsură sporită a înțelegerii. Pentru că ajunge să fie ascultător de Dumnezeu, el are gândul lui Hristos, iar voința lui Dumnezeu ajunge să fie voința lui.

Acela care se așază fără rezerve sub călăuzirea Duhului lui Dumnezeu va constata că mintea lui se lărgeste și se dezvoltă. În slujba lui Dumnezeu, el nu obține o educație unilaterală și deficitară, dezvoltând un caracter unilateral, ci o educație care are ca rezultat simetria și desăvârșirea. Slăbiciunile care s-au manifestat printr-o voință șovăitoare și un caracter slab sunt biruite, deoarece evlavia și devoțiunea continuă îl aduc pe om într-o asemenea relație cu Hristos, încât el are gândul lui Hristos. El este una cu Hristos, având principii temeinice și sănătoase. Înțelegerea lui este clară și el manifestă acea înțelepciune care vine de la Dumnezeu. Apostolul Iacov spune: „Cine dintre voi este înțelept și priceput? Să-și arate, prin purtarea lui bună, faptele făcute cu blândețea înțelepciunii!” (Iacov 3,13). „Înțelepciunea care vine de sus este întâi curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire, nefățarnică. Și roada neprihănirii este semănată în pace pentru cei ce fac pace” (Iacov 3,17.18). Aceasta va fi înțelepciunea manifestată de acela care bea paharul mântuirii și cheamă Numele Domnului. Mântuirea aceasta, care îi oferă iertare celui păcătos, îi prezintă acea neprihănire care va suporta cercetarea Celui Atotputernic, îi dă biruință asupra vrăjmașului puternic al lui Dumnezeu și al omului, oferă viață și bucurie primitivului și va fi motivul bucuriei celui smerit.

Parabola oii pierdute

Frumoasa parabolă pe care a prezentat-o Domnul Hristos despre o oaie

pierdută și despre păstorul care a lăsat celelalte nouăzeci și nouă de oi și a plecat în căutarea celei pierdute ilustrează lucrarea lui Hristos, starea celui păcătos și bucuria din univers pentru mântuirea unui suflet. Păstorul nu a fost nepăsător față de oaia pierdută, spunând: „Am nouăzeci și nouă și mă va costa prea mult necaz să merg în căutarea celei rătăcite. Să vină înapoi și eu voi deschide poarta staulului ca să intre, dar nu pot să plec după ea.” Nu, ci îndată ce oaia se rătăcește, chipul păstorului este plin de neliniște și mâhnire. El numără din nou și din nou oile din turmă, iar când este sigur că una este pierdută, nu-și găsește somnul. El le lasă pe cele nouăzeci și nouă de oi din turmă și, oricât de întunecată și de furtunoasă ar fi noaptea, oricât de periculoasă și de neplăcută ar fi calea, oricât de lung și istovitor ar fi lucrul acesta, el nu obosește, nu ezită, până când nu găsește oaia pierdută. Când o găsește, pune oaia istovită și epuizată pe umerii lui și, cu o recunoștință plină de voioșie, pentru că nu a fost o căutare zadarnică, duce oaia rătăcită înapoi la staul. Recunoștința lui își găsește expresia în cântece melodioase de bucurie și omul îi cheamă pe prietenii și pe vecinii lui, spunându-le: „Bucurați-vă împreună cu mine, căci mi-am găsit oaia care era pierdută” (Luca 15,6). Tot așa, când un om rătăcit este găsit de Marele Păstor al oilor, îngerii din cer răspund la cântecul Său de bucurie. Când este găsit un suflet pierdut, cerul și pământul se unesc în cântece de mulțumire și bucurie. „Tot așa, vă spun că va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește, decât pentru nouăzeci și nouă de oameni neprihăniți care n-au nevoie de pocăință” (Luca 15,7).

HRISTOS, MARELE NOSTRU PREOT

Dreptatea nu cere doar ca păcatul pur și simplu să nu fie iertat, ci ea cere să fie executată și pedeapsa cu moartea. Când L-a dăruit pe singurul Său Fiu, Dumnezeu a întrunit ambele cerințe. Prin faptul că a murit în locul omului, Domnul Hristos a suportat pedeapsa și a oferit iertarea.

Prin păcat, a fost întreruptă legătura omului cu viața care vine de la Dumnezeu. Sufletul lui este paralizat prin intrigile lui Satana, autorul păcatului. Prin el însuși, omul nu este în stare să perceapă păcatul, nu este capabil să înțeleagă și să își însușească natura divină. Dacă natura divină ar fi pusă la dispoziția lui, în ea nu ar fi niciun lucru pe care inima lui firească să îl dorească. Satana exercită asupra omului puterea sa fascinantă. Toate subterfugiile pe care Diavolul poate să le sugereze sunt înfățișate minții lui în scopul de a împiedica orice impuls bun. Fiecare însușire și capacitate care i-au fost date de Dumnezeu au fost folosite ca o armă împotriva Binefăcătorului divin. Astfel că, deși îl iubește, Dumnezeu nu poate să-i dea oricum darurile și binecuvântările pe care dorește să i le ofere.

Însă Dumnezeu nu va fi înfrânt de Satana. El L-a trimis pe Fiul Său în lume, pentru ca, luând chipul și natura omenească, prin combinarea naturii divine cu cea omenească, Hristos să-l ridice pe om la înălțimea valorii morale cerute de Dumnezeu.

Nu există nicio altă cale pentru mântuirea omului. „Căci despărțiți de Mine”, spune Hristos, „nu puteți face nimic” (Ioan 15,5). Prin Hristos, și numai prin Hristos, izvoarele vieții pot să însuflețească natura omului, să-i schimbe gusturile și să-i îndrepte simțămintele spre cer. Prin unirea naturii

divine cu natura omenească, Hristos a putut să ilumineze mintea omului și să-i ofere sufletului mort în păcate și nelegiuiri însușirile Sale dătătoare de viață.

Când gândurile sunt atrase spre crucea de pe Golgota, ochii nedesăvârșiți Îl văd pe Hristos pe crucea rușinoasă. De ce a murit El? Din cauza păcatului. Ce este păcatul? Este călcarea Legii. Apoi, ochii sunt deschiși pentru a vedea caracterul păcatului. Legea este călcată, dar nu poate să-l ierte pe cel ce a călcat-o. Ea este îndrumătorul nostru, care ne condamnă să suportăm pedeapsa. Unde se află remediul? Legea ne îndrumă la Hristos, care a fost atârnat pe cruce, ca să poată să-i împărtășească neprihănirea Sa omului păcătos și să-i înfățișeze pe oameni înaintea Tatălui Său, îmbrăcați cu haina caracterului Său neprihănit.

Domnul Hristos aflat pe cruce nu numai că îi atrage pe oameni la pocăință față de Dumnezeu pentru călcarea Legii Sale — pentru că pe acela pe care îl iartă, Dumnezeu îl face mai întâi să se pocăiască —, ci, pe cruce, El a împlinit dreptatea. El S-a oferit de bunăvoie ca jertfă de ispășire. Sângele Său vărsat și trupul Său frânt împlinesc cerințele Legii călcate și astfel așază o punte peste prăpastia pe care a făcut-o păcatul. El a suferit fizic, pentru ca să-l poată apăra cu trupul Său rănit și frânt pe păcătosul lipsit de apărare. Biruința câștigată la moartea Sa pe Golgota a înfrânt pentru totdeauna puterea acuzatoa-re a lui Satana în fața universului și a adus la tăcere acuzațiile lui — că la Dumnezeu nu există renunțare la Sine și, ca urmare, aceasta nu era importantă nici pentru familia omenească.

Poziția lui Satana în cer fusese a doua după Fiul lui Dumnezeu. El a fost cel dintâi dintre îngeri. El își folosisese puterea pentru a aduce degradare, dar Dumnezeu nu a putut să o arate în adevărata ei lumină și să aducă tot cerul în armonie cu El, îndepărtându-l pe Lucifer împreună cu influențele lui rele. Puterea lui creștea, dar răul încă nu era recunoscut. Aceasta era o influență mortală pentru univers, dar, pentru siguranța lumilor și a guvernării

cerului, a fost necesar ca ea să se dezvolte și să fie scoasă la lumină adevărata ei față.

RENUNȚAREA LA SINE A LUI DUMNEZEU

Prin faptul că și-a dus până la sfârșit vrăjmășia împotriva lui Hristos, când acesta a atârnat pe crucea de pe Golgota, cu trupul rănit și inima frântă, Satana a pierdut complet simpatia universului. Atunci s-a văzut că Dumnezeu renunțase la Sine în persoana Fiului Său, dându-Se pe Sine pentru păcatele lumii, pentru că a iubit omenirea. Creatorul a fost descoperit în Fiul Dumnezeului celui infinit. Aici, întrebarea: „Poate Dumnezeu să renunțe la Sine?” a primit un răspuns pentru totdeauna. Hristos a fost Dumnezeu și, prin faptul că S-a umilit pentru a Se întrupa, a preluat natura omenească și a ajuns să fie ascultător până la moarte, trecând printr-un sacrificiu infinit.

Domnul Hristos a îndurat orice sacrificiu pe care l-ar putea face o făptură omenească, fără a lua în considerare că Satana a depus toate eforturile pentru a-L ademeni cu ispitele lui, dar cu cât ispita a fost mai mare, cu atât sacrificiul a fost mai mare. Domnul Hristos a suferit în natura Sa umană, combinată cu natura divină, tot ce ar fi fost cu putință să ajungă să sufere omul în conflictul cu Satana. El a fost ascultător, fără păcat până la sfârșit și a murit pentru om, ca înlocuitor și garant, suportând tot ce vor suporta oamenii vreodată de la ispititorul înșelător, pentru ca omul să poată birui ca părtaș al naturii divine.

În toți aceia care, asemenea lui Hristos, sunt dispuși să sacrifice totul, chiar și viața, pentru cauza adevărului, adevărul curat va sta împotriva ideilor false, cinstea și integritatea, împotriva vicleniei și a intrigii. Nu e ușor să te împotrivești dorințelor lui Satana. Aceasta cere o dependență fermă de natura divină de la început până la sfârșit, altfel nu se poate. În biruințele obținute prin moartea Sa pe crucea de pe Golgota, Domnul Hristos deschide o cale

sigură pentru om și astfel face posibil ca omul să respecte Legea lui Dumnezeu prin Acela care este Calea, Adevărul și Viața. Nu există o altă cale.

Neprihănirea lui Hristos îi va fi oferită ca un dar fără plată păcătosului, dacă el o va primi. Omul nu are nimic care să nu fie întinat și degradat de păcat, întru totul respingător pentru un Dumnezeu sfânt și curat. Omul se poate apropia de Dumnezeu numai în virtutea caracterului neprihănit al lui Isus Hristos.

Ca Mare-Preot aflat dincolo de perdeaua despărțitoare, Domnul Hristos a făcut ca Golgota să rămână nepieritoare, așa încât, deși trăiește pentru Dumnezeu, El moare continuu față de păcat și, astfel, dacă vreun om păcătuiește, are la Tatăl un apărător. Înconjurat de un nor de îngeri, El a înviat cu putere și cu o slavă nemaipomenită — natura divină combinată cu natura omenească. El a luat în stăpânire lumea pe care Satana a pretins că o stăpânește ca teritoriu care îi aparținea de drept și, prin lucrarea Sa minunată în care Și-a dat viața, El a readus întregul neam omenesc în situația de a beneficia de favoarea divină. (...)

Nimeni să nu adopte poziția îngustă și limitată care susține că faptele omului pot să contribuie, oricât de puțin, la plățirea datoriei pentru nelegiuirea lui. Este o amăgire fatală. Dacă ați înțelege lucrul acesta, ar trebui să încetați să vă mai certați pentru ideile voastre preferate și să căutați ispășirea cu inima umilită. Subiectul acesta este înțeles atât de puțin, încât mii și mii de oameni care pretind a fi copii ai lui Dumnezeu sunt copiii celui rău, pentru că se bizuiesc pe faptele lor. Dumnezeu a cerut întotdeauna fapte bune, Legea, de asemenea, le cere, dar pentru că omul a intrat singur în starea de păcat, în care faptele lui bune sunt lipsite de valoare, numai neprihănirea lui Isus poate să fie de folos. Domnul Hristos poate să mântuiască în chip desăvârșit, pentru că trăiește pururi ca să mijlocească pentru noi. Tot ce poate să facă omul în vederea propriei mântuiri este să

accepte invitația Sa: „Cine vrea să ia apa vieții fără plată!” (Apocalipsa 22,17). Omul nu poate să săvârșească niciun păcat care să nu fi fost plătit pe Golgota. Prin urmare, în apelurile ei stăruitoare, crucea îi oferă celui păcătos o ispășire deplină.

Pocăința și iertarea

Când vă apropiați de crucea de pe Golgota, vedeți acolo o dragoste fără egal. Când înțelegeți, prin credință, semnificația jertfei, vă vedeți pe voi înșivă ca fiind niște păcătoși condamnați de Legea care a fost călcată. Aceasta este pocăința. Când veniți cu o inimă umilită, găsiți iertarea, pentru că Isus Hristos este reprezentat stând fără încetare la altar, înfățișând clipă de clipă jertfa adusă pentru păcatele lumii. El este un slujitor al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de om, ci de Domnul. Umbrele ceremoniale ale tabernaculului iudaic nu mai au nicio valoare. Nu mai trebuie să fie făcută o ispășire zilnică și anuală, dar jertfa ispășitoare adusă printr-un mijlocitor este esențială din cauza săvârșirii neîncetate a păcatului. Domnul Isus slujește ca preot în prezența lui Dumnezeu, prezentându-Și sângele vărsat, așa cum era prezentat în trecut sângele mielului înjunghiat. Domnul Isus înfățișează jertfa adusă pentru fiecare păcat și pentru fiecare defect al celor păcătoși.

Domnul Hristos, Mijlocitorul nostru, și Duhul Sfânt mijlocesc fără încetare pentru om, dar Duhul nu pledează pentru noi ca Domnul Hristos, care prezintă sângele Său, hotărât încă de la întemeierea lumii să fie vărsat, ci Duhul lucrează asupra inimii noastre, scoțând din ea rugăciuni, pocăință, laude și mulțumiri. Recunoștința care se revarsă de pe buzele noastre este urmarea faptului că Duhul Sfânt atinge corzile sufletului, aducând amintiri sfinte și înviorând muzica inimii.

Serviciile religioase, rugăciunile, laudele și mărturisirea plină de pocăință a păcatului se înalță spre Sanctuarul cereșc din inima credincioșilor

adevărați asemenea fumului de tămâie, dar, pentru că vin pe calea degradată a naturii omenești, ele sunt atât de întinate încât, dacă nu ar fi curățite de sângele lui Hristos, nu ar putea să aibă niciodată vreo valoare înaintea lui Dumnezeu. Ele nu se înalță în curăție și, dacă Mijlocitorul care Se află la dreapta lui Dumnezeu nu ar curăți și nu ar prezenta totul prin neprihănirea Sa, ele nu ar fi vrednice să fie primite de Dumnezeu. Toate jertfele de tămâie care se înalță din sanctuarele pământești trebuie să fie îmbibate de stropii sângelui lui Hristos, care aduce curățire. El ține înaintea Tatălui cădelnița meritelor Sale, în care nu este nicio urmă de decădere pământească. El adună în cădelnița aceasta rugăciunile, laudele și mărturisirile poporului Său și pune lângă acestea neprihănirea Sa desăvârșită. Astfel, înmiresmată cu meritele jertfei de ispășire a lui Hristos, jertfa de tămâie se înalță înaintea lui Dumnezeu, fiind întru totul vrednică de primit. Apoi sunt date răspunsuri pline de har.

Oh, dacă toți ar putea să vadă că tot ce este făcut în ascultare, pocăință, laude și mulțumiri trebuie să fie pus pe focul aprins al neprihănirii lui Hristos! Mireasma plăcută a acestei neprihăniri se înalță ca un nor în jurul tronului harului.

TRANSFORMAREA PRIN CREDINȚĂ ȘI ASCULTARE

Învățătura lui Hristos în Evanghelie este într-o armonie deplină cu învățătura dată de Hristos prin profeții din Vechiul Testament. Profeții din Vechiul Testament au vorbit ca soli ai lui Hristos la fel cum apostolii au dat glas soliilor Sale în Noul Testament și nu este nicio contradicție între învățăturile lor. Totuși Satana a lucrat întotdeauna și continuă să lucreze cu toată amăgirea nelegiurii pentru a face Cuvântul lui Dumnezeu să fie lipsit de efect. El caută să facă să pară tainic tot ce este simplu și clar. Satana are o experiență îndelungată în lucrarea aceasta. El cunoaște caracterul lui Dumnezeu și a subjugat lumea prin această subtilitate. Păcatul a fost adus în lume tocmai prin anularea Cuvântului lui Dumnezeu. Adam a crezut minciuna lui Satana și, prin reprezentarea greșită a caracterului lui Dumnezeu de către Satana, viața lui Adam a fost schimbată și distrusă. El a călcat porunca lui Dumnezeu și a făcut tocmai lucrul pe care Domnul îi spusese să nu îl facă. Adam a căzut prin neascultare, dar, dacă ar fi suportat încercarea și ar fi fost credincios față de Dumnezeu, porțile potopului de nelegiurie nu ar fi fost deschise pentru lumea noastră.

Caracterul și destinul omului au fost schimbate pentru că el a crezut minciunile lui Satana despre Dumnezeu, dar, dacă oamenii vor crede Cuvântul lui Dumnezeu, caracterul și mintea lor vor fi schimbate și pregătite pentru viața veșnică. Credința că „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3,16) va schimba inima și va reproduce în om chipul lui Dumnezeu.

Asemenea multora din zilele noastre, înainte de convertire, apostolul Pavel era foarte încrezător într-o evlavie moștenită, dar încrederea lui se baza

pe o idee falsă. Era o credință lipsită de Hristos, pentru că el se încredea în forme și ceremonii. Zelul lui față de Lege nu avea legătură cu Hristos și era fără valoare. El se lăuda că era desăvârșit în săvârșirea faptelor Legii, dar Îl respingea pe Hristos, care conferea valoare Legii. El se credea neprihănit. Apostolul Pavel spune: „Și eu, ce-i drept, credeam că trebuie să fac multe lucruri împotriva Numelui lui Isus din Nazaret, și așa am și făcut în Ierusalim. Am aruncat în temniță pe mulți sfinți, căci am primit puterea aceasta de la preoții cei mai de seamă; și, când erau osândiți la moarte, îmi dădeam și eu votul împotriva lor” (Fapte 26,9.10). Pentru o vreme, Pavel îndeplinise o lucrare foarte nemiloasă, crezând că Îi face un serviciu lui Dumnezeu, dar spune: „lucram din neștiință, în necredință!” (1 Timotei 1,13). Totuși sinceritatea nu i-a îndreptățit nici lucrarea, nici faptul că a crezut o idee falsă.

Credința este mijlocul prin care fie adevărul, fie minciuna își găsește un loc în minte. Mintea primește în același fel adevărul sau minciuna, dar este o deosebire categorică între a crede Cuvântul lui Dumnezeu și a crede spusele oamenilor. Când Domnul Hristos i S-a descoperit și când a fost convins că Îl persecuta pe Isus în persoana sfinților Săi, Pavel a primit adevărul așa cum este el în Isus. În mintea și în caracterul lui s-a manifestat o putere de schimbare, iar el a ajuns să fie un om nou în Hristos Isus. El a primit adevărul pe deplin, așa încât nimic de pe pământ și nici din iad nu a fost în stare să-i zguduie credința.

Mulți strigă: „Crede, doar crede!” Întrebați-i ce ar trebui să credem. Să credem minciunile născocite de Satana împotriva Legii celei sfinte, drepte și bune a lui Dumnezeu? Dumnezeu nu Își folosește harul cel mare și prețios pentru a anula Legea Sa, ci pentru a o întări. Care este hotărârea apostolului Pavel? El spune: „Deci ce vom zice? Legea este ceva păcătos? Nicidecum! Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege... Odiuioară, fiindcă eram fără Lege, trăiam; dar când a venit porunca, păcatul a înviat [deci s-a sfârșit porunca? Nu], și eu [Pavel] am murit... Așa că Legea, negreșit, este

sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună” (Romani 7,7-12).

Legea nu poate să ierte

Apostolul Pavel a înțeles că în Lege nu se află nicio putere de a-l ierta pe călătorul Legii. „Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui, prin faptele Legii (Romani 3,20). „Căci, lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere, Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe Însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului” (Romani 8,3.4).

Domnul a văzut starea noastră căzută, El a văzut nevoia noastră de har și, pentru că a iubit sufletul nostru, El ne-a dat har după har. Harul înseamnă o favoare făcută cuiva care nu merită, unuia care este pierdut. Faptul că suntem păcătoși nu ne împiedică să primim mila și dragostea lui Dumnezeu, ci, pentru că suntem păcătoși, avem neapărat nevoie de dragostea Sa pentru a putea fi mântuiți. Domnul Hristos spune: „Nu voi M-ați ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi și v-am rânduit să mergeți și să aduceți roadă, și roada voastră să rămână” (Ioan 15,16).

Când Adam a căzut, a fost pregătită o cale pentru restabilirea lui. La timpul potrivit, Domnul Isus, Prințul vieții, a venit în lumea noastră pentru a lupta cu puterile întunericului. În lumea aceasta, Satana a avut ocazia să arate rezultatul aplicării principiilor libertății față de orice lege, iar Domnul Hristos, prin ascultarea Sa neabătută de poruncile Tatălui Său, a arătat rezultatul practicării principiilor neprihănirii. În conformitate cu principiile răului, Satana L-a hărțuit pe Fiul lui Dumnezeu cu ispite nemiloase și, în cele din urmă, L-a dus în sala de judecată, ca să fie condamnat la moarte fără niciun motiv. Confederația răului i-a îndemnat pe oameni să împlinescă

principiile răului. Hristos și Baraba au fost aduși înaintea mulțimii. Baraba era un tâlhar cunoscut și un criminal, iar Hristos era Fiul lui Dumnezeu. Pilat a privit la cei doi și pe chipul lui Isus a văzut nevinovăția exprimată cu claritate într-un contrast viu cu trăsăturile aspre ale lui Baraba. El a întrebat: „Pe care din amândoi voiți să vi-l slobozesc?” (Matei 27,21). Atunci s-a auzit strigătul ascuțit al gloatei înfuriate, spunând: „Baraba”. „Pilat le-a zis: «Dar ce să fac cu Isus, care se numește Hristos?» «Să fie răstignit», i-au răspuns cu toții. Dregătorul a zis: «Dar ce rău a făcut?» Ei au început să strige și mai tare: «Să fie răstignit!»” (Matei 27,22.23).

Satana înfrânt prin moartea lui Hristos

În alegerea aceasta, s-au văzut principiile lui Satana, iar oștirile cerului și toate lumile pe care le crease Dumnezeu au înțeles că Satana era un pârâș al fraților lui, un mincinos și un ucigaș. În cer și în lumile necăzute, întrebarea cu privire la puterea amăgitoare a lui Satana și principiile lui rele a primit un răspuns definitiv, iar curăția și sfințenia deplină a lui Hristos, care suporta testul și încercarea în locul omului căzut, au fost dovedite pentru totdeauna. Prin dezvoltarea caracterului și a principiilor lui, Satana a pierdut pentru totdeauna simpatia lumilor necăzute și controversa dintre pretențiile lui și pretențiile lui Hristos a fost clarificată pentru totdeauna în cer. Neprihănirea manifestată în caracterul lui Hristos avea să fie pentru totdeauna ancora, nădejdea mântuitoare a lumii. Fiecare suflet care Îl alege pe Hristos poate să spună cu credință: „Domnul, neprihănirea mea.”

Domnul Hristos a fost „disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit, că îți întorceai fața de la El, și noi nu L-am băgat în seamă. Totuși El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El și, prin rănilor Lui, suntem tămăduiți” (Isaia 53,3-5).

Harul lui Hristos și Legea lui Dumnezeu sunt inseparabile. În Isus, mila și adevărul se întâlnesc, dreptatea și pacea se sărută. Viața și caracterul Său nu numai că descoperă caracterul lui Dumnezeu, ci și posibilitățile omului. El a fost reprezentantul lui Dumnezeu și exemplul desăvârșit pentru oameni. El i-a arătat lumii ce poate să ajungă natura omenească atunci când este unită cu natura divină, prin credință. Singurul Fiu al lui Dumnezeu a luat asupra Sa natura omului și a pus crucea Sa între pământ și cer. Prin cruce, omul a fost atras spre Dumnezeu, iar Dumnezeu a fost atras spre om. Dreptatea s-a mișcat din poziția ei înaltă și uimitoare, iar oștirile cerești, armatele sfințeniei, s-au apropiat de cruce închinându-se cu respect, deoarece la cruce a fost împlinită dreptatea. Prin cruce, păcătosul a fost scos din fortăreața păcatului, din confederația răului și, de fiecare dată când se apropie de cruce, inima lui este sensibilizată și el strigă cu pocăință: „Păcatele mele L-au răstignit pe Fiul lui Dumnezeu.” El își lasă păcatele la cruce, iar caracterul lui este transformat prin harul lui Hristos. Mântuitorul îl ridică pe cel păcătos din țărână și îl așază sub călăuzirea Duhului Sfânt. Când privește la Mântuitorul, păcătosul găsește speranță, siguranță și bucurie. Credința se bazează pe dragostea lui Hristos. Credința lucrează din dragoste și curăță sufletul.

SUBIECTUL PREZENTAT ÎN 1883

„Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire” (1 Ioan 1,9).

Dumnezeu ne cere să ne mărturisim păcatele și să ne umilim inima înaintea Sa, dar, în același timp, trebuie să avem încredere în El ca într-un Tată duios, care nu îi va părăsi pe aceia care își pun încrederea în El. Mulți dintre noi merg prin vedere, nu prin credință. Noi credem în lucrurile care se văd, dar nu prețuim făgăduințele prețioase care ne sunt făcute în Cuvântul lui Dumnezeu, și totuși nu putem să-L dezonorăm pe Dumnezeu mai mult decât atunci când arătăm că nu avem încredere în ce spune El și când ne întrebăm dacă Domnul chiar va face ce a promis sau ne amăgește.

Dumnezeu nu renunță la noi din cauza păcatelor noastre. Putem să facem greșeli și să-L întristăm pe Duhul Său, dar, când ne pocăim și venim la El cu inima smerită, El nu ne va întoarce spatele. Sunt piedici care trebuie înlăturate. Au fost cultivate sentimente greșite și au existat mândrie, mulțumire de sine, nerăbdare și murmurări. Toate acestea ne despart de Dumnezeu. Păcatele trebuie să fie mărturisite și să aibă loc o lucrare mai adâncă a harului în inimă. Aceia care se simt slabi și descurajați pot să ajungă oameni ai lui Dumnezeu puternici și să facă o lucrare nobilă pentru Domnul. Dar trebuie să aibă o perspectivă înaltă în lucrarea lor și să nu fie influențați de motive egoiste.

Meritele lui Hristos sunt singura noastră speranță

Trebuie să învățăm în școala lui Hristos. Numai neprihănirea Sa poate

să ne dea dreptul de a primi toate binecuvântările legământului harului. Am dorit și am încercat mult să obținem binecuvântările acestea, dar nu le-am primit, pentru că am cultivat ideea că am fi în stare să facem noi înșine ceva care să ne facă vrednici de ele. Noi am privit tot la noi și nu am crezut cu adevărat că Domnul Isus este un Mântuitor viu. Să nu credem că talentul și meritele noastre ne vor mântui. Singura noastră nădejde de mântuire este harul lui Hristos. Prin profetul Său, Domnul făgăduiește: „Să se lase cel rău de calea lui și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul, care va avea milă de el, la Dumnezeu nostru, care nu obosește iertând” (Isaia 55,7). Trebuie să credem făgăduința așa cum este ea și să nu confundăm credința cu sentimentele. Când ne încredem pe deplin în Dumnezeu, când ne bazăm pe meritele lui Isus ca Mântuitor care iartă păcatele, primim tot ajutorul pe care putem să îl dorim.

Noi privim la noi înșine ca și când am avea puterea de a ne mântui singuri, dar Domnul Isus a murit pentru noi, tocmai pentru că nu suntem în stare să ne mântuim singuri. El este speranța, îndreptățirea și neprihănirea noastră. Nu trebuie să fim descurajați și să ne temem că nu avem Mântuitor sau că Lui nu-I este deloc milă de noi. Chiar într-un astfel de moment, El Își îndeplinește lucrarea pentru noi, invitându-ne să venim la El în starea noastră neajutorată, ca să fim mântuiți. Noi Îl dezonorăm prin necredința noastră. Este uimitor felul cum Îl tratăm pe Prietenul nostru cel mai bun, cât de puțină încredere avem în Acela care este în stare să mântuiască până la capăt și care ne-a dat toate dovezile cu privire la dragostea Sa cea mare.

Frații mei, vă așteptați voi ca meritele voastre să vă recomande pentru a primi favoarea lui Dumnezeu, crezând că trebuie să fiți liberi de păcat, înainte de a vă încrede în puterea Sa de a mântui? Dacă aceasta este lupta care se dă în mintea voastră, mă tem că nu veți obține nicio putere, iar în final veți ajunge descurajați.

Privește și trăiește

În pustie, când Domnul a îngăduit ca șerpii veninoși să-i muște pe israeliții răzvrățiți, Moise a fost îndrumat să înalțe un șarpe de aramă și să-i îndemne pe toți cei mușcați de șerpi să privească la el și să trăiască. Totuși mulți nu au văzut niciun ajutor în acest remediu rânduit de Dumnezeu. Morții și cei aflați pe moarte erau pretutindeni în jur, iar ei știau că, fără ajutor divin, soarta lor era pecetluită și s-au plâns de rănile, de durerile și de moartea lor sigură, până când au pierdut orice putere, iar ochii lor s-au închis, deși ar fi putut să aibă parte de o vindecare imediată.

„Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3,14.15). Dacă sunteți conștienți de păcatele voastre, nu vă consumați toate puterile pentru a vă plânge, ci priviți și trăiți. Domnul Isus este singurul nostru Mântuitor și, deși milioane de oameni care au nevoie de vindecare vor respinge oferta milei Sale, niciun om care se încrede în meritele Sale nu va fi lăsat să moară. Când ne dăm seama de starea noastră neajutorată fără Hristos, să nu ne descurajăm, ci să ne bazăm pe un Mântuitor răstignit și înviat. Sufletul sărman, bolnav de păcat și descurajat trebuie să privească și să trăiască. Domnul Hristos a garantat prin cuvântul Său că îi va mântui pe toți cei care vor veni la El.

Veniți la Isus și veți primi odihna și pacea. Puteți să aveți binecuvântarea chiar acum. Satana vă sugerează că sunteți neajutorați, că nu vă puteți binecuvânta singuri. Este adevărat că sunteți neajutorați. Totuși înălțați-L pe Isus înaintea lui Satana, spunându-i: „Eu am un Mântuitor înviat. Mă încred în El, iar El nu va îngădui niciodată să ajung disperat. Sunt triumfător în Numele Său. El este neprihănirea mea și coroana bucuriei mele.” Nimeni de aici să nu creadă că situația lui este fără speranță, pentru că nu este așa. Poate că vedeți că sunteți păcătoși și degradați, dar tocmai din cauza aceasta aveți nevoie de un Mântuitor. Dacă aveți păcate de mărturisit,

nu pierdeți timpul. Aceste clipe sunt de aur. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire” (1 Ioan 1,9). Aceia care flămânzesc și însetează după neprihănire vor fi săturați, deoarece Isus a făgăduit lucrul acesta. Ce Mântuitor prețios! Brațele Sale sunt deschise ca să ne primească, iar inima Sa cea mare și plină de dragoste așteaptă să ne binecuvânteze.

Unii par să simtă că trebuie să fie puși la probă și să-I dovedească Domnului că sunt schimbați, înainte de a putea să ceară binecuvântarea Sa. Dar aceste suflete dragi pot să ceară binecuvântarea chiar acum. Ele trebuie să aibă harul Său, Duhul lui Hristos, ca să le ajute în neputințele lor, pentru că altfel nu pot să-și formeze un caracter creștin. Domnului Isus Îi place să venim la El exact așa cum suntem — păcătoși, neajutorați și dependenți de El.

Pocăința este un dar al lui Dumnezeu

Asemenea iertării, pocăința este un dar al lui Dumnezeu, oferit prin Hristos. Prin influența Duhului Sfânt, noi suntem convinși de păcat și simțim nevoia de iertare. Numai cei smeriți sunt iertați, dar harul lui Dumnezeu este acela care face inima să fie pocăită. Hristos este obișnuit cu toate slăbiciunile și neputințele noastre și ne va ajuta.

Unii vin la Dumnezeu prin pocăință și mărturisire și chiar cred că păcatele lor sunt iertate, și totuși nu cer împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu, așa cum ar trebui să o ceară. Ei nu înțeleg că Domnul Isus este un Mântuitor mereu prezent și nu sunt gata să-I încredințeze Lui paza sufletului lor, bazându-Se pe El pentru a duce până la capăt lucrarea harului, care a început în inima lor. Deși cred că se consacră lui Dumnezeu, încă depind de ei înșiși într-o mare măsură. Acestea sunt suflete conștiincioase care se încred parțial în Dumnezeu și parțial în ele însele. Ele nu privesc la

Dumnezeu pentru a fi păzite de puterea Sa, ci depind de propria veghere împotriva ispitei și cred că îndeplinirea unor anumite îndatoriri este condiția de a fi primite de El. În acest fel de credință nu se află nicio biruință. Asemenea persoane trudesc fără niciun scop. Sufletul lor se află într-o robie continuă și nu-și vor găsi liniștea până când nu vor lăsa poverile lor la picioarele lui Isus.

Este nevoie de o veghere continuă și de o devoțiune stăruitoare și iubitoare, dar acestea vin în mod firesc atunci când sufletul este păzit de puterea lui Dumnezeu prin credință. Noi nu putem să facem nimic, absolut nimic, care să ne recomande înaintea lui Dumnezeu, pentru a primi favoarea Sa. Nu trebuie să ne încredem deloc în noi înșine, nici în faptele noastre bune, dar atunci când venim la Hristos ca niște ființe păcătoase și supuse greșelii putem să găsim odihna în dragostea Sa. Dumnezeu va primi fiecare suflet care vine la El încrezându-se pe deplin în meritele unui Mântuitor răstignit. Dragostea izvorăște în inimă. Poate că nu apare o stare de extaz, dar există o încredere continuă și plină de pace. Fiecare povară este ușurată, pentru că jugul pe care îl pune Hristos este ușor. Datoria devine o satisfacție, iar sacrificiul devine o plăcere. Calea care înainte părea să fie acoperită de întuneric ajunge să fie luminată de razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii. Aceasta este umblarea în lumină, pentru că Hristos este Lumina.

UN ADEVĂR VECHI ÎNTR-UN CADRU NOU

La adunarea de la Kansas, rugăciunea mea către Dumnezeu a fost ca puterea vrăjmașului să fie sfărâmată și poporul care fusese în întuneric să-și deschidă inima și mintea pentru solia pe care Dumnezeu i-o va trimite, ca să poată înțelege adevărul nou pentru multe minți ca pe un adevăr vechi, așezat într-un cadru nou. Înțelegerea celor din poporul lui Dumnezeu a fost orbită, pentru că Satana a reprezentat greșit caracterul lui Dumnezeu. Înaintea poporului, Domnul nostru cel bun și plin de har a fost prezentat înveșmântat în atributele lui Satana, iar cei care căutau adevărul L-au privit pe Dumnezeu într-o lumină falsă atât de mult timp, încât este greu să risipești norul care acoperă slava Sa dinaintea ochilor lor. Mulți au trăit într-o atmosferă de îndoială și li se pare a fi aproape imposibil să se bazeze pe nădejdea care este pusă înainte prin Evanghelia lui Hristos. (...)

În Sabat, adevărurile prezentate au fost noi pentru majoritatea celor din adunare. Lucruri noi și vechi au fost scoase din vistieria Cuvântului lui Dumnezeu. Au fost descoperite adevăruri pe care oamenii cu greu au putut să le înțeleagă și să și le însușească. Lumina cu privire la Lege și Evanghelie, cu privire la faptul că Hristos este neprihănirea noastră a strălucit puternic din Scripturile lui Dumnezeu, iar sufletelor care flămânzeau după adevăr li s-a părut a fi o lumină prea prețioasă pentru a fi primită.

Totuși, lucrările din Sabat nu au fost în zadar. Duminică dimineața s-a văzut o dovadă hotărâtă că Duhul lui Dumnezeu săvârșea schimbări mari în starea morală și spirituală a celor adunați. A avut loc o predare a minții și a inimii față de Dumnezeu, iar aceia care fuseseră multă vreme în întuneric au prezentat mărturii prețioase. Un frate a vorbit despre lupta prin care trecuse înainte de a putea să primească vestea bună că Hristos este neprihănirea

noastră. Lupta a fost aspră, dar Domnul lucra cu el, iar mintea lui a fost schimbată și puterea lui a fost înnoită. Domnul i-a prezentat adevărul în propoziții clare, descoperindu-i faptul că numai Hristos este izvorul oricărei nădejdi și al mântuirii. „În El era viața, și viața era lumina oamenilor.” „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl” (Ioan 1,4.14).

Unul dintre frații noștri pastori tineri a spus că s-a bucurat de binecuvântarea și dragostea lui Dumnezeu pe parcursul acelei adunări, mai mult decât în toată viața lui de până atunci. Un altul a declarat că încercările, greutățile și luptele pe care le-a suportat în mintea lui au fost atât de mari, încât a fost ispitit să renunțe la totul. Simțea că nu mai e nicio speranță pentru el, dacă nu poate să obțină mai mult din harul lui Hristos, dar, prin influența acestor adunări, a trăit o schimbare a inimii și a avut o cunoaștere mai bună a mântuirii prin credința în Hristos. El a înțeles că are privilegiul de a fi îndreptățit prin credință și era împăcat cu Dumnezeu, mărturisind cu lacrimi ce eliberare sufletească și ce binecuvântare veniseră în inima lui. În fiecare adunare au fost prezentate multe mărturii cu privire la pacea, mângâierea și bucuria pe care le-au avut oamenii prin primirea luminii.

Îi mulțumim Domnului din toată inima că avem o lumină prețioasă pe care să o prezentăm oamenilor și ne bucurăm că avem o solie pentru timpul acesta, adevărul prezent. Vestea că Domnul Hristos este neprihănirea noastră le-a adus multora eliberarea sufletească, iar Dumnezeu le spune copiilor Săi: „Mergeți înainte!” Solia către biserica laodiceeană se aplică stării noastre. Cât de clar este descrisă poziția acelor care cred că au tot adevărul, care se mândresc că ei cunosc Cuvântul lui Dumnezeu, în timp ce puterea lui sfințitoare nu a fost simțită în viața lor! Zelul fierbinte al iubirii de Dumnezeu lipsește din inima lor, dar tocmai această dragoste arzătoare face ca poporul lui Dumnezeu să fie lumina lumii.

Solia pentru Laodiceea

Martorul credincios spune despre acea biserică fără viață, rece și lipsită de spiritul lui Hristos: „Știu faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea” (Apocalipsa 3,15.16). Observați cuvintele următoare: „Pentru că zici: «Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic», și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol” (Apocalipsa 3,17). Aici este reprezentat un popor care se mândrește cu faptul că are cunoștințe și avantaje spirituale. Dar cei din poporul acesta nu au răspuns la binecuvântările nemeritate pe care Dumnezeu le-a revărsat asupra lor. Ei au fost plini de răzvrătire și nerecunoștință, L-au uitat pe Dumnezeu, iar El a continuat să-i trateze așa cum își tratează un tată iubitor și iertător fiul nerecunoscător și îndărătnic. Ei s-au împotrivit harului Său, au abuzat de privilegiile Sale, au desconsiderat ocaziile oferite de El și au fost mulțumiți să se cufunde în mulțumire de sine, într-o nerecunoștință lamentabilă, într-un formalism fals, în lipsă de sinceritate, ipocrizie. Cu o mândrie fariseică, au continuat să se laude până când s-a spus despre ei: „Pentru că zici: «Sunt bogat și nu duc lipsă de nimic...»”

Oare nu le-a trimis Domnul Isus acestor oameni mulțumiți de ei înșiși solie după solie de mustrare și de avertizare? Nu au fost sfaturile Sale disprețuite și respinse? Nu au fost tratați cu batjocuri solii trimiși de El, iar cuvintele lor au fost primite ca niște povești fanteziste? Domnul Hristos vede ceea ce omul nu vede. El vede păcate care vor epuiza răbdarea unui Dumnezeu îndelung răbdător, dacă oamenii nu se vor pocăi de ele. Domnul Hristos nu poate să Își asume numele acelor care sunt mulțumiți de starea lor. El nu poate să mijlocească pentru un popor care nu simte nevoia după ajutorul Său, care pretinde că știe și are totul.

Marele Răscumpărător Se reprezintă pe Sine printr-un negustor ceresc, încărcat de bogății, mergând din casă în casă, prezentându-Și bunurile de

valoare și spunând: „Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi. Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă, dar, și pocăiește-te! Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine!” (Apocalipsa 3,18-20)

Să ne gândim la starea în care suntem înaintea lui Dumnezeu, să ascultăm sfatul Martorului adevărat! Niciunul dintre noi să nu fie plin de prejudecăți, așa cum au fost iudeii, așa încât lumina să nu poată intra în inima noastră. Să nu fie necesar ca Hristos să spună despre noi, așa cum a spus despre ei: „Și nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viața!” (Ioan 5,40)

La fiecare adunare de după Conferința Generală, sufletele au primit cu nerăbdare solia prețioasă a neprihănirii lui Hristos. Mulțumim lui Dumnezeu că sunt suflete care își dau seama că au nevoie de ceva ce nu dețin — aurul credinței și al dragostei, haina albă a neprihănirii lui Hristos, alifia pentru ochi a discernământului spiritual. Dacă aveți aceste daruri prețioase, templul sufletului omenesc nu va fi asemenea unui altar profanat. Frați și surori, vă adresez în Numele lui Isus Hristos din Nazaret apelul de a lucra acolo unde lucrează Dumnezeu! Acum este ziua ocaziei pline de har și a privilegiului.

UN ADEVĂR CARE POARTĂ ACREDITAREA DIVINĂ

O solie de la Dumnezeu 6868

Solia prezentă — îndreptățirea prin credință — este o solie de la Dumnezeu. Ea are acreditarea divină, deoarece roadele ei duc la sfințire. Unii au o mare nevoie de adevărurile prețioase care le-au fost prezentate, dar ne temem că nu au beneficiat de ele. Ei nu au deschis ușa inimii pentru a-I spune bun venit lui Isus ca oaspete ceresc și au suferit o mare pierdere. Într-adevăr, există o cale îngustă pe care trebuie să umblăm, iar crucea ne este prezentată la fiecare pas. Trebuie să învățăm să trăim prin credință, iar atunci orele cele mai întunecate vor fi luminate de razele binecuvântate ale Soarelui Neprihănirii.

Dacă neglijăm să cercetăm zilnic Scripturile pentru a primi lumină și cunoaștere, nu suntem în siguranță. Binecuvântările pământești nu pot să fie obținute fără trudă, așadar, putem să ne așteptăm ca binecuvântările spirituale și cerești să vină la noi fără niciun efort stăruitor din partea noastră? Minele adevărului trebuie să fie cercetate. Psalmistul spune: „Descoperirea cuvintelor Tale dă lumină, dă pricepere celor fără răutate” (Psalmii 119,130). Cuvântul lui Dumnezeu nu trebuie să fie ținut în afara vieții noastre. El trebuie să fie cultivat în minte, primit în inimă, iubit și respectat. De asemenea, avem nevoie de mult mai multă cunoaștere, avem nevoie să fim iluminați cu privire la Planul de Mântuire. Nici unul dintr-o sută nu înțelege adevărul Bibliei cu privire la subiectul acesta, care este atât de necesar pentru binele nostru prezent și veșnic. Atunci când lumina începe să strălucească pentru a clarifica Planul de Mântuire a oamenilor, vrăjmașul lucrează sârguincios pentru ca lumina să fie îndepărtată din inimă. Dacă ne apropiem de Cuvântul lui Dumnezeu cu un spirit smerit, care se lasă învățat,

gunoiul ideilor false va fi măturat, iar comorile adevărului, care au fost multă vreme ascunse dinaintea ochilor noștri, vor fi descoperite.

Este o mare nevoie ca Domnul Hristos să fie predicat ca fiind singura nădejde și mântuire. Când învățătura îndreptăririi prin credință a fost prezentată în adunarea de la Roma, ea a fost pentru mulți ca apa pentru călătorul însetat. Gândul că neprihănirea lui Hristos ne este atribuită, nu datorită vreunui merit al nostru, ci asemenea unui dar fără plată al lui Dumnezeu, a fost primit ca un gând prețios. — Review and Herald, 3 septembrie 1889

Nicio atracție față de păcat

Când vom fi îmbrăcați cu neprihănirea lui Hristos, nu vom mai simți nicio atracție față de păcat, deoarece Domnul Hristos va lucra în noi. Poate că vom face greșeli, dar vom urî păcatul care a cauzat suferințele Fiului lui Dumnezeu. — Review and Herald, 18 martie 1890

Învățături extremiste

Există adevăruri grandioase, care au fost ascunse multă vreme sub gunoiul ideilor false și care trebuie să le fie descoperite oamenilor. Învățătura îndreptăririi prin credință a fost pierdută din vedere de către mulți care au declarat că ei cred solia îngerului al treilea. Oamenii au ajuns la mari extreme cu privire la subiectul sfințeniei. Ei au spus cu un mare zel: „Doar să crezi în Hristos și vei fi mântuit, dar la o parte cu Legea lui Dumnezeu.” Aceasta nu este învățătura Cuvântului lui Dumnezeu. O asemenea credință nu cere nicio temelie. Ea nu este comoara prețioasă a adevărului pe care Dumnezeu l-a dat poporului Său pentru timpul acesta. Învățătura aceasta duce în rătăcire suflete sincere. Lumina care vine din Cuvântul lui Dumnezeu descoperă faptul că Legea trebuie să fie proclamată. Domnul Hristos trebuie să fie

înălțat, pentru că El este un Mântuitor care iartă nelegiuirea, fărădelegea și păcatul, dar care nu anulează în niciun fel vinovăția unui suflet nepocăit. — Review and Herald, 13 august 1889

Solia aduce roade⁶⁹

Avem adunări excelente. Spiritul care s-a manifestat la adunarea de la Minneapolis nu este prezent aici. Toate lucrările se desfășoară în armonie. Delegații participă în număr mare. Adunarea de la ora cinci dimineața are o participare bună, iar adunările sunt bune. Toate mărturiile pe care le-am ascultat au avut un caracter înalt. Oamenii spun că ultimul an a fost cel mai bun din viața lor, că lumina care strălucește din Cuvântul lui Dumnezeu a fost clară și distinctă — îndreptățirea prin credință, Hristos neprihănirea noastră. Experiențele au fost foarte interesante.

Am participat la toate adunările de dimineață, cu excepția a două ocazii. La ora opt, fratele Jones vorbește despre neprihănirea prin credință și se manifestă un interes mare. Are loc o creștere în credință și în cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. Un număr destul de mare de participanți nu au avut ocazia de a auzi subiectul acesta înainte, dar acum îl primesc și sunt hrăniți cu îmbelșugare de la masa Domnului. Mărturia universală a celor care au vorbit a fost că solia aceasta a luminii și a adevărului, care a fost vestită poporului nostru, este chiar adevărul pentru timpul acesta și, oriunde ajunge în biserici, lumina, eliberarea și binecuvântarea lui Dumnezeu intră acolo.

Avem un ospăț de bucate grase, iar când vedem sufletele care înțeleg lumina ne bucurăm, privind la Isus care este Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre. Hristos este Marele Model. Caracterul Său trebuie să fie caracterul nostru. Toată excelența se află în El. Când ne întoarcem privirile de la oameni și de la orice alt model, Îl privim pe Isus cu fața descoperită și

Îl vedem în toată slava Sa. Minteă oamenilor este umplută de idei mărețe și copleșitoare cu privire la excelența caracterului Său, iar orice alt obiect ajunge să fie ne semnificativ, orice lucru legat de disciplina morală care nu promovează asemănarea cu chipul Său este fără valoare. Văd înălțimi și adâncimi la care putem să ajungem, dacă primim fiecare rază de lumină și înaintăm spre o lumină mai mare. Sfârșitul este aproape și ferească Dumnezeu să fim adormiți în timpul acesta!

Sunt atât de recunoscătoare când văd că frații noștri pastori au o înclinație de a cerceta Scripturile. În trecut s-a manifestat o lipsă foarte mare de cercetare a Scripturilor, pentru a aduna în minte comorile adevărului. Cât de mult pierdem cu toții, pentru că nu ne supunem mintea la efortul de a cerceta cu multă rugăciune, cerând iluminarea divină pentru a înțelege Cuvântul Său sfânt!

Cred că va avea loc un progres hotărât în poporul nostru, o străduință mult mai serioasă de a ține pasul cu solia îngerului al treilea. — Manuscrisul 10, 1889

Începutul soliei îngerului al treilea

Fiecare dintre cei ce declară a crede că Domnul vine curând să cerceteze Scripturile ca niciodată mai înainte, deoarece Satana este hotărât să încerce orice mijloc posibil pentru a ține sufletele în întuneric și pentru a orbi mintea în fața pericolelor din vremurile în care trăim. Fiecare credincios să-și ia Biblia cu rugăciune stăruitoare, cerând să fie iluminat de Duhul Sfânt pentru a înțelege adevărul, ca să-L poată cunoaște mai bine pe Dumnezeu și pe Isus Hristos, pe care L-a trimis El. Cercetați adevărul ca pe o comoară ascunsă și dezamăgiți-l pe vrăjmaș! Timpul încercării se află chiar în fața noastră, deoarece solia îngerului al treilea, care a fost rostită cu glas puternic, a început să fie vestită deja prin descoperirea neprihănilor lui Hristos,

Mântuitorul care iartă păcatele. Acesta este începutul luminii îngerului a căruia slavă va umple tot pământul, pentru că aceasta este lucrarea fiecărui om care a auzit solia de avertizare, și anume lucrarea de a-L înălța pe Isus, de a-L prezenta lumii așa cum a fost descoperit în tipurile din vechime, așa cum a fost prevestit prin simboluri, așa cum a fost arătat în descoperirile profeților și așa cum a fost prezentat în învățăturile date ucenicilor Săi și în minunile uimitoare pe care le-a făcut pentru fiii oamenilor. Cercetați Scripturile, pentru că ele mărturisesc despre El!

Dacă vreți să rezistați în timpul de necaz, trebuie să-L cunoașteți pe Hristos și să vă însușiți darul neprihănirii Sale, pe care El o atribuie păcătosului care se pocăiește. — Review and Herald, 22 noiembrie 1892

Însușirea neprihănirii lui Hristos

Prin Hristos, omului îi sunt oferite atât împăcarea, cât și refacerea. Crucea de pe Golgota a fost pusă ca o punte peste prăpastia făcută de păcat. Prin Isus, a fost plătită o răscumpărare deplină, în virtutea căreia păcătosul este iertat, iar dreptatea Legii este păstrată. Toți aceia care cred că Domnul Hristos este jertfa de ispășire pot să vină și să primească iertarea pentru păcatele lor, deoarece, prin meritele lui Hristos, este deschisă o cale de comunicare între Dumnezeu și om. Dumnezeu poate să mă primească în calitate de copil al Său, iar eu pot să-L numesc Tatăl meu iubitor și să mă bucur de El. Centrul speranțelor noastre să fie numai Domnul Hristos, pentru că El este Înlocuitorul și Garantul nostru.

Noi am călcat Legea lui Dumnezeu și nu putem să fim îndreptățiți prin faptele Legii. Cele mai bune eforturi pe care este în stare să le facă omul prin puterile proprii, pentru a împlini cerințele Legii celei drepte și sfinte pe care a călcat-o, sunt lipsite de valoare, dar, prin credința în Hristos, el poate să ceară neprihănirea Fiului lui Dumnezeu, care este întru totul îndestulătoare.

Domnul Hristos a împlinit cerințele Legii în natura Sa omenească. El a purtat blestemul Legii pentru omul păcătos și a făcut ispășire pentru el, așa încât oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Adevărata credință își însușește neprihănirea lui Hristos, iar cel păcătos este făcut biruitor împreună cu Hristos, pentru că este făcut părtaș al naturii divine și, astfel, natura divină și cea omenească sunt combinate.

Acela care încearcă să ajungă la cer prin propriile fapte de respectare a Legii încearcă o imposibilitate. Omul nu poate să fie mântuit fără ascultare, dar faptele lui nu vin de la el. Hristos este acela care lucrează în el și voința, și înfăptuirea, după buna Sa plăcere. Dacă ar putea să se mântuiască prin faptele sale, omul ar avea cu ce să se laude. Efortul pe care îl face omul prin puterea proprie, pentru a obține mântuirea, este reprezentat prin jertfa lui Cain. Tot ce poate să facă omul fără Hristos este întinat de egoism și de păcat, dar tot ce este făcut prin credință este bine primit de Dumnezeu. Când căutăm să obținem cerul prin meritele lui Hristos, sufletul progresează. Dacă privim la Isus, Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre, noi putem să creștem în putere și să înaintăm din biruință în biruință, pentru că harul lui Dumnezeu a realizat prin Hristos mântuirea noastră deplină.

Fără credință este cu neputință să-I fim plăcuți lui Dumnezeu. Doar o credință vie îl face în stare pe cel credincios să se bazeze pe meritele lui Hristos și să primească o mângâiere și o mare satisfacție din Planul de Mântuire. — Review and Herald, 1 iulie 1890

HRISTOS, CALEA VIETII

„Isus a venit în Galileea și propovăduia Evanghelia lui Dumnezeu. El zicea: «S-a împlinit vremea, și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie»” (Marcu 1,14.15).

Pocăința este asociată cu credința și este cerută în Evanghelie ca fiind esențială pentru mântuire. Apostolul Pavel a predicat despre pocăință. El a spus: „Știți că n-am ascuns nimic din ce vă era de folos și nu m-am temut să vă propovăduiesc și să vă învăț, înaintea norodului și în case, și să vestesc iudeilor și grecilor pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul nostru Isus Hristos” (Fapte 20,20.21). Fără pocăință, nu există mântuire. Niciun păcătos nepocăit nu poate să creadă cu toată inima ca să primească neprihănirea. Pocăința este descrisă de apostolul Pavel ca fiind o întristare bună din cauza păcatului, o întristare care „aduce o pocăință care duce la mântuire, și de care cineva nu se căiește niciodată” (2 Corinteni 7,10). Pocăința aceasta nu are nicidecum natura unui merit, ci pregătește inima pentru a-L primi pe Hristos ca fiind singurul Mântuitor, singura nădejde a păcătosului pierdut.

Când cel păcătos privește la Lege, vinovăția lui îi este arătată cu claritate și, în conștiința lui, este adusă convingerea că este condamnat. El găsește mângâierea și nădejdea numai când privește la crucea de pe Golgota. Când îndrăznește să ceară împlinirea făgăduințelor, crezându-L pe Dumnezeu pe cuvânt, în sufletul lui vin pacea și eliberarea. El strigă: „Doamne, Tu ai făgăduit că îi vei mântui pe toți cei ce vin la Tine în Numele Fiului Tău. Eu sunt un suflet neajutorat și lipsit de speranță. Doamne, salvează-mă sau voi pieri!” El se bazează pe Hristos prin credință și este îndreptățit înaintea lui Dumnezeu.

Deși Dumnezeu poate să fie drept, și totuși să-l îndreptățească pe cel păcătos prin meritele lui Hristos, niciun om nu poate să-și acopere sufletul cu hainele neprihănirii lui Hristos, în timp ce practică păcate cunoscute sau neglijează împlinirea datoriilor știute. Înainte ca îndreptățirea să poată avea loc, Dumnezeu cere o predare deplină a inimii, iar pentru ca omul să poată păstra îndreptățirea, este necesară o ascultare continuă, printr-o credință activă și vie, care lucrează din dragoste și curăță sufletul.

Apostolul Iacov scrie despre Avraam și spune: „Avraam, părintele nostru, n-a fost el socotit neprihănit prin fapte, când a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar? Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită. Astfel s-a împlinit Scriptura care zice: «Avraam a crezut pe Dumnezeu și lucrul acesta i s-a socotit ca neprihănire»; și el a fost numit «prietenul lui Dumnezeu». Vedeți, dar, că omul este socotit neprihănit prin fapte, și nu numai prin credință” (Iacov 2,21-24). Pentru ca omul să fie îndreptățit prin credință, credința trebuie să atingă punctul în care va stăpâni simțămintele și îndemnurile inimii, iar credința însăși este făcută desăvârșită tocmai prin ascultare.

Credința este condiția făgăduinței

Fără harul lui Hristos, cel păcătos nu are nicio speranță. Pentru el nu se poate face nimic, dar, prin harul divin, omului îi este dată o putere supranaturală care lucrează în minte, inimă și caracter. Prin împărtășirea harului lui Hristos, păcatul este văzut în natura lui respingătoare și, în cele din urmă, este alungat din templul sufletului. Prin har, noi suntem aduși la părtășia cu Hristos, pentru a fi asociați cu El în lucrarea mântuirii. Credința este condiția cu care Dumnezeu a considerat că este potrivit să le făgăduiască iertarea celor păcătoși, nu pentru că în credință s-ar afla vreo virtute prin care să fie meritată mântuirea, ci credința poate să se bazeze pe meritele lui

Hristos, care sunt remediul oferit pentru păcat. Credința poate să prezinte ascultarea deplină de Hristos în locul nelegiuirii și defectelor păcătoșilor. Când cel păcătos crede că Hristos este Mântuitorul lui, atunci, în conformitate cu făgăduințele Sale care nu dau greș, Dumnezeu îi iartă păcatul și îl îndreptățește fără plată. Sufletul pocăit își dă seama că îndreptățirea lui vine pentru că Domnul Hristos, ca Înlocuitor și Garant al lui, a murit pentru el și este jertfa lui de ispășire și neprihănirea lui.

„Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire. Însă, celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat; pe când celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el îi este socotită ca neprihănire” (Romani 4,3-5). Neprihănirea este ascultarea de Lege. Legea cere neprihănirea, iar cel păcătos îi datorează Legii lucrul acesta, dar este incapabil să îl îndeplinească. Singura cale prin care poate să ajungă la neprihănire este credința. Prin credință, el poate să-I aducă lui Dumnezeu meritele lui Hristos, iar Domnul pune ascultarea Fiului Său în contul celui păcătos. Neprihănirea lui Hristos este primită în locul greșelii omului, iar Dumnezeu primește sufletul încrezător și pocăit, îl iartă, îl îndreptățește și îl tratează ca și când ar fi neprihănit și îl iubește așa cum Îl iubește pe Fiul Său. Acesta este modul în care credința este socotită ca neprihănire, iar sufletul iertat înaintează din har în har și de la lumină la o lumină mai mare. El poate să spună cu bucurie: „El ne-a mântuit nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt, pe care L-a vărsat din belșug peste noi, prin Isus Hristos, Mântuitorul nostru; pentru ca, odată socotiți neprihăniți prin harul Lui, să ne facem, în nădejde, moștenitori ai vieții veșnice” (Tit 3,5-7).

De asemenea, este scris: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu” (Ioan 1,12.13). Domnul Isus a declarat: „Dacă un om nu se naște

din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3,3). „Dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3,5). Acesta nu este un standard mic pus înaintea noastră, pentru că noi trebuie să ajungem copiii lui Dumnezeu. Noi trebuie să fim mântuiți individual, iar în ziua încercării vom fi în stare să facem deosebire între cei care Îi slujesc lui Dumnezeu și cei care nu Îi slujesc. Noi suntem mântuiți individual, ca niște oameni care cred în Domnul Isus Hristos.

Mulți se pierd de pe calea dreaptă din cauza concepției că trebuie să urce o scară spre ceruri, că trebuie să facă anumite fapte pentru a merita favoarea lui Dumnezeu. Ei caută să ajungă singuri mai buni, prin eforturile lor. Ei nu pot să îndeplinească lucrul acesta niciodată. Domnul Hristos a deschis calea, prin faptul că a murit pentru noi, a trăit ca exemplu al nostru și a ajuns să fie Marele nostru Preot. El declară: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14,6). Dacă am putea să facem un singur pas pe scara spre cer prin eforturile proprii, cuvintele lui Hristos nu ar fi adevărate. Dar, când Îl primim pe Hristos, faptele bune vor apărea ca niște dovezi roditoare, care arată că suntem pe calea vieții, că Domnul Hristos este Calea noastră și că pășim pe calea cea adevărată care duce la cer.

El devine neprihănirea noastră

Domnul Hristos privește la spiritul nostru și, când ne vede purtându-ne poverile cu credință, sfințenia Sa desăvârșită ispășește nedesăvârșirile noastre. Când facem tot ce putem mai bine, El devine neprihănirea noastră. Pentru a fi lumina lumii, avem nevoie de fiecare rază de lumină pe care ne-o trimite Dumnezeu. — Scrisoarea 22, 1889 71

ȚI-AI PĂRĂSIT DRAGOSTEA DINTĂI

Le-am vorbit oamenilor din Otsego din versetele 4 și 5 din capitolul 2 al cărții Apocalipsa: „Dar ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ți, dar, aminte de unde ai căzut; pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești” (Apocalipsa 2,4.5). Oamenii cărora le sunt adresate cuvintele acestea au multe calități excelente, care sunt recunoscute de Martorul adevărat, „Dar ce am împotriva ta”, spune El, „este că ți-ai părăsit dragostea dintâi”. Aici era o lipsă care trebuia să fie completată. Toate celelalte calități nu reușesc să completeze lipsa aceasta. Biserica este sfătuită astfel: „Adu-ți, dar, aminte de unde ai căzut; pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești... Cine are urechi să asculte ce zice Bisericii Duhul: «Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu»” (Apocalipsa 2,4-7).

În cuvintele acestea, Martorul adevărat, care ține cele șapte stele în mâna dreaptă, adresează avertizări, muștrări, amenințări și făgăduințe. „Cele șapte stele sunt îngerii celor șapte Biserici, și cele șapte sfeșnice sunt șapte Biserici” (Apocalipsa 1,20).

Când este cântărită în balanța Sanctuarului, biserica aceasta este găsită prea ușoară, pentru că și-a părăsit dragostea dintâi. Martorul adevărat declară: „Știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta, și că nu poți suferi pe cei răi; că ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt, și i-ai găsit mincinoși. Știu că ai răbdare, că ai suferit din pricina numelui Meu și că n-ai obosit” (Apocalipsa 2,2.3). În ciuda tuturor acestor lucruri, biserica este găsită deficitară. Care este lipsa ei fatală? „Ți-ai părăsit dragostea

dintâi.” Oare nu aceasta este situația noastră? Doctrinile noastre pot să fie corecte, noi putem să urâm învățăturile false și putem să nu-i primim pe aceia care nu sunt loiali față de principii, putem să lucrăm cu o energie neobosită, și totuși acestea nu sunt suficiente. Care este motivația noastră? De ce suntem chemați să ne pocăim? „Ți-ai părăsit dragostea dintâi.”

Fiecare membru al bisericii să studieze această mustrare și avertizare importantă. Fiecare să verifice dacă, în apărarea adevărului, în dezbateră unei teorii, nu cumva a pierdut dragostea duiosă a lui Hristos. Oare nu a fost lăsat Domnul Hristos în afara predicilor noastre și în afara inimii noastre? Oare nu este pericolul ca mulți să înainteze cu o mărturisire a adevărului, îndeplinind o lucrare misionară, în timp ce dragostea lui Hristos nu a fost întrețesută în lucrarea lor? Avertizarea aceasta solemnă adresată de Martorul adevărat înseamnă mult. Ea îți cere să îți aduci aminte de unde ai căzut și să te pocăiești, întorcându-te la faptele tale dintâi, „altfel”, spune Martorul adevărat, „voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești” (Apocalipsa 2,5). Oh, dacă biserica ar putea să își dea seama de nevoia ei de a se întoarce la dragostea arzătoare de la început! Când aceasta lipsește, toate celelalte calități sunt insuficiente. Chemarea la pocăință este o chemare ce nu poate să fie desconsiderată, fără a fi în pericol. O credință în teoria adevărului nu este suficientă. Faptul că le prezinți celor necredincioși teoria aceasta nu te face să fii un martor al lui Hristos. Lumina care a adus bucurie în sufletul vostru când ați înțeles pentru prima oară solia pentru timpul acesta este un element esențial în experiența și lucrarea voastră, dar voi ați pierdut-o din inima și din viața voastră. Domnul Hristos vede lipsa voastră de zel și declară că ați căzut și sunteți într-o situație periculoasă.

Prezentați dragostea și Legea împreună

Când au prezentat cerințele obligatorii ale Legii, mulți au dat greș în a descrie dragostea infinită a lui Hristos. Aceia care au adevăruri atât de mari și reforme atât de serioase pe care să le prezinte oamenilor nu și-au dat

seama de valoarea jertfei ispășitoare ca o exprimare a dragostei celei mari a lui Dumnezeu față de om. Dragostea față de Isus și dragostea lui Isus pentru păcătoși au fost lăsate în afara experienței religioase a aceluia care au primit misiunea de a predica Evanghelia, iar eul a fost înălțat în locul Răscumpărătorului omenirii. Legea trebuie să le fie prezentată celor ce o calcă, dar nu ca fiind ceva separat de Dumnezeu, ci mai degrabă ca o expresie a gândirii și a caracterului Său. Așa cum lumina soarelui nu poate să fie separată de soare, tot așa Legea lui Dumnezeu nu poate să-i fie prezentată corect omului, separat de Autorul ei divin. Solul trebuie să fie în stare să spună: „În Lege este arătată voia lui Dumnezeu. Veniți și vedeți voi înșivă că Legea este aceea despre care apostolul Pavel a declarat că este „sfântă, dreaptă și bună”. „Ea mustră păcatul, îl condamnă pe cel păcătos, dar îi arată nevoia de Hristos, la care găsește har, bunătate și adevăr din belșug. Deși Legea nu poate să îndepărteze pedeapsa pentru păcat, ci îi cere păcătosului să își plătească toată datoria, Domnul Hristos le-a făgăduit iertare deplină tuturor celor ce se pocăiesc și cred în harul Său. Dragostea lui Dumnezeu îi este oferită din belșug sufletului care crede și se pocăiește. Stigmatul păcatului poate fi șters din suflet numai prin sângele jertfei ispășitoare. Nicio altă jertfă nu ar fi fost suficientă, cu excepția jertfei Aceluia care era egal cu Tatăl. Lucrarea lui Hristos — viața Sa, umilința, moartea și mijlocirea pentru omul pierdut — mărește Legea și o face vrednică de cinste.

Multe predici ținute cu privire la cerințele Legii au fost lipsite de Hristos, iar lipsa aceasta a făcut ca adevărul să fie fără succes în convertirea sufletelor. Fără harul lui Hristos este imposibil să facem chiar și un singur pas în ascultarea de Legea lui Dumnezeu. Prin urmare, cât de necesar este ca păcătosul să audă despre dragostea și puterea Răscumpărătorului și Prietenului său! Deși trebuie să prezinte cu claritate cerințele Legii, totuși ambasadorul lui Hristos trebuie să facă înțeles faptul că nimeni nu poate să fie îndreptățit fără jertfa ispășitoare a lui Hristos. Fără Domnul Hristos nu poate să existe altceva decât condamnare și așteptarea înfricoșătoare a mâniei lui Dumnezeu și a despărțirii finale de prezența Sa. Totuși cel ai cărui ochi

au fost deschiși pentru a privi dragostea lui Hristos va vedea caracterul lui Dumnezeu ca fiind plin de dragoste și milă. Dumnezeu nu este nerăbdător și tiran, ci asemenea unui tată care dorește nespus să-l îmbrățișeze pe fiul cel pocăit. Cel păcătos va spune împreună cu psalmistul: „Cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură Domnul de cei ce se tem de El” (Psalmii 103,13). Când Hristos este înțeles în adevăratul Său caracter, orice disperare este alungată din suflet.

Într-adevăr, solia îngerului al treilea

Unii dintre frații noștri și-au exprimat temerea că vom insista prea mult asupra subiectului îndreptării prin credință, dar eu sper și mă rog ca nimeni să nu fie alarmat inutil, pentru că, în prezentarea acestei doctrine, așa cum este ea expusă în Scripturi, nu se află niciun pericol. Dacă nu ar fi fost nicio lipsă în trecut cu privire la o instruire corespunzătoare a poporului lui Dumnezeu, acum nu ar fi necesar să atragem atenția în mod deosebit asupra acestui subiect. (...) Făgăduințele nespus de mari și prețioase care ne sunt date în Sfintele Scripturi au fost pierdute din vedere într-o mare măsură, întocmai cum a plănuit vrăjmașul oricărei neprihăniri. El a așternut întunericul lui între noi și Dumnezeul nostru, ca să nu vedem adevăratul caracter al lui Dumnezeu. Domnul a declarat despre Sine că este „plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie”.

Câțiva mi-au scris, întrebând dacă solia îndreptării prin credință este solia îngerului al treilea, iar eu am răspuns: „Este într-adevăr solia îngerului al treilea.” — Reiew and Herald, 1 aprilie 1890

ASCULTAREA DESĂVÂRȘITĂ PRIN HRISTOS

„Vedeți, dar, că omul este socotit neprihănit prin fapte, și nu numai prin credință... După cum trupul fără duh este mort, tot așa și credința fără fapte este moartă” (Iacov 2,24-26). Este foarte important să avem credință în Isus și să credem că suntem mântuiți prin El, dar este periculos să adoptăm poziția pe care o adoptă mulți, spunând: „Sunt mântuit.” Mulți au spus: „Trebuie să faci fapte bune și vei trăi”, dar, despărțit de Hristos, nimeni nu poate să facă fapte bune. Mulți din ziua de azi spun: „Crede, doar crede și vei trăi.” Credința și faptele merg împreună, credința și faptele sunt combinate. Acum, Domnul nu cere de la vreun suflet nimic mai puțin decât a cerut de la Adam în Paradis, înainte de cădere — o ascultare desăvârșită și o neprihănire deplină. Cerința lui Dumnezeu sub legământul harului este la fel de mare precum cerința din Paradis — armonia cu Legea Sa, care este sfântă, dreaptă și bună. Evanghelia nu a micșorat cerințele Legii, ci ea înalță Legea și o face vrednică de cinste. În timpul Noului Testament nu se cere nimic mai puțin decât s-a cerut în timpul Vechiului Testament. Nimeni să nu se lase condus de amăgirea atât de plăcută inimii firești, că Dumnezeu va accepta sinceritatea, indiferent care ar fi credința cuiva sau cât de greșită ar fi viața lui. Dumnezeu cere de la copilul Său o ascultare desăvârșită.

Pentru a îndeplini cerințele Legii, credința noastră trebuie să se bazeze pe neprihănirea lui Hristos, pe care trebuie să o primim ca fiind neprihănirea noastră. Prin unirea cu Hristos și primirea neprihănirii Sale prin credință, noi putem ajunge în stare să facem lucrările lui Dumnezeu și să fim colaboratori cu Hristos. Dacă vreți să fiți duși de valul răului și nu conlucrați cu mijloacele cerești, oprind nelegiuirea în familia voastră și în biserică, pentru ca neprihănirea veșnică să poată fi adusă acolo, nu aveți credință. Credința lucrează prin dragoste și curăță sufletul. Prin credință, Duhul Sfânt lucrează

în inimă și creează înăuntrul ei sfințirea, dar lucrul acesta nu poate să fie făcut, dacă omul nu va conlucra cu Hristos. Noi putem să fim pregătiți pentru cer numai prin lucrarea Duhului Sfânt asupra inimii, dar, dacă dorim să găsim intrare la Tatăl, trebuie să avem neprihănirea lui Hristos ca pe o acreditare. Pentru a avea neprihănirea lui Hristos, trebuie să fim schimbați zi de zi prin influența Duhului Sfânt și să fim părtași la natura divină. Lucrarea Duhului Sfânt este aceea de a schimba preferințele, de a sfinți inima și de a înnobila omul.

Priviți la Isus

Sufletul să privească la Isus. „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1,29). Nimeni nu va fi obligat să privească la Hristos, dar glasul invitației răsună în apeluri stăruitoare: „Privește și trăiește!” Când vom privi la Hristos, vom vedea că dragostea Sa este fără egal, pentru că El a luat locul păcătosului vinovat și i-a atribuit acestuia neprihănirea Sa desăvârșită. Când cel păcătos Îl vede pe Mântuitorul murind pe cruce în locul lui, sub blestemul păcatului, și când vede dragostea Sa iertătoare, în inima lui se naște dragostea. El Îl iubește pe Hristos, pentru că Hristos l-a iubit mai întâi, iar dragostea este împlinirea Legii. Sufletul care se pocăiește își dă seama că Dumnezeu „este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire”. Duhul lui Dumnezeu lucrează în sufletul celui păcătos, făcându-l în stare să înainteze de la un stadiu al ascultării la altul, să crească în putere, din har în har, în Isus Hristos.

Dumnezeu îi condamnă pe drept pe toți aceia care nu-L primesc pe Hristos ca Mântuitor personal, dar iartă fiecare suflet care vine la El prin credință și îl face în stare să împlinească lucrările lui Dumnezeu și să fie una cu Hristos prin credință. Domnul Isus spune despre aceștia: „Eu în ei și Tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una [unitatea aceasta aduce desăvârșirea caracterului], ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine” (Ioan 17,23). Domnul a pregătit toate

mijloacele prin care omul să poată avea o mântuire deplină fără plată și să fie desăvârșit în El. Dumnezeu plănuiește ca toți copiii Săi să aibă razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii, pentru ca toți să poată avea lumina adevărului. Dumnezeu i-a oferit lumii mântuirea cu un preț infinit, chiar prin darul singurului Său Fiu. Apostolul întreabă: „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Romani 8,32). Prin urmare, dacă nu vom fi mântuiți, greșeala nu va fi a lui Dumnezeu, ci a noastră, pentru că nu am conlucrat cu mijloacele divine. Voința noastră nu a coincis cu voința lui Dumnezeu.

Răscumpărătorul lumii Și-a înveșmântat natura divină în natura omenească, așa încât să poată ajunge în legătură directă cu oamenii, pentru că a fost nevoie de natura divină și de cea omenească, pentru a aduce în lume mântuirea care îi era necesară omului căzut. Natura divină a avut nevoie de cea omenească pentru ca naturii omenești să-i poată fi deschisă o cale de comunicare între Dumnezeu și om. Omul are nevoie de o putere din afara lui și mai presus de el, ca să-l readucă la asemănarea cu Dumnezeu, dar faptul că are nevoie de ajutorul divin nu face ca partea omului să fie lipsită de importanță. De la om se cere credință, deoarece credința lucrează prin dragoste și curăță sufletul. Credința se bazează pe meritele lui Hristos. Domnul nu plănuiește ca puterea omului să fie paralizată, ci, prin conlucrarea cu Dumnezeu, puterea omului poate să fie eficientă în vederea binelui. Dumnezeu nu plănuiește ca voința noastră să fie nimicită, deoarece tocmai prin acest atribut trebuie să îndeplinim lucrarea pe care El dorește să o facem atât în teritoriile de acasă, cât și în străinătate. El i-a dat fiecăruia o lucrare și fiecare lucrător adevărat transmite lumină în lume, deoarece este unit cu Dumnezeu, cu Hristos și cu îngerii în marea lucrare de salvare a celor pierduți. Prin asocierea cu Dumnezeirea, el ajunge tot mai inteligent în săvârșirea lucrărilor lui Dumnezeu. Prin manifestarea în afară a lucrării pe care harul divin o săvârșește în interiorul lui, credinciosul va ajunge mare din punct de vedere spiritual. Acela care lucrează în conformitate cu capacitatea care i-a fost dată va ajunge un lucrător înțelept pentru Domnul, deoarece este

ucenicul lui Hristos, învățând să îndeplinească lucrările lui Dumnezeu. El nu va evita poverile responsabilității, deoarece își va da seama că fiecare trebuie să poarte o răspundere în lucrarea lui Dumnezeu în limitele capacității lui și se va așeza sub povara lucrării, dar Domnul Isus nu va îngădui ca slujitorul Său ascultător și binevoitor să fie zdrobit. Acela care poartă responsabilități grele în lucrarea lui Dumnezeu nu are nevoie de mila voastră, pentru că el este credincios și drept în conlucrarea cu Dumnezeu și lucrarea este adusă la îndeplinire prin unirea efortului omenesc cu cel divin. Vrednic de milă este acela care evită responsabilitățile și care nu-și dă seama de privilegiul la care este chemat.

RELAȚIA DINTRE CREDINȚĂ ȘI FAPTE

Napier, Noua Zeelandă, 9 aprilie 1893

Frate A. T. Jones, Am visat că participam la o adunare, iar acolo se afla o audiență numeroasă. În visul meu, tu prezentai subiectul credinței și al neprihănirii atribuite de Hristos prin credință. Ai repetat de câteva ori că faptele nu valorează nimic și că nu este nicio condiție. Subiectul a fost prezentat într-o asemenea lumină, încât am știut că mintea oamenilor va fi încurcată și nu vor rămâne cu o impresie corectă cu privire la credință și fapte, iar eu am hotărât să îți scriu. Tu prezinți subiectul acesta într-un mod prea insistent. Pentru primirea îndreptăririi, sfințirii și neprihănirii lui Hristos, noi trebuie să îndeplinim niște condiții. Eu știu ce vrei să spui, dar tu lași o impresie greșită în mintea multora. Deși faptele bune nu vor mântui nici măcar un suflet, totuși este imposibil ca vreun suflet să fie mântuit fără fapte bune. Dumnezeu ne mântuiește cu o condiție, și anume aceea că trebuie să cerem, dacă dorim să primim, să căutăm, dacă dorim să găsim și să batem, dacă dorim ca ușa să ni se deschidă.

Hristos Se oferă pe Sine cu dorința de a-i mântui până la capăt pe cei ce vin la El. Domnul îi invită pe toți să vină la El. „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6,37). În realitate, tu înțelegi subiectele acestea așa cum le înțeleg și eu, totuși, prin expresiile tale, le faci să încurce mintea oamenilor. Când ți s-au pus întrebări cu privire la subiectul acesta, tu ți-ai exprimat ideile în legătură cu faptele într-un mod radical, dar ele nu sunt suficient de clare în mintea ta și nu poți să le clarifici altora principiile corecte, pentru că nu ești în stare să-ți armonizezi declarațiile cu propriile principii și cu propria credință.

Tânărul bogat a venit la Domnul Isus cu întrebarea următoare: „Bunule Învățător, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?” (Marcu 10,17). Iar Hristos i-a spus: „Pentru ce Mă numești bun... Nimeni nu este bun decât Unul singur: Dumnezeu... Dar, dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile”. El I-a zis: „Care?” Domnul Isus a citat câteva, iar tânărul i-a zis: „Toate aceste porunci le-am păzit cu grijă din tinerețea mea, ce-mi mai lipsește?” Isus i-a spus: „Dacă vrei să fii desăvârșit, du-te de vinde ce ai, dă la săraci și vei avea o comoară în cer! Apoi, vino și urmează-Mă.” Aici se află niște condiții, iar Biblia este plină de condiții. „Când a auzit tânărul vorba aceasta, a plecat foarte întristat, pentru că avea multe avuții” (Matei 19,17.20.21.22).

Aspecte cu privire la care trebuie să fim precauți

Prin urmare, când spui că nu sunt condiții, iar unele exprimări sunt destul de ample, tu împovărezi mintea oamenilor și unii nu pot să priceapă consecvența din expresiile tale. Ei nu pot să înțeleagă cum să armonizeze expresiile acestea cu declarațiile clare ale Cuvântului lui Dumnezeu. Te rog să fii precaut cu privire la punctele acestea. Aceste expresii tari în legătură cu faptele nu vor face niciodată poziția noastră să fie mai puternică. Expresiile acestea slăbesc poziția noastră, deoarece mulți vor considera că tu ești un extremist și vor pierde învățăturile bogate pe care le ai pentru ei tocmai cu privire la subiectele pe care trebuie să le cunoască. (...) Fratele meu, subiectul acesta este greu de înțeles și nu trebuie să încurci pe nimeni cu idei care nu se armonizează cu Scriptura. Te rog să te gândești că, deși erau învățați de Domnul Hristos, mulți dintre ucenici erau lamentabil de neștiutori, dar, când Duhul Sfânt pe care L-a făgăduit Isus a venit asupra lor și l-a făcut pe Petru cel șovăitor să fie campionul credinței, ce schimbare a avut loc în caracterul lui! Cu toate acestea, în prezentările și exprimările tale exagerate, să nu pui nicio piatră de care să se poticnească un suflet slab în credință. Fii mereu consecvent, calm, profund și temeinic. Nu trebuie să ajungi la extreme cu privire la nicio idee, ci păstrează-ți picioarele pe o

stâncă solidă. Avem un Mântuitor prețios. „Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui” (Ioan 14,21).

Acesta este adevăratul test — împlinirea cuvintelor lui Hristos. Aceasta este dovada dragostei omului față de Isus, iar acela care împlinește voia Sa îi va prezenta lumii dovada practică a roadelor pe care le manifestă prin ascultare, prin curăția și sfințenia caracterului. (...)

Oh, fratele meu, pășește cu atenție alături de Dumnezeu. Totuși nu uita că ochii unora sunt îndreptați intenționat spre tine, așteptând să depășești limita, să te poticnești și să cazi. Dar, dacă vei rămâne în umilință aproape de Isus, totul va fi bine. (...)

În școala lui Hristos nu există niciun timp când putem să spunem că am absolvit. Noi trebuie să lucrăm la planul de adăugare, iar Domnul va lucra la planul de multiplicare. Noi vom pune în aplicare planul de adăugare, întărind chemarea și alegerea noastră printr-o sârguință continuă, exercitată prin harul lui Hristos. (...) „Dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată. În adevăr, în chipul acesta vi se va da din belșug intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru, Isus Hristos” (2 Petru 1,10.11). — Scrisoarea 44, 1893

Niciun compromis cu păcatul

Frații mei trebuie să fie foarte atenți la felul în care le prezintă oamenilor subiectul credinței și al faptelor, ca nu cumva mintea lor să fie încurcată. Oamenii să fie îndemnați să fie sârguincioși în săvârșirea faptelor bune. Să li se arate cum să aibă succes, cum să fie curățiți și cum pot jertfele lor să aibă un miros plăcut înaintea lui Dumnezeu. Toate acestea sunt realizate prin sângele lui Hristos. Oamenilor trebuie să li se prezinte solii

hotărâte. Lucrătorii să înainteze muștrând orice fel de rău.

Dacă îngerului vreunei biserici îi este dată o misiune asemănătoare celei date îngerului Bisericii din Efes, atunci solia trebuie să fie auzită prin slujitorii omenești, muștrând neglijența, rămânerea în urmă și păcatul, pentru ca oamenii să poată fi aduși la pocăință și la mărturisirea păcatului. Nu căutați niciodată să acoperiți păcatul, deoarece, în solia de muștrare, Hristos trebuie să fie proclamat ca fiind cel dintâi și cel de pe urmă, începutul și sfârșitul și totul în toate pentru suflet.

Puterea Sa așteaptă să fie cerută de aceia care doresc să biruie. Acela care muștră trebuie să-i însuflețească pe ascultători să lupte pentru a câștiga biruința. El trebuie să-i încurajeze să lupte pentru eliberarea de orice practică păcătoasă, să fie liberi de orice obicei imoral, chiar dacă renunțarea la sine va fi pentru ei ca și cum li s-ar scoate ochiul drept sau ca și cum li s-ar tăia mâna dreaptă. Să nu se facă niciun compromis cu obiceiurile rele și cu practicile păcătoase. — Manuscrisul 26a, 1892

Conlucrarea cu Dumnezeu

Om trebuie să conlucreze cu Dumnezeu, folosindu-și toate puterile, potrivit cu capacitățile pe care i le-a dat Dumnezeu. Să nu fie neștiutor cu privire la practicile corecte în domeniul mâncării, al băuturii și al tuturor obiceiurilor vieții. Domnul plănuiește ca oamenii să acționeze ca niște ființe raționale și responsabile în fiecare aspect al vieții. (...)

Nu putem să ne permitem să neglijăm nicio rază de lumină pe care a dat-o Dumnezeu. A fi leneși în practicarea acelor lucruri care cer atenție înseamnă a săvârși un păcat. Om trebuie să conlucreze cu Dumnezeu și să-și stăpânească patimile. Pentru a face lucrul acesta, trebuie să fie neobosit în rugăciunile adresate lui Dumnezeu, ca să primească fără încetare harul de a-

și stăpâni spiritul, temperamentul și faptele. Împărtășindu-se de harul lui Hristos, el poate fi făcut în stare să biruie. A fi biruitor înseamnă mai mult decât presupun o mulțime de oameni.

Duhul lui Hristos va răspunde la strigătul fiecărei inimi pocăite, deoarece pocăința este darul lui Dumnezeu și este o dovadă că Hristos atrage sufletul la Sine. Noi nu putem să ne pocăim de păcat fără Hristos, prin urmare nu putem să fim iertați fără Hristos, și totuși, pentru om, cu mândria și pasiunea lui omenească, este o umilire să meargă direct la Domnul Isus, crezând și bazându-se pe El pentru toate nevoile lui. (...)

Nimeni să nu prezinte ideea că omul are de făcut doar puțin sau nu are de făcut nimic în marea lucrare a biruinței, deoarece Dumnezeu nu face nimic pentru om fără cooperarea acestuia. Nici să nu spună că, după ce ai făcut tot ce ai putut să faci singur, Isus te va ajuta. Domnul Hristos a zis: „Despărțiți de Mine, nu puteți face nimic” (Ioan 15,5). De la început și până la sfârșit, omul trebuie să conlucreze cu Dumnezeu. Dacă Duhul Sfânt nu va lucra asupra inimii, ne vom împiedica și vom cădea la fiecare pas. Fără conlucrarea cu Hristos, eforturile omului nu înseamnă nimic, dar conlucrarea cu Hristos înseamnă biruință. În noi înșine, nu avem nicio putere de a ne pocăi de păcat. Dacă nu primim ajutorul divin, nu suntem în stare să facem nici primul pas spre Mântuitorul. El spune: „Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul” (Apocalipsa 21,6).

Deși Hristos este totul, totuși noi trebuie să-i inspirăm fiecărui om nevoia unei străduințe neobosite. Trebuie să luptăm, să ne străduim, să agonizăm, să veghem și să ne rugăm, ca nu cumva să fim biruiți de vrăjmașul viclean. Pentru că puterea și harul cu care suntem în stare să facem lucrul acesta vin de la Dumnezeu, noi trebuie să ne încredem tot timpul în Acela care este în stare să-i mântuiască în mod desăvârșit pe cei care vin la Dumnezeu prin El. Nimeni să nu-i transmită cuiva impresia că omul are de făcut doar puțin sau nu are de făcut nimic, ci mai degrabă să-i învețe pe

ceilalți că omul trebuie să conlucreze cu Dumnezeu, ca să poată avea succes în lucrarea biruinței.

Nimeni să nu spună că faptele voastre nu au nicio legătură cu rangul și poziția voastră înaintea lui Dumnezeu. La judecată, sentința pronunțată va fi conformă cu ce s-a făcut și cu ce a fost lăsat nefăcut (Matei 25,34-40).

Din partea celui ce primește harul lui Dumnezeu, se cere efort și trudă, deoarece roadele sunt acelea care arată caracterul pomului. Deși faptele bune ale omului, fără credința în Isus, nu au o valoare mai mare decât jertfa lui Cain, totuși, dacă sunt acoperite cu meritele lui Hristos, ele mărturisesc despre faptul că omul respectiv este vrednic să moștenească viața veșnică. Moralitatea, așa cum este considerată de lume, nu atinge standardul divin și nu are înaintea Cerului un merit mai mare, decât a avut jertfa lui Cain. — Manuscrisul 26a, 1892

Supunerea față de Duhul Sfânt

Toți cei care înțeleg ce înseamnă să fii creștin se vor elibera de orice lucru care slăbește și întinează. Toate obiceiurile vieții unui astfel de om vor fi aduse în armonie cu cerințele Cuvântului adevărului și el nu numai că va crede, ci va și lucra pentru mântuirea sa cu frică și cutremur, în timp ce se va supune modelării Duhului Sfânt. — Review and Herald, 6 martie 1888

Domnul Isus acceptă intențiile noastre

Când în inimă se află dorința de a asculta de Dumnezeu și când se depun eforturi în scopul acesta, Domnul Isus acceptă dispoziția și efortul omului ca pe slujirea lui cea mai bună și completează deficiența lui cu meritele Sale divine. Însă El nu-i va accepta pe aceia care pretind a crede în El, dar sunt necredincioși față de poruncile Tatălui Său. Mulți își înșală

sufletul, prin faptul că trăiesc o religie comodă, confortabilă și fără cruce. Dar Domnul Isus spune: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze.” (Matei 16,24) — Signs of the Times, 16 iunie 1890

HRISTOS, CENTRUL SOLIEI

Solia îngerului al treilea cere prezentarea Sabatului poruncii a patra. Adevărul acesta trebuie să-i fie vestit lumii, dar marele centru de atracție, Isus Hristos, nu ar trebui să fie lăsat în afara soliei îngerului al treilea. Mulți care au fost angajați în lucrarea pentru timpul acesta Îl pun pe Hristos pe un loc secundar, iar teoriile și argumentele lor sunt puse pe primul loc. Slava lui Dumnezeu, care i-a fost descoperită lui Moise cu privire la caracterul divin, nu a fost scoasă în evidență. Domnul i-a zis lui Moise: „Voi face să treacă pe dinaintea ta toată frumusețea Mea” (Exodul 33,19). „Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: «Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care Își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat»” (Exodul 34,6.7).

Ochii multora dintre cei care au fost angajați în lucrare au părut a fi acoperiți de un văl, așa încât, atunci când au prezentat Legea, nu L-au avut în vedere pe Isus și nu au predicat faptul că, acolo unde păcatul s-a înmulțit, harul s-a înmulțit și mai mult. Crucea de pe Golgota este locul unde bunătatea și credincioșia s-au întâlnit și dreptatea și pacea se sărută. Cel păcătos trebuie să privească fără încetare la Golgota și, cu credința simplă a unui copilăș, trebuie să își găsească liniștea în meritele lui Hristos, primind neprihănirea Sa și crezând în harul Său. Cei angajați în lucrarea de predicare a adevărului trebuie să prezinte neprihănirea lui Hristos nu ca pe o lumină nouă, ci să o prezinte ca pe o lumină prețioasă, care a fost pierdută din vedere de oameni pentru o vreme. Noi trebuie să-L primim pe Hristos ca Mântuitor al nostru, iar El ne atribuie neprihănirea lui Dumnezeu prin El. Să repetăm și să scoatem în evidență adevărul pe care l-a descris Ioan: „Și

dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4,10).

În dragostea lui Dumnezeu a fost descoperit filonul cel mai uimitor de adevăr prețios, iar comorile harului lui Hristos sunt deschise pentru biserică și pentru lume. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu...” (Ioan 3,16). Ce dragoste este aceasta — ce dragoste minunată și de nepătruns — care L-a determinat pe Hristos să moară pentru noi, pe când eram încă niște păcătoși! Ce pierdere mare este pentru sufletul care înțelege cerințele serioase ale Legii, și totuși nu reușește să înțeleagă harul lui Hristos, care face mult mai mult! Este adevărat că, atunci când este predicată ca fiind un adevăr în Isus, Legea lui Dumnezeu descoperă dragostea lui Dumnezeu, deoarece darul lui Hristos pentru lumea aceasta vinovată trebuie să ocupe o parte însemnată în fiecare predică. Nu este de mirare că inimile nu au fost sensibilizate de adevăr, dacă acesta a fost prezentat cu răceală și fără viață. Nu este de mirare că și credința s-a clătinat în fața făgăduințelor lui Dumnezeu, dacă pastorii și lucrătorii nu L-au prezentat pe Isus în relația Sa cu Legea lui Dumnezeu. Cât de adesea ar fi trebuit ei să-i asigure pe oameni că „Dumnezeu, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da, fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Romani 8,32)

Satana este hotărât să facă în așa fel încât oamenii să nu înțeleagă dragostea lui Dumnezeu, care L-a determinat să-L dea pe singurul Său Fiu pentru a salva neamul omenesc pierdut, deoarece bunătatea lui Dumnezeu este aceea care îi conduce pe oameni la pocăință. Oh, cum vom avea succes în a-i prezenta lumii dragostea adâncă și prețioasă a lui Dumnezeu? Nu vom putea să o cuprindem cu mintea noastră decât exclamând: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El” (1 Ioan 3,1). Să le spunem celor păcătoși: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul

lumii!” (Ioan 1,29). Dacă Îl prezentăm pe Domnul Isus ca reprezentant al Tatălui, vom fi în stare să risipim umbra pe care Satana a pus-o pe calea noastră, ca să nu vedem harul lui Dumnezeu și dragostea Sa de nedescris, așa cum au fost manifestate în Isus Hristos.

Priviți la cruce

Priviți la crucea de pe Golgota! Ea este garanția neschimbătoare a dragostei nemărginite și a harului nemăsurat al Tatălui ceresc. Oh, dacă toți s-ar pocăi și s-ar întoarce la faptele lor dintâi! Dacă bisericile vor face lucrul acesta, credincioșii Îl vor iubi pe Dumnezeu mai presus de orice și pe semenii lor ca pe ei înșiși. Efraim nu-l va invidia pe Iuda, iar Iuda nu-l va ofensa pe Efraim. Dezbinările vor fi vindecate, sunetele aspre ale certurilor nu vor mai fi auzite între granițele lui Israel. Prin harul pe care Dumnezeu li l-a dăruit fără plată, toți vor căuta să răspundă rugăciunii lui Hristos, care cerea ca ucenicii Săi să fie una, după cum El și Tatăl sunt una. Pacea, dragostea, mila și bunăvoința vor fi principiile temeinice ale sufletului. Dragostea lui Hristos va fi tema fiecărui cuvânt rostit, iar Martorul credincios nu va mai spune: „Dar ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi” (Apocalipsa 2,4). Poporul lui Dumnezeu va rămâne în Hristos, dragostea lui Isus se va manifesta și un singur Duh va însufleți toate inimile, înnoind totul după chipul lui Hristos și modelând toate inimile în același fel. Ca niște mlădițe vii ale adevăratei Vițe, toți vor fi uniți cu Hristos, Capul bisericii. Domnul Hristos va locui în fiecare inimă, călăuzind, mângâind, sfințind, prezentând lumii unitatea urmașilor Săi și dovedind astfel că bisericii rămășiței i se acordă acreditarea divină. Prin unitatea bisericii lui Hristos se va dovedi că Dumnezeu L-a trimis pe singurul Său Fiu în lume.

Când cei din poporul lui Dumnezeu sunt una în Duhul Sfânt, orice fariseism și orice neprihănire proprie, care au constituit păcatul națiunii iudaice, vor fi alungate din inimi. Fiecare membru al trupului lui Hristos va purta chipul Său, iar aleșii Săi vor fi asemenea unor burdufuri noi în care El

poate să pună un vin nou, iar vinul cel nou nu va rupe burdufurile. Dumnezeu va face să fie cunoscută taina care fusese ascunsă din veșnicii. El va descoperi care este „bogăția slavei tainei acesteia între neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei” (Coloseni 1,27 [de asemenea, sunt citate versetele 28, 29]).

Domnul Isus a venit pentru a-i oferi sufletului omenesc Duhul Sfânt, prin care dragostea lui Dumnezeu își va găsi locul în inimă, dar oamenii care nu vor să își schimbe ideile, ale căror doctrine sunt stereotipe și de neschimbat, care urmează tradițiile și poruncile omenești, asemenea iudeilor din timpul lui Hristos, nu pot să fie înzestrați cu Duhul Sfânt. Iudeii erau foarte minuțioși în îndeplinirea rânduielilor bisericii, foarte riguroși în împlinirea formelor, dar erau lipsiți de vitalitate și devoțiune religioasă. Ei au fost comparați de Hristos cu niște burdufuri uscate, care erau folosite în vremea aceea drept sticle. Evanghelia lui Hristos nu putea să fie în inima lor, deoarece nu era loc pentru ea acolo. Ei nu puteau să fie ca niște burdufuri noi, în care Domnul să poată pune vinul Său cel nou. Hristos a fost obligat să caute altundeva, și nu printre cărturari și farisei, pentru a găsi burdufuri pentru învățătura Sa despre adevăr și viață. El trebuia să găsească oameni doritori după înnoirea inimii. El a venit pentru a le da oamenilor inimi noi. El a zis: „Vă voi da o inimă nouă.” Totuși neprihănirea proprie a acelor din timpul Său și a acelor din timpul nostru îi face pe aceștia să nu simtă nicio nevoie de a avea o inimă nouă. Domnul Isus a trecut pe lângă cărturari și farisei, pentru că ei nu au simțit nicio nevoie de un Mântuitor. Ei erau legați de forme și ceremonii. Aceste servicii religioase fuseseră instituite de Hristos. Ele fuseseră pline de vitalitate și frumusețe spirituală, dar, după ce viața spirituală se stinsese din mijlocul lor, iudeii pierduseră această viață din ceremoniile lor și se legaseră de forme moarte. Când s-au îndepărtat de cerințele și poruncile lui Dumnezeu, ei au căutat să înlocuiască aceste lucruri pierdute, înmulțind cerințele și alcătuind reguli mai riguroase decât cele făcute de Dumnezeu. Cu cât au ajuns mai rigizi, cu atât au manifestat mai puțin din dragostea și Duhul lui Dumnezeu. Domnul Hristos le-a zis

oamenilor: „Cărturarii și fariseii șed pe scaunul lui Moise. Deci, toate lucrurile pe care vă spun ei să le păziți, păziți-le și faceți-le; dar, după faptele lor, să nu faceți. Căci ei zic, dar nu fac. Ei leagă sarcini grele și cu anevoie de purtat și le pun pe umerii oamenilor, dar ei nici cu degetul nu vor să le miște. Toate faptele lor le fac pentru ca să fie văzuți de oameni. Astfel, își fac filacteriile late, își fac poalele veșmintelor cu ciucuri lungi, umblă după locurile dintâi la ospete și după scaunele dintâi în sinagogi; le place să le facă oamenii plecăciuni prin piețe și să le zică: «Rabi! Rabi!»... Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi dați zeciuială din izmă, din mărar și din chimen și lăsați nefăcute cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila și credincioșia; pe acestea trebuia să le faceți, și pe acelea să nu le lăsați nefăcute” (Matei 23,2-7.23).

Biserica rămășiței este chemată să treacă printr-o experiență asemănătoare cu aceea a iudeilor, iar Martorul credincios, care umblă în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur, are o solie solemnă pentru poporul Său. El spune: „Dar ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ți, dar, aminte de unde ai căzut; pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești” (Apocalipsa 2,4.5). Dragostea lui Dumnezeu a scăzut în biserică și, ca urmare, dragostea de sine a început să se manifeste din nou. Odată cu pierderea dragostei față de Dumnezeu, a venit și pierderea dragostei față de frați. Biserica poate să corespundă întregii descrieri făcute pentru biserică din Efes, și totuși să fie lipsită de o evlavie vie. Despre ea, Isus a zis: „Știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta și că nu poți suferi pe cei răi; că ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli, și nu sunt, și i-ai găsit mincinoși. Știu că ai răbdare, că ai suferit din pricina Numelui Meu și că n-ai obosit. Dar ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi” (Apocalipsa 2,2-4).

O religie legalistă a fost prezentată ca fiind tocmai religia bună pentru timpul acesta. Totuși aceasta este o greșală. Muștrarea adresată de Hristos

fariseilor este aplicabilă și celor care au pierdut din inimă dragostea dintâi. O religie rece, legalistă, nu poate să conducă niciodată sufletele la Hristos, pentru că este o religie lipsită de dragoste și de Hristos. Când sunt făcute într-un spirit de îndreptățire de sine, posturile și rugăciunile sunt o urâciune înaintea lui Dumnezeu. Adunarea solemnă pentru închinare, șirul de ceremonii religioase, umilința exterioară, sacrificiul impus — toate îi proclamă lumii mărturia că acela care săvârșește lucrurile acestea se consideră neprihănit. Lucrurile acestea atrag atenția celui care împlinește îndatoririle riguroase, spunând: Omul acesta are dreptul să intre în cer. Dar aceasta este o amăgire. Faptele nu vor cumpăra pentru noi intrarea în cer. Unica mare jertfă care a fost adusă este suficientă pentru toți cei ce cred. Dragostea lui Dumnezeu îl va însufleți pe cel credincios, inspirându-i o viață nouă. Acela care bea din apa izvorului vieții va fi umplut cu vinul cel nou al Împărăției. Credința în Hristos va fi mijlocul prin care cel credincios va fi condus de un spirit și de un motiv potrivit, iar la acela care privește la Isus, Autorul și Desăvârșitorul credinței lui, se vor vedea toată bunătatea și gândul Cerului. Priviți la Dumnezeu, nu la oameni! Dumnezeu este Tatăl vostru ceresc, care are bunăvoința de a purta cu răbdare toate neputințele voastre, de a le ierta și de a le vindeca. „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17,3). Când priviți la Hristos, sunteți schimbați, până când veți urî mândria voastră dinainte, vanitatea și prețuirea de sine dinainte, neprihănirea proprie și necredința. Veți da la o parte toate acestea ca pe o povară lipsită de valoare și veți trăi cu umilință, blândețe și încredere în prezența lui Dumnezeu. Veți practica dragostea, răbdarea, amabilitatea, bunătatea, mila și fiecare har care locuiește în copilul lui Dumnezeu și veți găsi, în cele din urmă, un loc între cei sfinți.

ÎNDREPTĂȚIREA PRIN CREDINȚĂ

Când îl iartă pe cel păcătos, Dumnezeu retrage pedeapsa pe care acesta o merită și îl tratează ca și când nu ar fi păcătuit niciodată, îi oferă favoarea divină și îl îndreptățește prin meritele neprihănirii lui Hristos. Cel păcătos poate să fie îndreptățit prin credința în ispășirea făcută de Fiul cel iubit al lui Dumnezeu, care a fost jertfa pentru păcatele lumii vinovate. Nimeni nu poate să fie îndreptățit prin niciuna dintre faptele proprii. El poate să fie eliberat de vinovăția păcatului, de condamnarea Legii și de pedeapsa pentru nelegiuire numai prin meritele suferinței, morții și învierii lui Hristos. Credința este singura condiție pe baza căreia poate fi obținută îndreptățirea, iar credința include nu numai o convingere, ci și încrederea.

Mulți au o credință formală în Hristos, dar nu știu nimic despre dependența vitală de El, o dependență prin care credinciosul își însușește meritele unui Mântuitor răstignit și înviat. Despre această credință formală, Iacov spune: „Tu crezi că Dumnezeu este unul, și bine faci; dar și dracii cred... și se înfioară! Vrei, dar, să înțelegi, om nesocotit, că credința fără fapte este zadarnică?” (Iacov 2,19.20). Mulți recunosc faptul că Isus Hristos este Mântuitorul lumii, dar, în același timp, stau departe de El, nu se pocăiesc de păcatele lor și nu Îl primesc pe Isus ca Mântuitor personal. Credința lor este pur și simplu un consimțământ al minții și o judecare a adevărului, dar adevărul nu este adus în inimă, ca să poată sfinți sufletul și să poată schimba caracterul. „Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi născut dintre mai mulți frați. Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit” (Romani 8,29.30). Chemarea și îndreptățirea nu sunt unul și același lucru. Chemarea este

atragera celui păcătos la Hristos și este o lucrare săvârșită de Duhul Sfânt asupra inimii, convingând de păcat și invitând la pocăință.

Mulți sunt încurcați cu privire la ce anume constituie primii pași în lucrarea mântuirii. Se crede că pocăința este o lucrare pe care cel păcătos trebuie să o facă singur, ca să poată veni la Hristos. Ei cred că păcătosul trebuie să ajungă singur să fie pregătit pentru a obține binecuvântarea harului lui Dumnezeu. Deși este adevărat că pocăința trebuie să preceadă iertarea, deoarece numai o inimă frântă și smerită este vrednică să fie primită de Dumnezeu, totuși cel păcătos nu poate să ajungă singur la pocăință și nici să se pregătească singur pentru a veni la Hristos. Dacă nu se pocăiește, cel păcătos nu poate să fie iertat, însă întrebarea este dacă pocăința este lucrarea celui păcătos sau este darul lui Hristos. Oare păcătosul trebuie să aștepte până când este plin de remușcări pentru păcatul lui, înainte de a veni la Hristos? Chiar primul pas spre Hristos este făcut pentru că Duhul lui Dumnezeu îl atrage, iar omul răspunde și înaintează spre Hristos, ca să poată să se pocăiască.

Cel păcătos este reprezentat ca fiind o oaie pierdută, iar o oaie pierdută nu se întoarce niciodată la staul, dacă nu este căutată și adusă înapoi de păstor. Prin puterea proprie, nimeni nu este în stare să se pocăiască și să se facă vrednic de a primi binecuvântarea îndreptării. Domnul Isus caută fără încetare să impresioneze mintea celui păcătos și să-i atragă privirile spre Sine, spre Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii. Noi nu putem face niciun pas în viața spirituală, decât dacă Isus atrage și întărește sufletul și ne conduce la experiența unei pocăințe de care nu trebuie să ne pară rău.

Când a fost adus înaintea preoților celor mai de seamă și a saducheilor, apostolul Petru a prezentat cu claritate faptul că pocăința este darul lui Dumnezeu. El a vorbit despre Hristos, spunând: „Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor” (Fapte 5,31). Pocăința nu este darul lui Dumnezeu mai

puțin decât sunt iertarea și îndreptățirea și nu poate fi experimentată dacă sufletul nu a primit-o de la Hristos. Noi suntem atrași la Hristos prin puterea și virtutea Sa. Harul smereniei vine prin El și tot de la El vine și îndreptățirea.

Adevărata credință

Apostolul Pavel scrie: „Pe când iată cum vorbește neprihănirea pe care o dă credința: «Să nu zici în inima ta: Cine se va sui în cer? (Să pogoare adică pe Hristos din cer). Sau: Cine se va coborî în Adânc? (Să scoale adică pe Hristos din morți)». Ce zice ea deci? «Cuvântul este aproape de tine: în gura ta și în inima ta.» Și cuvântul acesta este cuvântul credinței pe care-l propovăduim noi. Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit. Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire” (Romani 10,6-10).

Credința care duce la mântuire nu este o credință ocazională, ea nu este un simplu consimțământ intelectual, ci este credința înrădăcinată în inimă, care Îl primește pe Hristos ca Mântuitor personal, cu asigurarea că El poate să-i mântuiască până la capăt pe toți cei ce vin la Dumnezeu prin El. Dacă tu crezi că El îi va mântui pe alții, dar nu te va mântui pe tine, aceasta nu este o credință adevărată; dar, dacă sufletul se bazează pe Hristos ca fiind singura lui speranță de mântuire, aceasta este credința adevărată. Credința aceasta îl determină pe cel ce o are să își îndrepte toate simțămintele inimii spre Hristos. Gândirea lui este sub controlul Duhului Sfânt, iar caracterul lui este modelat după chipul divin. Credința lui nu este o credință moartă, ci o credință care lucrează prin dragoste și îl conduce să contemple frumusețea lui Hristos și să ajungă asemenea caracterului divin. [Deuteronomul 30,11-14]. „Domnul, Dumnezeul tău, îți va tăia împrejur inima ta și inima seminței tale și vei iubi pe Domnul, Dumnezeul tău, din toată inima ta și din tot sufletul tău, ca să trăiești” (Deuteronomul 30,6).

Dumnezeu este acela care taie inima împrejur. Întreaga lucrare este a Domnului, de la început și până la sfârșit. Păcătosul care piere poate să spună: „Eu sunt un păcătos pierdut, dar Hristos a venit să-i caute și să-i mântuiască pe cei pierduți. Hristos spune: «Eu am venit să chem la pocăință nu pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși» (Marcu 2,17). Eu sunt un păcătos, iar El a murit pe crucea de pe Golgota pentru a mă mântui pe mine. Nu trebuie să mai rămân nemântuit nici măcar o clipă. El a murit și a înviat pentru îndreptățirea mea și mă va mântui acum. Primesc iertarea pe care a făgăduit-o El.”

Neprihănirea atribuită

Domnul Hristos este un Mântuitor înviat, deoarece, deși a fost mort, El a înviat și trăiește pururi ca să mijlocească pentru noi. Noi trebuie să credem cu toată inima că vom primi neprihănirea și să mărturisim despre mântuire. Aceia care sunt îndreptățiți prin credință vor mărturisi despre Hristos. „Cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață” (Ioan 5,24). Lucrarea cea mare care este săvârșită pentru păcătosul pătat și întinat de rău este lucrarea de îndreptățire. Acela care rostește adevărul îl declară neprihănit. Domnul îi atribuie celui credincios neprihănirea lui Hristos și îl declară neprihănit înaintea universului. El transferă păcatele lui asupra lui Isus, Reprezentantul, Înlocuitorul și Garantul celui păcătos. El pune asupra lui Hristos nelegiuirea oricărui suflet care crede. „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5,21).

Domnul Hristos a adus jertfa pentru vinovăția întregii lumi, iar toți cei ce vin la Dumnezeu, cu credință, vor primi neprihănirea lui Hristos, a Aceluia care „a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi,

fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănilor Lui ați fost vindecați” (1 Petru 2,24). Păcatul nostru a fost ispășit, înlăturat și aruncat în adâncul mării. Prin pocăință și credință, suntem eliberați de păcat și privim la Domnul, neprihănirea noastră. Isus a suferit, El, cel drept, pentru cei nedreți.

Deși, ca păcătoși, suntem sub condamnarea Legii, totuși, prin ascultarea Sa de Lege, Hristos cere ca sufletului pocăit să-i fie atribuit meritul neprihănirii Sale. Pentru a obține neprihănirea lui Hristos, este necesar ca păcătosul să știe ce este pocăința care realizează o transformare radicală a minții, a spiritului și a faptelor. Lucrarea de schimbare trebuie să înceapă în inimă și să își arate puterea prin fiecare însușire a omului, dar omul nu este în stare de o pocăință ca aceasta. Ea poate să fie experimentată numai prin Hristos, care S-a înălțat la cer, a luat robia roabă și le-a dat daruri oamenilor.

Cine dorește să ajungă pocăit cu adevărat? Ce trebuie să facă un astfel de om? El trebuie să vină la Isus fără întârziere, chiar așa cum este. El trebuie să creadă că declarațiile lui Hristos sunt adevărate și, crezând făgăduința, să ceară, ca să poată primi. Când se roagă determinați de o dorință sinceră, oamenii nu se roagă în zadar. Domnul Își va împlini cuvântul și le va da Duhul Sfânt ca să-i conducă la pocăință față de Dumnezeu și la credința în Domnul nostru Isus Hristos. Un astfel de om se va ruga și va veghea, va renunța la păcatele lui, dându-și pe față sinceritatea prin străduința lui energetică de a respecta poruncile lui Dumnezeu. El se va ruga cu credință și nu numai că va crede în Lege, ci va și împlini poruncile ei. El va declara că este de partea lui Hristos. Va renunța la toate obiceiurile rele și la tovărășiile care tind să îndepărteze inima de Dumnezeu.

Acela care dorește să ajungă un copil al lui Dumnezeu trebuie să accepte adevărul că pocăința și iertarea nu pot să fie obținute prin niciun alt mijloc, în afară de ispășirea făcută de Hristos. El este sigur de lucrul acesta,

dar, în același timp, trebuie să depună un efort care este în armonie cu lucrarea făcută pentru el și să înalțe rugăciuni stăruitoare și neobosite spre tronul harului, cerând ca puterea înnoitoare a lui Dumnezeu să vină în sufletul lui. Domnul Hristos îi iartă numai pe cei ce se pocăiesc, dar pe aceia pe care îi iartă îi face mai întâi să se pocăiască. Dumnezeu a pregătit totul, iar neprihănirea veșnică a lui Hristos este atribuită fiecărui suflet care crede. Veșmântul scump și nepătat, țesut în războiul cerului, este pregătit pentru păcătosul pocăit și plin de credință, iar el poate să spună: „Mă bucur în Domnul, și sufletul Meu este plin de veselie în Dumnezeul Meu, căci M-a îmbrăcat cu hainele mântuirii” (Isaia 61,10).

A fost pregătit un har îmbelșugat, pentru ca sufletul care crede să fie păzit de păcat, deoarece tot cerul, cu resursele lui nemărginite, a fost pus la dispoziția noastră. Trebuie să scoatem apă din izvoarele mântuirii. Pentru toți cei care cred, Domnul Hristos este sfârșitul neprihănirii obținute prin păzirea Legii. Noi înșine suntem păcătoși, dar în Hristos suntem neprihăniți. După ce ne-a făcut neprihăniți prin atribuirea neprihănirii lui Hristos, Dumnezeu ne declară dreți și ne tratează ca și cum am fi dreți. El ne consideră copiii Săi dragi. Domnul Hristos luptă contra puterii păcatului, iar acolo unde s-a înmulțit păcatul, harul s-a înmulțit și mai mult. „Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos. Lui Îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har în care suntem; și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu” (Romani 5,1.2).

„Și sunt socotiți neprihăniți fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus. Pe El, Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu; pentru ca, în vremea de acum, să-Și arate neprihănirea Lui în așa fel încât să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus” (Romani 3,24-26). „Căci prin har ați fost

mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu” (Efeseni 2,8).

Făgăduința Duhului Sfânt

Domnul dorește ca poporul Său să fie puternic în credință, nu neștiutor cu privire la mântuirea cea mare care i-a fost oferită cu îmbelșugare. Cei din poporul Său nu trebuie să aștepte gândind că se va face pentru ei o lucrare mare cândva, în viitor, deoarece lucrarea este deplină acum. Credinciosului nu i se cere să se împace cu Dumnezeu. El nu a putut să facă niciodată lucrul acesta și nici nu va putea să-l facă vreodată. El trebuie să-L primească pe Hristos și pacea Sa, deoarece Dumnezeu și pacea sunt cu Hristos. Domnul a pus capăt păcatului, purtând blestemul lui greu în trupul Său atârnat pe cruce și a înlăturat blestemul de la toți cei ce cred în El ca Mântuitor personal. El pune capăt puterii păcatului de a stăpâni inima, iar viața și caracterul celui credincios mărturisesc despre adevăratul caracter al harului lui Hristos. Celor care cer, Isus le dă Duhul Sfânt, pentru că trebuie ca fiecare credincios să fie eliberat de întinarea păcatului, precum și de blestemul și de condamnarea Legii. Prin lucrarea Duhului Sfânt, sfințirea dată de adevăr, cel credincios ajunge să fie pregătit pentru curțile din cer, deoarece Hristos lucrează în noi, iar neprihănirea Sa este asupra noastră. Fără aceasta, niciun suflet nu va avea dreptul să intre în cer. Noi nu ne vom bucura de cer, dacă nu suntem calificați pentru atmosfera lui sfântă, prin influența Duhului și a neprihănirii lui Hristos.

Dacă vrem să fim candidați pentru cer, trebuie să îndeplinim cerința Legii: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Luca 10,27). Noi putem să facem lucrul acesta numai dacă vom căuta prin credință neprihănirea lui Hristos. Când privim la Isus, primim în inimă un principiu viu, care se extinde mereu, Duhul Sfânt continuă lucrarea, iar cel credincios progresează în har, în putere și în formarea caracterului. El

se conformează chipului lui Hristos, crescând spiritual până când atinge măsura plinătății lui Isus Hristos. În felul acesta, Domnul Hristos pune capăt blestemului păcatului și eliberează sufletul credincios de acțiunea și efectele lui.

Numai Domnul Hristos este în stare să facă lucrul acesta, deoarece „a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un Mare-Preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului. Și, prin faptul că El Însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți” (Evrei 2,17.18). Împăcarea înseamnă că orice barieră dintre suflet și Dumnezeu este înlăturată, iar cel păcătos își dă seama ce înseamnă iubirea iertătoare a lui Dumnezeu. Datorită jertfei aduse de Hristos pentru oamenii căzuți, Dumnezeu poate să rămână drept și totuși să-l ierte pe păcătosul care primește meritele lui Hristos. Domnul Hristos a fost mijlocul prin care mila, dragostea și neprihănirea au putut să se reverse din inima lui Dumnezeu în inima celui păcătos. „El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire” (1 Ioan 1,9).

În profetația lui Daniel, scria despre Hristos că va face „ispășirea nelegiurii” și va aduce „neprihănirea veșnică” (Daniel 9,24). Fiecare suflet poate să spună: „Prin ascultarea Sa deplină, El a împlinit cerințele Legii, iar singura mea speranță este să privesc la El ca Înlocuitor și Garant al meu, care a ascultat de Lege în mod desăvârșit pentru mine. Prin credința în meritele Sale, sunt liber de condamnarea Legii. El mă îmbracă în hainele neprihănirii Sale, care corespund tuturor cerințelor Legii. Eu sunt desăvârșit în Acela care aduce neprihănirea veșnică. El mă înfățișează înaintea lui Dumnezeu în haina Sa fără pată, în care niciun fir nu a fost țesut de vreo mână omenească. Totul este de la Hristos și toată slava, cinstea și onoarea trebuie să-I fie date Mielului lui Dumnezeu, care îndepărtează păcatele lumii.”

Mulți cred că trebuie să aștepte un impuls deosebit pentru a veni la

Hristos, dar ei trebuie doar să vină la El cu o intenție sinceră, hotărâți să accepte darurile milei și ale harului, care ne-au fost oferite. Noi trebuie să spunem: „Hristos a murit pentru a mă mântui. Dorința Domnului este să fiu mântuit, iar eu vin la Isus fără întârziere, chiar așa cum sunt. Voi îndrăzni să vin pe temeiul făgăduinței. Pentru că Hristos mă atrage, eu voi răspunde.” Apostolul spune: „Căci, prin credința din inimă, se capătă neprihănirea” (Romani 10,10). Nimeni nu poate să creadă cu toată inima pentru a primi neprihănirea și pentru a obține îndreptățirea prin credință, în timp ce continuă să practice acele lucruri pe care Cuvântul lui Dumnezeu le interzice sau să neglijeze vreo datorie cunoscută.

Faptele bune sunt roadele credinței

Credința adevărată se va manifesta prin fapte bune, deoarece faptele bune sunt roadele credinței. Când Dumnezeu lucrează în inima omului și când omul Îi supune Domnului voința lui și conlucrează cu El, în viața lui se văd efectele transformării pe care o face Dumnezeu înăuntrul lui prin Duhul Sfânt, iar între intențiile inimii și practicile vieții este armonie. Fiecare păcat trebuie să fie îndepărtat ca fiind acel lucru odios care L-a răstignit pe Domnul vieții și al slavei, iar cel credincios trebuie să aibă o experiență progresivă, făcând continuu faptele lui Hristos. Binecuvântarea îndreptățirii este păstrată printr-o ascultare continuă.

Aceia care sunt îndreptățiți prin credință trebuie să aibă în inimă dorința de a rămâne pe calea Domnului. Când faptele sale nu corespund cu mărturisirea, omul dovedește că nu este îndreptățit prin credință. Iacov spune: „Credința lucra împreună cu faptele lui și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită” (Iacov 2,22).

Credința care nu produce fapte bune nu aduce îndreptățirea sufletului. „Vedeți, dar, că omul este socotit neprihănit prin fapte, și nu numai prin

credință” (Iacov 2,24). „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire” (Romani 4,3).

Atribuirea neprihănirii lui Hristos vine prin credința care aduce îndreptățirea, iar aceasta este îndreptățirea pe care apostolul Pavel o apără atât de stăruitor: „Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului. Dar acum s-a arătat o neprihănire pe care o dă Dumnezeu fără Lege — despre ea mărturisesc Legea și prorocii, și anume, neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nicio deosebire. Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Și sunt socotiți neprihăniți fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus. Pe El, Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu... Deci prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea” (Romani 3,20-31).

Harul este o favoare nemeritată, iar cel credincios este îndreptățit fără să aibă niciun merit propriu, fără să aibă niciun drept de a pretinde ceva de la Dumnezeu. El este îndreptățit prin răscumpărarea oferită în Hristos Isus, care stă în curțile cerului ca Înlouitor și Garant al celui păcătos. Deși este îndreptățit datorită meritelor lui Hristos, omul nu este liber să săvârșească nelegiuiri. Credința lucrează prin dragoste și curăță sufletul. Credința înmugurește, înflorește și aduce o recoltă de roade prețioase. Acolo unde este credință, apar faptele bune. Bolnavii sunt vizitați, săracii sunt îngrijiți, văduvele și orfanii nu sunt neglijați, cei lipsiți de îmbrăcăminte sunt îmbrăcați, cei sărmani sunt hrăniți. Domnul Hristos a făcut bine pretutindeni și, când sunt uniți cu El, oamenii îi iubesc pe copiii lui Dumnezeu, iar blândețea și adevărul călăuzesc pașii lor. Expresia feței arată experiența lor, iar ceilalți își dau seama că ei au fost cu Isus și au învățat de la El. Domnul Hristos și credinciosul ajung să fie una și frumusețea caracterului Său este

descoperită în aceia care se află într-o legătură vie cu Izvorul puterii și al dragostei. Domnul Hristos este marele depozitar al neprihănirii care îndreptățește și al harului care sfințește.

Toți pot să vină la El și să primească din plinătatea Sa. El spune: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11,28). Prin urmare, de ce să nu lăsăm deoparte orice necredință și să ascultăm cuvintele lui Isus? Dacă doriți odihnă și pace, atunci spuneți din inimă: „Doamne Isuse, vin la Tine, pentru că Tu m-ai invitat.” Credeți în El cu o credință statornică, iar El vă va mântui. Ați privit voi la Isus, care este Autorul și Desăvârșitorul credinței voastre? Ați privit voi la Acela care este plin de har și de adevăr? Ați primit voi pacea pe care numai Hristos poate să o dea? Dacă nu, atunci supuneți-vă Lui și căutați, prin harul Său, un caracter care vă va înălța și vă va înnobila. Căutați să aveți mereu un spirit voios și mulțumit. Hrăniți-vă cu Hristos, care este Pâinea vieții, și veți da pe față frumusețea Lui în caracterul și în sufletul vostru.

MĂRGĂRITARUL DE MARE PREȚ

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3,16). El este Același, ieri, astăzi și în veșnicie. Neprihănirea lui Hristos, ca o perlă curată, albă, nu are niciun defect, nicio pată, nicio vină. Neprihănirea aceasta poate să fie a noastră. Mântuirea, cu toate comorile ei inestimabile, cumpărate cu sânge, este mărgăritarul de mare preț. Ea poate să fie căutată și găsită. Totuși toți aceia care o găsesc cu adevărat vând tot ce au pentru a o cumpăra. Ei dovedesc faptul că sunt una cu Hristos, după cum El este una cu Tatăl. În parabolă, negustorul este prezentat vânzând tot ce are pentru a intra în posesia mărgăritarului de mare preț. Aceasta este o reprezentare frumoasă a acelor care prețuiesc adevărul atât de mult, încât renunță la tot ce au pentru a intra în posesia lui. Ei se bazează, prin credință, pe mântuirea care le-a fost oferită cu prețul jertfei singurului Fiu al lui Dumnezeu.

Unii caută fără încetare mărgăritarul de preț. Totuși nu renunță pe deplin la obiceiurile greșite. Ei nu mor față de eu, pentru ca Domnul Hristos să locuiască în ei. Prin urmare, ei nu găsesc mărgăritarul de preț. Ei nu au biruit ambiția egoistă și dragostea față de atracțiile lumesti. Ei nu-și iau crucea pentru a-L urma pe Hristos pe calea renunțării la sine și a sacrificiului de sine. Ei nu au știut niciodată ce înseamnă a avea pace și armonie în suflet, deoarece, fără o predare deplină, nu există nici pace și nici bucurie. Aproape creștini, și totuși nu creștini pe deplin, ei par să fie lângă Împărăția cerului, dar nu intră în ea. A fi aproape mântuit, dar nu întru totul mântuit nu înseamnă a fi aproape pierdut, ci întru totul pierdut.

Consacrarea zilnică față de Dumnezeu aduce pace și odihnă. Negustorul a vândut tot ce avea pentru a cumpăra mărgăritarul. Când nu se

descurajează și nu acceptă un eșec, aceia care caută mântuirea vor găsi pace și odihnă în Domnul. Hristos îi va îmbrăca în veșmântul neprihănirii Sale. El le va oferi o inimă curată și o minte înnoită. Aceste binecuvântări au costat viața Fiului lui Dumnezeu și le sunt oferite fără plată acelor pentru care a fost adusă jertfa. Totuși cât de mulți primesc darul oferit? Ei se îndepărtează, alegând mai degrabă plăcerile vieții acesteia. Domnul Hristos le spune: „Și nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viața!” (Ioan 5,40)

Păcătoșii sunt supuși unei amăgiri îngrozitoare. Ei Îl disprețuiesc și Îl resping pe Mântuitorul. Ei nu-și dau seama de valoarea mărgăritarului care le este oferit și îl aruncă, aducându-I Răscumpărătorului lor insulte și batjocuri. Multe femei se împodobesc cu cercei și brățări, gândindu-se că vor câștiga admirația oamenilor, dar refuză să primească mărgăritarul de mare preț, care le-ar face să obțină sfințirea, cinstea și bogățiile veșnice. Cât de orbită este mintea multora! Ei sunt mai fermecați de fleacurile pământești, care sunt lucioase și scânteietoare, decât de coroana vieții veșnice, răsplata lui Dumnezeu pentru credincioșie. „Își uită fata podoabele sau mireasa brâul? Dar poporul Meu M-a uitat de zile fără număr” (Ieremia 2,32).

„ÎNTUNERICUL N-A BIRUIT-O”

„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El. În El era viața, și viața era lumina oamenilor. Lumina luminează în întuneric, și întunericul n-a biruit-o. A venit un om trimis de Dumnezeu: numele lui era Ioan. El a venit ca martor, ca să mărturisească despre Lumină, pentru ca toți să creadă prin el. Nu era el Lumina, ci el a venit ca să mărturisească despre Lumină” (Ioan 1,1-9).

Mi-a fost pusă următoarea întrebare: „Crezi că Domnul are vreo lumină mai mare pentru noi, ca popor?” Eu răspund că El are pentru noi o lumină nouă, și totuși lumina cea veche și prețioasă trebuie să strălucească din Cuvântul adevărului. Avem doar scânteierile razelor de lumină care abia urmează să vină. Noi nu folosim la maximum lumina pe care Domnul ne-a dat-o deja și de aceea nu reușim să primim o lumină mai mare. Noi nu umblăm în lumina care este revărsată deja asupra noastră.

Noi ne recomandăm cu numele de „popor păzitor al poruncilor”, dar nu înțelegem principiile nespuse de largi și de vaste ale Legii lui Dumnezeu și nici caracterul ei sfânt. Mulți dintre cei care se declară a fi învățători ai adevărului nu au o concepție realistă cu privire la ce fac atunci când prezintă Legea lui Dumnezeu, pentru că nu au o cunoaștere vie a Domnului Isus Hristos.

Când citim despre Luther, Knox și alți reformatori de seamă, noi admirăm puterea, tăria sufletească și curajul pe care le-au avut acești slujitori

credincioși ai lui Dumnezeu și dorim să ne împărtășim de spiritul care i-a însuflețit. Dorim să știm din ce sursă au primit puterea care a făcut ca slăbiciunea lor să se transforme în tărie. Deși au fost niște unelte ale lui Dumnezeu, și oamenii aceștia mari au avut greșeli. Au fost supuși greșelii și au săvârșit păcate mari. Noi ar trebui să căutăm să imităm virtuțile lor, dar să nu facem din ei modelul nostru. Oamenii aceștia au avut talente rare pentru a duce mai departe lucrarea Reformei. Ei au fost conduși de o putere mai presus de ei înșiși, dar nu oamenii, uneltele pe care Dumnezeu le-a folosit, sunt cei care trebuie să fie înălțați și onorați, ci Domnul Isus care a făcut ca lumina și puterea Sa să vină asupra lor. Cei care iubesc adevărul și neprihănirea, care adună moștenirile primite de la acești purtători de stindard să Îl laude pe Dumnezeu, singurul Izvor al luminii.

Dacă s-ar anunța că solii îngerești urmează să deschidă pentru oameni tezaurul unei cunoașteri cu privire la lucrurile cerești, ce tulburare s-ar crea în lumea creștină! Atmosfera cerului ar fi în jurul solilor și cât de dornici ar asculta mulți cuvintele care ar veni de pe buzele acestor soli! Oamenii ar scrie cărți, atrăgând atenția la cuvintele îngerilor, dar, în lumea noastră, a fost Cineva mai mare decât îngerii — Domnul Însuși a venit pentru a reflecta asupra oamenilor lumina cerului. El a declarat despre Sine că este una cu Tatăl, plin de har și de adevăr, Dumnezeu manifestat în trup.

Domnul Isus, care este chipul Dumnezeului nevăzut, Și-a dat viața pentru a-l salva pe omul muritor și, oh, ce lumină, ce putere aduce cu El! În El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Ce taină a tainelor! Pentru rațiune este dificil să cuprindă maiestatea lui Hristos, taina răscumpărării. Crucea rușinoasă a fost ridicată, cuiele au fost bătute în mâinile și picioarele Sale, sulița nemiloasă I-a străpuns inima, iar prețul de răscumpărare a fost plătit pentru neamul omenesc. Mielul cel nepătat al lui Dumnezeu a purtat păcatele noastre în trupul Său pe cruce. El a purtat suferințele noastre.

Un subiect inepuizabil

Mântuirea este un subiect inepuizabil și vrednic de contemplarea noastră cea mai atentă. El depășește capacitatea de cuprindere a celui mai adânc gând și efortul celei mai vii imaginații. Cine poate să-L găsească pe Dumnezeu prin propria cercetare? Comorile înțelepciunii și ale cunoașterii le sunt oferite tuturor oamenilor și, dacă mii dintre cei mai talentați oameni și-ar dedica tot timpul pentru a-L înfățișa fără încetare pe Isus înaintea noastră, căutând un mod de a descrie farmecul Său inegalabil, tot nu ar epuiza subiectul acesta niciodată.

Deși autorii mari și talentați au făcut cunoscute adevăruri minunate și le-au prezentat oamenilor o lumină mai mare, totuși, în zilele noastre, vom găsi idei noi și domenii vaste de lucru, deoarece subiectul mântuirii este inepuizabil. Lucrarea a înaintat de la un secol la altul, vestind viața și caracterul lui Hristos, precum și dragostea lui Dumnezeu, așa cum s-au manifestat în jertfa ispășitoare. De-a lungul întregii veșnicii, subiectul mântuirii va constitui preocuparea minții celor mântuiți. Pe întregul parcurs al veacurilor veșniciei, vor fi descoperite idei noi și bogate cu privire la Planul de Mântuire.

Dacă ar fi cu noi astăzi, Domnul Isus ne-ar spune, așa cum le-a spus ucenicilor: „Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta” (Ioan 16,12). Isus a dorit mult să le descopere ucenicilor adevăruri adânci și vii, dar înțelegerea lor pământească, încetoșată și deficitară a făcut ca lucrul acesta să fie imposibil. Ei nu au putut să fie binecuvântați cu adevăruri mari, solemne și pline de slavă. Lipsa creșterii spirituale închide ușa pentru razele bogate de lumină care strălucesc venind de la Hristos. Nu va exista niciodată un timp în care să nu fie o lumină tot mai mare pentru noi. Cuvintele lui Hristos au avut întotdeauna o importanță vastă și cuprinzătoare. Aceia care ascultă învățăturile Sale având păreri preconcepute nu pot să își însușească semnificația declarațiilor Sale. Domnul Isus a fost izvorul și autorul

adevărului.

Marile subiecte ale Vechiului Testament au fost înțelese și interpretate greșit, iar lucrarea Domnului Hristos a fost aceea de a expune adevărul care nu fusese înțeles de cei cărora le-a fost dat. Profetii au făcut declarații, dar lor nu le-a fost descoperită importanța spirituală a lucrurilor pe care le-au scris. Ei nu au înțeles semnificația adevărului. Isus i-a mustrat pe ucenicii Săi pentru că înțelegeau greu. Ei au pierdut multe dintre lecțiile Sale prețioase, deoarece nu au înțeles grandoarea spirituală a cuvintelor Sale. Totuși El le-a făgăduit că va veni Mângâietorul, Duhul adevărului care le va aduce aminte aceste cuvinte uitate. El i-a făcut să înțeleagă faptul că le lăsase mărgăritare prețioase ale adevărului, a căror valoare nu o cunoșteau.

Giuvaierile prețioase din minele adevărului

După răstignirea și învierea lui Hristos, ucenicii Săi au ascultat cu uimire învățăturile Sale cu privire la adevăr, deoarece li se păreau a fi niște idei noi. Totuși El le-a zis: „Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi...» Atunci le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile” (Luca 24,44.45). Adevărul descoperă și prezintă fără încetare aspecte noi pentru minți diferite. Toți cei ce sapă în minele adevărului vor descoperi continuu giuvaiere bogate și prețioase. Dorim cu nerăbdare ca toți cei ce pretind a crede adevărul care ne este descoperit acum, și îndeosebi aceia care își asumă responsabilitatea de a le prezenta altora adevărul, să înțeleagă mai bine semnificația foarte importantă a subiectelor Bibliei.

Aceia care apără Legea lui Dumnezeu au nevoie de o mare măsură a Duhului lui Dumnezeu. Dacă pastorilor le lipsește blândețea, dacă se irită imediat când cineva li se împotrivesc, este evident că au nevoie de iluminarea divină. Când lucrează pentru suflete, oamenii trebuie să manifeste harul lui Hristos. Adevărul, așa cum este el în Isus, va avea o influență întru

totul diferită asupra minții celor necredincioși, decât aceea pe care o are când este prezentat doar ca o teorie sau un subiect controversat.

Dacă facem tot ce putem pentru a prezenta adevărul într-o modalitate care tulbură, contrazicând părerile și ideile altora, faptul acesta va fi interpretat și aplicat greșit și va fi vorbit de rău de aceia care susțin idei false, cu scopul ca adevărul să fie făcut să apară într-o lumină discutabilă. Puțini dintre cei cărora le aduceți adevărul nu au băut din vinul Babilonului. Acestora le este greu să înțeleagă adevărul, de aceea este necesar să-l prezentați așa cum este el în Isus.

Cei care declară că sunt iubitori ai adevărului trebuie să fie blânzi și smeriți, așa cum a fost Marele Învățător. Aceia care au lucrat sârguincios în minele Cuvântului lui Dumnezeu și au descoperit minereul prețios din filoanele bogate ale adevărului și din tainele divine care au fost ascunse de veacuri Îl vor înălța pe Domnul Isus, Izvorul adevărului, prin faptul că în caracterul lor se va vedea puterea sfințitoare a lucrurilor pe care le cred. Isus și harul Său trebuie să fie teaurizate în sanctuarul sufletului. Atunci, El va fi descoperit altora, în rugăciune, în îndemnuri și în prezentarea adevărului sfânt, deoarece acesta este marele secret al succesului spiritual.

Când eul este întrețesut cu lucrarea noastră, adevărul pe care îl vestim altora nu va sfinți, nu va curăți și nu va înnobila inima noastră și nu va dovedi că suntem niște vase potrivite pentru a fi folosite de Domnul. Noi putem să păstrăm o legătură plăcută cu Isus numai prin rugăciuni fierbinți, iar prin această comuniune binecuvântată, cuvintele și spiritul nostru sunt înfrumusețate de spiritul lui Hristos.

CUM SĂ TRATEZI UN PUNCT DE DOCTRINĂ CONTROVERSAT

Ar trebui să înțelegem timpul în care trăim. Noi nu îl înțelegem nici pe jumătate și nu îl folosim nici pe jumătate. Inima îmi tremură în mine când mă gândesc ce vrăjmaș avem de înfruntat și cât de puțin suntem pregătiți. Încercările copiilor lui Israel și atitudinea lor chiar înainte de prima venire a lui Hristos mi-au fost prezentate din nou și din nou pentru a ilustra situația poporului lui Dumnezeu în experiența lui de dinaintea celei de a doua veniri a lui Hristos — cum a căutat vrăjmașul fiecare ocazie pentru a pune stăpânire pe mintea iudeilor, iar astăzi el caută să orbească mintea slujitorilor lui Dumnezeu, așa încât să nu fie în stare să discearnă adevărul prețios.

Când Domnul Hristos a venit în lumea noastră, Satana s-a aflat pe terenul de luptă, încercând să împiedice la fiecare pas înaintarea Mântuitorului pe drumul Său de la iesle până la Golgota. Satana Îl acuza pe Dumnezeu de faptul că le ceruse îngerilor renunțare la sine, în timp ce El Însuși nu știa deloc ce înseamnă aceasta și nu voia să facă niciun sacrificiu pentru alții. Aceasta a fost acuzația pe care Satana a adus-o împotriva lui Dumnezeu în ceruri, iar după ce răul a fost alungat din ceruri, el L-a acuzat fără încetare pe Domnul de faptul că pretindea un serviciu pe care El Însuși nu voia să-l îndeplinească. Hristos a venit în lumea noastră pentru a înfrunta aceste acuzații false și pentru a-L descoperi pe Tatăl. Noi nu putem să ne imaginăm umilința pe care a îndurat-o El prin faptul că a luat asupra Sa natura noastră. Nu numai că era o dezonoare să facă parte din neamul omenesc, dar El, Maiestatea cerului, Împăratul slavei, S-a umilit pentru a ajunge să fie un copilăș și să sufere lipsurile și blestemele celor muritori. El nu S-a umilit până la nivelul uneia dintre pozițiile cele mai înalte de pe pământ, pentru a fi un om cu bogății și putere, ci, deși era bogat, El a ajuns sărac pentru noi, pentru ca, prin sărăcia Lui, noi să putem fi îmbogățiți. El a

străbătut pas cu pas calea umilinței. A fost alungat din cetate în cetate, pentru că oamenii nu au vrut să primească Lumina lumii. Ei erau pe deplin mulțumiți cu situația lor.

Domnul Hristos oferise giuvaierele prețioase ale adevărului, dar oamenii le acoperiseră cu gunoiul superstițiilor și al ideilor false. El le împărtășise cuvintele vieții, dar ei nu au trăit prin fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. El a văzut că lumea nu putea să descopere cuvântul lui Dumnezeu, deoarece era ascuns de tradițiile oamenilor. El a venit să-i prezinte lumii importanța cerului în comparație cu pământul și să pună adevărul în locul care i se cuvenea. Numai Domnul Isus a putut să descopere adevărul pe care oamenii trebuiau să-l cunoască pentru a fi în stare să obțină mântuirea. Numai El putea să-l așeze în contextul cuvenit, iar lucrarea Sa a fost aceea de a-l elibera de ideile false și de a-l prezenta oamenilor în lumina lui cerească.

Satana a fost hotărât să I se împotrivescă lui Isus. El făcuse toate eforturile încă de la căderea în păcat, pentru a face ca lumina să pară întuneric și întunericul să pară lumină. Când Hristos a căutat să le prezinte oamenilor adevărul în legătură cu mântuirea lor, Satana a lucrat prin conducătorii iudei și le-a inspirat vrăjmășie împotriva Răscumpărătorului lumii. Ei erau hotărâți să facă tot ce le stătea în putere pentru a-L împiedica să aibă vreo influență asupra oamenilor.

Oh, cât de mult a dorit Domnul Hristos, cât de tare ardea inima Sa de dorința de a le oferi preoților comori mai mari ale adevărului! Dar mintea lor fusese modelată în așa fel încât era aproape imposibil să li se descopere adevărurile cu privire la Împărăția Sa. Scripturile nu fuseseră citite corect. Iudeii așteptaseră venirea lui Mesia, dar crezuseră că El trebuie să vină cu toată slava care va însoți a doua Sa venire. Pentru că nu a venit cu toată maiestatea cerului, ei L-au respins categoric. Totuși nu L-au respins doar pentru că nu venise în splendoare, ci și pentru că El a fost întruparea curăției

morale, iar ei erau imorali. El a trăit pe pământ ca un om de o integritate nepătată. În mijlocul degradării și al răului, un asemenea caracter nu era în armonie cu dorințele lor, de aceea Domnul a fost maltratat și disprețuit. Viața Sa nepătată a făcut să strălucească lumina în inima oamenilor și le-a descoperit nelegiuirea lor în caracterul ei odios.

Fiul lui Dumnezeu a fost atacat de puterile întunericului la fiecare pas. După botez, El a fost dus de Duhul în pustie și a suportat ispita timp de patruzeci de zile. Primesc scrisori în care se afirmă că Domnul Hristos nu a putut să aibă aceeași natură ca omul, deoarece, dacă ar fi avut aceeași natură, ar fi căzut în ispite asemănătoare. Dacă nu ar fi avut natura omului, El nu ar fi putut să fie Exemplul nostru. Dacă nu ar fi fost părtaș la natura noastră, El nu ar fi putut fi ispitit așa cum a fost ispitit omul. Dacă nu I-ar fi fost cu putință să cedeze ispitei, El nu ar fi putut să fie Ajutorul nostru. Faptul că Hristos a venit pentru a lupta ca om și în locul omului este o realitate solemnă. Ispita și biruința Sa ne spun că omeneirea trebuie să copieze Modelul și că omul trebuie să ajungă părtaș al naturii divine.

Natura divină și cea omenească, unite în Hristos

În Domnul Hristos, natura divină și cea omenească au fost combinate. Natura divină nu a fost înjosită până la nivelul naturii omenești. Natura divină și-a păstrat locul, dar, prin faptul că a fost unită cu natura divină, natura omenească a rezistat încercării celei mai nemiloase a ispitei în pustie. Prințul lumii acesteia a venit la Hristos, când era înfometat după un post îndelungat, și I-a sugerat să poruncească pietrelor să se facă pâine. Totuși planul lui Dumnezeu, care a fost conceput pentru mântuirea omului, prevedea ca Domnul Hristos să cunoască foamea, sărăcia și fiecare aspect al experienței noastre. El a rezistat ispitei printr-o putere de care și omul poate să dispună. El S-a bazat pe tronul lui Dumnezeu și nu există niciun om care să nu aibă acces la același ajutor, prin credința în Dumnezeu. Omul poate să ajungă părtaș al naturii divine. Orice suflet care trăiește poate să cheme

ajutorul Cerului în ispite și încercări. Domnul Hristos a venit să descopere izvorul puterii Sale, pentru ca omul să nu se mai bazeze niciodată doar pe capacitățile lui omenești.

Aceia care vor să biruie trebuie să-și exercite toate puterile ființei lor. Ei trebuie să agonizeze pe genunchi înaintea lui Dumnezeu, cerând puterea divină. Domnul Hristos a venit pentru a fi Exemplul nostru și a ne descoperi că putem să fim părtași ai naturii divine. Cum? Prin faptul că am scăpat de stricăciunea care este în lume prin poftă. Satana nu a câștigat biruința asupra lui Hristos. El nu a făcut niciun pas în cucerirea sufletului Mântuitorului. El nu l-a atins capul, deși l-a rănit călcâiul. Prin exemplul Său, Domnul Hristos a scos în evidență faptul că omul poate să rămână integru. Oamenii pot să aibă puterea de a se împotrivi răului — o putere pe care nici pământul, nici moartea, nici iadul nu sunt în stare să o învingă, o putere care îi va pune în situația de a fi în stare să biruie așa cum a biruit Hristos. Natura divină și cea omenească pot să fie combinate în ei.

Lucrarea lui Hristos a fost aceea de a prezenta adevărul Evangheliei și de a descoperi regulile și principiile pe care i le dăduse omului căzut. Fiecare idee prezentată a fost ideea Sa. El nu a avut nevoie să împrumute idei de la nimeni, deoarece El era autorul întregului adevăr. El a putut să prezinte ideile profeților și ale filosofilor și să-și păstreze originalitatea, deoarece lui îi aparținea toată înțelepciunea. El era izvorul și fântâna întregului adevăr. El era mai avansat decât toți, iar prin învățătura Sa a ajuns să fie conducătorul spiritual al tuturor veacurilor.

Domnul Hristos a fost Acela care a vorbit prin Melhisedec, care era preot al Dumnezeului Celui Preaînalt. Melhisedec nu a fost Hristos, dar el a fost vocea lui Dumnezeu în lume, reprezentantul Tatălui. Hristos a fost Acela care a vorbit de-a lungul tuturor generațiilor din trecut, Acela care Și-a condus poporul și a fost Lumina lumii. Când l-a ales pe Avram ca reprezentant al adevărului Său, Dumnezeu l-a luat din țara lui și l-a dus

departe de neamul lui, punându-l deoparte. El a dorit să-l formeze după propriul model. El a dorit să-l învețe în conformitate cu planul Său. Avraam nu trebuia să fie influențat de modelul învățătorilor lumii. El trebuia să fie învățat cum să le poruncească tuturor copiilor lui și celor din casa lui să-i urmeze exemplul, să meargă pe calea Domnului și să facă dreptate. Aceasta este lucrarea pe care Dumnezeu dorește să o facem noi. El vrea ca noi să înțelegem cum să ne conducem familiile, cum să ne stăpânim copiii, cum să-i poruncim casei noastre să țină calea Domnului.

Ioan, chemat la o lucrare specială

Ioan a fost chemat la o lucrare specială, și anume aceea de a pregăti calea Domnului și de a-l netezi cărările. Domnul nu l-a trimis în școala profeților și a rabinilor. El l-a luat în pustie, departe de adunările oamenilor, ca să poată învăța din cartea naturii create de El. Dumnezeu nu a dorit ca Ioan să fie format după modelul preoților și al conducătorilor. El a fost chemat să facă o lucrare deosebită. Domnul i-a dat o solie. A mers el la preoți și la conducători să-i întrebe dacă poate să proclame solia aceasta? Nu. Dumnezeu l-a dus departe de ei, ca să nu fie influențat de spiritul și învățăturile lor. El era glasul celui ce strigă în pustie: „Pregătiți în pustie calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeul nostru! Orice vale să fie înălțată, orice munte și orice deal să fie plecate, coastele să se prefacă în câmpii și strâmtorile, în vâlcele! Atunci se va descoperi slava Domnului și, în clipa aceea, orice făptură o va vedea; căci gura Domnului a vorbit” (Isaia 40,3-5). Tocmai aceasta este solia care trebuie să-i fie adresată poporului nostru. Suntem aproape de sfârșitul timpului, iar solia este: Eliberați calea Împăratului, îndepărtați pietrele, ridicați un stindard pentru popor! Oamenii trebuie să fie treziți. Nu este timpul să strigăm: Pace și siguranță! Suntem îndemnați: „Strigă în gura mare, nu te opri! Înalță-ți glasul ca o trâmbiță și vestește poporului Meu nelegiuirile lui, casei lui Iacov păcatele ei!” (Isaia 58,1)

Lumina slavei lui Dumnezeu a strălucit asupra Reprezentantului nostru, iar faptul acesta ne spune că slava lui Dumnezeu trebuie să strălucească asupra noastră. Cu brațul Său omenesc, Isus a înconjurat neamul omenesc, iar cu brațul Său divin S-a prins de tronul Celui Infinit, făcând legătura între om și Dumnezeu, între pământ și cer.

Lumina slavei lui Dumnezeu trebuie să cadă asupra noastră. Avem nevoie de ungerea sfântă din cer. Oricât de inteligent și oricât de învățat ar fi, omul nu este calificat să-i învețe pe alții, dacă nu are o legătură fermă cu Dumnezeul lui Israel. Acela care este în legătură cu Cerul va face lucrările lui Hristos. Prin credința în Dumnezeu, va avea puterea de a influența omenirea. El va căuta oile pierdute ale casei lui Israel. Dacă puterea divină nu se combină cu efortul omenesc, eu nu aș da niciun ban pe tot ce este în stare să facă omul cel mai mare. Duhul Sfânt lipsește din lucrarea noastră. Nimic nu mă înspăimântă mai mult decât faptul de a vedea spiritul de discordie dintre frații noștri. Când nu putem să ne adunăm împreună ca niște creștini și să examinăm onest punctele controversate, ne aflăm pe un teren periculos. Simt că aș vrea să fug din locul acela, ca să nu fiu influențată de spiritul celor care nu sunt în stare să cerceteze cu sinceritate învățăturile Bibliei.

Aceia care nu pot să cerceteze fără părtinire dovezile unei poziții diferite de a lor nu sunt potriviți să fie învățători în niciun departament al lucrării lui Dumnezeu. Avem nevoie de botezul cu Duhul Sfânt. Fără acesta, nu suntem mai pregătiți să mergem în lume decât au fost ucenicii după răstignirea Domnului lor. Isus cunoștea deficiența lor și le-a zis să rămână în Ierusalim până când vor fi înzestrați cu putere de sus. Fiecare învățător trebuie să fie un elev, pentru ca ochii lui să fie unși să poată vedea dovezile adevărului progresiv al lui Dumnezeu. Dacă vrea să le împartă altora lumină, razele Soarelui Neprihănirii trebuie să strălucească mai întâi în inima lui.

Nimeni nu este în stare să explice Scripturile fără să aibă ajutorul

Duhului Sfânt. Totuși, când studiați Cuvântul lui Dumnezeu cu o inimă smerită, dispusă să se lase învățată, îngerii lui Dumnezeu vor fi alături de voi pentru a vă convinge de dovezile adevărului. Dacă Duhul lui Dumnezeu se află asupra voastră, nu veți mai simți invidie sau gelozie când cercetați poziția altcuiva. Nu va mai fi niciun spirit de acuzare și critică, asemenea celui pe care Satana l-a inspirat în inima conducătorilor iudei împotriva lui Hristos. Așa cum Hristos i-a spus lui Nicodim, tot astfel vă spun și eu: „Trebuie să vă nașteți din nou.” „Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3,7.3). Înainte de a fi în stare să înțelegeți cerințele sfinte ale adevărului, trebuie să fiți formați după modelul divin. Dacă nu este un elev în școala lui Hristos, învățătorul nu este pregătit să-i învețe pe alții.

Lucrarea specială a lui Ellen G. White

Trebuie să ajungem în situația în care orice disensiuni să dispară. Dacă eu cred că am lumină, trebuie să îmi fac datoria de a o prezenta. Să presupunem că m-am consultat cu alții cu privire la solia pe care Domnul dorește să o vestesc poporului, iar ușa ar putea să fie închisă, așa încât lumina să nu ajungă la aceia cărora le-a trimis-o Dumnezeu. Când Isus a intrat în Ierusalim, „toată mulțimea ucenicilor, plină de bucurie, a început să laude pe Dumnezeu cu glas tare pentru toate minunile pe care le văzuseră. Ei ziceau: «Binecuvântat este Împăratul care vine în Numele Domnului! Pace în cer și slavă în locurile preînalte!» Unii farisei din norod au zis lui Isus: «Învățătorule, ceartă-Ți ucenicii!» Și El a răspuns: «Vă spun că, dacă vor tăcea ei, pietrele vor striga»” (Luca 19,37-40).

Iudeii au încercat să oprească vestirea soliei care fusese profetizată în Cuvântul lui Dumnezeu, dar profeția trebuia să se împlinească. Domnul spune: „Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată” (Maleahi 4,5). Cineva trebuie să vină în duhul și puterea lui Ilie, iar când va apărea, oamenii vor putea să spună: „Ești prea

zelos. Tu nu interpretezi Scripturile într-un mod corespunzător. Lasă-mă să îți spun eu cum să îți prezinți solia.”

Mulți nu pot să facă deosebire între lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului. Eu voi spune adevărul așa cum mi-l dă Dumnezeu și declar acum: Dacă veți continua să căutați greșeli, să aveți un spirit de ceartă, nu veți cunoaște niciodată adevărul. Domnul Isus le-a zis ucenicilor: „Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta” (Ioan 16,12). Ei nu erau în stare să prețuiască lucrurile sfinte și veșnice, dar Isus le-a făgăduit că Îl va trimite pe Mângâietorul care îi va învăța toate lucrurile și le va aduce aminte de tot ce le spusese El. Fraților, nu trebuie să depindem de oameni. „Nu vă mai încredeți dar în om, în ale cărui nări nu este decât suflare: Căci ce preț are el?” (Isaia 2,22). Trebuie să vă legați sufletul neajutorat de Isus. Nu se cuvine să bem din fântâna aflată în vale, când există o fântână aflată pe munte. Să lăsăm pâraiele de jos și să mergem la izvoarele aflate mai sus. Dacă este un punct al adevărului pe care nu îl înțelegeți, cu privire la care nu sunteți de acord, cercetați, comparați Scriptura cu Scriptura, săpați adânc în mina Cuvântului lui Dumnezeu. Trebuie să vă puneți pe voi înșivă și părerile voastre pe altarul lui Dumnezeu, să dați la o parte ideile preconceptuate și să lăsați ca Duhul Cerului să vă călăuzească în tot adevărul.

Fratele meu a zis odată că nu vrea să audă nimic în legătură cu doctrina pe care o susținem noi, de teamă că va fi convins. El nu voia să vină la adunări sau să asculte predici, dar după aceea a declarat că a înțeles că era la fel de vinovat ca și când le-ar fi auzit. Dumnezeu îi dăduse ocazia de a cunoaște adevărul și îl va considera răspunzător pentru felul în care a folosit ocazia aceasta. Mulți dintre noi au prejudecăți împotriva învățăturilor care sunt discutate acum. Ei nu vor veni să asculte, nu vor cerceta în liniște, ci își vor exprima obiecțiunile în întuneric. Ei sunt mulțumiți pe deplin cu poziția lor. „Pentru că zici: «Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic», și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol, te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești, și haine albe, ca să te

îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale, și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi. Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă, dar, și pocăiește-te!” (Apocalipsa 3,17-19)

Acest pasaj din Scriptură li se aplică acelor care trăiesc în timpul în care se aude sunetul soliei, dar ei nu vor să vină să o audă. De unde știți dacă nu cumva Domnul oferă dovezi noi ale adevărului Său, așezându-l într-un context nou, așa încât calea Domnului să fie pregătită? Ce planuri ați făcut pentru ca lumina cea nouă să poată fi răspândită în rândurile poporului lui Dumnezeu? Ce dovezi aveți că Domnul nu le-a trimis lumină copiilor Săi? Toată mulțumirea de sine, egoismul și mândria părerilor personale trebuie să fie date la o parte. Trebuie să venim la picioarele lui Isus și să învățăm de la El, pentru că El este blând și smerit cu inima. Domnul Isus nu i-a învățat pe ucenicii Săi așa cum îi învățau rabinii pe ucenicii lor. Mulți dintre iudei au venit și L-au ascultat pe Domnul Hristos descoperind tainele mântuirii, dar ei nu au venit să învețe, ci să critice, să-L prindă cu vreo inconsecvență, ca să poată avea motive să creeze prejudecăți în mintea oamenilor. Ei erau mulțumiți de cunoașterea lor, dar copiii lui Dumnezeu trebuie să cunoască glasul Păstorului adevărat. Oare nu este acesta timpul cel mai potrivit să postim și să ne rugăm lui Dumnezeu? Suntem în pericolul dezbinării, în pericolul de a forma tabere cu privire la vreun punct controversat și, de aceea, oare nu ar trebui să-L căutăm pe Dumnezeu cu stăruință, cu sufletul smerit, ca să putem cunoaște adevărul?

Mergeți sub smochin

Natanael l-a auzit pe Ioan când a arătat spre Mântuitorul, și a spus: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1,29). Natanael a privit la Isus, dar a fost dezamăgit de înfățișarea Răscumpărătorului lumii. Putea să fie Mesia unul care purta semnele muncii grele și ale sărăciei? Isus era un muncitor. El lucrase alături de muncitorii umili, iar Natanael a plecat de acolo. Totuși el nu și-a format o părere hotărâtă cu privire la caracterul lui

Isus. El a îngenuncheat sub smochin, întrebându-L pe Dumnezeu dacă omul acesta era cu adevărat Mesia. În timp ce se afla acolo, Filip a venit și i-a zis: „Noi am găsit pe Acela despre care au scris Moise, în Lege, și prorocii: pe Isus din Nazaret, fiul lui Iosif.” Dar cuvântul „Nazaret” i-a stârnit din nou necredința și a zis: „Poate ieși ceva bun din Nazaret?” El era plin de prejudecăți, dar Filip nu a căutat să combată prejudecățile lui, ci i-a spus simplu: „Vino și vezi!” Când a ajuns în prezența Sa, Domnul Isus a zis: „Iată cu adevărat un israelit în care nu este vicleșug.” Natanael a fost uimit. El a spus: „De unde mă cunoști?” Drept răspuns, Isus i-a zis: „Te-am văzut mai înainte ca să te cheme Filip, când erai sub smochin” (Ioan 1,45-48).

Oare nu ar fi bine să mergem sub smochin și să-L întrebăm pe Dumnezeu despre adevăr? Oare ochii lui Dumnezeu nu sunt îndreptați spre noi așa cum au fost îndreptați spre Natanael? Natanael a crezut în Domnul și a exclamat: „Rabbi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel!” „Drept răspuns, Isus i-a zis: «Pentru că ți-am spus că te-am văzut sub smochin, crezi? Lucruri mai mari decât acestea vei vedea». Apoi i-a zis: «Adevărat, adevărat vă spun, că, de acum încolo, veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborându-se peste Fiul omului»” (Ioan 1,49-51).

Acesta este lucrul pe care îl vom vedea, dacă suntem în legătură cu Dumnezeu. Domnul vrea să depindem de El, și nu de oameni. El dorește să avem o inimă nouă și să ne dea descoperiri ale luminii care vine de la tronul Său. Va trebui să luptăm cu fiecare dificultate, dar când este prezentat vreun punct controversat, oare trebuie să mergeți la un om pentru a afla părerea lui, iar apoi să vă formați concluziile pe baza părerilor lui? Nu. Mergeți la Dumnezeu. Spuneți-I ce vreți, luați-vă Biblia și cercetați-o ca și cum ați căuta comori ascunse.

Noi nu cercetăm suficient de adânc

Noi nu cercetăm adevărul suficient de adânc. Fiecare suflet care crede adevărul prezent va fi pus în situația în care i se va cere să arate o dovadă pentru nădejdea care se află în el. Oamenii lui Dumnezeu vor fi chemați să stea înaintea împăraților, prinților, conducătorilor și marilor oameni de pe pământ, iar aceștia vor trebui să vadă că ei cunosc adevărul. Ei trebuie să fie niște oameni convertiți. Dumnezeu vă poate învăța într-o singură clipă prin Duhul Său Sfânt, mai mult decât puteți să învățați de la marii oameni de pe pământ. Universul privește la lupta care se desfășoară pe pământ. Dumnezeu i-a oferit fiecărui om, cu un preț infinit, ocazia de a cunoaște lucrurile care îl vor face înțelept în vederea mântuirii. Cu câtă nerăbdare așteaptă îngerii să vadă cine va folosi ocazia aceasta!

Când li se prezintă o solie, cei din poporul lui Dumnezeu nu trebuie să i se împotrivescă. Ei trebuie să meargă la Biblie, să compare solia cu Legea și mărturia, iar dacă nu trece de verificarea aceasta, nu este adevărată. Dumnezeu vrea ca mintea noastră să se deschidă. El dorește să ne dea harul Său. Noi putem să ne bucurăm de lucrurile bune în fiecare zi, deoarece Dumnezeu este în stare să deschidă întreaga vistierie a cerului pentru noi. Trebuie să fim una cu Hristos, după cum El este una cu Tatăl, iar Tatăl ne va iubi așa cum Îl iubește pe Fiul Său. Noi putem să avem același ajutor pe care l-a avut Hristos, putem să avem putere pentru fiecare situație urgentă, deoarece Dumnezeu va fi apărătorul și răsplata noastră. El ne va apăra din toate părțile, iar când vom fi aduși înaintea conducătorilor și autorităților de pe pământ, nu va trebui să ne gândim dinainte ce vom spune. Dumnezeu ne va învăța chiar în ziua în care vom avea nevoie. Așadar, fie ca Dumnezeu să ne ajute să venim la picioarele lui Isus și să învățăm de la El înainte de a căuta să ajungem învățătorii altora.

Biblia este crezul nostru

Când Cuvântul lui Dumnezeu este studiat, înțeles și ascultat, o lumină strălucitoare va fi reflectată în lume; adevărurile noi, primite și puse în practică, ne vor lega puternic de Isus. Biblia și numai Biblia trebuie să fie crezul nostru, singura verigă de legătură care ne unește. Toți cei care se supun acestui Cuvânt Sfânt vor fi în armonie unii cu alții. Concepțiile și ideile personale nu trebuie să conducă eforturile noastre. Omul este supus greșelii, dar Cuvântul lui Dumnezeu este infailibil. În loc să se certe unii cu alții, oamenii trebuie să-L înalțe pe Domnul. Să înfruntăm împotrivirea așa cum a înfruntat-o Domnul nostru, spunând: „Este scris.” Să ridicăm steagul pe care scrie: Biblia este regula noastră de credință și studiu. — Review and Herald, 15 decembrie 1885